

မြန်မာ့လူငယ်

ကိုယ်နှလုံးသားကိုမုန်းသူများ

BURMESE
CLASSIC
.com

design hon soe

အင်ပါယာ

စာပေ

■ တိုက် ၂၁၊ အခန်း ၁၁
စိပွားကူးသန်းဝန်ထမ်းအိမ်ယာ
ဦးစိစာရလမ်း၊ မြောက်ဒဂုံ။
ဖုန်း - ၇၂၄၂၃၃
P.O. Box -234

■ တိုက် ၉၊ တတိယထပ် (ဝဲ)
ယုဇနလမ်း၊ စစ်တောင်းရိပ်မွန်
ယုဇနဥယျာဉ်မြို့တော်။
ဖုန်း - ၅၉၃၂၆၅
E-mail: empire<mtk@mptmail.net>

ထုတ်ဝေသူ
ဦးနိုင်မျိုးထွန်း (အင်ပါယာစာပေ)
တိုက် ၂၁၊ အခန်း ၁၁
စိပွားကူးသန်းဝန်ထမ်းအိမ်ယာ
ဦးစိစာရလမ်း၊ မြောက်ဒဂုံ။

ပုံနှိပ်သူ
ဦးမောင်မောင်လွင် (ကပိရတနာအော့(စ်)စက်)
၂၀၄၊ လမ်း ၃၀၊ ရန်ကင်း။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

စည်းကမ်းလိုက်နာ ဘေးကင်းကွာ
 စည်းကမ်းရှိမှ တိုးတက်မည်။
 စည်းကမ်းကိုက်ညီ ဘေးကင်းသည်။

စာမူခွင့်ပြုချက် - ၇၈/၂၀၀၃ (၁)
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက် - ၆၈၈/၂၀၀၃ (၆)
 ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၃ ခု၊ ဇူလိုင်လ
 အုပ်စု၊ တန်ဖိုး - ၅၀၀ ၊ ၁၀၀ ကျပ်

ပြန်လည်ထုတ်ဝေခြင်း

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်
 ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသောတာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့အဘောဇာ

- ✧ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ✧ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို ချောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ✧ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ✧ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ရလေ့မရှိကြ။

စိုက်ပျိုးရေးအကျိုးတော်များ (က) ရုပ်

- ❖ စိုက်ပျိုးရေးအကျိုးတော်များ ရုပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ❖ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ❖ နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ❖ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးအကျိုးတော်များ (က) ရုပ်

- ❖ စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

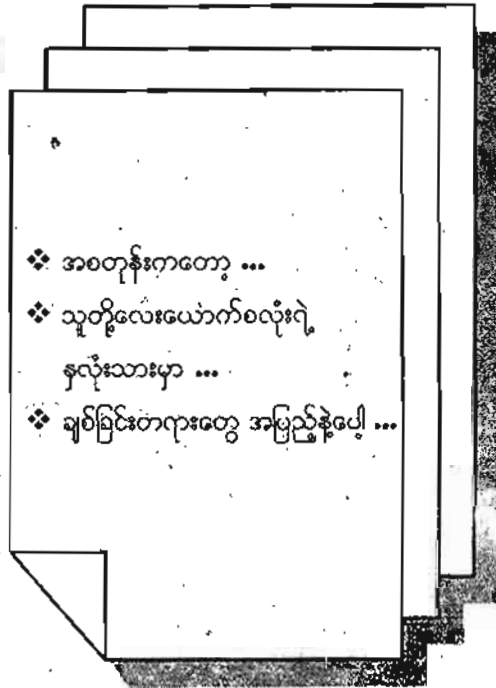
လူမှုရေးအကျိုးတော်များ (က) ရုပ်

- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး။
- ❖ အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ❖ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး။

ကိုယ်တိုင်လုပ်သားကိုယ့်ကိုယ်တိုင်

မြီးနီလူင်

- ❖ အစတုန်းကတော့ ...
- ❖ သူတို့လေးယောက်လုံးရဲ့ နှလုံးသားမှာ ...
- ❖ ချစ်ခြင်းတရားတွေ အပြည့်နဲ့ပေါ့ ...

ရှင်နှောင်း

အပြစ်အပျက်တစ်ခုလုံးသည် ကျွန်ုပ်၏ မှားယွင်းမှုကြောင့် သက်သက်သာ စတင်ခဲ့သည်ဟု လူအများက ပြောကြသည်။ ...ဤသို့ဆိုလျှင် ထိုမှားယွင်းမှုအတွက် အပြစ်ဒဏ်ကို ကျွန်ုပ် ကျေနပ်စွာ တစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်ခံယူပါရစေ။ ဘာကြောင့်များ အခြားသော လူသားသံဃာတို့၏နှလုံးသားများကိုပါ လောကကြီးက အပြစ်ဒဏ် ချမှတ်ခဲ့ရပါသလဲ ...။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ရုံးနိုင်ကုန်ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

၇၀

'အချစ်' ဆိုသော စကားလုံးလှလှလေးတစ်ခုကို အသုံးပြုပြီး
 ငိန်းမနှစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖြစ်တည်မှုကို လုံးဝညာသံ
 ပျက်စီးသွားအောင် ပျက်ဆီးချေမှုခံခဲ့ရပါသည်။ တစ်ယောက်က
 ကျွန်တော့်ဘဝကို သတ်သွားခြင်းဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ယောက်
 ကတော့ ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို ... သတ်သွားခြင်း ဖြစ်လေ
 သည်။ အချစ်ဆိုတာ ထိုမျှလောက် ကြောက်စရာကောင်းမှန်း
 ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ မသိခဲ့ပါ ...။

၉၁

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်မြတ်နိုးရသည့်ကိစ္စ ဆိုသည်
 မှာ စစ်ပွဲတစ်ခုကို မနိုင် ... နိုင်အောင် တိုက်ယူရခြင်းနှင့် တူညီ
 သည်ဟု ကျွန်မ ယူဆထားသည်။ ... အဲဒီယောက်ျားဆီက
 လက်နက်ချ အင်္ဂါပေးမှုကို ရအောင် လုပ်ချင်လုပ်၊ ဒါမှမဟုတ်
 ရင် အဲဒီယောက်ျား၏ နှလုံးသားမရှိသော အသက်ပုံခန္ဓာကိုယ်
 တစ်ခုကို ရအောင် လုပ်ချင်လုပ် ... အဲဒါ ဖြစ်သည်။ အဓိက၊
 ကတော့ ကျွန်မတို့ ချစ်မြတ်နိုးသော ယောက်ျားတစ်ဦးထံက
 တစ်ခုခုကို ကျွန်မတို့... မြန်လည်ရရှိမှ ဖြစ်မည် ...။

မွန်မြတ်

မိန်းမများ၏ဘဝမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏အချစ်ကို အပြီ
တမ်း အလိုရှိနေသည်မဟုတ်ပေ။ အထူးသဖြင့် ကိုယ်မှန်သည်
ထင်ရာကို ဇွတ်တိုးလုပ်တတ်သည့် အတ္တကို ရှေ့တန်းတင်
တတ်သော မိန်းမများ၏ဘဝမှာ ပို၍ပင် မလိုအပ်တာ သေချာ
သည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကို အရေးတကြီး လို
အပ်လာသောအချိန်မှာ မိန်းမများထံတွင် တစ်ချိန်သာရှိသည်။
လောကကြီးထဲမှ သူတို့ရှုံးနိုင်သွားခဲ့သမျှ အစားထိုးလိုချင်လာ
သည့်အရာမှာ ယောက်ျားတစ်ဦးဆီက ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှုသာ
ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ...ကျွန်တော်သည် သူမ ရှုံးနိုင်သည်
အထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ဆိုင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

အမျိုးမျိုးနိမ့်နိမ့်

“အချစ်ဆိုတာ ... ငါးမျှားချိတ်မှာ တပ်ထားတဲ့ ငါးစာနဲ့
တူတယ်။ မသေခင်မှာ နောက်ဆုံး ... စားသွားရတဲ့ ...
အစာတစ်ခုပေါ့”

တစ်

အဖြူရောင် ဂျူတီကုတ်လေးကို သေသေချာချာတောင်
ခေါက်သိမ်းမနေနိုင်ဘဲ လက်ထဲမှာ လုံးထွေးကိုင်ရင်း ခြင်းတောင်း
ထဲသို့ ထမင်းဘူး၊ ရေပုလင်းတွေ ပြန်စုထည့်နေရသည်။

ညတာဝန်ကျခဲ့တဲ့ တစ်ညလုံး အိပ်စက်ခြင်း ကင်းမဲ့ခဲ့တဲ့
မျက်ဝန်းတွေက ကျိန်းစပ်မွှေးအိပ်ချင်နေပြီ။ အိပ်ငိုက်လို့ကလည်း
မဖြစ် သေး။ သူမ၊ တာဝန်ကျရာ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးကနေ သူမ၊ ရဲ့
နေအိမ် အထိ တားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ပြန်ရဦးမှာလေ ...။

မိန်းမသားတန်မဲ့နှင့် သူမရဲ့ဘဝသည် သူမ၊ ရဲ့ ခြေထောက်
အပေါ်သာ အမြဲရပ်တည် အားကိုးနေရတဲ့ ... ဘဝ။

သူမ၊ အတွက် ဆေးရုံကို အကြိုအပို့လုပ်ပေးမည့် ဒရိုင်ဗာ
အိမ်မှာ သတ်သတ်မှမှီ။ သူမ၊ ကားကို သူမ၊ ကိုယ်တိုင် မောင်းရသည်။
ဘယ်လိုအချိန်မျိုးမှာမဆို သူမ၊ ရဲ့ ကိစ္စများအတွက် သူမ၊ တစ်ဦးတည်း
သာ လှုပ်ရှားသွားလာရပါသည်။

ရင်ထဲကနေ တစစ်စစ် နာကျင်ကိုက်ခဲမှုနှင့်အတူ သူမ၊ တစ်ခု
ခုကို သတိရ တမ်းတ၊ မိသွားပြန်သည်။ ခေါင်းကို ဆက်ခနဲခါပြီး
အတွေးစ၊ ကို မောင်းထုတ်လိုက်မိပြန်သည်။

ယခုမှ နေ့တာဝန် စ၊ ဝင်လာသော သူမ၊ ထံချင်းဖြစ်သူ
‘ရီလာ’ က ဆေးပုလင်းတစ်လုံးထဲက ဆေးကို ဆေးထိုးပိုက်နှင့် စုပ်

ထုတ်နေရင်းက သူမ၊ ပစ္စည်းသိမ်းနေရာဘက်သို့ အကဲခတ်သလို လှမ်းငဲ့ကြည့်သည်။

“နှောင်း . . . ရှင် . . . ညက မအိပ်လိုက်ရဘူးထင်တယ်၊ မျက်နှာလေးကို . . . ချောင်နေတာပဲ”

ကရုဏာသံပါသော မေးခွန်းမို့ သူမ၊ အားနာနာနဲ့ ပြန်တော့ ပြုံးပြလိုက်မိသေးသည်။

ပြီးတော့ ရှိလာဆိုတာက သူမ၊ ရဲ့ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် အချစ်ဆုံး . . . သူငယ်ချင်း။ သူမရဲ့အကြောင်းကို အစ၊ မှအဆုံး နားလည်သိရှိထားသည်။ ယခုအချိန်မှာလည်း အိပ်ရေးပျက်တာထက်ပို၍ သူမ၊ စိတ်တွေ ပိုပန်းနှမ်းလျနေတာကို ရှိလာတစ်ယောက် ရိပ်မိနေခဲ့ပါပြီ။

“ညတုန်းက အေပလပ်စတစ် (Aplastic) လူနာလေးက တော်တော်အမော ဖောက်တယ် . . . ရှိရယ်၊ ဘလပ်ဒ်ဆက် (Blood set) ကလည်း ခဏခဏ ကလော့တ် (clot) တယ်၊ ပြီးတော့လည်း မရပါဘူးကွာ၊ လူနာက အိပ်ခိမ် (Ex ...) သွားတယ်”

“ဪ . . .”

ရှိလာက ဆေးထိုးအပ်နှင့် ဆေးပူလင်းလေးကို ကိုင်ရင်း ကြင်နာယုယ၊ စွာ သူမ၊ အနား လာရပ်သည်။ အေးစက်ခြောက်သွေ့နေသော သူမ၊ လက်ချောင်းလေးတွေကို လက်ထစ်ဖက်နှင့် လာရောက်ဆုပ်ကိုင်နေသည်။

“သိပ်ပင်ပန်းနေရင် ခွင့်လေးဘာလေး ယူလိုက်ပါလား . . . နှောင်း၊ ရှင် အခုတလောမှာကို . . . တော်တော်ကျသွားတယ်၊ ဝပ်ထဲမှာ ကိုယ်တို့ ကြည့်လုပ်ထားမှာပေါ့ . . . ပြီးတော့ . . .”

“မယူပါဘူး ရှိရယ်၊ ဒီလောက်တော့ ကိုယ် ခံနိုင်ရည် ရှိပါ

ဘယ်”

ရှိလာရဲ့မျက်ဝန်းတွေ အံ့ဩစိုးရိမ်ဟန်အပြည့်နဲ့ သူမ၊ မျက်နှာကို ငေးစိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ သူမ၊ အားယူပြီး ပြုံးဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း သူမ၊ အပြုံးတွေ မပီပြင်နိုင်မှန်း သူမကိုယ်သူမ သိနေသည်။ အလုပ်သင်ဆရာဝန်များ အခန်းထဲက ဆရာဝန်များ အိပ်စက်ရန်ထားသော ခုတင်စောင်းလေး မှာ ခပ်လျော့လျော့ ခိုထိုင်ချမိတော့ ရှိလာကပါ သူမရဲ့ဘေးမှာ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လာကပ်ထိုင်ချလိုက်သည်။

သူမရဲ့ ပုခုံးလေးကို ပွေ့ဖက်ရင်း ရှိလာ တိုးတိုးမေးသည်။

“ရှင် . . . ကိုယ့်ကားကိုယ် မောင်းပြန်ရဦးမှာပဲလား နှောင်း”

“အင်း . . .”

သူမ၊ ရဲ့ ခပ်လေးလေးဖြေသံအဆုံးမှာ ရှိလာ သက်ပြင်းချသည်။

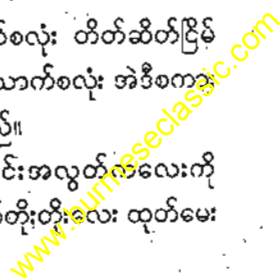
“အိမ်ကို လာကြိုခိုင်းပါလား . . . နှောင်း၊ နိုက်ဂျူတီက အထွက် ကားမောင်းရတာ အန္တရာယ်များပါတယ်ကွယ်”

သူမ . . . ခြောက်ကပ်အက်ကွဲစွာ ရယ်မောလိုက်မိသည်။

“ကိုယ် . . . နိုက်ဂျူတီကအထွက် . . . ဘယ်တုန်းကမှ အိမ်ကို လာမကြိုခိုင်းခဲ့တာ . . . ရှိရယ်၊ အခုမှတော့ . . . အခုမှတော့ အိမ်ကို သပ်ပြောမနေချင်တော့ပါဘူး၊ ရှိပါစေတော့ . . .”

အဲဒီနောက်တော့ သူမတို့နှစ်ယောက်စလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပါသည်။ နောက်ဆုံးမှာ သူမတို့နှစ်ယောက်စလုံး အဲဒီစကားနဲ့ ပြောရတော့မည်ဆိုတာ သိရှိသွားပါသည်။

ရှိလာသည် လက်ထဲက ဆေးပူလင်းအလွတ်ကလေးကို အကြောင်းမဲ့ လှည့်ကစား ငေးကြည့်နေရင်း ခပ်တိုးတိုးလေး ထုတ်မေး

သို့က်ပါသည်။

“နောင် . . . ရှင့်ဆီ သူ တကယ်ပဲ မလာတော့ဘူးနော်”
အဲဒီမေးခွန်းကို ဘာကြောင့်များ သူမ၊ မတုန်မလှုပ် အေးစက်
သော လေသံနဲ့ ဖြေဆိုနိုင်နေခဲ့ပါလိမ့်။

“ကိုယ် . . . သူနဲ့ မတွေ့ရတာ ကိုးဆယ့်ရှစ်ရက် ရှိသွားပြီ”
“ရှင်တို့ . . . နှစ်ယောက် . . .”

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဒီလိုနဲ့ပဲ တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာသွား
ရတော့မှာပါ . . . ရှိ၊ ရှင် . . . စိတ်မပူပါနဲ့တော့၊ ကျွန်မ . . . အဲဒီလို
ဇာတ်သိမ်းကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပါပြီ”

“အို . . . မဟုတ်တာ . . . နှောင်းရာ”

“ဟုတ်တယ်၊ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ . . . ရှိရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ
. . . ဆိုတော့ . . .”

သူမ၏စကားလုံးတွေ တုန်ယင်ထစ်ငေါ့သွားစဉ်မှာ ရှိလာက
အံ့အားသင့်စွာ သူမရဲ့မျက်နှာကို အလန်တကြား မော့ကြည့်သည်။

သူမရဲ့မျက်ဝန်းထဲက ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ စူးရှနာကျင်မှုကို
ရှိလာ တွေ့ရှိသွားပြီး နှုတ်ခမ်းတွေ ပွင့်ဟသွားကြသည်။ သူမ၊ ဘယ်
အရာကို နာကြည်းရမှန်း မသိဘဲ ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်မောရင်း ဖြေ
လိုက်ရလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ . . . မနေ့ညက ဆေးရုံကို စုစု
ဖုန်းဆက်တယ် ရှိ၊ ကိုယ့်အိမ်ကို ဆက်ပြီးမှ ဆေးရုံမှာ နိုက်ဂျူတီဆိုလို့
လှမ်းဆက်လိုက်တာ . . . တဲ့၊ သူက . . . ကိုယ့်အတွက် တကယ်
နာကြည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်လို့လှမ်းပြောတာပါ။ သူ့အိမ်မှာ . . .
သူ့အိမ်မှာ . . . ရဝေ . . . ဖိတ်စာလာပေးသွားပြီ . . . တဲ့”

ရှိလာရဲ့လက်ထဲက ဆေးပုလင်းအလွတ်ကလေး ဆေးရုံ
ကြမ်းပြင်ကျောက်ပြားပေါ် ခွမ်းခနဲ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကျကွဲသွား
လေသည်။

ရှိလာက “အို . . .” ဟု အာမေဇိုတ်သံပြုရင်း ဆတ်ခနဲ
ဆ၊ ရပ်သည်။ ထိတ်လန့်တကြားနဲ့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသော
နီလာကို သူမ ငေးငိုင်စွာ စိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးနေဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

“နှောင်း . . . မင်း . . . မင်း . . . ဘာဖြစ်လို့ ပြုံးနေနိုင်
သေးတာလဲ . . . မင်း မငိုဘူးလား . . . ဟင်”

“သူနဲ့ပတ်သက်လို့ ကိုယ့်မျက်ရည်တွေ ခန်းခြောက်ကုန်တာ
ဖြစ်ပါပြီ”

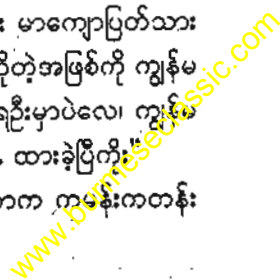
“ရဝေ . . . အရမ်း ရက်စက်တယ်နော်၊ သူ . . . သူ . . .
အာယ်ပဲ ဥဩကို လက်ထပ်လိုက်ပြီပေါ့၊ သူ . . . ဘာဖြစ်လို့များ
. . . ဒီလောက် . . .”

“တော်ပါတော့ ရှိရယ်၊ ဒီအဖြေကို ကိုယ်တို့ တစ်နေ့မဟုတ်
တစ်နေ့ တွေ့လာရမှာပဲ မဟုတ်လား”

“မင်း . . . မင်း . . . သိပ်ပြတ်သားနိုင်တာပဲနော် . . . နှောင်း၊
ရှင် . . . တကယ်ကို မာကျောပြတ်သားနိုင်ပါလား နှောင်းရယ်၊ ရှင်
. . . ရှင် . . . ဝိုလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ထားခဲ့တာ”

“ကျွန်မ . . . ရှေ့လျှောက် ဒီထက်ပိုပြီး မာကျောပြတ်သား
နိုင်ဖို့ ကြိုးစားရဦးမယ် . . . ရှိလာ၊ သူနဲ့ ဝေးပြီဆိုတဲ့အဖြစ်ကို ကျွန်မ
. . . ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဆက်ပြီးရင်ဆိုင်နေရဦးမှာပဲလေ၊ ကျွန်မ
. . . အသည်းမှာမှ ရမှာပေါ့ကွယ်၊ သူက . . . ထားခဲ့ပြီကိုး”

သူမ၊ ပြန်ရန် ထိုင်ရာမှ ထသည်။ ရှိလာက ကမန်းကတန်း

မိုးနီဂျင်

သူမလက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။

“ရှင် . . . တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါမလား . . . နှောင်း၊ ကိုယ် လိုက်ပို့မယ်”

သူမ၊ ပြုံး၍ ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက်ခါပြလိုက်သည်။

“ကိုယ် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး . . . ရှိ၊ ကျေးဇူးပါပဲ၊ ရှင်က . . . ဂျူတီနီ၊ နေခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ရဲ့လား . . . နှောင်းရယ်”

သူမ၊ ကြေကွဲစွာ ရယ်ဟာ၊ ဟ လုပ်လိုက်မိပြန်သည်။

“ရှင်နှောင်း . . . ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အကြောင်းကို ရှင်ကောင်းကောင်းသိပါတယ် ရှိရယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ရန်သူတွေ သနားအောင် မျက်ရည်ကျပြမယ့် လူစားမျိုးတွေထဲမှာ ကျွန်မ . . . ဘယ်တော့မှ မပါနိုင်ဘူးဆိုတာ၊ အဲဒီရန်သူဟာ ကိုယ်သိပ်ချစ်နေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပစေလေ”

ရှိလာသည် သူမ၊ ကို အံ့အားသင့် မျက်ဝန်းများနှင့် ငေးမော၍သာ ကြည့်နေပြီး ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့ပါ။

“ကိုယ်သွားတော့မယ် . . . ရှိ၊ စိတ်ချစမ်းပါ”

သူမ၊ လက်ကို အသာမြှောက်ပြပြီး နှုတ်ဆက်၍ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ရှိလာရဲ့ အကဲခတ်ဂရုစိုက်ကြည့်နေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေ အောက်မှာ ရုတ်တရက် သူမ၊ ငိုချပစ်ချင်လာသည်။

အို . . . ကျွန်မ ငိုလို့ မဖြစ်သေးပါ။ ကျွန်မ . . . သူ့အတွက် မငိုကြွေးနိုင်ပါဘူး . . . .

န

ဆေးရုံကြီးရဲ့ ပင်မဝင်ပေါက်ကနေ အပြင်သို့ သူမ လှမ်းထွက် လာတော့ မိုးစက်မိုးမို့လေးတွေက သူမ၊ခေါင်းပေါ် တျဆင်းလာသည်။

အေးစက်စက်ရေငွေ့ပါတဲ့ လေအဝေ့ကို သူမ ရင်ဆိုင်ဖြတ် ကျော်လာရင်း သူမ၊ ကားရပ်ထားရာ နေရာဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာလိုက်သည်။

လက်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဂျူတီကုတ်အဖြူရောင်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ခပ်တင်းတင်း ပွေထားလိုက်ပြီးမှ အရင်က ဒီလိုမျိုး နိုက်ဂျူတီက အထွက် မနက်ခင်းတိုင်းမှာ 'မောင်' သူမကို လာကြိုတတ်တာ ဝမ်းတမ်းတတ သတိရနေမိပြန်သည်။

အို . . . ယခုအချိန်မှာ သူ့ကို . . . မောင် . . . လို့ သူမ၊ သင့်သေးရဲ့လား။ နောက်ထပ်ရက်ပေါင်း နှစ်ဆယ်လေးရက်တိတိ အလိုမှာ သူမ၊ မဟုတ်တဲ့ တခြားမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်တော့မယ့် မောင်ကိုလေ . . . .

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်ဟာ သူမ၊ ဘဝတစ်သက်တာမှာ သူမ၊သူ့ကိုမှ မပေးခဲ့ဖူးတဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ ချစ်ခဲ့ရသူပါ။

ဒီလိုမျိုး မနက်ခင်းတွေ . . . သူမ ဂျူတီအော့ဖ် (OF) သူမသည် အချိန်တိုင်းမှာ မောင် . . . သူမ၊ ကို လာကြိုပေးတတ်သည်။

သူမ၊လက်ထဲက ဂျူတီကုတ်နှင့် ခြင်းတောင်းကို ခွဲယူပြီး ကား

မိုးနီလှ

ပေါ်ရောက်တဲ့အထိ မောင် သယ်လာပေးမည်။

မောင်ရဲ့ (CAMRY) ကားရှေ့တံခါးကို မောင်က သူမအတွက် ကြိုတင်ဖွင့်ပေးနှင့်ကာ . . . အဲဒီဟာမောင်သေချာပေးထားလို့ကို သူမ ထိုင်ရန် အဆင်သင့် နောက်မှိုကို လှန်ချထားပေးပါဦးမည်။ ညတုန်းက ဆေးရုံပေါ်မှ အိပ်ရေးပျက်လာတာမို့ မောင်က သူမကို အဲဒီကားရှေ့ခန်းမှာ အိပ်စက်ပြီး လိုက်လာစေလိုသည်။

သူမက ကားမောင်းနေတဲ့ မောင်မျက်နှာကို အိပ်ငိုက်ဖို့ ထေးဖွ့ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ငေးမောလိုက်လာခဲ့သည့် နေ့များဆိုလျှင် မောင်က သူမကို ပြုံးစေနှင့် လှည့်ကြည့်ကာ ပြောတတ်သည်။

“ဘာတွေများ . . . မောင်မျက်နှာကို ဒီလောက်ငေးနေရတာလဲ . . . ချစ်နှောင်းရဲ့၊ အိပ်ပြီး လိုက်လာလေကွာ၊ ရောက်ရင် နှိုးမယ်”

မောင်အသံလေးက ဩဩချိုချိုကလေး . . . ။ တစ်စုံတစ်ခုကို မကျေနပ်လို့ အဲဒီလို ခပ်စူစူဆောင့်ဆောင့် ပြောလိုက်လျှင် အသံလေးက ပိုဩ၊ ပိုချိုသွားတတ်သေးတာ . . . ။

“မောင်အသံက ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ရဲ့ အသံနဲ့ . . . မောင်ရဲ့ . . .” ဟု ပြောလျှင် မောင် မကြိုက်ချင်။

“ငှက်က ဘယ်လိုလုပ် စကားပြောတတ်မလဲကွာ . . .”

ဟု ပြန်လှန်ငြင်းခုံ ရန်ဖြစ်တတ်ပြန်သည်။

အို . . . အဲဒီလို မောင်ရဲ့ အသံမျိုးလေးကိုတောင် သူမ မကြားရတော့တာ ကိုးဆယ်ရှစ်ရက် ရှိသွားပြီ။

ရင်ထဲက တင်းကျပ်ဆို့နှင့်လာမှုများကို ဖျောက်ဖျက်လိုက်စဉ်မှာ မျက်ရည်က အလိုလို ဝဲတက်လာသည်။ ကားရပ်၊ ကွက်လပ်ထဲမှာ အထီးကျန်စွာ ရပ်တန့်ထားသော သူမ၊ ရဲ့ လိမိတက်အဖြူရောင်

ကားတံခါးပေါက်ထဲသို့ သော့တံကိုဖွင့်ပြီး လှည့်နေချိန်အထိ သူမ၊ မောင်ကို သတိရနေဆဲပါ။

အခုအချိန်မှာ မောင် . . . ဘာလုပ်နေမလဲဟင်။ မင်္ဂလာနည့်ခဲပွဲမှာ ဟိုတယ်ကကျွေးမယ့် အစားအသောက်ဈေးနှုန်းစာရင်း တစ်ခုကို သူ စစ်ဆေးဖတ်ရှုနေမှာပေါ့။

ကျွန်မကတော့ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းရိငြီးငွေ့စွာ အိမ်ကို ကားမောင်းပြန်ရပါတော့မယ်။

“ရှင်နှောင်း . . .”

သူမ၊ နောက်ဘက်ကနေ ရုတ်တရက် လှမ်းခေါ်လိုက်တဲ့ လေသံကြောင့် ကားတံခါးပေါက်ကို တုန်တုန်ရီရီနဲ့ ဖွင့်ဖို့ကြိုးစားနေတဲ့ သူမ၊ လက်ထဲက ကားသော့ဟာ မြေပြင်ပေါ်ကို ချွင်ခနဲ လွတ်ကျသွားတယ်။

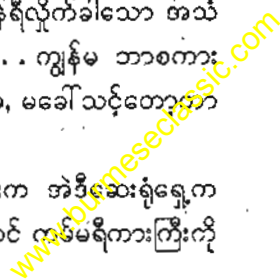
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လွန်းတဲ့ ရင်အစုံနဲ့ သူမ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်မိပါတယ်။ အဲဒီအသံပိုင်ရှင်ဟာ အခုတော့ သူမ၊ ရှေ့တည့်တည့် မှာ ခြေစုံရပ်တန့်လို့။ အို . . . အဲဒါ အိပ်မက်များလား . . . ။

ကျွန်မ သူ့ကို မျှော်လင့်စောင့်စားခဲ့ရတာ ကိုးဆယ်ရှစ်ရက်။

“ဝေ . . . ဝေ . . . ဘာလာလုပ်တာလဲ . . . ဟင်”

အဆီအငေါ့မတည့်တဲ့ သူမ၊ ရဲ့ တုန်ရီလိုက်ခါသော အသံတွေ ခုန်ပေါက်ထွက်ကျလာသည်။ သူ့ကို . . . ကျွန်မ ဘာစကား ပြောရမှာတဲ့လဲ။ “မောင် . . .” လို့တော့ သူမ၊ မခေါ်သင့်တော့တာ သေချာပါသည်။

ငါ . . . ညံ့တာ။ စောစောကတည်းက အဲဒီဆေးရုံရှေ့က ဆံထားတဲ့ ကားတွေထဲမှာ သူ့ရဲ့ ဘော်ငွေရောင် ကပ်မရီကားကြီးကို

မိုးနီဂျင်

မြင်ခဲ့သင့်တာ၊ ငါ . . . ဘာလို့ မမြင်ခဲ့ပါလိမ့်။

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ သူ့ဟာ နင့်ရှေ့မှောက် ရောက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ နင် သိသင့်တာပေါ့ . . . မိရှင်နှောင်း။

“ဝေ . . .”

ဆိုနင့်ကြောကွဲစွာ ရေရွတ်နေမိပြီး အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို သူမ သွားနဲ့ ဖိကိုက်လိုက်မိပြန်သည်။

ဆံစမှာ မိုးစက်လေးတွေသီးပြီး စိုထိုင်းနေတဲ့ မျက်နှာနဲ့ သူ ခပ်ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးပြသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေ . . . ။ မမြင်ရက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ကြေမွနာကျင်နေတာ အတိုင်းသား။

ဘာစကားမှ ပြန်မပြောဘဲ သူ ခေါင်းငုံ့သွားပါသည်။ သူ ကိုယ်ပေါ်မှာ မိုးပြာရောင် ဂျာကင်အင်္ကျီလေး . . . ။ ခေါင်းစွပ် ကတ် ဦးထုပ်က နောက်လှန်ချလို့။ ဘုရား . . . ဘုရား . . . ။ အဲဒီဂျာကင် လေးကို တစ်ခါက သူမကိုယ်တိုင် ယူဝတ်ခဲ့ဖူးတာ အတိအကျ သတိရ နေမိပြန်သည်။

ရဝေက လွတ်ကျသွားသော သူမရဲ့ ကားဝေ တွဲကို မြေကြီးပေါ်မှ ပြန်ကောက်ယူသည်။ ပြီးတော့ . . . သူမဆီသို့ တုန်ခါ စွာ လှမ်းပေးနေသည်။

အို . . . အဲဒီကားသော့တွဲကလေးကတောင် သူ တစ်ခါက လက်ဆောင်ပေးဖူးတဲ့ သဲနာရီသော့တွဲ ကီးချိန်းလေးပဲ ဖြစ်နေသေးမှန်း သူ မြင်တွေ့သွားပါပြီ။

သူ ပြုံးနေသော်လည်း . . . သူ့အပြုံးတွေ တဖြည်းဖြည်း မဲ့ကျလာပါသည်။

“နှောင်း . . . ကိုယ့်ကို ဘာလို့ အခုမှ ပေါ်လာတာလဲ . . .

ဦး ရန်မတွေ့တော့ဘူးလား . . . ဟင်”

သူမ၊ တစ်ခါတုန်းက မေ့မေ့မောမော ငေးစိုက်ကြည့်ခဲ့ဖူး သော သူ့ရဲ့မျက်လုံးညိုတွေအောက်မှအကြည့်ကို လွှဲပစ်လိုက်မိသည်။

“မေးဖို့ . . . လို့သေးလို့လား . . . ဝေ . . .”

သူမ၊ အဖြေကြောင့် သူ ခပ်တိုးတိုးတစ်ချက် ရယ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ နှောင်းက . . . ဘယ်တော့မှ . . . ကိုယ့် တို့ အဲဒီလို မေးမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ နှောင်းက သိပ်ကို ပြတ်သားနိုင်တဲ့ နိန်းမပဲ”

ဘယ်တော့မှ သူ့ကို ခနဲပြုံးမပြုံးဘူးဟု သူမ၊ စိတ်တင်းထား သော်လည်း မအောင်မြင်ပါ။ သူမ၊ နှုတ်ခမ်းထောင့် တစ်ဖက်တည်း ဆွေးညွတ် ပြုံးလိုက်မိပြန်သည်။

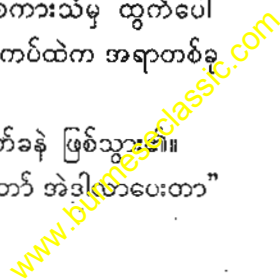
“ကျွန်မ . . . ဒီထက်ပိုပြီး ပြတ်သားတယ်ဆိုတာ ဝေ . . . ညီရစေမယ်၊ ကဲ . . . အခု ကျွန်မမေးမယ်၊ ဝေ . . . ကျွန်မဆီကို အခု . . . ဘာလာလုပ်တာလဲ”

သူ . . . ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေဟာ ဒီလောက်ထိ နီမြန်းထူထဲနေဖို့ မလိုပါဘူး . . . ဟု သူမ ကဲ့ရဲ့ခဲ့ဖူးသော သူ့နှုတ်ခမ်းတွေသည် အံ့ဩစရာကောင်းစွာ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာကြသည်။

သို့သော် သူ့နှုတ်ခမ်းဖျားက ဘာစကားသံမှ ထွက်ပေါ် လာပါ။ သူက ဂျာကင်အင်္ကျီရဲ့ အတွင်းအိတ်ကပ်ထဲက အရာတစ်ခု နဲ့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆွဲထုတ်လိုက်ပါသည်။

သူမမျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားပြီး မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“နှောင်း . . . နှောင်းကို . . . ကျွန်တော် အဲဒါလာပေးတာ”

ပန်းနုရောင် ဖိတ်စာ . . . ။ ဩော် . . . ဝေလည်း ရက်စက် တတ်ပြီပဲ။ သူမ တယ်လို့မှ မျှော်လင့်မထားတဲ့ အဖြစ်အပျက်ပါ။

အဲဒီပန်းနုရောင်ဖျော့ဖျော့ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲဖိတ်စာ စာအိတ် ကလေးဟာ သူမ, ရဲ့ မျက်လုံးများအောက်မှာ မီးခိုးပြာများအဖြစ် လောင်ကျွမ်း ပျောက်ပျက်သွားရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။

အဲဒီဖိတ်စာလေးကို သူမ,ဆီ တန်းတန်းမတ်မတ် လာဖေး ဖို့ သူ့ဆီမှာ တယ်တုန်းက သတ္တိတွေ ရရှိသွားပါလိမ့် . . . ။

သူမ, စူးရှစွာ သူ့ကို ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“အဲဒါ . . . ကျွန်မ,ကို စိန်ခေါ်တာလား . . . ဝေ”

“မဟုတ်ဘူး . . . ”

ထစ်ငေါ့တုန်လှုပ်စွာ သူပြောရင်း ခေါင်းကိုချပါသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး နှောင်း၊ အဲဒါ . . . ကျွန်တော် စိန်ခေါ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် . . . နှောင်းကို စိန်မခေါ်ရဲပါဘူး၊ နှောင်းမှာ ဒီမင်္ဂလာပွဲကို တက်ရဲတဲ့ သတ္တိနဲ့ မာနရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . . တစ်ဆိတ် ကျွန်တော့်ကို သနားပါ . . . နှောင်း ဒီမင်္ဂလာပွဲကို နှောင်း မလာပါနဲ့။”

“ဒါဖြင့် . . . ဘာဖြစ်လို့ . . . ”

“အဲဒီဖိတ်စာကို နှောင်းလက်မခံချင်ဘူးဆိုလည်း ရပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပေးလိုက်ပါ၊ ဖွင့်မဖတ်ချင်ဘူးဆိုလည်း ရပါတယ်၊ နှောင်း . . . သဘောပါ၊ ဒါမှမဟုတ် . . . အဲဒီဖိတ်စာကို နှောင်း ဆွဲဆုတ်ပစ်ချင်သလား၊ ဆွဲဆုတ်လိုက်ပါ၊ ပြီးတော့ . . . ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး ရန်တွေ့ချင်သေးသလား၊ ကျွန်တော် ခံပါ့မယ်၊ နှောင်း . . . ဘာလုပ်လုပ် ကျွန်တော် အခု ခွင့်ပြုပါတယ်။”

နှောင်း . . . ကြိုက်တာ လုပ်ပါ”

သူမ . . . အဲဒီနေရာမှာ ခြောက်သွေ့သေဆုံးစွာ ရပ်တန့်နေ ပါသည်။ သူမ ဘာလုပ်ရမည်လဲ . . . ။ သူ့ရင်ဘတ်က အင်္ကျီစ, ကို ဆွဲဆုတ်ကိုင်ပြီး . . . “မောင် . . . မောင် . . . ကျွန်မကို ထားမသွား ပါနဲ့၊ မောင် . . . သူ့ကို လက်မထပ်ပါနဲ့။” လို့ အရှူးတစ်ယောက်လို့ နှိုက်ငင်ငိုကြွေး တောင်းပန်ရမည်လား . . . ။

ဒါမှမဟုတ် သူ့မျက်နှာကို ဖိတ်ရှိလက်ရှိ ရိုက်နှက်ကုတ်ခြစ် ပြီး “နင် . . . ငါရှေ့က ထွက်သွားစမ်း . . . ရဝေ” လို့ အော်ဟစ် မောင်းထုတ်လိုက်ရမည်လား . . . ။ သူမ . . . နှုတ်ခမ်းတွေကို တင်း တျပ်စေ့ပိစွာ ဖိကိုက်ထားမိတာတော့ သေချာသည်။

အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် ဆရာဝန်မ တစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုလည်း အသည်းနှင့်စွာ ချစ်မြတ်နိုးနေဆဲ မိန်းမ တစ်ယောက်ဆီက မောင် . . . ဘာကိုများ မျှော်လင့်နေပါသေးသလဲ။

သူမ မောင့်လက်ထဲက ဖိတ်စာကို တည်ငြိမ်စွာ လှမ်းဆွဲယူ လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ရှေ့မှာပင် တုန်ရီလိုက်ခါမှ အလျဉ်းမရှိသော လက်ချောင်းတွေနဲ့ ဖိတ်စာကို ဖွင့်ဖတ်ဖြစ်လိုက်သည်။

ဒေါက်တာ ရဝေ (M.B., B.S.)

နှင့်

မခဩ (MBA, UCLA)

တို့၏

.....

ဖိတ်စာထဲက စာသားတွေ ဝေငါးတွန့်ခေါက်ပြီး သူမ အမြင် ကဲ့သို့ မှန်ရီလာသည်အထိ အဲဒီရေမွှေးနံ့သင်းယုံသော ဖိတ်စာလေးကို

သစ်ထဲမှာ တိုင်လျက် ငေးငိုင်နေခဲ့တုန်း . . . ။

အဲဒီဖိတ်စာထဲက ဂုဏ်ဒြပ်အမျိုးမျိုး၊ ခမ်းနားကြီးကျယ်မှု အစို့အစို့၊ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် နာမည်တွေသည် သူမ၊ နှလုံးသားကို ထိခိုက်အောင် မလုပ်နိုင်စွမ်းတော့ . . . ။ အံ့ဩစရာ ကောင်းလှသည်။

အဲဒီဖိတ်စာထဲက သတို့သားအမည်ဟာ သူမရဲ့ အချစ်ဆုံး သူနာမည်တဲ့ . . . ။ ပြီးတော့ . . . သူမကိုလည်း 'ချစ်တယ် . . .' လို့ တဖွဖွပြောခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်ဘူးလား . . . ။

ဖိတ်စာလေးကို လက်ထဲမှာကိုင်၍ ဖတ်ရင်း သူမ . . . ပြုံးနေမိသည် ထင်ပါသည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . . နှောင်း . . ."

အံ့အားသင့်စွာ သူ့မျက်လုံးတွေကို သူမ၊ မော့ကြည့်မိတော့ သူမ ထိတ်လန့်သွားပါသည်။ စူးရှနာကြည့်စွာ သူမကို စိုက်ငေးကြည့်နေသော သူ့မျက်လုံးတွေ . . . ။ ခပ်မဲ့မဲ့ အပြုံးတစ်ခုကိုလည်း သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ သူမ၊ တွေ့ရပါသည်။ သူ . . . အေးစက်စွာ ပြောသည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒီဖိတ်စာကို နှောင်းဖတ်နေတဲ့အချိန်မှာ နှောင်း ပြုံးနေနိုင်ခဲ့လို့လေ . . ."

သူမ၊ နားမလည်စွာ ကြောင်အ၊ နေတုန်း သူ ခပ်အက်အက် တစ်ချက် ရယ်မောလိုက်သေးသည်။

"အဲဟိုက . . . ရပ်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်ကားထဲမှာ ဥဩထိုင်နေတယ် . . . နှောင်း"

"အို . . ."

သူမ၊ တုန်လှုပ်စွာ ကားဆီကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်မိသော်လည်း ကားမှန်များ ဓေပိတ်ပြီး ရောင်ပြန်ထနေ၍ ကားထဲကို မမြင်

ရပါ။ သူမ . . . ရေဝေမျက်နှာကို ခပ်မာမာ ကြည့်မိလိုက်သည်။

"တကယ်တော့ နှောင်းဆီကို ကျွန်တော် ဖိတ်စာ လာမပေးချင်ပါဘူး နှောင်း . . . ။ အဲဒီလို ရှိင်းစိုင်းရင့်သီးတဲ့အလုပ်ကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ခဲ့ဘူးဆိုတာ နှောင်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . . ဥဩက နှောင်းဆီကို ကိုယ် ဖိတ်စာ သွားပေးကိုပေးရမယ် . . . တဲ့၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်က အခုအချိန်မှာ ရိုးသားရှင်းလင်းစွာ လမ်းခွဲပြီး ကြပြီဆိုရင် ကိုယ်က . . . နှောင်းဆီကို ဖိတ်စာ သွားပေးကို ပေးရဲရမယ်တဲ့၊ ပြီးတော့လည်း . . ."

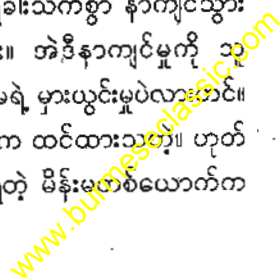
"ပြီးတော့လည်း . . . အဲဒီမိန်းမရှေ့မှာပဲ ကျွန်မကို ဝေက ဒီဖိတ်စာ ပေးရမယ် . . . ဆိုပါတော့၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို အခု သူက ကားထဲကနေ လှမ်းကြည့်နေမှာပေါ့လေ . . ."

"ဟုတ်တယ်"

သူ . . . ကျွန်မရှေ့မှာ တုန်တုန်ရီရီဖြစ်ကာ ခေါင်းကိုင့်ပါသည်။

"ဒါကြောင့် . . . နှောင်း . . . အခုအချိန်မှာ ပြုံးနေနိုင်တဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောတာပါ၊ ကျွန်တော် ခရာ . . . ဥဩကပါ . . . ဒီဖိတ်စာကို နှောင်းဖတ်ရတဲ့အချိန် ငိုကြွေးလိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့ဖူးတယ်၊ အဲဒါ . . . ကျွန်တော် သက်သက် . . . ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးတာ ထင်ပါရဲ့နော်"

အို . . . ။ သူမရဲ့ ရင်ထဲမှာ စူးရှခါးသက်စွာ နံကျင်သွား ဘာကိုတော့ သူသိနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီနာကျင်မှုကို သူ သိအောင် ကျွန်မ ပြောမပြခဲ့တာလည်း ကျွန်မရဲ့ မှားယွင်းမှုပဲလားဟင်။ ကျွန်မ ငိုလိမ့်မယ် . . . လို့ သူတို့က ထင်ထားသတဲ့။ ဟုတ်တာပေါ့။ ချစ်သူက လမ်းခွဲထားခြင်းကို ခံရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က

ငိုတို ငိုကြွေးသင့်တာပေါ့။ ကျွန်မ . . . ဘာဖြစ်လို့ မငိုခဲ့ရသလဲ။

“ဝေက . . . ကျွန်မကို အခု ငိုစေချင်သလားဟင် . . .”

တုန်လှုပ်သွားတဲ့ ဟန်အမူအရာနဲ့ သူ . . . နောက်ဘက်သို့ တစ်ချက် ယိုင်နဲ့ သွားပါသည်။

“နှောင်း . . . အခု ငိုမယ်ဆိုရင် . . . ကျွန်တော့်ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဖျက်ပစ်လိုက်မှာပါ”

သူမ မျက်ဝန်းတွေ ရုတ်တရက် ပူနွေးစွတ်စိုသွားပါသည်။ သူမ အဲဒီရှေ့က မိုးပြာရောင်ဂျာကင်အင်္ကျီနဲ့ ဖြူရနုကောင်ကလေးရဲ့ ရင်ခွင်ထဲကို ဇွတ်တိုးဝင်ကာ မှေးစက်ပေ့ဖက်ချင်စိတ်တွေ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။

တော်ပါတော့ . . . မောင်။ ကျွန်မတို့ နောက်တစ်ခါ မမှားသင့်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ အို . . . အဲဒီအတွေးကိုက လုံးဝဥသံ့ မှားယွင်းနေပါကလား . . .။

“ဝေ . . . ဒါဆိုရင် . . . သူ့ကို ဝေလက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာဟာ . . . ကျွန်မမျက်ရည်တွေကို မမြင်ခဲ့ရလို့ပေါ့နော်။ ကျွန်မ . . . ဝေကို ငိုယိုပြီး မတောင်းပန်ခဲ့လို့ပေါ့နော်။ ချစ်သူအတွက် မငိုတတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဝေက . . . ထားပစ်ခဲ့တာပေါ့ . . . ဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း . . . နှောင်း”

သူ့လေသံတွေ အေးစက်စွာ တည်ငြိမ်နေပါပြီ။

“ကျွန်တော် . . . ဥဩကို လက်ထပ်လိုက်ရတာ နှောင်းရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့်လေ။ နှောင်းပဲ . . . ဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့တာ။ မောင် . . . ဥဩကိုပဲ . . . လက်ထပ်လိုက်ပါတဲ့ . . .။ နှောင်း ပြောခဲ့တာ နှောင်း ပြောတဲ့အတိုင်း . . . ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့တာ”

ဘုရား . . . ဘုရား . . .။ အဲဒီစကားတွေကို ကျွန်မ တိုယ်တိုင် ပြောခဲ့သေးသတဲ့လား။ ဘယ်လောက်များ မိုက်မဲ့ခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လဲ . . .။

သူမ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းကို ခါလိုက်မိပြန်သည်။

“အခုအချိန်ကျမှတော့ ဒါတွေလာမပြောနဲ့တော့ . . . ဝေ၊ မင်း . . . ကိုယ့်ဆီက ဘာကိုလိုချင်နေတာလဲ။ မျက်ရည်လား . . .။ နှုတ်မိမူလား၊ မင်းနဲ့ဥဩ ကျေနပ်အောင်ကို . . . ဘာကိုထပ်ပြီး ပေးဆပ်ရမလဲ။ ကဲ . . . ပြော . . . နောက်တစ်လအတွင်းမှာ လက်ထပ်တော့မယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်က သူ့ရဲ့ရည်းစားဟောင်းဆီက ဘာတွေကို ထပ်တောင်းဆိုချင်သေးတာလဲ။ ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“နှောင်း . . . ဘာမှလုပ်ပေးစရာမလိုပါဘူး။ နှောင်းဆီက ကျွန်တော် လိုချင်တာ မျက်ရည်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ရှုံးနိမ့်မှုလည်း မဟုတ်ဘူး။ နှောင်းက အင်မတန် ပြတ်သားမာကျောတဲ့ မိန်းမပဲ။ ကျွန်တော့်လိုကောင်မျိုးကို နှောင်း စွန့်လွှတ်ရတဲ့အတွက် ဘယ်တော့မှ နှောင်း မငိုဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ အထူးသဖြင့် နှောင်းဟာ . . . အခုလိုမျိုးဥဩဆိုတဲ့ ပြိုင်ဖက်တစ်ယောက်ရဲ့ ရှေ့တည်အညံ့မှာ လုံးဝမငိုဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိထားတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ . . .။ ကိုယ်ဘာလို့ ငိုရမှာလဲ . . . ဝေ၊

မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဝမ်းသာအောင် ကိုယ်ငိုပြရမှာလား”

“ကျွန်တော် သိပါတယ် . . . နှောင်းရယ်၊ နှောင်းဟာ ဘယ်ဘာမှ မရှုံးနိမ့်ချင်ဘူးဆိုတာ၊ တကယ်တော့ နှောင်းဟာ အနိုင်ရတာကိုပဲ လိုချင်တာ မဟုတ်လား။ အနိုင်ရတာကို အချစ်ထက် ပိုအရေးကြီးတယ်လို့ မှတ်ယူထားတဲ့မိန်းမ မဟုတ်လား”

“အခုအချိန်မှာ အချစ်ကို ကျွန်မ လိုချင်သေးတယ်ဆိုရင်
 ရော ရဦးမှာမို့လို့လား . . . ဝေ၊ မင်း . . . ကိုယ့်ကို ပေးနိုင်ဦးမှာ
 မို့လို့လား။ ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်
 တော့မယ်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီက အချစ် . . . ဆိုတာကို
 မိုက်မိုက်မိမိ လိုချင်နေရလောက်အောင် ကျွန်မ၊ မရှားနမ်းသေးဘူး
 . . . ဝေရဲ့ . . . သိလား။ အချစ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ပြောခွင့်မရှိ
 လောက်အောင် ကျွန်မတို့အားလုံး နောက်ကျသွားပါပြီ”

ခြောက်သွေ့အေးစက်သော ရယ်သံတွေနဲ့ သူ . . . ကျွန်မကို
 လှောင်ရယ်ရယ်ပါသည်။ မိုးပေါက်ကလေးတွေ . . . သူ့ပါးပြင်ငေါ်
 ကို ထိမှန်လာသောအခါ ခပ်အက်အက်ရယ်မောရင်း ခေါင်းကို ဆတ်
 ခနဲ မော့ပစ်လိုက်တာ ဟိုးအရင်တုန်းက သူ့ရဲ့ ဟန်အမူအရာအတိုင်း။
 မိုးစက်လေးတွေ သိပ်သည်းဆူညံလာစဉ် နာကျင်ရိဝေသော
 အကြည့်တွေနဲ့ သူ့ အဝေးကို ငေးကြည့်နေပါသည်။ သူ့ရဲ့ဖိတ်စာ
 ကလေး ကျွန်မလက်ထဲမှာ စိုရွှံနစ်အိကာ ပျော့ဖတ်လာခဲ့သည်။

အဲဒီအချိန်မှာ သူ . . . ထိုစကားကို ရက်စက်စွာ ထုတ်ပြော
 ခဲ့ပါသည်။ တကယ်ကို ရက်စက်စွာနဲ့ပါ။

“အချစ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ခင်ဗျား မပြောချင်ပေမယ့်
 ကျွန်တော်ကတော့ ပြောချင်တယ် . . . နှောင်။ ခင်ဗျားက ခင်ဗျား
 ရှုံးနိမ့်မှုကို အသေအလဲ ကြောက်ရွံ့နေသလောက် ကျွန်တော်ကတော့
 ကျွန်တော့်ရှုံးနိမ့်မှုကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ ထုတ်ပြောချင်နေတယ်။
 ကျွန်တော့်ရှုံးနိမ့်မှုကို ခင်ဗျား နားထောင်ရဲအောင် ကြိုးစားပါ”

သူမ၊ ခန္ဓာကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်ယင်သွားခဲ့ပါသည်။
 “ဒီမှာ . . . နှောင်။ အချစ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကိုပြောဖို့

ဘယ်တော့မှ စောစီးတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ နောက်ကျတယ်ဆိုတာ မရှိ
 ဘူး။ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး . . . ကျွန်တော် အချစ်မြတ်နိုး
 ဆုံးမိန်းမဟာ ခင်ဗျားပဲ . . . လို့ တစ်သက်လုံး ကျွန်တော် ပြောသွား
 မယ်။ ကျွန်တော် . . . ဘယ်မိန်းမကိုပဲ လက်ထပ် လက်ထပ် ကျွန်တော်
 အချစ်ဆုံး တစ်ဦးတည်းသောမိန်းမဟာ ခင်ဗျားလို့ပဲ အားလုံးသိ
 အောင် ကျွန်တော် ပြောနေဦးမယ် . . . နားလည်လား။ အဲဒါ . . .
 ကျွန်တော့်ရဲ့ အကြီးကျယ်ဆုံး ရှုံးနိမ့်မှုပဲ . . . လို့ ခင်ဗျား နားလည်
 ပေးစမ်းပါ . . . ဒါပါပဲ။ ကျွန်တော် . . . သွားမယ်”

သူ . . . ကျွန်မရှေ့ကနေ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားပါသည်။
 မိုးဖွားလေးတွေအောက်မှာ သူ့ရဲ့နောက်ကျောပြင်သည် တဖြည်းဖြည်း
 ဝိုးဝါးမှေးမှိန်သွားပါသည်။

နောက်ဆုံးတော့ အဲဒီဇာတ်ဆိမ်းလေးကိုပဲ ကျွန်မ လက်ခံရ
 ပြန်သည်။ ကျွန်မ . . . အနားမှာ သူ မရှိတော့ပါ။ ဘယ်တော့မှ ရှိ
 မလာနိုင်တော့ပါ။

ကျွန်မ . . . သူ့ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီလေ။ အချစ်ဆိုတဲ့ စကား
 တစ်ခွန်းကိုပဲ သူ . . . ကျွန်မဆီမှာ ထားခဲ့ပြီး သူ ထွက်သွားပါပြီ။
 အဲဒီလို ထွက်သွားအောင် ကျွန်မကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ခဲ့မိသလား . . . ။
 အချစ်ဆိုတာကို ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံး တွေ့ရှိပိုင်ဆိုင်
 ပြီးတော့ မှ ဘာဖြစ်လို့များ ကျွန်မတို့ သေဆုံးကုန်ကြသလဲကွယ်။
 သူ့ရော . . . သူမရော . . . အချစ်တွေကိုယ်စီနဲ့ ပြီးတော့ . . .
 ပြီးတော့ အသက်မဲ့တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုစီနဲ့ပေါ့ . . . ။

သုံး

ကားတံခါးကို ဆောင့်ဆွဲပိတ်လိုက်ပြီး ကားထဲမှာ ဝင်ထိုင် လိုက်စဉ် သူမပါးပြင်ပေါ်မှာ မိုးစက်မိုးပေါက်တွေနဲ့ ရောကာ မျက်ရည် စက်တွေ စတင်စီးဆင်းကျနေခဲ့ပါပြီ။

ဒါကို သူ့သိနိုင်မည် မဟုတ်တော့ပါ။ ကားခေါင်မိုးနှင့် ကား ရှေ့လေကာမှန်ပေါ် မိုးစက်တွေ အပြီးတကြီးရွာချသံက ကားထဲမှာ ဆူညံမြည်ဟည်းနေပြန်သည်။ သို့သော် . . . အထီးကျန် ခြောက်သွေ့ခြင်းများဖြင့် သူမတစ်ယောက်တည်း ကားထဲမှာ ထိုင်နေဆဲပါ။

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းလောက်အောင် လောကကြီး အထီးကျန်စွာ တိတ်ဆိတ်အေးစက်နေပါသည်။ ကားရှေ့လေကာမှန်နှင့် ကားပြတင်းပေါက်တွေမှာ လာရောက်ထိမှန်နေသော မိုးစက်တွေကို သူမ အကြောင်းမဲ့ ငေးနေမိသည်။

ဘာဖြစ်လို့များ အခုလိုအချိန်မျိုးမှာ ကျွန်မအနား တယ့်သူမ မရှိကြသလဲ။ ချစ်သူက အသည်းခွဲသွားလို့ ရူးသွပ်ငိုကြွေးချင်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အနားမှာလေ . . .။

ကျွန်မကို နှစ်သိမ့်ပေးမယ့် လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ တကယ်လိုအပ်နေပါပြီ။ ကျွန်မရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို မှန်တယ် . . . လို့ ပြောမပေးနိုင်ရင်လည်း . . . မင်း . . . လုပ်တာ သိပ်မှားတယ်လို့ အပြစ် တင်ဝေဖန်မယ့် လူမျိုးကိုလည်း ကျွန်မအနားမှာ ရှိစေချင်ပါတယ်။

သူတို့ . . . ကျွန်မကို ထားခဲ့ကြပြီ။
လူတွေအားလုံး . . . သူမအနားမှာ မရှိကြတော့ပါ။ အို . . . ဟင့်အင်း။ လောကကြီးမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျွန်မ မွေးဖွား လာရတာပါ။

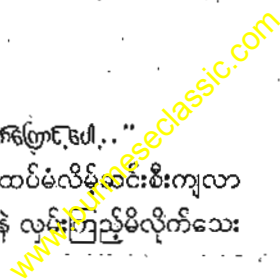
လောကကြီးမှာ တစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်ရဲဖို့ ကိုလည်း ကျွန်မရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က သင်ကြားပေးလိုက်ပြန်တယ်။
သွား . . . မလာကြနဲ့။

တိတ်ဆိတ်စွာ စိုထိုင်းအေးစက်နေသော ကားထဲမှာ သူမ အလောသုံးဆယ်နှင့် ကားကက်ဆက်ခလုတ်ကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့် နှိပ်ဖွင့်လိုက်မိသည်။

(M2M) အဖွဲ့ရဲ့ (Mirror Mirror) ဆိုတဲ့ သီချင်းစာသား တွေက နားထဲသို့ ခါးသက်စွာ ဝင်လာ၏။

- "အဖြစ်လို့ နီဒီ ငါ့မြင်နေရတဲ့ မိန်းမကို မုန်းနေပါလိမ့်"
- ငါ့မျှတစွာ ဟုတ်မှာ ရပ်နေတဲ့ သူလေ . . .
- ငါ စကားပြောတာမှာ အဖြစ်လို့ ငါ မစဉ်းစားပါလိမ့် . . .
- ငါ့ရင်ထဲက ပြောတဲ့ စကားကို ငါ နာရင် နားထောင်သင့်ပါတယ် . . .
- ငါ ဒိုက်ခတ် သေချာတယ် . . .
- ငါ ဇူးနေတာ သေချာတယ် . . .
- ငါ မှူးနေတာ သေချာတယ် . . .
- ငါ နှိုးနှေးကစားတာ သေချာတယ် . . .

မနေ့ကလို့ စကားမျိုးတွေ ပြောတဲ့ နာထွက်ပြောပြပါ . . ."
သူမ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တွေ ထပ်မံမိမ့်ဆင်းစီးကျလာ တဲ့မှာ ကားရဲ့ နောက်ကြည့်မှန်ထဲသို့ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်မိလိုက်သေး

သည်။

မှန်ထဲမှာ မြင်နေရတာ သူမ၊ မဟုတ်ပါ။ မိုးစက်တွေနဲ့ စိုရွာလို့ ဆံပင်ရှည်တွေက ပျော့အိဖွားကျလျက် သွေးပျက်ထိတ်လန့်နေသည့် မှုတ်နားတစ်စုံနဲ့ မကြာခင်မှာ ရူးသွပ်တော့မည့် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မှုတ်နာ . . . .

အချစ်ကို ကိုးကွယ်ခဲ့မိလို့ လောကကြီးက ဒဏ်ခတ်ခြင်းကို လှလှပပခံယူလိုက်ရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မှုတ်နာ။

သိချင်းသံက သူမကို လှောင်ပြောင်သရော်လို့စွာ ထပ်မံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“နံရံပေါ်က ဗန်ဂလေး . . . ဗန်ဂလေးရယ် . . .
အားလုံးထဲမှာ အရမ်းအားလုံးလူက ဘယ်သူလဲလို့ . . .
ငါ့ကို မပြောမရော မလိုပါဘူးကွယ် . . . . ကကဟ်ကက၊ မပင် . . . အမှန်
တွေ မပြောပဲပို့ သင်ပါတယ် ဗန်ဂလေးရယ် . . .
ငါ့အဖေ့ကို ပြန်ခေါ်ပေး၊ ငါ့အဖေ့ကို ငါ့အဖေ့အ
ပြန်ခေါ်ပေးပါကွယ် . . .”

ကားကက်ဆက်ထဲက ကက်ဆက်ခွေကို ရုတ်တရက် သူမ၊ ဆောင့်ဆွဲထုတ်ပြီး ကားနောက်ခန်းကြမ်းပြင်ထိ ပစ်ပေါက်ဖျက်ဆီးလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူမ၊ ရယ်မောမိသည် ထင်ပါသည်။ သူမ ရယ်မောမိသော်လည်း သူမ၊ နှုတ်ခမ်းဖျားဆီက ဒဏ်ရာရ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏ ညည်းတွားသံမျိုး ထွက်နေသည်။

သူမ၊ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက လက်ကိုင်ဖုန်း မည်းမည်းပြားပြားလေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်မိသည်။

အဲဒီဖုန်းနံပါတ်ကို သူမ၊ ခေါ်ယူဖို့ အချိန်တော်တော်ကြာ ဧည့်စားနေရသေးသည်။ အဲဒီနံပါတ်ကို သူမ၊ ဘယ်တုန်းကမှ စတင် လှုပ်နှံခဲ့ပုံ မခေါ်ခဲ့ဖူးပါ။ သို့ပေမယ့် သူမ၊ အလွတ်ရနေသည်။ သူမ၊ ဆီသို့ တစ်ဖက်က လှမ်းဆက်တိုင်း အဲဒီနံပါတ်ကလေးက သူမ လက်ကိုင်ဖုန်းရဲ့ ဒစ်ဂျစ်တယ် ဖန်သားပြင်လေးမှာ အမြဲပေါ်လာနေကျ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အဲဒီနံပါတ်လေးက ခေါင်းထဲမှာ ခွဲနေသည်။

အခုတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူမ အရှုံးပေးလိုက်ရပါပြီ။ သူမ . . . သူမကို ဖုန်းစတင်၍ ဆက်မိလိုက်ပါပြီ။ ခွင့်လွှတ်ပါ . . . နီမွန်ရယ်။ ကျွန်မ . . . တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေမှ ဖြစ်တာမှာမို့ပါ။

“ဟဲလို . . . အမိန့်ရှိပါ”

နူးညံ့ညင်သာစွာ ပြန်ဖြေသည့် ယောက်ျားပီပီသသ တည်ငြိမ်အေးဆေးသော ထူးလိုက်သံက သူမရင်ကို စစ်ခနဲ နာကျင်သွားစေသည်။

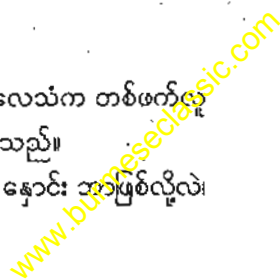
ဖြူစင်ပြီး ရင့်ကျက်သော စိတ်ထားက သူ့ရဲ့လေသံမှာကို နေစေခဲ့တာ။ မျက်ရည်စက်တွေ ပိုမိုစီးကျလာစဉ် သူမ၊ နှုတ်ခမ်းကို နှုတ်ထားမိတော့ တစ်ဖက်က ထပ်မေးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟဲလို . . .”

“ကိုမွန် . . .”

သူမရဲ့ ရှိုက်သံစွက်သော တုန်ခါသည့်လေသံက တစ်ဖက်က ထွက်ခွာပျောက်ပျက်နေသော အံ့အားသင့် တွေဝေသွားစေသည်။

“နှောင်း . . . နှောင်း . . . မဟုတ်လား၊ နှောင်း အာဖြစ်လို့လဲ။”

နှောင်း . . . အခု ဘယ်မှာလဲ၊ နှောင်းလေး . . . ငိုနေတာလား
နှောင်းလေး ဘာဖြစ်သလဲ . . . ပြော”

သူမနဲ့ ပတ်သက်လာလျှင် အမြဲတစေ နှုတ်ယူခတ်စိုးရိမ်
ပွဲပန်တတ်သော လူ . . . ။ သူမကို တကယ့်အစစ်ကိုရင်းတစ်ယောက်နဲ့
မခြား စောင့်ရှောက်ကြင်နာကာ အဖြူစင်၊ အရိုးသားဆုံး ပေးဆပ်ခဲ့
သောလူ . . . ။

“အဲဒီလိုလူမျိုးကိုလည်း သူမအနားကနေ တစ်ချိန်တစ်ခါ
မောင်းထုတ်ခဲ့ဖူးတာ သူမရဲ့ ဗိုက်မဲမှုပဲ ထင်ပါရဲ့ . . . ။

“ကိုမွန် . . . နှောင်း . . . ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ . . . နှောင်း တစ်ခါမှ ကိုမွန်ဆီ ဖုန်းစ၊ မဆတ်
ဘူးလေ၊ ကိုမွန် ဂျပန်က ပြန်လာပြီးကတည်းကပဲ မဟုတ်လား၊ နှစ်
နှစ် ပြည့်တော့မယ်၊ အခု . . . နှောင်း ဘာဖြစ်သလဲ၊ နှောင်းထင်
အသံက ငိုသံပါနေတယ်၊ ကိုမွန် . . . စိတ်ပူလာပြီ၊ နှောင်းလေး . . .
အခု ဘယ်နေရာမှာ ရှိသလဲ၊ ကိုမွန် . . . အခုချက်ချင်း လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဟင့်အင်း . . . ”

သူမ နာကျင်ခက်ခဲစွာ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ခါထုတ်ရင်း ပြော
ဆိုမိပြန်သည်။

“ကိုမွန် . . . မလာနဲ့၊ ကိုမွန်ကို . . . အခု နှောင်း မတွေ့ဘူး
သေးဘူး”

“ဒါပေမဲ့ . . . နှောင်းလေး . . . အခု . . . ”

“ကိုမွန် . . . အခု . . . နှောင်းကို စကားတစ်ခုခု ပြော
ပေးပါ၊ နှောင်းနဲ့ စကားပြောစမ်းပါ-ကိုမွန်ရယ်၊ အဲဒါပဲ နှောင်းကိုလည်း
ပေးပါ၊ နှောင်း . . . နှောင်းလေး . . . အခု . . . နှောင်း သိပ်ကြောက်

နေတယ်၊ နှောင်းအနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိကြတော့ . . . ဘူး”
“ဪ . . . နှောင်းလေးရယ်”

ကိုမွန်ရဲ့ ငြီးတွားသံသည် အဆမတန် တုန်ရီတိုးဖွဲ့စွာ ပေါ်
လာလေသည်။ သူမဘက်က အခြေအနေကို ဘာမှ ဖွင့်မပြောပြရ
သေးဘဲနှင့် အစအဆုံး နားလည်သိရှိသွားတဲ့ လေသံ . . . ။

အဲဒါ . . . သူမရဲ့ ကိုမွန်ပါပဲလေ။ အဲဒီ “မွန်မြတ်” ဆိုတဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ သူမရဲ့ဘဝကို စာအုပ်တစ်အုပ်လို အစမှ
အဆုံး ဖတ်ရှုထားပြီးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။

ဒီအချိန်မှာ သူမ ဘာမှထပ်ပြောဖို့ မလိုတော့ပါဘူးကွယ်။
သို့ပေမယ့် . . . သူမရဲ့ တင်းကျပ်လောင်မြိုက်နေသော နှလုံး
သားက စကားလုံးတွေကို အစီအစဉ်တကျမရှိဘဲ ပြောမိနေစေသည်။

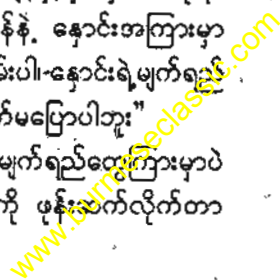
“ကိုမွန် . . . နှောင်းကို . . . သူ . . . ထားသွားပြီ၊ ကိုမွန်
ဝမ်းမသာဘူးလားဟင်”

“နှောင်းလေး . . . နှောင်းလေး ငိုနေတဲ့အချိန်မှာ ကိုမွန်ကို
ဝမ်းသာခိုင်းနေသေးသလား . . . ”

“ရနောင်း . . . မငိုပါဘူး”

“မညာပါနဲ့ နှောင်းလေးရယ်၊ ကိုမွန်ကိုတော့ မညာသင့်ပါဘူး။
ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရတဲ့ အချိန်မှာမှ နှောင်း မငိုရင်
ဘယ်အချိန်မှာ နှောင်း ငိုမှာလဲ . . . ။ ကိုမွန်နဲ့ နှောင်းအကြားမှာ
. . . နှောင်းရဲ့မာနတွေ ခဏ ဘေးဖယ်ထားစမ်းပါ-နှောင်းရဲ့မျက်ရည်
တွေအကြောင်းကို ကိုယ် ဘယ်သူမှ လျှောက်မပြောပါဘူး”

သူမ ခပ်တိုးတိုး ရယ်လိုက်မိသည်။ မျက်ရည်တွေကြားမှာပဲ
ရယ်မိနေပါသေးသည်။ သူမ . . . ကိုမွန်ဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်တာ

အမှန်ကန်ဆုံးလုပ်ရပ်တစ်ခုအဖြစ် ပထမဆုံးအကြိမ် လက်ခံလိုက်ရပါသည်။

“ကိုမွန် . . . နှောင်းကို မမေးတော့ဘူးလား၊ နှောင်းနဲ့သူ ဘယ်လို . . . ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ကွဲကွာသွားကြပြီလဲ . . . ဆိုတာလေ”
ဖုန်းထဲမှာ ကိုမွန်ရဲ့ လေးပင်သော သက်ပြင်းချသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ပြီးမှ . . .

“သူ . . . လက်ထပ်သွားပြီပေါ့။ ဟုတ်လား . . . နှောင်းလေး”
“နောက် နှစ်ဆယ့်လေးရက်တိတိ အကြာမှပါ . . .”
သူမ၊ တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်စွာ ဖြေလိုက်ရင်း . . . ကိုမွန်ကို အံ့အားသင့်တကြီး ပြန်မေးလိုက်မိသည်။

“သူ . . . လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတာ . . . ကိုမွန် . . . ဘယ်လို သိနေတာလဲ”

ကိုမွန်ရဲ့ ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်သံတစ်ချက် . . .

“မင်းနဲ့ သူ . . . ကွဲကွာသွားပြီလို့ မင်းပြောတယ်လေ . . . နှောင်း၊ မင်းနဲ့သူ လုံးဝဝေးကွာသွားပြီဆိုတာ . . . သူက မင်းမေးတဲ့ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်ပြီဆိုတဲ့ နည်းလမ်းပဲ ရှိတော့မှာပေါ့၊ နှောင်းလေးရယ်၊ မင်းကတော့ သူနဲ့ ဝေးကွာသွားအောင် ဘယ်တော့မှ တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကိုယ်သိနေတယ်လေ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဇာတ်လမ်းဟာ . . . ဒီလိုနည်းနဲ့ပဲ အဆုံးသတ်ရမယ်ဆိုတာ ကိုယ်ကြိုသိခဲ့ပါတယ်”

“ကိုမွန် . . .”

“ဘာလဲ . . . နှောင်းလေး . . .”

“နှောင်းကို ဆူပါဦး၊ အပြစ်တင်ပါဦး၊ အစကတည်းက ကိုယ် မပြောဘူးလား . . . လို့ အော်လိုက်စမ်းပါ . . . ကိုမွန်ရယ်”

“ဒါပေမဲ့ . . . ဒီလိုဇာတ်သိမ်းမျိုး ဘယ်တော့မှ နှောင်း အပေါ်မှာ ကိုယ်မဖြစ်စေချင်ခဲ့ပါဘူး နှောင်းလေးရယ်”

“ဒါပေမဲ့ နှောင်း . . . အခုတော့ အရမ်းရှုံးနိမ့်သွားပြီ . . . ကိုမွန်၊ နှောင်း အရမ်း နောင်တရနေခဲ့ပါပြီ၊ အခုတော့ . . . ဘယ် အရာမှ အရင်လို ပြန်မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးနော်၊ အဲဒါ နှောင်း . . . အမှား သက်သက်ပါ၊ နှောင်းရဲ့ မိုက်မဲမှုကြောင့် အားလုံးရဲ့ . . . ဘဝတွေ၊ နှလုံးသားတွေ . . . ပြောင်းလဲကုန်ကြတာ”

“ဟင့်အင်း . . . နှောင်း”

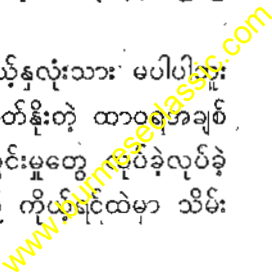
ကိုမွန်က ဖုန်းထဲမှာ အလန့်တကြား သူမစကားကို ငြင်းဆန်သည်။

“နှောင်း ထင်သလို . . . အားလုံးပြောင်းလဲကုန်ကြတဲ့အထဲမှာ ကိုမွန် ဖပါဘူး”

သူမရဲ့ နှလုံးသားတွေ လှုပ်ခနဲ အေးသွားသည်။ အို . . . မပြောပါနဲ့တော့။ အဲဒီစကားကို ကျွန်မ မကြားချင်ဘူး။

သို့ပေမယ့် ကိုမွန်စကားကို တားမြစ်ပိတ်ပင်နိုင်သည့်ခွန်အား သူမဆီမှာ လုံးဝမရှိတော့ပါ။ ကိုမွန် အဲဒီစကားကို တစ်လုံးချင်း ပြောပြခဲ့ပါသည်။

“ပြောင်းလဲသွားကြတဲ့အထဲမှာ ကိုယ့်နှလုံးသား မပါပါဘူး . . . နှောင်းလေးရယ်၊ နှောင်းလေးကို ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ ထာဝရအချစ်တွေရယ်၊ နှောင်းလေး ဘယ်လောက်မှားယွင်းမှုတွေ ဖြစ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ခဲ့လွတ်နားလည်ပေးနိုင်တဲ့ မေတ္တာတွေရယ် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ သိမ်း

ဆည်းထားဆဲပဲ၊ အဲဒါ . . . ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲသွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ရှက်ရွံ့နွေးထွေးသွားသော သူမပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်စက်တွေ လိမ့်ကျစီးဆင်းလာတာ ကိုမွန် တွေ့မြင်ရမည် မဟုတ်သည့်အတွက် သူမ ဝမ်းသာပါသည်။ ဪ . . . အခုအချိန်အထိ သူမ အတ္တကြီးနေဆဲပါလား . . .

“ကိုမွန် . . .”

“ဟင် . . .”

“နှောင်း . . . အခု ဝဋ်လည်တာ ထင်ပါရဲ့နော်”

“ဟာကွာ . . . မဟုတ်တာ . . . နှောင်းလေးရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . နှောင်း . . . ဝဋ်လည်တာပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က . . . နှောင်း . . . နှောင်းလည်း အဲဒီလိုမျိုး လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ကို ရက်ရက်စက်စက် ခြေဖွပြီး ထားရစ်ဖူးတယ်လေ . . .”

ကိုမွန်ရဲ့ ချိုမြတည်ကြည်သော စကားသံတွေ တိတ်ဆိတ်သွားပါပြီ။ နာကျင်စူးရှစွာ သူမရဲ့ ရင်ထဲမှာလည်း တင်းကျပ်ဆို့နင့်လို့။

နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ စကားတွေ ပျောက်ရှုတ်တိတ်ဆိတ်သွားလိုက်တာ မိနစ်ပေါင်းများစွာ။ ကိုမွန်ရဲ့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုကြောင့် သူမ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထုရိုက်သေဆုံးချင်လာသည်။ ကိုမွန် . . . ကိုမွန် . . . ငိုနေသလားဟင် . . .

နောက်ဆုံးတော့ တိတ်ဆိတ်အေးစက်နေသော တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်ထဲသို့ သူမ သွေးရူးသွေးတမ်း ပြောပြလိုက်မိပြန်သည်။

“ကိုမွန် . . . ကိုမွန်ကို နှောင်း တစ်ခုမေးချင်တယ်”

“မမေးနဲ့။”

ရှုတ်တရက် သူ . . . ဒေါသတကြီး သူမကို ဖုန်းထဲမှာ အော် ပါသည်။ ပြီးတော့မှ တုန်လှုပ်လှုပ်ခါသော လေသံနဲ့ ကိုမွန် ဆံတိုးတိုး တောင်းပန်နေသည်။

“မမေးပါနဲ့ နှောင်းရယ်၊ ကိုယ့်ကို အဲဒီမေးခွန်း အခုအချိန်မှာ မမေးပါနဲ့၊ ကိုယ် . . . မဖြေပါရစေနဲ့။”

“မေးပါရစေ ကိုမွန်၊ နှောင်းရဲ့ မိုက်မဲမှုတွေအတွက် အဲဒီမေးခွန်းလေးကိုတော့ နှောင်းကို မေးခွင့်ပြုသင့်ပါတယ်၊ ကိုမွန် ဖြေပေးပါ နှောင်းကို သနားရင် ဖြေပါ”

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုက ချောက်ချားဖွယ်ရာ ကောင်းလာသည်။ သူမ မေးလိုက်မိသည်။

“ခုနက ကိုမွန်ပြောတယ်၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရတဲ့ အချိန်မျိုးမှာမှ မငိုဘူးဆိုရင် ဘယ်အချိန်မှာ ငိုရမှာလဲ . . . တဲ့၊ ကိုမွန်ရော . . . နှောင်းကို . . . နှောင်းကို . . . လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်က စွန့်လွှတ်လိုက် ရတဲ့အချိန်မှာ . . . ငို . . . ငိုခဲ့ဖူးသလား . . . ဟင်”

“ကိုယ် မငိုခဲ့ဘူး . . . နှောင်း . . .”

“ဟင် . . .”

သူမအဖြေစကားက တိကျပြတ်သားလွန်းစွာ ချက်ချင်းထွက်ပေါ်လာ၍ သူမ အံ့အားသင့် တွေဝေသွားရလေသည်။

“ကိုယ် . . . လုံးဝ . . . မငိုခဲ့ဘူး၊ အဲဒါ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား၊ နှောင်း . . . သိလား”

“ဟင့်အင်း . . .”

သူမ တုန်လှုပ်စွာ ပြန်ဖြေလိုက်မိစဉ် ကိုမွန်၏ အေးစက်

ခြောက်သွေ့စွာ အဲဒီစကားကို ပြောပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နှောင်းကို ကိုယ်ဘယ်တုန်းကမှ မစွန့်လွှတ်ခဲ့လို့ပဲ။ နှောင်းကို ကိုယ့်နှလုံးသားက ဘယ်တုန်းကမှ ထုတ်ပယ်မပစ်ဘဲ အမြဲတမ်း မျှော်လင့်နေခဲ့လို့ပဲ။ နှောင်းကို ချစ်မြတ်နိုးခွင့် ပြန်ရဖို့ နှောင်းကို ပိုင်ဆိုင်ရယူဖို့ ကိုယ်အမြဲတမ်း ကြိုးစားနေမိလို့ပဲ။ ဘယ်တုန်းကမှ လက်မလျှော့ခဲ့လို့ပဲ . . . နှောင်း”

“ကိုမွန်ရယ် . . .”

သူမ . . . တယ်လီဖုန်းကို လက်ဖဝါးလေးနဲ့ အုပ်ကာ ရှိုက်ကြီးတင်င် ငိုချလိုက်ပါသည်။ ငိုပါရစေတော့ . . . ။ ကျွန်မ ငိုပါရစေတော့။ အဲဒီလိုမေတ္တာမျိုးကို တစ်ချိန်တစ်ခါက ရက်ရက်စက်စက် လွင့်ပစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကျွန်မရဲ့ မိုက်မဲမှုအတွက် ငိုပါရစေတော့ ကိုမွန်ရယ်။

“ကိုမွန် . . .”

သူမ ငိုရှိုက်သံများကြားမှ တုန်ရီလိုက်မောစွာ လှမ်းခေါ်လိုက်တော့ ကိုမွန် ငြိမ်သက်နေပါသည်။

“တစ်ဆိတ်လောက် . . . ကိုမွန်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး . . . ကျွန်မကို . . . ကျွန်မကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့လား၊ ကျွန်မကို လုံးဝခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ . . . ကိုမွန်ရယ်”

သူမ . . . ငိုကြွေးသံတွေကို သူ နားထောင်နေသေးသည်။

“ကျွန်မဟာ . . . ကိုမွန်မုန်းဖို့ သိပ်ကိုထိုက်တန်တဲ့ မိန်းမပါ။ နှောင်းကို မုန်းပါ . . . ကိုမွန်၊ မုန်းလိုက်စမ်းပါ”

သူ့ရဲ့ ကြေမ့နာကျင်နေသော ရယ်သံခပ်အက်အက် စတင် ထွက်ပေါ်လာပါသည်။ ရယ်သံရဲ့နောက်က ပြတ်သားရှင်းလင်းစကားကို သူမ ထပ်မံကြားရသည်။ အဲဒီစကားက သိပ်ကိုအံ့ဩစရာ ကောင်း

ပါသည်။

“ကိုယ် မုန်းခဲ့တာ ကြာပါပြီ”
သူမရဲ့ ငိုရှိုက်သံတွေ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်တန့်သွားတော့မှ သူက ဆက်ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ . . . မင်းကို မဟုတ်ဘူး”
သူ သက်ပြင်းရှိုက်နေသည်။ သူမရဲ့ နှလုံးသားကို ဓါးသွားတစ်ခုလို နှစ်ဝင်ထိုးစိုက်နိုင်ခဲ့သော စကားတစ်ခွန်းအား သူ ဆက်ပြောပြသည်။

“ကိုယ် . . . သိပ်ကိုခါးသီးနာကြည်းစွာ မုန်းတီးမိခဲ့တာ . . . မင်းကို အခုထက်ထိ ချစ်မြတ်နိုးနေမိသေးတဲ့ ကိုယ့်နှလုံးသားကိုယ် မုန်းခဲ့တာ၊ သိလား . . . နှောင်း။”

တတိယမြောက်

၈

“အချစ်ဆိုတာ ... ငှက်တစ်ကောင်နဲ့တူတယ်၊
 တချို့က ဂျောင်အိမ်ထဲမှာ ထားချင်တယ်၊
 တချို့ကလည်း ဂျောင်အိမ်ထဲက ဂျှပ်ပေးချင်တယ်၊
 ဂျှပ်ပေးပျက်ရင်တော့ ...
 ဂျောင်အိမ်ဆီကို ပြန်လာမယ့်ငှက်က ... ရွားတယ်”

ညနေဘက် ခန္ဓာဗေဒ ကျူတိုရီယယ် စာသင်ခန်းစာ၊ ခါနီးကျမှ
 ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေ ခွဲစိတ်ခန်း (Dissecting Room) ထဲကို
 တဖွဲဖွဲ ဝင်လာကြသည်။

သူမတို့ သူငယ်ချင်းလေးယောက်အုပ်စုကတော့ ထမင်းစား
 ခန်း ပြီးကတည်းက ဒီအခန်းထဲ လာဝင်ထိုင်နေကြခြင်းဖြစ်ပြီး နီးနေပြီ
 ဖြစ်သော ခန္ဓာဗေဒ ခေါင်းပိုင်းနဲ့လည်ပင်းပိုင်း (Head & Neck)
 စာမေးပွဲအတွက် အတူစာစုကျက်နေကြတာ ဖြစ်သည်။

အခန်းထဲမှာ ရှိနေသော လူဦးခေါင်းခွဲအရိုးကြီးကို ရှေ့မှာ
 ခုတ်ကာ အဲဒီဦးခေါင်းခွဲရိုးကို ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားသော အရိုး
 အစိတ်အပိုင်းပေါင်းကလေးတွေများစွာကို နာမည်ရွတ်တတ်၊ လက်ညှိုး
 ခြည့်ထောက်ပြတတ်အောင် ကျက်မှတ်လေ့လာနေရသည်။

ခန္ဓာဗေဒဘာသာရပ်မှာ ဦးခေါင်းပိုင်းက အခက်ဆုံးဟု သူမ၊
 ဖွဲ့ကြားဖူးထားသည် မဟုတ်လား။

တဖွဲဖွဲရောက်လာသည့် ကျောင်းသားတွေထဲမှာ သူမတို့
 လေးယောက်အဖွဲ့နှင့် အရင်းနှီးဆုံး ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး
 ခြင်္သေ့ရဝေနှင့် ယုဒါတို့ ပေါ်မလာတာကို ရှိလာက နှုတ်မှနေ၍ တေခင်
 ခတ်ညည်းလိုက်သည်။

“ကိုယုတို့နှစ်ကောင် ... ပေါ်ကို မလာဘူးတော့၊ မနက်က

လက်ချာချိန်တွေအကုန်လုံးလည်း ဆိုင်း (Sign) ခိုးထိုးပေးခဲ့ရတယ်
ခုလည်း နောက်ကျနေကြပြန်ပြီ”

ရှီလာက မျက်နှာဖျက်ဖျက်နှင့် ညည်းညူနေတော့ သူမ
ဘေးမှာထိုင်နေသော ယမုံက လှမ်းနှောက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီလောက် ဖူးမြော်နေချင်ရတာလဲ . . . ရှီ
ရှင်တို့နှစ်ယောက် ဒီလောက် နေ့တိုင်းတွေ့နေရတာ . . . မရှိုးသေး
ဘူးလား”

ယမုံရဲ့စကားကြောင့် ယမုံ ဘေးမှာထိုင်နေသော လတ်လတ်
ရော၊ သူမပါ တခစ်ခစ် ရယ်မောမိကြသည်။

ယမုံ နောက်လည်း နောက်ချင်စရာ။

ရှီလာနဲ့ယုဒါတို့က ဆေးကျောင်းစ၊မတက်ရသေးခင် ဆယ်
တန်းဖြေပြီးကတည်းက ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာလေ။ ရှီလာရဲ့ ဖြော
စကားအရ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကြီးပြီးတဲ့ နောက်ဆုံးနေ့မှာပင် ယုဒါက
ရှီလာကို ရည်းစားစကား ပြောခဲ့တာဆိုပဲ။

တကယ်တော့ . . . သူမတို့သူငယ်ချင်း လေးယောက်အုပ်
သည် အထက်တန်းကျောင်းမှာကတည်းက . . . အတူတူ။ စိန်ဩဂတ်
စတင်းဟုလည်းခေါ်သော အထက (၂) ကမာရွတ်မှ ဆယ်တန်း
အောင်ကာ ဆေးတက္ကသိုလ် (၁) သို့ အတူတကွ ရောက်လာကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

ယုဒါကလည်း သူမတို့ အထက်တန်းကျောင်းမှာကတည်းက
ငယ်သူငယ်ချင်း။ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေပြီးလို့ နောက်ဆုံးနေ့မှာ
သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြမည်ဆိုတော့ သူမတို့
မိန်းကလေးအုပ်စုနှင့်အတူ ယုဒါနဲ့ သူသူငယ်ချင်း ယောက်ျားလေး

တချို့ ပါလာကြသည်။

ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ တန်းစီထိုင်ကြတော့ ရှီလာက မိန်းကလေး
အုပ်စုရဲ့ အစွန်ဆုံး။ ယုဒါက ရှီလာဘေးမှာ ကပ်လျက်ထိုင်သည်။
အဲဒီရုပ်ရှင်ထဲမှာတင် ဘယ်သူမှမသိလိုက်ဘဲ ယုဒါက ရှီလာကို . . .
“ချစ်တယ်” . . . ဟု ပြောခဲ့တာတဲ့။

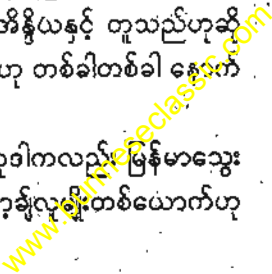
တတ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့ ယုဒါ။

အဲဒီနောက်တော့ တက္ကသိုလ် စ၊မတက်ရသေးခင် ကျောင်း
ရက်ရှည် ပိတ်ထားသည့်ကြားမှာပဲ ရှီလာက ယုဒါကို ပြန်အဖြေပေးကာ
ချစ်သူတွေဘဝ ရောက်သွားကြတာ ဖြစ်သည်။

အမှန်တော့ ယုဒါနဲ့ရှီလာက အင်မတန်မှ လိုက်ဖက်တဲ့ စုံတွဲ
ကလေးမို့ သူငယ်ချင်းတွေအကုန်လုံးက ထောက်ခံအားပေးရင်းနဲ့
ဖြစ်သွားကြတာပါ။

မိဘတွေချင်းကလည်း ရင်းနှီးပြီးသား။ နှစ်ဦးစလုံးကလည်း
ယုံကြည်သက်ဝင်တဲ့ ကက်သလစ်ဘာသာချင်း အတူတူ။ ရှီလာက
အိန္ဒိယအနွယ်စပ်ကာ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ မျက်လုံးမျက်ဖန်နက်နက်
ကျယ်ကျယ်နှင့် အသားအရေက ညိုညက်ကာ ဆံပင်အုံထူထူကောက်
ကောက်ကလေးမို့ ကပြားချောလေးချောတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်သည်။
ခန္ဓာကိုယ်လေးကလည်း ပိန်ကပ်ကပ် သွယ်လျလျဖြစ်နေတော့ တစ်နှစ်
က ရသွားတဲ့ မယ်စကြာဝဠာပြိုင်ပွဲက မယ်အိန္ဒိယနှင့် တူသည်ဟုဆို
ကာ ရှီလာကို အမြဲ သူမတို့က ‘မယ်စကြာ’ ဟု တစ်ခါတစ်ခါ နောက်
ပြောင်၍ ခေါ်တတ်ကြသေးသည်။

အဲဒီ ရှီလာနဲ့ ချစ်သူဖြစ်သွားတဲ့ ယုဒါကလည်း မြန်မာသွေး
တစ်ဝက်ပဲ ပါသည်။ ယုဒါရဲ့ အဖိုးက စကော့ချ်လူမျိုးတစ်ယောက်ဟု

ကြားထားဖူးတဲ့အတိုင်း ယုဒါမျက်လုံးတွေက မီးခိုးရောင်လေး ပြာလွဲနေသည်။ ဆံပင်တွေက နီညိုရောင်လိုလို၊ ရွှေအိုရောင်လိုလို သမ်းနေတဲ့အထဲ အသားအရေက ဖွေးဆွတ်နေကာ တကယ့်အနောက်တိုင်း သားရွပ်ကလေး ပေါက်နေသည်။

အဲဒီလို ယုဒါနဲ့ ရှိလာတို့မှ ချစ်သူတွေမဖြစ်ရင် ဘယ်သူတွေ ဖြစ်ရမလဲ။ သူတို့နှစ်ယောက် ဆေးကျောင်းရောက်ခါစက သိပ်ကို လိုက်ဖက်တဲ့ ဘုံဆန်ဆန်စုံတွဲလေးမို့ လူတကာက ငေးကြည့်ကြသော်လည်း . . . ခုများမှာတော့ ဆေးတက္ကသိုလ် ပထမနှစ်လည်းအောင်၊ ခုတိယနှစ်လည်း ပြီးဆုံးခါနီးနေပြီဆိုတော့ ဘယ်သူမှ အထူးတလည် စိတ်မဝင်စားကြတော့ပါ။

ကျောင်းတက်နေစဉ်မှာလည်း ယုဒါနဲ့ ရှိလာက ခုံနံပါတ်ချင်းက နီး၊ အမြဲတမ်း ကျူတိုရိယယ်လုပ်လုပ်၊ ပရက်တိကယ်လ်လုပ်လုပ် တစ်ဖွဲ့တည်း လာလာကျနေတတ်တော့ မျက်စိနောက်စရာကောင်းလောက်အောင် သူတို့နှစ်ဦးက တွဲခတ်ခွင့်ရနေပါသည်။ ကြာလာတော့ ဘေးကလူတွေသာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို တတွဲတွဲမြင်နေရတာ ရိုးသွားကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်က . . . လုံးဝ မရိုး။ နှစ်တွေကြာလာသည့်တိုင် သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ အချစ်တွေက ပိုလိုတောင် ခိုင်မြဲလာသယောင် ထင်ရသည်။ စံပြနမူနာယူစရာကောင်းတဲ့ စုံတွဲလေး . . .

ယုဒါနဲ့ ရှိလာ။

ခုလည်း . . . ကြည့်။ သူ့မောင်တော် ယုဒါက တစ်မနက်လုံး စာသင်ချိန်တွေလစ်ကာ ခုလည်း ကျူတိုရိယယ်လ်ချိန် နောက်ကျနေတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှိလာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေသည်။

“ခွယ် ပေါ်မလာသေးဘူး . . . ကြည့်။ မနက်ကတော့ သူ့အမိကို လေဆိပ်လိုက်ပို့စရာရှိလို့ဆို . . . လစ်တာ ထားပါတော့၊ သူ့မာမိလေယာဉ်က ဆယ့်နှစ်ခွဲဆို ထွက်ပြီ။ (Silk Air) နဲ့ ပြန်မှာပဲဥစ္စာ၊ သူ့ပေါ်ကို ပေါ်လာရတော့မယ်၊ အခု . . . နှစ်နာရီတောင် ထိုးတော့မယ်”

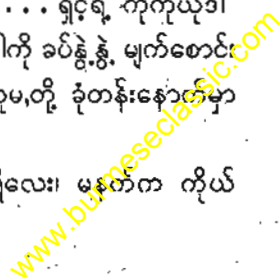
“လာမှာပေါ့ဟယ်၊ နင်ကလည်း . . . နားညည်းလိုက်တာ၊ ရှိ . . . ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဒီမှာ စာကျက်နေစမ်းပါ။ ဆရာမက ဒီနေ့ စကားလဲ (Skull) ကို မေးမှာတဲ့နော်၊ လာ . . . နင့်ချစ်ချစ်ကြီး ယုဒါကို ခဏမေ့ထား၊ ဒီအရိုးခေါင်းက ပိုအရေးကြီးတယ် . . .”

“အဲဒါ . . . ပြောတာပေါ့၊ ဆရာမက စာမေးဦးမယ်၊ ကိုယုဒရာ . . . ရဝေရော စာလည်းကျက်လာကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မေးရင် အိုးနင်းခွက်နင်းနဲ့ ငါတို့ပဲ နောက်ကနေ ထောက်၊ ထောက်ပေးရဦးမယ်၊ သိပ်ခက်တာပဲ . . . စောစောစီးစီး ကျောင်းလာပြီး စာလေး ဘာလေး ဖတ်မယ် စိတ်မကူးဘူး”

“ပြောလိုက်မှ . . . မိရှိလာတို့ ပိုသဲနေပြန်ပြီ၊ ဟော . . .”
တဗျစ်ဗျစ်နဲ့ ပြောနေတဲ့ ရှိလာရဲ့စကားအဆုံးမှာ ယုဒါနဲ့ ရဝေတို့နှစ်ယောက် စာသင်ခန်းအပေါက်ဝမှာ အပြေးတစ်ပိုင်းနဲ့ ပေါ်လာကြပါသည်။

“ကဲ . . . ကဲ . . . လာပါပြီတော် . . . ရှင့်ရဲ့ ကိုကိုယုဒါ”
ပေါ်လာတော့လည်း ရှိလာက ယုဒါကို ခပ်နွဲ့နွဲ့ မျက်စောင်းလှမ်းထိုးသည်။ ယုဒါက တဟဲဟဲရယ်ပြီး သူ့မတို့ ခုံတန်းနောက်မှာ ခင်လာထိုင်သည်။

“စိတ်မကောက်ကြေးနော် . . . ရှိလေး၊ မနက်က ကိုယ်

ထင်သွားရမယ်ဆိုတာ ပြောပြီးသား”

“စိတ်မကောက်ပါဘူး၊ နောက်ကျလို့ စိတ်ပူနေတာ၊ ဝိမာဆရာမက စာမေးမယ် ပြောထားတာ၊ ပေါ်မလာသေးလို့ ရှင်တို့ ကျွန်မလာဘူး မဟုတ်လား . . . ကိုယုနဲ့ရဝေ၊ ကျွန်မ သိတယ်၊ ရေ . . . အခု ကျက်”

ရှိလာက ဆောင့်ဆောင့်အောင်အောင်နဲ့ ခုနက လူဦးခေါင်းခွံအရိုးကို ယုဒါတို့ရှေ့ ဆောင့်ချပေးလိုက်တော့ ဘေးက လတ်လတ်ခမာ ပျာပျာသလဲ ဝင်အော်သည်။

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ ရှိလာရဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ဟဲ့၊ ဒီခေါင်းထောင့်က ကျောင်းသားအယောက်နှစ်ဆယ်မှာမှ တစ်ခေါင်းတည်းရတာ . . . ကျိုးပဲ့ကုန်ပါမယ် . . . ဖြည်းဖြည်း”

အမြဲလိုလို ယောကျ်ားလေးတွေပီပီ စာကျက်ဖို့ ပျင်းကြသောကြောင့် ယုဒါနဲ့ရဝေမှာလည်း အခုမှ အရိုးခေါင်းရှေ့ချတာ စာကျက်ပြင်ကြသည်။

ဖြူဝင်းသော နဖူးပြင်မှာ ချွေးစ၊လေးတွေ သီးနေသော ရေရဲ့ ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာကို သူမ . . . လှည့်ကြည့်ရင်း ခပ်တိုးတိုး မေ့သည်။

“ဘာလို့ . . . နောက်ကျနေတာလဲ”

သူမတို့သူငယ်ချင်းတွေအုပ်စုထဲမှာ အမြဲပင် သူမက ရေကို တရင်းတနီး စကားပို၍ ပြောဖြစ်လေသည်။

ရဝေက ယုဒါနဲ့ သူမတို့အုပ်စုလို့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဆေးကျောင်းပထမနှစ်ရောက်မှ စတင်တွေ့ဆုံရတာ။ ရဝေက နံရံကျောင်းမှ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး . . . ဆေးကျောင်း

နာမည်အစ၊ ဗျည်းအက္ခရာနှင့် ခုံနံပါတ်တွေ စီချလိုက်တော့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကွဲကာ သူမတို့အုပ်စုထဲ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမတို့ အုပ်စုထဲမှာမှ ရဝေအခင်ဆုံးက ယုဒါဖြစ်နေတော့ နောက်ပိုင်းမှာလည်း ရဝေနဲ့ယုဒါက တတွဲတွဲ ဖြစ်လာသည်။ ယုဒါနဲ့ အတွဲဆုံး ယောကျ်ားလေးဖြစ်လာမှတော့ သူတို့အုပ်စုနဲ့လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးဖြစ်သွားပါသည်။

အဲဒီအထဲမှာမှ ရဝေနဲ့ ‘ရှင်နှောင်း’ ဆိုတဲ့သူမက ခုံနံပါတ်ချင်း ကပ်လျက်လိုဖြစ်နေတော့ သူမနဲ့က ပိုရင်းနှီးသွားခဲ့သည်။

ငယ်သူငယ်ချင်းမဟုတ်လို့ ယုဒါထက်စာရင် သူ့ကို အနည်းငယ် စိမ်းသက်စွာဆက်ဆံသည်ဟု ထင်မှာစိုး၍ သူမက ရဝေကို ပိုလို့တောင် တရင်းတနီး ခင်ခင်မင်မင် ဆက်ဆံဖြစ်ခဲ့သည်။

ရဝေဆိုသည့် ကောင်ကလေးကလည်း ခင်မင်စရာကောင်းလောက်အောင် အပြုအမူတွေက ဆန်းကြယ်သည်။

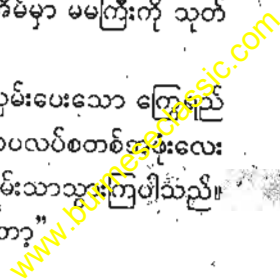
ခုလည်း . . . ကြည့်။

“ဘာလို့ နောက်ကျနေတာလဲ . . .” ဟု မေးလိုက်တာနှင့် အပြုံးအရယ် နည်းပါးစွာ ခပ်တည်တည်အမြဲနေတတ်သော သူ့နှုတ်ခမ်းထူထူလေးတွေက ခပ်စုစုလေး ပြုံးသွားသည်။

“ရော . . . အဲဒါ နှောင်းတို့စားဖို့ အိမ်မှာ မမကြီးကို သုတ်ခြင်းနေတာ၊ အဲဒါကြောင့် ကြာသွားတာ”

သူမတို့အုပ်စု အကုန်လုံးက ရဝေလှမ်းပေးသော ကြွေရှည်သတ်စတီးလ်လေ့လေးကို ဝိုင်းဆွဲပြီး အပေါ်ကပလပ်စတစ်အဖုံးလေး ဆွဲလှန်လိုက်တော့ အားလုံး အံ့အားသင့် ဝမ်းသာသွားကြပါသည်။

“ဟယ် . . . လက်ဖက်သုတ်တွေတော့”

လတ်လတ်ရဲ့ အသံက ရယ်ချင်စရာကောင်းလောက်အောင် ကျယ်လောင်ထွက်သွားပါသည်။ အဲဒီရဝေရဲ့ စတီးလ်ဇလုံးလေးထဲမှာ လက်ဖက်နဲ့အကြော်စုံတွေက အကျအန သုတ်ပြီးသား။ နယ်ပြဲသား။ ပုစွန်ခြောက်အနီရဲ့ရဲလေးတွေနိုင်းချင်းနဲ့ ငရုတ်သီးစိမ်းတော့လေးတွေတောင် ဘေးမှာပုံလို့။ ဇွန်းအံသေးလေးနှစ်ချောင်းက အသံတပ်ထားသေး။

သူမ ရင်တွေ လှုပ်ခနဲခနဲသွားတာ ပထမဆုံးအကြိမ်အပြန် သတိထားမိခဲ့ပါသည်။ ချက်ချင်းပဲ ရှိလာခဲ့သော သတိတရ စကားဆိုသံ ထွက်လာသည်။

“ဟယ် . . . အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ . . . ရဝေရယ် မနက်ကပဲ . . . အဲဒီမိရှင်နှောင်းက ဒီနေ့လက်ဖက်သုတ် တားခဲ့လိုက်တာလို့ ထူးထူးခြားခြား ထုတ်ညည်းနေတာ။ မစားရတာ ကြာပါ . . . တဲ့။ ဆီရွဲရွဲလေး ဆမ်းပြီး . . . ပုစွန်ခြောက်တွေအုပ် . . . လို့တစားချင်လိုက်တာ . . . တဲ့။ ကဲ . . . ကြည့်စမ်း၊ အခုတော့ ရှင်စားခဲ့နေတာ ရဝေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေတာလဲ၊ ရှင် . . . သူ့ဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်သလား . . . ဟုတ်လား။”

“အို . . . မဆက်ပါဘူး၊ ပေါက်တတ်ကရ”

သူငယ်ချင်းတွေသာ မဟုတ်၊ သူမ ကိုယ်တိုင်တောင် အံ့ဩလွန်းနေတာ။ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ရဝေ လုပ်ကိုင်ပေးနေတာတွေ၊ သူမလို ချင်တာတွေဟာ တစ်ထပ်တည်း ကျကျနေတတ်တာ။

သူမ သတိထားမိတာ သုံလေးကြိမ်ခန့် ရှိသွားပြီ။ တစ်ခါကလည်း သူမ အိမ်မှာဝယ်ပြီးမှ ပျောက်သွားတဲ့ “မြစ်နှစ်စင်းရဲ့ပင်လယ်ကက်ဆက်ခွေလေးကို အမှတ်တရ လာပြန်လက်ဆောင်ပေးဖူးသည်။”

အဲဒီတုန်းက ဘယ်လောက် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားတာ ရဝေပဲသည်။

“ဟယ် . . . ဒီအခွေလေး . . . ပျောက်နေတာကြာပြီ၊ ဝယ်ဖယ် . . . ဝယ်ဖယ်နဲ့ ပြန်မဝယ်ဖြစ်သေးတာ၊ ရဝေက ကျွန်မ နှစ်သက်တာမျိုးကို ရှာလည်းတွေ့တတ်တယ် . . . နော်၊ အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ”

အဲဒီတုန်းက သူမကိုယ်တိုင် နှုတ်က ထုတ်ပြောမိဖူးပြီး . . . ! အောက်တစ်ခါ သူမဖြိုးနေကျ ဝက်မှင်ဘီး ဘရပ်ရှပ်လိုမျိုး ဘီးတစ်ခုကို ဘာလက်ဆောင်ပေးပြန်တော့ သူမအံ့ဩလွန်းကာ သူငယ်ချင်းတွေကို ကျိတ်၍ ထုတ်ကြားမိသည်။ ရဝေ သိအောင်တော့ သူမ . . . ဝမ်းသာပြန်မိပြန်။

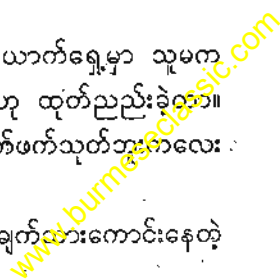
အံ့ဩစရာကောင်းတာက ဒီလိုဘီးမျိုးနဲ့ပဲ သူမ ဆံပင်ဖြိုးတတ်တာ သူ ဘယ်လိုသိပြန်ရသလဲ။ သူမက ယောက်ျားလေးတွေရှေ့မှာ ဘယ်တော့မှ ဆံပင်ကို ဘီးနဲ့ထုတ်မဖြိုးဖူးပါ။ အခုညည်းဆုံး သူမရဲ့ ခုတ်သူ ကိုမွန်ရှေ့မှာပင် သူမ ခေါင်းမဖြိုးဖူးခဲ့ပါ။

ကိုမွန်တောင် သူမ ဒီလိုဘီးနဲ့မှ ဆံပင်ကို ဖြိုးတတ်တာ သိရဲ့အား မသိ။

အခုလည်း . . . ကြည့်။

မနက်ကပဲ ကျန်တဲ့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ရှေ့မှာ သူမက လက်ဖက်သုတ်လေးစားချစ်လိုက်တာ . . . ဟု ထုတ်ညည်းခဲ့တာ။ အခုညနေကျတော့ ရဝေက သူမရှေ့ကို လက်ဖက်သုတ်ဘူးကလေး ဘူးကူးတက ယူလာပေးနေသည်။

မနက်ခင်းက တစ်မနက်လုံး ပျောက်ချက်သားကောင်းနေတဲ့

ရဝေ သူမရဲ့စိတ်လိုအင်ဆန္ဒကို တိတိကျကျကြိုသိနေခဲ့သလိုပါလား။

အံ့ဩစရာ ကောင်းလိုက်တာ။ အခုတော့ သူမသာမက သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးကပါ တအံ့တဩနှင့် ထုတ်ပြောယူရတော့သည်။

“ဟယ် . . . ရဝေဆီ . . . ရှင် ဖုန်း တကယ်မဆက်လိုက်ဘူး ဆိုရင်တော့ . . . ဒါ . . . တော်ရုံတန်ရုံ တိုက်ဆိုင်မှုမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ရဝေနဲ့ ရှင် . . . စိတ်ချင်းဆက်သွယ်နေတဲ့ တယ်လီပသီလိုမျိုးများ ရှိနေပြီလား မသိဘူး။”

လတ်လတ်ရဲ့ စကားကြောင့် သူမမျက်နှာလေးက ဘာကြောင့်မှန်း မသိ . . . နွေးခနဲ နီမြန်းသွားသလို ရဝေကလည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းမျက်နှာနဲ့ ခပ်အစ်အစ် ရယ်သံထွက်၍ ရယ်သည်။

သူမမှာ ရင်ကလည်းခနဲနေသလို စိတ်လည်း အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လာသည်။ အများတကာတွေထဲမှာလည်း ရဝေက သူမမို့ ပိုမိုဂရုစိုက် တွယ်တာနေလွန်းသလိုလို။ သူမ အနေရခက်ပါသည်။

တစ်စုံတစ်ရာ စွပ်စွဲဖို့ဆိုတာကျတော့လည်း ရဝေရဲ့ ဖြူစင်နုနယ်သော မျက်လုံးလေးတွေက အမြဲတစေ ရိုးသားရှင်းလင်းနေခဲ့ပြန်သည်။

သူမအပေါ် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ထက် ပိုမိုသာလွန်သော သံယောဇဉ် တစ်စွန်းတစ်စမျိုး တစ်ခါမှ ထုတ်မပြုဖူးခဲ့။ သူမကပဲ ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ မျက်လုံးများကို ဖတ်ရှုရာမှာ နည်းနည်းညှဲနေသလား . . . ။

သို့ပေမယ့် သူမမှာလည်း သိပ်ကိုချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ ချစ်သူ ရှိပြီးသား။ “မွန်မြတ်” ဆိုတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ နှလုံးသားချင်း ဖလှယ်ပြီးကြပြီဆိုတာ သူငယ်ချင်းတွေ စ.နောက်ကြတာတစ်မျိုးပေါ့

ဆီထင်ထင် ပြောဆိုသံတွေကြားရတာက တစ်မျိုးနဲ့ သူ သိပြီးထားပြီ မဟုတ်လား . . . ။

ကိုမွန်ဆိုလျှင် သူမ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးနဲ့ ခိတ်ဆက်ပေးထားပြီးသား။ ရဝေတို့ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ သူမလို သိပ်မရင်းနှီးခင်မှာ ကိုမွန်က ဂျပန်ထွက်သွားတာဆိုတော့ ကိုမွန်အကြောင်းကို ယုဒါတို့၊ ရဝေတို့ သိပ်တော့ မသိကြသေးပါ။

ဒါပေမဲ့ . . . သူမမှာ ချစ်သူရှိပြီးသားဆို တာတော့ ဖွင့်ငြိစရာ မလိုဘဲနှင့် အားလုံးနားလည်ထားပြီးသားပင်။

အဲဒါကိုမှ ရဝေဆိုတဲ့ အဲဒီလူငယ်ကလေးရဲ့ အပြုအမူပေး သိပ်ဆန်းကျယ်နေတာ သူမ အံ့ဩချင်လာသည်။ ဒီကြားထဲမှ . . . နို့လာကလည်း သတိတရ ထုတ်ပြောပြနေပြန်သည်။

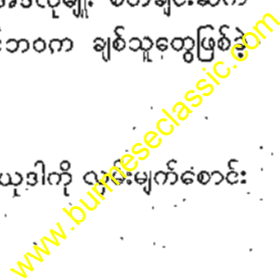
“ဟဲ့ . . . နှောင်း၊ ရဝေက ရှင်စိတ်ကို သိလည်း သိနိုင်လွန်း တယ်နော်၊ ဒါ . . . ပထမဆုံးအကြိမ်မှ မဟုတ်တာ၊ အရင်တစ်ခါ တုန်းကလည်း . . . ”

သူမက ရဝေ မသိအောင် ရှိလာရဲ့ လက်မောင်းကို ဆွဲလိမ့် ဘစ်ပြီး တားမြစ်ရပြန်သည်။ အဲဒီမှာ နောက်ဘက်မှာ ရဝေနဲ့ ဘေးချင်း တပ် ယှဉ်ထိုင်နေသော ယုဒါက အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ ထပ်ပြောပြန်လေသည်။

“ဟေ့ . . . ငါကြားဖူးတာတော့ အဲဒီလိုမျိုး စိတ်ချင်းဆက် သွယ်နေတဲ့ လူနှစ်ယောက်ဟာ . . . အရင်ဘဝက ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ဖူးကြလို့ . . . တဲ့”

“အို . . . ”

သူမက အာမေဇိုတ်သံထွက်ကာ ယုဒါကို လှမ်းမျက်စောင်

အရှက်ကြီး ရှက်သွားပုံရပါသည်။

“ဘာကွာ . . . မင်းကွာ . . . မင်းကွာ . . .”

မျက်နှာလေးက နီရဲတက်လာပြီး ယုဒါကို လက်သီးဆုပ်နှင့် က်ဘုတ် အသံမြည်တဲ့အထိ လိုက်ထိုးနေတဲ့ ရဝေရဲ့ ကလေး ဆိုခန့် အမူအရာလေးက ဝေးကြည့်ချင်စရာကောင်းနေ၍ သူမ ရလော်ငေးမိသွားသည်။

ရိုးရဝေက တကယ်တော့လည်း ခင်ဖို့ကောင်းပါသည်။

“စကားနည်းပါးပြီး အနေအေးတည်ငြိမ်လွန်းသော်လည်း သူ ပင်တွယ်တာသော သူမတို့အုပ်စု၏ အန္တတာကို သိပ်သည်းခံ လွန်းသူ ဖြစ်သည်။

စတင် ရင်းနှီးသိကျွမ်းခါစက သူ့မျက်နှာ နုနုဖတ်ဖတ် ကလေးနဲ့ မလိုက်အောင် တည်တံ့ကာ အပြုံးအရယ်ရှားပါးသော သူ့ပုံစံကို သူမတို့ စကားတင်းဆို၍ပင် ရှုတ်ချဖူးသည်အထိ။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ အသားဖြူဖြူ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း အဲဒီလူငယ်လေးရဲ့ မျက်နှာဟာ မျက်လုံးတွေက နက်မှောင်စူးရှသ လောက် အမြဲရီဝေမှိုင်းမှုန်နေသလို ထင်ရသည်။ နှုတ်ခမ်းထူထူ ပုံ ကျကျလေးက အမြဲတင်းစေ့ထားတတ်ကာ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း ဖက်လဲ ဘက်ကင်း ရယ်မောနှုတ်ဆက်တာ မတွေ့ရ။

အမြဲတမ်း တစ်စုံတစ်ရာကို အလိုမကျသလိုလို၊ မကျေနပ် သလိုလို မျက်နှာကို တင်းပုပ်ထားတတ်တာ သူ့အကျင့် . . . စကား ပြောလျှင်လည်း အများသူငါလို ချိုချိုသာသာ ဝေဝေဆာဆာ မပြော တတ်ပြန်။

ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနဲ့ တဲ့တိုး . . . တိုတိုပြတ်ပြတ်။

ရှိလာကဆို . . . ယုဒါကိုတောင် ဝေဖန်ပုတ်ခတ်ဖူးသည်။

“ကိုယု . . . ရှင် . . . အခုပေါင်းနေတဲ့ ရဝေဆိုတဲ့ကောင်က သဘောရော ကောင်းရဲ့လား၊ သူ့ကြည့်ရတာ ထောင့်မကျိုးဘူး”

တကယ်ကိုပဲ ရဝေပုံစံက တွေ့ခါစမှာ လုံးဝ ထောင့်ကျိုး မြင့်ပုံစံ မပေါက်ပါ။ ယမုံကလည်း ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ပြောဖူးသည်။

“အေးလေ . . . သူ့မျက်နှာက တစ်လောကလုံးကို ထမင်း ကွေးထားရတဲ့ရုပ်မျိုး ဖမ်းနေတယ်၊ ငါတော့ လုံးဝ ကြည့်မရဘူး”

အဲဒီလိုပုံစံမျိုးလေးနဲ့ စတင်ရင်းနှီးသိခွင့်ရခဲ့သော ရဝေတစ် ဘက်ကို ပထမနှစ်အတွင်းမှာပင် အရမ်းကို စိတ်သဘောထား မပြုစင်သူတစ်ဦးအဖြစ် သိလာရတော့သည်။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရဝေရဲ့ ကူညီချင်စိတ်ရှိပုံတွေ၊ စိတ်ကောင်း တွေး မိန်းကလေးတွေကို ဦးစားပေးတတ်သော (Gentle Man)

ပုံစံတွေ၊ သူမတို့အုပ်စု ဘယ်လို စ၊ နောက် ပြောင်ပြောင် စိတ်မဆိုး တဲ့ပုံတွေကို တွေ့လာရတော့မှ သူမနဲ့ သူငယ်ချင်းအားလုံးမှာ ရဝေ

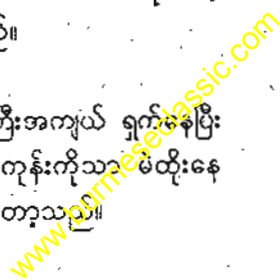
ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေလိုဖြစ်ကာ အရမ်းခင်မင်သွားကြ တာသည်။

သို့ပေမယ့် ရဝေရဲ့ အရှက်အကြောက်ကြီးတာ၊ စကားပြော မြတ်၍ လေသံလေး တစ်ခါတစ်ရံ မာဆတ်တတ်တာကိုတော့ သည်းက သည်းခံနားလည်ပေးကြရပါသည်။

အခုလည်း . . . ကြည့်။

ယုဒါက စနောက်လိုက်တာကို အကြီးအကျယ် ရှက်မိနိုးပြီး ကြည့်ငြင်းခုံရန်မဖြစ်တတ်ဘဲ ယုဒါကျောကုန်းကိုသာ မိထိုးနေ

တာ သူမတို့မိန်းကလေးတွေ ရယ်မိကြတော့သည်။

သုမကတော့ ယုဒါရဲ့စကားကို ချေပချင်စိတ်နဲ့ ပြန်ငြင်းရသည်။

“ဟိတ် . . . စိတ်ချင်းဆက်သွယ်နိုင်တာ အရင်ဘဝထဲ ချစ်သူ ဖြစ်ခဲ့လို့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ယုဒါ . . . အဲဒါ မောင်နှမတွေဖြစ်ခဲ့လို့ . . . ဟဲ့ . . . သိလား၊ အခုလည်း ရဝေက . . . ငါ့မောင်လေး၊ နော် . . . ရဝေနော်”

ရဝေကပါ ကျေနပ်သလိုလိုနဲ့ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ နှုတ်ခမ်းလေးစုက ထုံးစံအတိုင်း ခပ်တိုးတိုးရယ်လို့သာ နေပါသည်။ တကယ်လည်း မွေးနေ့ရက်ချင်းယှဉ်လျှင် ရဝေက သူမထက် ခုနှစ်လကျော်ကျော် ငယ်ရွယ်နေသေးသည်။

ယမုံက သူမရဲ့ လေထဲကို ကြည့်မရဟန်နှင့် . . .

“အံ့မယ်လေး . . . မယ်ရှင်တို့များ . . . သူစားချင်နေတဲ့ လက်ဖက်သုတ်ယူလာတာနဲ့ ရဝေကို သူ့မောင်လေး ဆွဲတော်လိုက်ပြန်ပြီ၊ မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ မိန်းမ . . . ကတာ”

ရဝေခမျာ အားလုံးက ဝိုင်းပြောနေတာနှင့်ပဲ မျက်နှာမထားတတ်တော့ပုံ ဖြစ်လာပါသည်။ စူဆောင့်ဆောင့် အော်ပါလေတော့သည်။

“ဟာဗျာ . . . ကျွန်တော် လက်ဖက်သုတ်ယူလာတာ နှောင်းတစ်ယောက်တည်း စားဖို့ ယူလာတာကျနေတာပဲ၊ အားလုံးစားဖို့ ယူလာတာဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ကလည်း . . .”

ပြောရင်းနဲ့ပဲ ရဝေလေသံက ထုံးစံအတိုင်း မာဆတ်လိုလာတော့ သူမတို့မှာ ရယ်ရသေးသည်။ ရှိလာက မျက်လုံးလေးကို ပြူးလျှာလေးကို တစ်လစ်ထုတ်ကာ ကျေရာကျေကြောင်း ဝင်ပြောသေး

“ဟဲ့ . . . မိန်းမတွေ၊ တော်ကြတော့၊ ဟိုမှာ . . . ကျွဲမြီးတို့ သိပ်မစနဲ့၊ တော်ကြာ . . . ရဝေ စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ သူ့လက်ဖက်သုတ်ဘူးကို ပြန်ယူသွားမှ ငတ်ကုန်မယ်၊ ဘယ်သူ ဘာပြောပြော . . . ကတော့ စားပြီ”

ပြောပြောဆိုဆို ရှိလာက လက်ဖက်သုတ်တစ်ခွက်ကို သွက်သွက်လက်လက် ပလပ်ခနဲ ကော်စားလိုက်ပါသည်။ အားလုံးက ပြန်လက်မြန် ဝိုင်းလှစားကြပြီး အသံထွက်လာကြသည်။

“အား . . . ကောင်းလိုက်တာ၊ ရဝေအစ်မကြီးက သုတ်တတ်သေးနော်”

“ကောင်းဆို ကျွန်တော့်ဘေးက ထိုင်ပြောနေလို့နော်၊ ပုစွန်ကြောက်များများ ထည့်ဖို့လည်း ကျွန်တော်ပဲ ပြောထားလို့ပါတာ”

“အံ့မယ်လေး . . . မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြနေပြန်ပြီ၊ ကျေးဇူးရှင်သည်”

လတ်လတ်က ခပ်ရွံ့ရွံ့ ဆိုသည်။ ရဝေဆိုတဲ့ ကောင်လေးက အဲဒီလိုမျိုး။ စကားပြောလေးနုညက်တာကလွဲရင် သူ့စေတနာနဲ့ ခင်မင်မှုကိုလည်း သူမတို့အတိုင်းသားမြင်နေရလို့သာပေါ့။

ပြီးတော့ သူမရဲ့ စိတ်ထဲက လိုအင်ဆန္ဒတွေကို အလိုလို ခံခိုထားသလိုလို ဖြည့်ဆည်းပေးနေတာတွေက နည်းနည်းတော့ အဲဒါပဲ။

အဲဒီနေ့ ညနေမှာပဲ အံ့ဩစရာကောင်းသော အဖြစ်အပျက်
လေးထစ်ခု စတင်ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ဆရာသင်နေသော ခန္ဓာဗေဒသင်ခန်းစာမှာ သူမ၊စိတ်ပါ
ဝင်စားစွာ ငြိမ်သက်၍ နားထောင်နေခိုက် စာသင်ခန်းရဲ့ အပြင်ဘက်မှ
လူရိပ်တစ်ခုကိုတော့ ဖျတ်ခနဲ သူမလှမ်းမြင်လိုက်ရသေး။

အဲဒီလူရိပ်က အတန်းထဲမှ စာသင်နေသော သူမတို့ ဆေး
ကျောင်းသူကျောင်းသားအုပ်စု လူနှစ်ဆယ့်လောက်ကို သေသေချာချာ
ငေးကြည့်သွားမှန်း သူမ သိလိုက်သော်လည်း အဲဒါ ဘယ်သူဖြစ်မှန်း
သူမ လှည့်ကြည့်ဖို့ စိတ်မကူးခဲ့ပါ။

မျက်စိလျင်သော ယမုံက . . . “ဟယ် . . .” ဟု အရင်
အာမေဇိုတ်သံ တိုးတိုးထွက်သည်။ ပြီးတော့ အလန်တကြား သူမ၊
လက်ဖုန်းကို ဖျတ်ခနဲ လာပုတ်ရင်း ရှေ့က စာသင်နေသော ဆရာမ၊
မကြားသာရုံ လေသံလျှော့၍ ပြောသည်။

“ဟဲ့ . . . မယ်နှောင်း၊ ညည်းလူကြီးတော့ . . . ညည်း
လူကြီး၊ ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်နေတာလဲ မသိဘူး . . . ဂျပန်က၊
ဟိုမှာ . . . ရှင့်ကို ရှာနေတယ်”

မြန်းခနဲ သူမ၊ ဝမ်းသာအားရဖြစ်စွာ စာသင်ခန်းအပြင်ဘက်
ကို သူမ လှည့်ကြည့်မိပါသည်။

တကယ်ပဲ . . . အဲဒါ သူမရဲ့ ကိုမ္မန် . . . ။ ကိုမ္မန် ဖြစ်နေပါ
သည်လေ။

ရင်ခုန်ပျော်ရွှင်သွားတဲ့စိတ်က ဘယ်လိုမှထိန်းမရဘဲ အခန်း
အပြင်မှ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်နဲ့ ရှာနေသော ကိုမ္မန် မြင်သာအောင်

သူမ၊ လက်ကလေးထောင်ပြုပြီး စာသင်ချိန်ပြီးအောင် ခဏစောင့်ဖို့
နှုတ်ခမ်းလှုပ်၍ အသံတိတ် ပြောလိုက်ရသေးသည်။

ကိုမ္မန်က သူ့ရဲ့ ကျယ်ပြန့်တောက်ပသော အပြုံးတွေနဲ့
“ခုတယ်၊ စောင့်နေမယ်” ဟု ဖော်ရွေစွာ အမူအရာလုပ်ပြုပြီး အခန်း
ခွေက ပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။

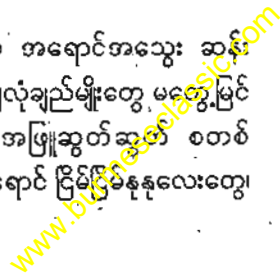
အို . . . ကိုမ္မန် . . . အသားတွေ ဖြူလာတယ်။ ဒါပေမဲ့
အရင်တုန်းကလိုပဲ သူ့ဝံ့စံ ဘာမှမပြောင်းလဲသေးဘူး။ တည်ကြည်
ခန့်ငြားစွာ သူမရဲ့ ကိုမ္မန်ဟာ မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းငေးယူရလောက်
အောင် ချောမောရှင်းသန့်နေတုန်း။

လှစ်ခနဲ အခုပြုံးပြသွားတဲ့ သူ့အပြုံးလေး တစ်ခုအောက်မှာ
တောင် သူမ . . . ရင်ခုန်နှွေးထွေးနေခဲ့တုန်း။

ကိုမ္မန်ကို စုစုတွေ့ချင်းတုန်းက သူမ သတိထားခဲ့မိ၊ စိတ်
ဝင်စားခဲ့မိတာလည်း ကိုမ္မန်ရဲ့ ချောမောခန့်ညားလွန်းသော ယောက်ျား
ပီသသည့် ရုပ်သွင်ကိုသာပင်။

ကိုမ္မန်က အမြဲတမ်း အဝတ်အစားကိုလည်း သေသပ်ကျန
လူကြီးလူကောင်းဆန်စွာ ဝတ်တတ်သည်။ အင်္ကျီရင်ဘတ်မှ ကြယ်သီး
တစ်လုံး ဖြူတထားတာ ဘယ်တော့မှ မရှိ။ ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ဝတ်
လျှင်လည်း အင်္ကျီလက်ကို ဘယ်တော့မှ ခေါက်မဝတ်တတ်။ လက်
ကြယ်သီး အစေ့တတ်သည်။

ကိုမ္မန်ကိုယ်ပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ အရောင်အသွေး ဆန်း
ဆန်းကြယ်ကြယ်၊ အဆင်မပြေမဲ့ အင်္ကျီလုံချည်မျိုးတွေ မတွေ့မြင်
ရပါ။ ကိုမ္မန် အများဆုံးဝတ်တတ်တာ အဖြူဆွတ်ဆွတ် စတစ်
ကော်လံအင်္ကျီ။ ရှုပ်အင်္ကျီဆိုလျှင်လည်း အရောင် ငြိမ်ငြိမ်နုနုလေးတွေ၊

အစင်းကွက်... မှိန်မှိန်လေးတွေသာ ဝတ်တတ်သည်။

ကိုမုန်ရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုက ... အေးဆေးတည်ငြိမ်သော လူကလည်း အံ့ဩယူရလောက်အောင် နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းပါသည်။

ကိုမုန် ကားမောင်းနေစဉ်မှာ တစ်ဖက်ကားက မှားယွင်းထွက်ဖို့ လမ်းပိတ်တာတို့ဖြစ်လျှင် တောက်ခေါက်သံ၊ ဆဲရေးသံ ဘယ်အခါမျှ မကြားရ။ အရမ်းကို စိတ်ရှည်သည်ခံနိုင်ပါသည်။ သူမကားရယ်စရာတွေ ပြောတတ်လွန်း၍ သူမရှေ့မှာ ကိုမုန် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောတတ်သော်လည်း အခြားမိန်းကလေးများနှင့် စကားပြောလျှင် အင်မတန် တိုးဖွပါသည်။

ကိုမုန်ရဲ့ မျက်လုံးအကြည့်များကလည်း ဘယ်မိန်းကလေးမျှ မဆို မငိုမသား စိတ်ကစားသောအကြည့် မပါ။ အမြဲ ရိုးသားရှင်းလင်းပြီး တည်ငြိမ်ခဲ့သည်။ သူမနဲ့ ချစ်သူသက်တမ်း နှစ်နှစ်နီးပါးတစ်လျှောက် သူမလက်တို့ပင် ကိုမုန် မနမ်းမွှေးခဲ့ဖူးပါ။ သူမနဲ့ တစ်လျှောက်သည်အခါတိုင်း ကိုမုန်က သူမလက်ကို ခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ခဲ့သည်ကလွဲ၍ ဘာမှမပိုခဲ့။

သူမကသာ တစ်ခါတစ်ခါ ကိုမုန်လက်မောင်းကို အားမလှအားမရနဲ့ လှူတွေရှေ့မှာ တွယ်ချိတ်ပြုလျှင် သူမမျက်နှာနီမြန်းကာ နွေးတွေ စို့လာတဲ့အထိ သူ ရှက်တတ်သည်။

ကိုမုန်ရဲ့ အဲဒီလို မတုန်မလှုပ် အေးဆေးလွန်းတဲ့ပုံစံကို သူမအမြင်ကတ်လာလို့ စ၊ နောက်ချင်လျှင် ကိုမုန်ခါးကို သူမအတင်းလိုက်ဖက် ကျီစယ်ပစ်လိုက်တာပင်။ ဒါဆို ကိုမုန် ရှက်ရှက်နှင့် သူမကို ဆူလိမ့်မည်။

“မဆိုးနဲ့ကလေးရာ ... ငြိမ်ငြိမ်နေကွာ”

တကယ်ဆို သူမထက် လေးနှစ်သာကြီးသော ကိုမုန်ဟာ အဲဒီလောက်လည်း လူကြီးဆန်စရာမလိုဘဲနဲ့ သူ့ ပင်ကိုစရိုက်ကကို တည်ငြိမ် ရင့်ကျက်လွန်းနေတာ။

ဒီပုံစံ ဒီစရိုက်ကိုပဲ သူမ နှစ်ခြိုက်စွဲမက်လွန်းလို့ ချစ်သူတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ရော၊ အိမ်ထောင်ဖက်စာစိတ်ဖြစ်လာဖို့ အတွက်ပါ စိတ်တိုင်းကျ သူမ ရွေးချယ်ခဲ့ရတာလေ။

သူမ သူငယ်ချင်းမိန်းကလေးများနဲ့ ကိုမုန်ကို မိတ်ဆက်ပေးထားဖူးတော့ ကိုမုန်နဲ့ ပတ်သက်၍ သူမကို မနာလိုဝန်တို့စွာ ဒီလို ပြောကြဖူးသည်။

“နှောင်း ... ရှင် တော်တော်အရွေးတော်တယ် . . သိလား၊ ကိုမုန်လောက် ရှင်အပေါ်ကောင်းမယ့်သူ နောက်ထပ် ရှိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ထိုအခါကျလျှင်တော့ သူမ ကျေနပ်စွာ ရယ်မောပစ်လိုက်ပါသည်။ သူမကို ကြည့်မရသည့်အခါ သူငယ်ချင်းတွေက “ကိုမုန်ဟာ ... နင်နဲ့တောင် မတန်ဘူး ... သိလား၊ နင့်လို စကားပြောရင် မာရေကျောရေနဲ့ လုပ်လိုက်ရင် အရာရာနဲ့ အကြောင်းကြောင်း တစ်ဖွတ်ထိုး ရှုပ်ယှာမကို သူ့ ... ဘာကြည့်ကြိုက်သွားလဲ မသိဘူး ...” ဟု အားမနာပ ဆိုကြပြန်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုမုန်လို ယောက်ျားမျိုးကို သူမ ချစ်သူအဖြစ် ရရှိခဲ့ခြင်းအတွက် အမြဲဂုဏ်ယူ ကျေနပ်တတ်ခဲ့ပါသည်။

သူမ မျက်နှာလေးက ကိုမုန်အကြောင်းတွေးရင်း ပြုံးရီနေသောအခါ ဘေးမှရှိလာက ဗခုံးချင်းတိုက်ရင်း ဆရာမကြားအောင်

တိုးတိုးပြောပြန်သည်။

“အံ့မယ် . . . အံ့မယ်၊ ဖြစ်နေလိုက်တာ . . . မိန်းမ၊ ခုနက
တောင် မတူတော့ဘူး . . . မျက်နှာက၊ အဲဒါ . . . ဝမ်းသာလုံး
နေတာပေါ့လေ”

“ဝမ်းသာတာပေါ့ . . . ရှိရယ်၊ ငါက . . . သူ့ကို အခုလို တွေ့
က သူပြန်လာမှ တွေ့ခွင့်ရတာလေဟယ်၊ နှစ်နှစ်မှ တစ်ခါ တွေ့ရ
နိုင်နဲ့ ယူဒါလို နေ့တိုင်းတွေ့ခွင့်ရနေတဲ့ ချစ်သူဘဝမျိုးမှ မဟုတ်တာ
“လွမ်းတယ်ပေါ့”

“လွမ်းတာပေါ့တဲ့ . . . မေးစရာလား။”

သူမနဲ့ ရှီလာတို့ ခပ်တိုးတိုးစကားတင်းဆိုင်နေစဉ် သူ
နောက်ဘက် ခုံတန်းမှာထိုင်နေသော ရဝေအိက မေးသံကို ကြား
ပြန်သည်။

“နှောင်း . . . အဲဒါ . . . နှောင်းချစ်သူလားဟင်၊ ခုနက
နှောင်းကို လက်ပြသွားတဲ့ အစ်ကိုကြီးလေ”

ရှီလာက ရယ်သံတိုးတိုးထွက်လာရင်း သူမကို မေးငေါ့သည်။

“ဟော . . . မေးကုန်ကြပြီ၊ ပြောလိုက်လေ . . . နှောင်း
နင် . . . ကြားချင်နေတာ ကြားလိုက်ဦး”

သူမ၊ ရှီလာကို မျက်စောင်းလှည့်ထိုးလိုက် ရသည်။
နောက်က ရဝေကတော့ တကယ့်ကို စိတ်ဝင်စားသလိုတဲ့ဟန်နဲ့
ထပ်မေးနေ ပြန်သည်။

“နှောင်းချစ်သူက ဂျပန်မှာဆို၊ သူပဲလား၊ အခု သူ ဂျပန်က
ပြန်လာတာလား”

သူမ၊ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် . . . သူ ဂျပန်မှာ အလုပ်သွားလုပ်နေတာ၊ နှစ်၊
နှစ်မှတစ်ခါ မြန်မာပြည် ပြန်လာတတ်တယ်၊ နှောင်းတို့ (1stM:B)
တစ်ခါစကတည်းက သူ . . . ကျောင်းကို တစ်ခါလာဖူးသေးတယ်၊
အဲဒီတုန်းက ရဝေနဲ့ နှောင်းတို့အဖွဲ့ မခင်သေးလို့ ရဝေ မတွေ့ဖူး
ထိုင်တာ၊ သတိမထားမိတာ ဖြစ်မယ်”

အပြင်ဘက် စာသင်ခန်းနောက်နားခပ်ကျကျမှာ
ရပ်နေသော ကိုမွန်နဲ့ဆီ လှမ်းငေးကြည့်လိုက်တဲ့ ရဝေမျက်လုံးတွေက
ကြည့်နူး အား ကျသည့် မျက်လုံးမျိုးတွေ . . . ။

“နှောင်းချစ်သူက တကယ်ချောတာပဲ၊ ရှီလာတို့ ယမုံတို့
ပြောတုန်းက သူတို့ပို့ပြောတယ် ထင်နေတာ၊ နှောင်းအပေါ်လည်း
အရမ်း စိတ်ရှည်သည်းညည်းခံနိုင်မယ့် ပုံပဲနော်၊ အပြင်မှာ ရပ်စောင့်
နေတာ . . . တွေ့လား”

“အံ့မယ် . . . သူက သည်းညည်းခံရအောင် နှောင်းက
ဆိုးနေလို့လား”

“ဆိုတာပေါ့၊ ဟိုမှာ . . . သူကဖြင့် ဂျပန်ကနေတောင်
အဝေးကြီး ပြန်လာရတာ၊ ပြီးတော့ နှောင်းကို တွေ့ချင်လွန်းလို့
ကျောင်းထဲထိ တစ်ယောက်တည်း လိုက်လာရတယ်၊ နှောင်းက အဲဒါ
ဆို ချက်ချင်းထွက်မတွေ့ဘဲ အခန်းပေါက်ဝမှာ မတ်တပ်ရပ်စောင့်ခိုင်း
ထားတာ၊ နှောင်း . . . ဘယ်လောက်ဆိုးသလဲ”

“အို . . . ဆရာမမှ စာသင်မပြီးသေးဘဲ၊ နှောင်း ထထွက်
သွားလို့ ကောင်းမလား”

“နှစ်နှစ်မှ တစ်ခါရောက်လာမယ့် ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ တွေ့ပြုံပဲကွာ၊
နှောင်း . . . ဆရာမကို ခွင့်တောင်းပြီး ထထွက်သွားလို့ ရပါတယ်၊

ဘာပြောမှာလဲ၊ နှောင်းက . . . နှောင်းချစ်သူ အခု
ရောက်လာတာကို သိပ်ပြီးတက်ကြွဝမ်းသာတဲ့ပုံလည်း မပေါက်ဘူး
ထွေးရားအရ ထွက်တွေ့ရ သလိုမျိုး . . . ”

“ရဝေခေတ် . . . ဟိုမှာ . . . ကိုမွန်ကတောင် စိတ်ရှည်ရှည်
ဘာမှမပြောဘဲ ရပ်စောင့်နေတာ၊ သူက . . . ကြားထဲကဝင်ပြီး အပြော
ပြောနေတယ်”

“နှောင်းရဲ့ချစ်သူကတော့ နှောင်းကို ဘာပြောမှာလဲ . . .
ပုံစံကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ နှောင်း ဘာလုပ်လုပ် ခွင့်လွှတ်နေမယ်
သဘောရှိတယ်၊ သူလည်း နှောင်းမျက်နှာလေးကို အဝေးကြီးက
မောမောပန်းပန်း ရောက်လာရတာ၊ ချက်ချင်း တွေ့ချင်ရှာမှာပေါ့
ထွက်တွေ့လိုက်ပါ . . . နှောင်းရား၊ အားနာစရာကြီး”

“အားမနာပါဘူး၊ အားမနာရမယ့် ချစ်သူမို့ကို အဲဒီလိုစောင့်
နေခိုင်းတာ”

သူမက ခပ်ရွံ့ရွံ့ ရဝေ့ကို ပြန်ပြောလိုက်တော့ . . . ရဝေ့
ရယ်သည်။

“အဲဒါကြောင့် . . . နှောင်းကို ဆိုးတယ်ပြောတာ၊ ကိုယ့်ချစ်
သူ . . . အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ကိုချစ်တဲ့သူအပေါ်မှာ အနိုင်မယူရဘူး
နှောင်းရဲ့၊ နှောင်းက အချစ်ထက် အနိုင်ရတာကို လိုချင်တဲ့သူ ဖြစ်
နေတယ်၊ တော်ကြာ . . . နှောင်း ငိုနေရမယ်နော်၊ နှောင်းထံ
စိတ်ပျက်ပြီး . . . သူက ထားသွားမှ ဟုတ်ပေဖြစ်နေမယ်”

“ရဝေ့စုတ် . . . ကိုမွန်လား . . . နှောင်းကို ထားသွားမှာ
ထားရင် ထားသွားကြည့်ပေါ့၊ ရှင်နှောင်းဆိုတဲ့ မိန်းမအကြောင်း သူ
ကောင်းကောင်း သိတယ်၊ နှောင်းက . . . နှောင်းလိုချင်တာကို မ

ရင်အောင်ယူမှာ”

သူမနဲ့ ရဝေ့ အချေအတင် စကားနိုင်လုနေဆဲမှာပင် ဆရာမ
အသင်ပြီးသွားပါသည်။ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းဆည်းပြီး စာသင်ခန်းမှ
ထွက်ခွာရန် ပြင်ဆဲမှာ ရှိလာက မကျေမနပ်နဲ့ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ . . . ရှင်တို့နှစ်ယောက်က၊ ဆရာမ
သေနေတာ ကောင်းကောင်းကို နားမထောင်ရဘူး၊ အလကားနေ
. . . စကားနိုင် လုနေကြတယ်”

လတ်လတ်ကလည်း ကိုမွန်ရောက်လာလို့ အဆမတန်
ပျော်ရွှင်နေတဲ့ သူမကို ကြည့်မရဖြစ်ကာ . . .

“အေးလေ . . . သွား . . . သွား . . . ရှင်ချစ်ချစ်ဆီ မြန်မြန်
သွား၊ နားညည်းတယ်၊ တကယ်ပဲ . . . ထွက်တွေ့မယ့်ဟာ ထွက်တွေ့
တာ မဟုတ်ဘူး”

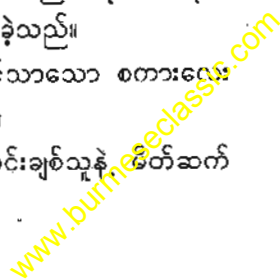
ယုဒါကလည်း အခုမှ အံ့အားသင့်တကြီးနဲ့ . . .

“ဟာ . . . ဟုတ်လား၊ ရှင်နှောင်းဘဲ . . . ပြန်ရောက်နေ
တာလား၊ ကိုမွန်မြတ်ကြီးလေ”

ယုဒါကတော့ ရှိလာမှတစ်ဆင့် သူမနဲ့ကိုမွန်အကြောင်း
အတိအကျ သိထားပြီးသူဖြစ်၍ သိပ်မအံ့ဩတော့ပါ။ ရှိလာ ညွှန်
ပြသော ကိုမွန်ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်ပြီးပြန်ပါသည်။ ယုဒါက ရဝေ့
ဆက်စာရင် ကိုမွန်ကို တစ်ခါ နှစ်ခါ တွေ့ဖူးခဲ့သည်။

အဲဒီမှာ . . . ရဝေ့ဆီက နုည့်ညင်သာသော စကားလေး
တစ်ခွန်းကို သူမကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“နှောင်း . . . ကျွန်တော့်ကို နှောင်းချစ်သူနဲ့ မိတ်ဆက်
ပေးလေ”

သူမစိတ်ထဲက ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ဖျတ်ခနဲ အလှူလို့
ငြင်းဆန်ချင်သွားပါသည်။

“အို . . . ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဟာဗျာ . . . နှောင်းချစ်သူနဲ့ နှောင်းသူငယ်ချင်းတွေ အကုန်
လုံး ရင်းနှီးပြီးသားဥစ္စာ၊ ကျွန်တော်နဲ့က တစ်ခါမှ မဆုံဖူးသေး ဘူးလေ
မိတ်ဆက်ပေးပေါ့။ နှောင်းက . . . ဘာလို့ ကပ်စေးနဲ့နေတာလဲ၊ နှောင်း
ဆိုးတာတွေ ကျွန်တော် ကိုမွန်မြတ်ကို သွားပြောမှာ စိုးလို့လား”

“အဲမယ် . . . မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ရင် . . . မိတ်ဆက်ပေးပေါ့”

သူမ မှာလည်း ငြင်းဆန်ဖို့အကြောင်း ရှာမရ။ ဘာကြောင့်
မှန်း မသိ . . . စိတ်ထဲက လေးလံလာရင်း အသက်မပါသလို အခန်း
အပြင်ဘက် ထွက်လာလိုက်မိသည်။

သူမ နောက်က ရဝေ ကပ်လှိုက်လာသည်။ အို . . . သူတို့
နှစ်ယောက်ကို မိတ်ဆက်ပေးရမှာလား။ မိတ်ဆက်ပေးရမှာပေါ့။
ရဝေက . . . သူမရဲ့ သူငယ်ချင်းပဲလေ။ သူငယ်ချင်းဆို မိတ်
ဆက်မပေးရဲစရာ အကြောင်းမှ မရှိတာ။

သို့ပေမယ့် အဲဒီနေ့က ကိုမွန်ရှေ့တည့်တည့်တွင် သူမ
ရပ်တန့်လိုက်ချိန်အထိ ရဝေကို ကိုမွန်ဆီ ခေါ်သွားမိတာ ရင်ထဲက
လှုပ်ရှားတုန်လှုပ်နေမိဆဲ။

ငါ . . . ဘာလို့ သူတို့နှစ်ယောက်ဆုံတွေ့မှာကို ကြောက်ရွံ့
နေရသလဲ . . . ။

“နှောင်းလေး . . . ”

ကိုမွန်က ဝမ်းသာအယ်လဲ ခေါ်ပေမယ့် သူမက စတင်

ရဲ့တွေ့မိပြန်သည်။

“ဟိုနေ့က စင်္ကာပူကနေ ဖုန်းဆက်တုန်းကတော့ နောက်
ဒီရက်လောက်နေမှ ကိုမွန်ပြန်လာမှာဆို၊ ခုကြည့် . . . မပြောမဆို
ဆက်ချလာပြီ၊ ဒီနေ့ရောက်မယ်ဆိုတာ ကြိုပြောပါလား၊ ဘာမှန်းလဲ
ဆိုဘူး၊ လေဆိပ်ကို လာကြိုပါ့မယ်ဆိုမှ . . . ”

ကလေးဆန်ဆန် သူမရဲ့ ရန်တွေ့သံကို ကိုမွန်က သဘော
ညွှတ် ရယ်မောပစ်ပါသည်။

“နှောင်းလေးရယ် . . . နှောင်းလေး . . . ကျောင်းချိန် ဖျက်
ရမှာ စိုးလို့ပါ၊ ပြီးတော့ နှောင်းကို မထင်မှတ်ဘဲ ဝမ်းသာသွား
အောင်လို့ပါ၊ ကဲ . . . အခု နှောင်း ဝမ်းမသာဘူးလား၊ ကိုယ် . . .
အခုခနဲ နှောင်းလေးရဲ့ စာသင်ခန်းရှေ့မှာ ပေါ်လာတော့လေ”

“သွား . . . ခုမှ . . . ကဲ . . . ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ
. . . ဒီတစ်ခေါက်”

“တစ်လ . . . ”

“ဟယ် . . . တကယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ သူမ တကယ်ဝမ်းသာသွားပါသည်။ ခုန်
ဘောင် ခုန်လိုက်မိသေးသည် ထင်သည်။ ကိုမွန်က အရင် ဂျပန်ကနေ
ပြန်လာရင် ခွင့်ရက် သိပ်များများ မရပါ။ နှစ်ပတ်လောက်ပဲ မြန်မာ
ပြည်မှာ အလွန်ဆုံးနေနိုင်တာမို့ အခုတစ်ခါ ထုတ်လဆိုတော့ သူမ
အားနပ်သွားရပါသည်။

အဲဒီမှာ သူမနဲ့ ကိုမွန်ကို နောက်ဘက်မှ တိတ်ဆိတ်စွာ
မောနေသော ရဝေကို ကိုမွန်မြင်သွားပါသည်။

“သူက . . . ”

ကိုမွန်က အံ့အားသင့်စွာ သူမကို တစ်လှည့်၊ ရဝေကို တစ်လှည့် ကြည့်ရင်း မေးလေသည်။ ကိုမွန်နဲ့ ရဝေကြားမှာ သူမ ဖော်ရွေစွာ ပြုံးရယ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားရသည်။

“ရဝေ . . . ဒါ . . . ကျွန်မ ပြော၊ ပြောနေတဲ့ ကိုမွန်ဆိုတာ နာမည်က ကိုမွန်မြတ်”

သူမ၊ ကိုမွန်ဘက်ကို ပြန်လှည့်ကာ . . . ။

“ကိုမွန် . . . ဒါ . . . ”

သူမ၊ စကားလုံးတွေက အခုကျမှ ဘာကြောင့် ထစ်ငေါ့ချင် ရပြန်သလဲ။

“ဒါ . . . နှောင်းရဲ့ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတွေထဲက အခင်ဆုံး . . . ရဝေ . . . တဲ့”

ကိုမွန်က တောက်ပကျယ်ပြန့်သော အပြုံးတစ်ခုနဲ့ ဖော်ရွေ သဘောကောင်းစွာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ဖို့ ညာလက်ကို ဆန့်တန်း ပေးသည်။

ရဝေက ကိုမွန်လက်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆုပ်ကိုင်သော်လည်း ရဝေမျက်လုံးတွေက ရီဝေဝေ . . . ။ ရဝေအပြုံးက တစ်ခုခု လိုအပ်နေ သလိုပါပဲ။ သူ့မျက်နှာအမူအရာကလည်း တစ်စုံတစ်ခုကို အမြဲတမ်း သိမ်းဆည်းလျှို့ဝှက်စွာ ကြေကွဲနေသလိုလို . . . ။

သူ့အပြုံးက တစ်စုံတစ်ခုကို လက်လှမ်းမမီလိုက်လို့ နောက်ကျသွားတဲ့အခါ ရှက်ပြုံးပြုံးတဲ့ပုံစံ ပေါက်နေတယ်။ ကျွန်မ စိတ်ထင်တာများလား . . . ။

ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သိပ်အထင်ကြီးမိနေသလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမရဲ့ ချစ်သူနဲ့ ရဝေကတော့ လက်ဆွဲ

ဆက်နေကြပါပြီ။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုရဝေ”

ရဝေရဲ့မျက်နှာလေးက အနည်းငယ်ရှက်အမ်းအမ်းဖြင့် . . . ။

“ကျွန်တော့်ကို ရဝေ . . . လို့ပဲ ခေါ်ပါ ကိုမွန်မြတ်၊ ကျွန်

တော်က နှောင်းထက်တောင် ငယ်ပါသေးတယ်”

ကိုမွန်က သဘောတကျ ရင်းနှီးဖော်ရွေစွာ ရယ်မောနေနိုင်

အောင် ရဝေရဲ့ မျက်နှာကတော့ ပြုံးရွှင်ရယ်မောဖို့ တဲ့ဆိုင်း နှောင့်နှေး သလို ထင်ရသည်။

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး ကိုရဝေ၊ ကျွန်တော်က လေး

ဘွဲ့အရ ကိုရဝေလို့ပဲ ခေါ်ချင်ပါတယ်၊ နှောင်းလေးရဲ့ အခင်ဆုံး ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းဆိုတော့ နှောင်းရဲ့ဒဏ်ကို တော်တော်

ကြောက်စိတ်ညည်းခံနိုင်လို့ ထင်တယ်နော်”

သူမ . . . ရှက်ရွံ့စွာ ကိုမွန်လက်မောင်းကို ခပ်ဖွဖွ ထုပ်စိတ်သည်။

“အံ့မယ် . . . သူက သည်းညည်းခံရအောင် နှောင်းက ဆိုး သန့်လား . . . ”

ရဝေရဲ့မျက်နှာလေးက ခုနကထက်တော့ ပြုံးဖော်ရလာ

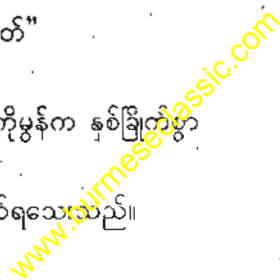
ပြန်ပြန်။

“နှောင်းက . . . မဆိုးပါဘူး ကိုမွန်မြတ်”

“တွေ့လား . . . မဆိုးဘူးတဲ့”

သူမက ဝမ်းသာအားရ ပြောမိတော့ ကိုမွန်က နှစ်ခြိုက်စွာ ချစ်လေသည်။

ရဝေက ပြုံးရွှင်စွာ ပြန်စကားပြောဖော်ရသေးသည်။

“ကိုမုန်မြတ်ရဲ့အကြောင်းကို နှောင်းက သူငယ်ချင်းတွေ ကြားမှာ ခဏ ခဏ ကြားလွန်းလို့ ကျွန်တော်က အရမ်းတွေ့ဖူးခဲ့ နေတာ။ အဲဒါကြောင့် အခု မိတ်ဆက်ခိုင်းရတာ။ ကိုမုန်မြတ်ကို တွေ့ လိုက်တော့ နှောင်းကြားတာ မလွန်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိလိုက် တယ်။ ကိုမုန်မြတ်နဲ့ နှောင်းက တကယ်လိုက်ဖက်တဲ့ စုံတွဲကလေးပါပဲ။”

အို . . . အဲဒါ တကယ် သူ့ရင်ထဲက စကားလား။ ရဝေ တစ်ယောက် ပျူငါဖော်ရွေစွာ စကားပြောတတ်လာတာကတော့ ထူးခြားလွန်းနေသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ တကယ်ရှိတာကရော ဘာများဖြစ်မလဲ။ သူ့ သိဖို့ရော လိုအပ်လို့လား။ ငါ ဘာဖြစ်လို့ အခုမှ လောဘတွေ ကြီးနေ ရတာလဲ . . . ။

သူမခေါင်းထဲက အတွေးတွေကို ဆတ်ခနဲ မောင်းထုတ် စဉ်မှာ ကိုမုန်ကတော့ ရဝေရဲ့အိမ်မိန်းမြောက်ပင့်စကားကို သဘော ကျစွာ ရယ်မောနေပါသည်။

“ကဲ . . . ကိုရဝေကိုတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က တစ်ခုခုကျွေးဖို့ သင့်နေပါပြီ။ ကိုရဝေ . . . အခု ကျွန်တော်တို့နဲ့ တစ်နေရာရာ လိုက်ခဲ့ပါ။ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် ကျွန်တော် ကျွေးပါရစေ။”

ကိုမုန်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဘယ်သူ့ကိုမဆို ရင်းနှီး ဖော်ရွေလွန်းစွာ ဖိတ်ခေါ်ဖို့ ကြိုးစားနေပြန်ပါပြီ။ သူမမှာ ကြားထဲက စိတ်ကျဉ်းကျပ်စွာနဲ့ပဲ . . . ။

“ကိုမုန် ကျွေးချင် နောက်မှကျွေးကွာ။ ရဝေ . . . ရှင် . . . ကျွန်မတို့နဲ့ အခု မလိုက်နဲ့။ ကိုမုန်က ဒီနေ့မှ ရောက်လာတာ။ ကျွန်မ တို့နှစ်ယောက်တည်းပဲ သွားချင်တယ်။ နော် . . . ရှင် နောက်မှ လိုက်

။”

သူမစကားကြောင့် ရဝေ ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ရယ်မောလိုက်ရှာ သိသည်။ ကိုမုန်ကတော့ . . . တဟားဟားနဲ့ကို သူမအား လှောင် ရယ်ရင်း . . . ။

“ဟော . . . ကြည့် . . . ပြောတော့ . . . နှောင်း မဆိုးဘူး ဆို နှောင်းလေးက အခုတင် သူငယ်ချင်းကို အမိန့်ပေးနေပြီ။ အဲဒါ . . . သူငယ်ချင်းကို နိုင်တာမဟုတ်လို့ . . . ဘာလဲ”

“ကိုမုန်နော် . . . ဒီက . . . သူနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း သွား ချင်လို့ဟာကို . . .”

သူမရဲ့ လေသံခပ်နွဲ့နွဲ့ကြားမှာ ရဝေက ပြုံးရွှင်စွာ နှုတ်ဆက် ဆိုက်၍ တော်ပါသေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုမုန်မြတ်။ နှစ်ယောက်တည်းပဲ သွားကြပါ။ ကျွန်တော်လည်း ဒီနေ့ ကျောင်းအပြန် ဝင်စရာလေးတစ်ခု ရှိနေလို့ ခွင့်ပြုပါဦး။ နောက် တွေ့ကြဦးမှာပါ။ တိုင်တိုင် . . ဆီးယူ ကိုမုန်မြတ်။ နှောင်း . . . ကျွန်တော် မနှောင့်ယှက်တော့ဘူးနော်။ သွားပြီ”

ရဝေကစပြီး လက်ပြန်နှုတ်ဆက် ထွက်ခွာသွားတော့ သူ့ နောက်ကျောကို သူမရော၊ ကိုမုန်ပါ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာ ငေးကြည့် တွေ့ဝေနေခဲ့ကြတာ ဝန်ခံရမည်။

အဲဒီနေ့ကစ၍ ရဝေဆိုသော . . . ယောက်ျားတစ်ယောက် အကြောင်းက သူမနဲ့ ကိုမုန်အကြားကို ရိုးရိုးကလေးနဲ့ စတင် ဝင်ရောက်လာတာ ဖြစ်သည်။

ကျပ်က ပြန်ရောက်ရောက်လာချင်း ရွှေပုစွန်မှ သီးစုံကို သောက်ချင်နေသော ကိုမွန်ကြောင့် သူမတို့နှစ်ဦး ရွှေပုစွန်အအေးဆိုင်သို့ သွားကြပါသည်။

အအေးဆိုင်မှ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်ပြီးပြီးချင်း ကိုမွန်ဆီက အဲဒီ ထူးထူးဆန်းဆန်းမေးခွန်းကို သူမ ကြားလိုက်ရ၍ အလွန်အမင်း အံ့အားသင့်သွားရသည်။

“နှောင်းလေး . . . နှောင်းလေးနဲ့ ခုနက ရဝေဆိုတဲ့ ကောင်လေးက ရိုးရိုးသားသား တကယ့်သူငယ်ချင်းတွေပဲ ဟုတ်ရဲ့လား။”

“အို . . .”

ကိုမွန်လို . . . အင်မတန် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်လွန်းသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ထံမှ အဲဒီလို မယုံသင်္ကာ ဝန်တိုသည့် လေသံ မျိုးနဲ့ စကားကို ကြားလိုက်ရ၍ သူမ . . . တကယ်ကို အံ့ဩသွားတာ ဖြစ်သည်။

ကိုမွန်ဟာ သူမ သိထားရသလောက် အဲဒီလောက် သဘောထား သေးနုသူတစ်ဦး မဟုတ်ခဲ့ပါ။

အထူးသဖြင့် ရဝေလို မိနစ်ပိုင်းမျှသာ တွေ့ဆုံစကားပြောလိုက်ရသည့် လူငယ်လေးတစ်ဦးအပေါ် အမြင်မကြင်လင်သည့် ဒီလိုစကားမျိုး ပြောဖို့ဆိုတာ ပိုလို့တောင် အံ့ဩချင်စရာ ကောင်းနေသေးသည်။

သူမ အထိတ်တလန့်နဲ့ ကိုမွန်ကို ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။

“အို . . . ဘာဖြစ်လို့ ကိုမွန် အဲဒီလိုပြောလိုက်တာလဲ။”

“ကိုမွန်စကားက . . . နှောင်းရဲ့သိက္ခာကို ထိခိုက်သွားတယ်ဆိုတာ သာ ကိုမွန် သတိထားမိရဲ့လား။”

ကိုမွန်က တည်ငြိမ်စွာ ပြုံးနေသည်။ ကိုမွန်အမူအရာက အာလိုဝန်တိုသည့်ပုံစံမျိုးလည်း ဖြစ်မနေပါ။ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာနဲ့ နှိပ်နဲ့ မပတ်သက်သော သူစိမ်းတစ်ယောက်၏အကြောင်းကို စုံစမ်း မြန်းနေသလိုမျိုး . . . . .

“ကိုယ် . . . အဲဒီလိုသဘောထားနဲ့ မေးတာမဟုတ်ပါဘူး။”

နှောင်းလေးရဲ့ နှောင်းလေးကို ကိုယ် ဘယ်နှစ်ခါများ အခြားယောက်ျား တစ်ယောက်နဲ့ အထင်မှား သဝန်တိုတာ ရှိဖူးသလဲ၊ တကယ်ဆို နှောင်းလေးကို ကိုယ်က နှစ်နဲ့ချီပြီ မိုင်ထောင်ပေါင်းများစွာ ခွဲခွာထားတာ၊ စိတ်မချဘူးဆိုရင်တောင် ဒါ . . . ဖြစ်သင့်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်လား။

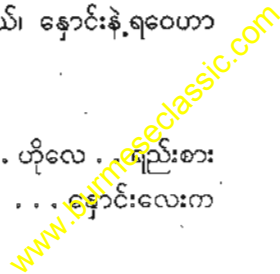
. . . နှောင်းကို ကိုယ်စိတ်မချဘူးဆိုတဲ့စကား ဘယ်တုန်းက ပြောဖူးသလဲ၊ ကိုယ့်ရဲ့ချစ်သူဟာ စိတ်ချသင့်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မို့လို့ ကိုယ် အဲဒီလိုမယုံသင်္ကာစကား ဘယ်တော့မှ မပြောခဲ့တာ နှောင်း သိပါတယ်။”

“ဒါဖြင့် . . . အခု ဘာလို့ အဲဒီလို မေးသလဲ၊ ကိုမွန်မေးခွန်း နှောင်းနဲ့ ရဝေကပဲ တစ်စုံတစ်ခု ပတ်သက်နေသလိုလို . . .”

“ကိုမွန်မေးတာကို နှောင်းလေး အရင်ဖြေပါလား၊ ဘာလို့ မရဘယ်ဆိုတာ ကိုမွန် ပြီးတော့ ပြောပြမယ်၊ နှောင်းနဲ့ ရဝေဟာ တကယ်သူငယ်ချင်းပဲလား။”

“ကိုမွန် ဘယ်လိုထင်လို့လဲ။”

“ရဝေက နှောင်းလေးကို တစ်ခုခု . . . ဟိုလေ . . . ချည်းစား ကြားပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောဖူးသလား၊ ဒါမှမဟုတ် . . . နှောင်းလေးက

၇၆

မိုးနီလှိုင်

တို့ခွန်နဲ့ သူ . . . နှစ်ယောက်ထဲက ကိုမွန်ကို ချစ်သူအဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့တာလား။ အဲဒီလိုမျိုးပေါ့ကွာ . . . သူနဲ့ နှောင်းလေးဟာ သူငယ်ချင်းတွေအဖြစ်ထက် ပိုပြီးတော့များ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသလား . . . လို့

သူမ . . . တခစ်ခစ် ရယ်မောလိုက်သည်။ ချစ်သူတစ်ယောက်ဆီက အဲဒီလိုဝန်တိုစကားကို ကြားရတာ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ချိုမြိန်ပါသည်။

သူမက ပြတ်သားရှင်းလင်းစွာ ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။
“ဟင့်အင်း . . . ကိုမွန်၊ ရဝေနဲ့ကျွန်မဟာ တကယ်ကို အဖြူစင်၊ အရိုးသားဆုံး သူငယ်ချင်းတွေပါ။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် သူနဲ့ နှောင်းက ဆေးကျောင်းကိုရောက်ပြီးတော့မှ စတွေ့သိကျွမ်းခဲ့တာကိုမွန်၊ ယုဒါတို့လို ငယ်သူငယ်ချင်းတွေတောင် မဟုတ်ဘူး၊ ရင်းနှီးခဲ့တာ ဘာမှ မကြာသေးဘူး”

“အဲဒါ တကယ်ပဲဆိုရင်တော့ သိပ်ကို အံ့ဩစရာကောင်းတာပဲ”

“အို . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုမွန် အဲဒီလိုပြောနေတာတွေကိုက နှောင်းအတွက် အရမ်းအံ့ဩစရာကောင်းနေတာ၊ ကိုမွန် ဘာလို့ ရဝေအပေါ် အထင်မှားနေတာလဲ . . . ဟင်၊ ဘာကြောင့်လဲ . . . ပြောပါဦး”

“သူ့မျက်လုံးတွေလေ . . . သူ့မျက်လုံးတွေကြောင့်ပေါ့”

“သူ့မျက်လုံးတွေကြောင့် . . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့မျက်လုံးတွေကို နှောင်းလေး မမြင်ဘူးလား . . . ဟင်၊ သူ . . . နှောင်းလေးကို ကြည့်တဲ့အကြည့်တွေ၊ နှောင်းလေးနဲ့ ကိုယ့်ကို ကြည့်တဲ့အကြည့်တွေ . . . အဲဒီအကြည့်တွေဟာ သာမန်

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ဖြူစင်တဲ့အကြည့်မျိုးတွေထက် ပိုပြီး ချောမွေ့ဆန်းကျယ်နေတယ်ဆိုတာ နှောင်းလေး မရိပ်မိခဲ့ဘူးလား”

“မဖြစ်နိုင်တာ . . . ၊ အရမ်းကို အံ့ဩစရာကောင်းတာပဲ ခွန်၊ ဒါ . . . ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တာ”

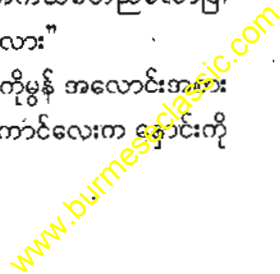
“ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ နှောင်းက မိန်းကလေးဆိုတော့ ချစ်ခင်မု သိမယ်၊ ကိုယ်ကတော့ ယောက်ျားလေးချင်းဆိုတော့ သူ့မျက်လုံးထဲက ဖော်ပြနေတဲ့ ဘာသာစကားကို ချက်ချင်းဖတ်မိတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေရဲ့အကြည့်ဟာ ကိုယ်နားလည်ဖို့ လွယ်ကူလွန်းသောက်အောင် ရှင်းလင်း ရိုးသားနေတယ်၊ သူ့ရဲ့အကြည့်က ဘယ်လိုမျိုးလဲ . . . သိလား နှောင်း၊ နှောင်းလေးကို သူကြည့်နေတဲ့အကြည့်တွေလေ . . .”

“နှောင်း . . . ဘယ်သိပါ့မလဲ”

“သူ့လက်ထဲက ကြိုးတစ်ချောင်းနဲ့ ချည်နှောင်ထားတဲ့ စက္ကူစွန်းလေးတစ်ကောင်ကို အခြားစွန်းတစ်ကောင်ရဲ့ ကြိုးက လာဖြတ်လို့ ပြီးပြတ်ပြီး အဝေးကို လွင့်သွားတဲ့ . . . စွန်းလေးကို ဝေးကြည့်နေတဲ့အလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်လုံးမျိုးနဲ့ တူတယ်၊ ဘာမှ မတတ်နိုင်လို့ အဲဒီလိုလွတ်ဆုံးရှုံးခံလိုက်ရတဲ့ အရာတစ်ခုကို လွမ်းမောစိတ်နဲ့ ဝေးကြည့်နေရုံပဲ တတ်နိုင်တဲ့သူတစ်ယောက်ရဲ့ အကြည့်မျိုး”

“ကိုမွန်ရယ် . . . နှော့ဝေး . . . တကယ်စိတ်ညစ်လာပြီ၊ အဲဒါ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ အဲဒါ . . . သေချာရဲ့လား”

“သိပ်သေချာတာပေါ့၊ နှောင်းလေးနဲ့ ကိုမွန် အလောင်းအစားဘောင် လုပ်လိုက်ချင်သေးတယ်၊ ရဝေဆိုတဲ့ကောင်လေးက နှောင်းကို ချစ်နေတယ်”

“အို . . .”

ဒီညနေအဖို့တော့ သူမမှာ အာမေဇိုတ်သံတွေ တစ်ခုတစ်ခုထွက်နေရသည်။ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ ဘယ်လောက်တောင် အံ့ဩဖို့ကောင်းသလဲ။

သူမမှာ ချစ်သူရှိပြီးသားဆိုတာ တိတိကျကျ ရဝေ . . . သိထားလျက်နဲ့ . . . သူမကို ချစ်နေမယ် . . . ဆိုတာ။

တကယ့်ကို အတိအကျကြီးကို ရှင်းလင်းပြောပြနေတဲ့သူလည်း သူမရဲ့ချစ်သူ . . . ကိုမွန်ကိုယ်တိုင်။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆိုတာ နောင်ပြောင်စရာ ကိစ္စမဟုတ်။ ကိုမွန်နောက်ပြောင်ပြီး ပြောနေတာလည်း လုံးဝ မဟုတ်ပြန်။

“ကိုမွန် . . . အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ . . . ကိုမွန်ရယ် နှောင်းမှာ . . . ချစ် . . . ချစ်သူရှိတယ်ဆိုတာ ရဝေသိနေတာပါ။ သိနေတာ ကြာလှပြီပဲ ကိုမွန်”

“နှောင်းလေး . . . ကိုယ် . . . ဘယ်တော့မှ လူတစ်ယောက်ကို အကြောင်းမဲ့ မစွပ်စွဲတတ်ပါဘူး . . . ကလေးရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ . . . ကိုယ် သေသေချာချာ တွေ့မြင်လိုက်ရတဲ့ သူမျက်လုံးတွေကတော့ သိပ်ကို ရှင်းလင်းလွန်းပါတယ်။ နှောင်းလေး . . . မယုံရင် စောင့်ကြည့်ပါ။ ရဝေဟာ အရင်က နှောင်းလေးကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကား မပြောခဲ့ဘူးဆိုရင် . . . တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူ . . . နှောင်းလေးကို အဲဒီစကား . . . ပြောကို ပြောလာလိမ့်မယ်။ သိပ်သေချာတယ်”

သူမရဲ့ ရင်အစုံက လှိုက်ခနဲခါသွားတာ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ ဟုန်ရီနေတဲ့ လက်ချောင်းလေးတွေက ကိုမွန်လက်ဖဝါးထိ

အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်မိသွားသည်။

“ကိုမွန် . . . ကိုမွန် ပြောနေတာ . . . သူ . . . သူ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိပါးနေတယ်ဆိုတာ သတိထားမိရဲ့လားဟင်၊ ရဝေဟာ ချစ်သူရှိနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ် . . . လို့ ဖွင့်ပြောရလောက်အောင် မိုက်မဲလိမ့်မယ်လို့ ကိုမွန် ထင်နေသလား။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ သိက္ခာဆိုတာ တော့ သူ့မှာ ရှိဦးမှာပါ . . . ကိုမွန်ရယ်”
ကိုမွန်က သူမနဖူးထိပ်က ဆံမျှင်လေးတွေကို ကလေးလေးတစ်ယောက်အား စုနောက်သလို ကုတ်ဖွရင်း ခပ်တိုးတိုး ရယ်လေသည်။

ကိုမွန်ရယ်သံသည် မနာလိုဝန်တိုသံ မပါ။ ခနဲသလို၊ ထေ့ထေ့သလိုလိုဟန်များ လုံးဝမပါ။ ပြက်လုံးတစ်ခုကို သဘောကျသလို နှိုးခွင်းပွင့်လင်းစွာ ရယ်သံတွေက ဖြူစင်သည်။

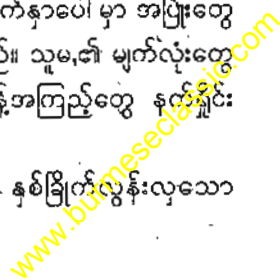
အဲဒီရယ်သံတွေကြားမှ ကိုမွန်ပြောလေသည်။

“အချစ်နဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာ တခြားစီပဲလို့ တစ်နေ့ကျရင် နှောင်းလေး သိလာပါလိမ့်မယ်ကွယ်”

“ကိုမွန် . . . နှောင်းကို . . . ရဝေနဲ့ သဝန်တို့နေတာ မဟုတ်ဘူးဟင်၊ မဖြစ်နိုင်တာတွေပြောပြီး နှောင်းကို စိတ်မချကြောင်း ပြောလို့ မဟုတ်လား”

ကိုမွန်ရဲ့ ခန့်ငြားချောမောသော မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးတွေ တစ်ခဏအတွင်း လွင့်စင်ထွက်ပြေးသွားသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးတွေက သို့ စူးရှစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်သော ကိုမွန်အကြည့်တွေ နက်ရှိုင်းငြိမ်းလှသည်။

ကိုမွန်နှုတ်ခမ်းတွေ . . . ။ သူမ နှစ်မြိုက်လွန်းလှသော

... ကိုမုန်းပေးလျားလွန်းလှသော ကိုမုန်နှုတ်ခမ်းတွေ
... သတ်တုန် ယင်လို့ပါလား။

“ဒီစကားတွေကို ကိုမုန်က သဝန်တိုလို့ ပြောတာမဟုတ်
... စိတ်မချလို့ ပြောတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကိုမုန်... ရင်ထဲမှာ
... အခုဖြစ်နေတာက ကိုမုန်ကြောက်နေတယ် ... နှောင်းလေး
နှောင်းလေးကို ... ကိုမုန်ရင်ထဲက ဆွဲထုတ်သွားမယ့် အန္တရာယ်
တစ်ခုကို ကြိုမြင်လိုက်ရသလို ကိုမုန် ကြောက်ရွံ့နေတာပါ။”

“အို ...”

သူမ တုန်လှုပ်ခမ်းနည်းစွာ ကိုမုန်ပခုံးပေါ် မှေးအိပ်လိုက်
ပါသည်။ သူမ လက်ချောင်းတွေကို ကိုမုန် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထား
သည်။

ကိုမုန်ရဲ့ နှလုံးသားကို သူမ မြင်လိုက်ရသည့်ခဏမှာ
ကြည်နူးစိတ်နဲ့ သူမမျက်ရည်တွေ စိုစွတ်လာသည်။ သူမ တစ်ခု
ပြောမှ ရပါမည်။

တစ်ခုခုပြောမှ ဖြစ်မှာပါလေ ...။

“ကိုမုန်ရယ် ... အဲဒါ ... အန္တရာယ်တစ်ခု ဘယ်လိုလုပ်
ဖြစ်နိုင်မှာလဲ ...။ သူ ... တစ်ချိန်ချိန်မှာ ... နှောင်းကို ချစ်တယ်
လို့ ပြောခဲ့ဦးတော့ နှောင်းမှာ ကိုမုန်ရှိနေတယ်ဆိုတာ သူ သိပြီးသား
ကိုမုန်ရင်ခွင်ထဲက နှောင်းကို သူ့ဆွဲထုတ်လို့ မရပါဘူးလေ။ နှောင်း
... ဘယ်တော့မှ ကိုမုန်ကို ထားသွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုမုန် ...
အဲဒါ အန္တရာယ်တစ်ခု မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ကိုမုန်။”

ကိုမုန်ရဲ့မျက်လုံးတွေက စားပွဲပေါ် ငုံ့၍ အကြောင်းမဲ့ ငေးစိုက်
နေသည်။ အချိန်တော်တော်ကြာ တိတ်ဆိတ်စွာ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ

... တစ်လုံးချင်းစကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းပြောခဲ့၏။

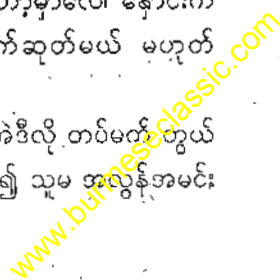
“တားမြစ်ထားသော ဧရိယာ ... မဝင်ရ ... လို့ ဆိုင်းဘုတ်
ထားတဲ့ နယ်မြေတစ်ခုထဲကို အဲဒီဆိုင်းဘုတ်ကို မဖတ်မိလို့၊ မသိ
မိလို့ အမှတ်တမဲ့ ဝင်လာတဲ့လူထက် ... သိသိကြီးနဲ့ တမင်
တာ စည်းကမ်းချိုးဖောက်ပြီးဝင်လာတဲ့သူ ... အဲဒီလူနှစ်ယောက်
ဘယ်သူက ပိုအန္တရာယ်များမယ် ထင်လဲ ...။ ဘယ်သူက ပိုပြီး
ကြောက်စရာကောင်းမယ် ထင်သလဲ ... နှောင်း ... ဖြေပါဦး။”

ထိုမေးခွန်းက သူမ ချက်ချင်းဖြေဖို့ သင့်ပါလျက် မဖြေမိ
ခြင်း၊ သူမကိုယ်တိုင်ပင် စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ဆွဲအံ့လျက် အန္တရာယ်
ခြောက်ကို မမြင်ရပါဘဲ တုန်လှုပ်ချင်လာသည်။

နှုတ်ခမ်းတွေ ခြောက်သွေ့လျက် လက်ဖျားတွေ အေးစက်
ခင်သည်။

“ကိုယ့်ကို ကတိပေးပါ ... နှောင်းလေးရယ်၊ ရဝေနဲ့ ပတ်
သက်ရင် ... နှောင်းလေး ... သတိထားပြီး နေမယ် ... လို့
ကိုယ့်ကို ကတိပေးပါကွာ ... နော်၊ သူ့ဘက်က ရှေ့ကို ခြေတစ်လှမ်း
တင်လာမယ် ... ဆိုရင် နှောင်း က နေရာမှာတင် ရပ်နေလို့ မရဘူး။
နောက်ကို ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ပျံ့မယ်လို့ ကိုယ့်ကို ကတိပေးစမ်းပါ။
သူက ရှေ့တိုးလိုက်တဲ့အခါ နှောင်းက ရပ်နေမယ်ဆိုရင်တော့ တစ်
ချိန်ချိန်မှာ နှောင်းလေးနဲ့ သူ နီးကပ်သွားကြတော့မှာလေ။ နှောင်းက
နောက်ဆုတ်ပါမယ်လို့ ကတိပေးပါ။ နောက်ဆုတ်မယ် မဟုတ်
ဘူးဟင်၊ နှောင်းလေး ...။”

တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ကိုမုန်ဆီက အဲဒီလို တပ်မက်တဲ့တွယ်
... ဘန် ပြည့်လျှမ်းသောစကားမျိုး မကြားခဲ့ဖူး၍ သူမ အလွန်အမင်း

မိုးနွေ

ပြည်နယ် ကျောက်တဲင် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြမိခဲ့သည်။

“တတိယပတ်တယ် ကိုမုန်ရယ်၊ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ နှောင်းကလည်း
ဆီလောက်ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းမဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ဟုတ်ပါဘူး . . . နော် . . .”

သို့သော် . . . အချစ်ဆိုတာလည်း ဆင်ခြင်တုံတရား
အပြင်ဘက်တွင် သီးသန့်ဆန်စွာ တည်ရှိကြောင်း သူမတို့အားလုံး
နောက်ကျပြီး သိခဲ့ကြရလေသည်။

“အချစ်ဆိုတာ . . . အိပ်ဆေးနဲ့ တူတယ်၊
နေ့တိုင်း စွဲပြီးသောက်ရင် . . . တစ်နေ့ကျတော့ . . .
သူ့ကိုမသောက်ဘဲ . . . အိပ်ပျော်တော့ဘူး . . .
တစ်ကြိမ်တည်းနဲ့ . . . အများကြီးသောက်မိရင်လည်း
သေနိုင်တယ် . . .”

သူမတို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စု ခြောက်ယောက်ထဲမှာ ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်က ကျောင်းကို ကားယူလာ၍ ကားနှစ်စီး ရှိသည်။

ကျောင်းမှ အတန်းလဲစဉ် တစ်နေရာရာ သွားကြတာဖြစ်ဖြစ်၊ လမ်းမတော်ဆေးကျောင်းက စာသင်ချိန်တွေပြီလို့ သူမတို့တာဝန်ကျရာ အရှေ့ပိုင်းဆေးရုံသို့ ကူးပြောင်းရတာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်မောင်းသော ကားနှစ်စီးကို သူမတို့မိန်းကလေးလေးယောက်က ကပ်စီးရသည်။

အဲဒီလိုကပ်စီးတဲ့အခါမျိုးမှာ ယုဒါမောင်းတဲ့ကားကို ရှိလာက လိုက်စီးရသည်ဆိုတာ သဘာဝကျသည်။ သို့သော် ကျန်တော်မိန်းကလေးသုံးယောက်ကလည်း ယုဒါကားနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့ကြပါသည်။ ရဝေက ယုဒါ နှင့်စာလျှင် သူမတို့နဲ့ အနည်းငယ်စိမ်းနေသည်။ ရဝေကားပေါ်လိုက်ဖို့ကို ဟိုလူ့တွန်းလွှတ်၊ ဒီလူ့တွန်းလွှတ်နဲ့ အပြားသွားခါနီးလျှင် သူမတို့မိန်းကလေးတွေ ကျိတ်ပြီး ရန်ဖြစ်ကြရသည်။

ယုဒါကားပေါ်မှာပဲ မိန်းကလေးတွေအားလုံး လိုက်စီးကြမည်ဆိုလျှင်လည်း နောက်ခန်းမှာ သုံးယောက်ထိုင်ရမှာမို့ ကျပ်သည်။ ရဝေကားပေါ်မှာလည်း ဘယ်သူမှမပါဘဲ သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း မောင်းလာခိုင်းရမှာ အားနာကြပြန်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ သူမတို့ပဲ ရဝေနဲ့အခင်ဆုံးဟု သတ်မှတ်

ဘာ သူမကို ရဝေကားနဲ့ လိုက်စီးရန် အတင်းဆုံးဖြစ်ကြတော့သည်။ သူမတို့ အခုလို ယုဒါကားနဲ့ပဲ လိုက်ချင်ကြပြီး ရဝေကားနဲ့တော့ မလိုက်ချင်ကြဘူးဆိုတာ ရဝေသိပြီး စိတ်အားငယ်မှာမျိုးသူ့ကို ခွဲခြားပြီးဆက်ဆံသည်ဟု ထင်သွားမှာမျိုးကို သူမကလည်း မမြင်စေချင်ပြန်။

ရဝေကို အားလုံးသောသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တန်းတူ ခင်မင်ဘယ်ဆိုတာ ပြချင်တဲ့သဘောနဲ့ သူမပဲ . . . ရဝေကားရှေ့ခန်းမှာ နီးသားစွာ အတူစီးဖို့ ကျေနပ်ခဲ့ရသည်။

နောက်ကျတော့ အဲဒါကပဲ အစဉ်အလာတစ်ခုလို ဖြစ်ကာ ယုဒါနဲ့ ရှိလာတို့ မိန်းကလေးသုံးယောက်က ကားတစ်စီး၊ ရဝေနဲ့ သူမက ရဝေရဲ့ ကားနဲ့တစ်စီး . . . အမြဲလိုလို အပြင်ထွက်တိုင်း ဒီလို ခပ်စိမ်းနဲ့ပဲ ထွက်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

အားလုံးထဲမှာ ရဝေနဲ့ သူမက ခင်မင်မှုတွေ ပိုမိုခိုင်မြဲလာသည်တိုင် သူမ အကဲခတ်စောင့်ကြည့်ရသလောက် ရဝေဘက်က သူမကို မရိုးမသား စိတ်ကစားသည့်အမှုအရာလည်း တစ်စွန်းတစ်စမျှ မမြင်တွေ့ခဲ့ရပါ။

စကား အခွန်းတိုင်း၊ မျက်လုံး အကြည့်တိုင်းမှာ ရဝေသည် အခြားသော ယောက်ျားလေးများနည်းတူ ဖြူစင်ရိုးရှင်းလွန်းနေတာ သူမ တွေ့ရှိနေရသည်။

ကိုမ္မန်ပြောခဲ့သော ထင်မြင်ချက်ကတော့ မှားယွင်းနေပြီဟု သူမ ထင်ချင်လာသည်။ ကိုမ္မန် အဲဒီတစ်ခေါက် ဂျပန်ကပြန်လာတုန်း သတိပေးသွားသော စကားတစ်ခွန်းကြောင့်သာ ရဝေနဲ့တွေ့ဆုံစကားပြောရတိုင်း သူမ ရင်က လှုပ်ရှားတုန်ရီနေတတ်သည်။ အမြဲ

လိုလို ရင်ခွန်နေရသည်။

သူမကသာ မယုံ သင်္ကာစိတ်နဲ့ . . . ရဝေအပေါ်
ကြောက်ရွံ့သလို လို၊ ရှက်အမ်းသလိုလို တွန့်ဆုတ်တတ်ပေမယ့်
ရဝေကတော့ တကယ် အဖြူရောင် လူငယ်ကလေး
ဘယ်လိုအမူအရာမျိုးနဲ့မှ စည်းကျော် လာတာ မရှိ။

အို . . . အဲဒီလိုဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ သူနဲ့ ကျွန်မ . . .
ထာဝရ သူငယ်ချင်းလေ။ ကိုမွန် နောက်တစ်ခေါက်ပြန်လာရင် ကိုမွန်
အထင်အမြင်တွေ မှားယွင်းခဲ့ကြောင်း သူမ ခပ်ကြွားကြွားလေး ပြန်
ပြောနိုင်မှာပေါ့။

ရဝေအပေါ်မှာ အဲဒီလိုနဲ့ သူမရဲ့သံသယတွေကို ဖျောက်
ဖျက်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားမိခဲ့ပြီး အဖြူရောင်သံယောဇဉ်ဖြင့်လည်း တစ်စ
ထက်တစ်စ တိုးလို့ ပိုခင်မင်လာမိတာ ဝန်ခံရမည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သူမက ရဝေဆီမှာ စိတ်တိုင်းမကျတာတွေ့လို့
အနိုင်ကျင့် ရန်ဖြစ်မိလျှင် ရဝေကလည်း ထုံးစံအတိုင်း မာဆတ်ဆတ်
ပြန်ပြော ခဲ့လျှင် . . . သူမတို့နှစ်ယောက်ကို သူငယ်ချင်းတွေက ဒီလို
ဝိုင်းဖျန်ဖြေတတ်ကြသည်။

“ဟယ် . . . ဒီမောင်နှမနှစ်ယောက် . . . ဘာလို့ ရန်ဖြစ်နေ
ကြတာလဲ”

“ဟဲ့ . . . အကြီးမနဲ့ အငယ်ကောင်၊ ကိုက်မနေကြစမ်းနဲ့”
ရဝေနဲ့ သူမတို့မှာ တစ်ခါတလေ အဲဒီလို တစ်ခွန်းမခံ စကား
နိုင်လှ၍ ငြင်းခုံတတ်ကြသော်လည်း ဘယ်သူမှ စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ကောက်
သည်ဟူ၍ မရှိပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူမတို့နှစ်ယောက်
စလုံးသည် နေရာတော်တော်များများမှာပင် တစ်ယောက်စိတ်ကို

တစ်ယောက်က ကြိုသိနေသလို၊ တစ်ယောက်ရဲ့အကြိုက်နဲ့ တစ်
ယောက်ကလည်း အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် တူနေကြပြန်
သည်။

ဥပမာ ဖီးလ် (Feet) စားသောက်ဆိုင်သို့ သူငယ်ချင်းတွေ
အတူ သွားစားကြလျှင် ဘယ်သူ ဘာစားစား သူမနဲ့ ရဝေကတော့
အားသုံးသီးချောင်းကြော်ကို ပြိုင်တူမှာမိလျက်သား ဖြစ်တတ်သည်။
အားတော့ ခူးရင်းမေ့လ်ခံ ချိတ်ကို အသေအလဲ ကြိုက်ကြတာခြင်းလည်း
တူသည်။

ဆယ့်သုံးလမ်းထိပ်က အာပူလျှာပူကို သွားစားမည်ဆိုပါစို့။
သူမဆုံး သွားစားကြသည့်အခေါက်မှာ ရဝေက အဲဒီလိုမှာသည်။

“အသုတ်တစ်ပွဲ၊ အစပ်လျှော့၊ အရွက်များများ၊ ဟင်းရည်ထဲ
ကြော် တစ်ခုထည့်ပေး . . .”

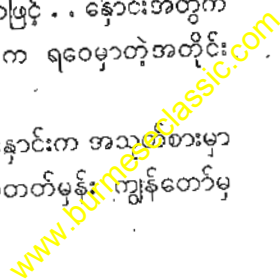
သူမ၊ ကြားခါစက မျက်မှောင်ကျုံ့၍ မေးမိသည်။
“အဲဒါ . . . ဘယ်သူ့အတွက် မှာနေတာလဲ”

သူမမေးခွန်းကြောင့် ရဝေက အံ့အားသင့်တကြီးနဲ့ . . .
“ဟ . . . ကျွန်တော့်အတွက် ကျွန်တော်မှာနေတာလေ။

အဲဒီတိုင်း ကိုယ့်အတွက်ကိုယ် မှာစားနေကြတာပဲ မဟုတ်လား”
သူမ အနည်းငယ် ရှက်သွားသည်။

“ဟွန်း . . . ရဝေဇုတ် . . . နှောင်းကဖြင့် . . . နှောင်းအတွက်
မှာပေးနေသလားလို့ ဒါဆိုလည်း ခုနက ရဝေမှာတဲ့အတိုင်း
အဲဒီတိုင်းကို တစ်ပွဲထပ်မှာပေး”

“ဪ . . . သိဘူးလေဗျာ . . . နှောင်းက အသေစားမှာ
အရည် စားမှာလား . . . ဘာကြိုက်တတ်မှန်း ကျွန်တော်မှ

မသိဘဲ”

“အံ့မယ် . . . သူက . . . နှောင်း အရင်မှာစားနေကျ အတိုင်း တစ်ထပ်တည်းတူအောင် လိုက်မှာနေပြီးတော့၊ ဘာအမယ်ဆိုလျှင် ဆောင်နေတာလဲ၊ ဟိုတစ်ခါစားတုန်းက နှောင်းမှာပုံစံကို ရဝေမှတ်ထားတာ ဟုတ်ဘူးလား”

“ကြံကြီးစည်ရာ . . . နှောင်းနဲ့အတူတူ ဒီဆိုင်ကို အသွားစားဖူးတာပါဗျ”

“အန် . . . ဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ဒါ မထမဆုံးအကြိမ်”

အဲဒီလိုမျိုး ငြင်းခုံရတာတွေက ခဏခဏ။ သူငယ်ချင်းတွေက တောင် ဘေးကနေ ဝင်ပါရတော့ သည်။ “ဟယ် . . . ဒီနှစ်ယောက် ငြင်းကြပြန်ပြီ၊ စားစရာရှိစား၊ မှာစရာရှိမြန်မြန်မှာတာ မဟုတ်ဘဲ ဘာလဲ . . . အကြိုက်ချင်း တူကြပြန်ပြီလား၊ အဲဒါပဲ ရှင်တို့ အလှူရှုပ်နေတယ်၊ ဘာလေးတွေမှန်း မသိဘူး” ဟု သူငယ်ချင်းတွေက စိတ်မရှည်စွာ ကြားဝင်ဖြတ်မှ ရဝေနဲ့ သူမ အငြင်းအခုံ ရပ်ပစ်ကြရသည်။

ကြာလာတော့ စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ အတူတူထိုင်ဖြစ်ကြတိုင်း ရဝေက တစ်ခုခု ဦးအောင်မှီလျှင် သိပ်ပြီးစဉ်းစားစရာမလိုဘဲ သူမကပါ “အဲဒါမျိုး နောက်တစ်ပွဲ၊ နောက်တစ်ခွက် . . .” ဟု လိုက်လျှင် အေးသည်။ ရဝေကြိုက်နှစ်သက်တာက သူမ ကြိုက်နှစ်သက်တာတွေချည်းပဲ မဟုတ်လား။

သူမနဲ့ကိုမွန်တောင် ဒီလောက်အကြိုက်ချင်း မတူညီခဲ့တာ စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ သိရှိနေပြီး မကျေမနပ် ခံရခက်နေရသည်။

စားသောက်ဆိုင်ရှေ့မှာ သူမက ခူးရင်းမေ့လ်ခံရိုက် (သို့

ဒီမိန့် သောက်လျှင် ကိုမွန်က ဒိန်ချဉ်နို့များများသာ သောက်သည်။ ခန္ဓာပစ္စန်မှာ ကိုမွန်က သီးစုံသောက်တိုင်း သူမက ဖာလူဒါသာ မှာ သောက်တတ်သည်။

ကိုမွန်နဲ့ ဘယ်တုန်းကမှ အကြိုက်ချင်းမညီခဲ့သလောက် ရဝေနဲ့ကျမှ အကြိုက်တွေ လာလာတူနေတာ ဘယ်သူ့ကို အပြစ်ဖို့ မုန်းလည်း မသိ။

အစားအသောက်တင်ပဲလားဆိုတော့ မဟုတ်ပြန်။ ကိုမွန်က အဖြူရောင်ကို ကြိုက်သလောက် သူမက အနက်ရောင်ကို မက်မက်စက်စက် ဝတ်တတ်သည်။ ရဝေကလည်း အရောင်တွေထဲမှာ အနက်ရောင်ကို အကြိုက်ဆုံးတဲ့ . . . ။

ဒါတင်ပဲလားဆိုတော့ မဟုတ်သေး။

ဟယ်လီဘယ်ရိုကို ကြိုက်တာချင်း တူသည်။ စီလင်းဒီယွန်ကို ကြိုက်တာချင်း တူသည်။ ဂျက်ဖရီအာချာကို ကြိုက်တာချင်း တူသည်။

(အထူးသဖြင့် . . . ကိန်းအန်အေဘယ်လ်ကိုပေါ့။)

ဖောရက်စ်ဂမ် (Forrest Gump) ရုပ်ရှင်ကို သူမ ပြန်ကြည့်တာ ခြောက်ကြိမ်ရှိပြီဆိုတော့ ရဝေက . . .

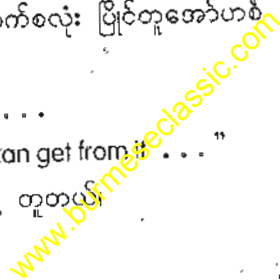
“နည်းသေးတယ်၊ ကျွန်တော်က ရှစ်ကြိမ်ရှိသွားပြီ” တဲ့လေ။

ပြီးတော့ သူမနဲ့ရဝေ နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူအော်ဟစ်လိုက်မိတာက . . .

“Life is like a chocolate box . . .

You'll never know what you can get from it . . . ”

ဘဝဆိုတာ ချောကလက်ဘူးနဲ့ တူတယ်၊

မြီးနီဂျင်

ချောကလက်ဘူးထဲက ဘယ်လိုအရာမျိုးကို ရရှိမယ်ဆိုတာ ကြိုတင် မသိနိုင်သလိုပေါ့ . . . ဆိုတဲ့စာသားကို သူမနဲ့ ရဝေတို့ ပြိုင် တူ ဇွတ်ဆိုရင်း အားရပါးရ ရယ်မောခဲ့ကြဖူးတာ အံ့ဩစရာလည်း ကောင်းသည်။ ရင်ခွန်စရာလည်း ကောင်းနေတယ်ဆိုတာ . . . သူမ တုန်လှုပ်စွာနဲ့ သိရှိနေပြန်သည်။

သူမနဲ့ ရဝေတို့ တိုက်ဆိုင်မှုများစွာနဲ့ အကြိုက်ချင်းတွေ လာလာတူညီနေတတ်တာ တစ်ကြိမ်မှာစော့ အားလုံးကတောင် အံ့ဩယူစရာအဖြစ် တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။

အမြင်အာရုံစူးစူးတတ်သော ယမုံက ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တစ်နေ့မှာ သူမကို ခပ်တိုးတိုး လာမေးခဲ့သည်။

“ဟဲ့ . . . မယ်နှောင်း . . . ရှင်နဲ့ ရဝေတို့ အဝတ်အစား အရောင် ဆင်တူအောင် ညှိဝတ်လာကြသလား . . . ပြောစမ်း . . .”

“အို . . . ပေါက်တတ်ကရ၊ မဟုတ်တာ . . .”

“ဘာ မဟုတ်တာလဲ၊ ကျုပ် သတိထားမိတာ သုံးရက်ရှိနေပြီ တနင်းလာနေ့ကလေ . . . ရဝေက စတစ်ကော်လံအင်္ကျီအဖြူနဲ့ ယောလုံချည်အနက်ကလေး ဝတ်လာတယ်၊ ရှင်က အဖြူပေါ်မှာ ဝတ်စကုတ် အနက်ရင်ကွဲလေး ထပ်ဝတ်လို့၊ ယဘီ အနက်ပြောင် လေးနဲ့၊ ထားပါတော့ . . . ဒါက တစ်ရက်၊ အင်္ဂါနေ့ကျတော့ . . . ရဝေက ဂျွန်လန်းဖွဲ့ဖွဲ့ ရှက်အင်္ကျီအစိမ်းဖျော့ဖျော့လက်ရှည်နဲ့ ကချင် လုံချည် အစိမ်းနဲ့ အနက်ကွက်လေး ဝတ်လာတယ်၊ ရှင်က . . . ဟို အစိမ်းပုပ်ရောင် တွင်းဆက်(Twin Set) အင်္ကျီလေးနဲ့လေ၊ လုံချည် ကလည်း အစိမ်းပေါ် အနက်ဖောက်တဲ့ အဆင်လေး၊ ဒီနေ့ကျတော့ ရော . . . ဘာငြင်းဦးမလဲ၊ ရှင်က ကြက်သွေးရောင် ဘလောက်စ်

ထက်ပြတ်လေးနဲ့၊ ကြက်သွေးရောင် ပါတိတ်လုံချည်နဲ့၊ ရဝေ ဝတ် ထားတာ . . . ဟိုမှာ တွေ့လား၊ နိုက်ခ စပို့ရှပ်က ရှင့်အင်္ကျီအရောင် နဲ့ တစ်ထပ်တည်း။ သူ့ဘောင်းဘီက အနက်ရောင် ဖြစ်နေတာပဲ ဈာတယ်၊ ကဲ . . . ဘာပြောမလဲ”

“အိုကွာ . . . ရှင်ပဲ . . . စေ့စေ့စပ်စပ်မြင်တတ်လွန်းတယ်၊ ကျွန်မဖြင့် သတိတောင်မထားမိဘူး၊ ဘာကိစ္စ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်က အဝတ်အစားကို အရောင်ဆင်တူဖြစ်အောင် ညှိဝတ်လာရမှာလဲ . . . အဗွယ်မရှိတာ . . .”

“တကယ် . . . ညှိပြီးဝတ်ထားတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး . . . ဆိုနေမှကွာ . . .”

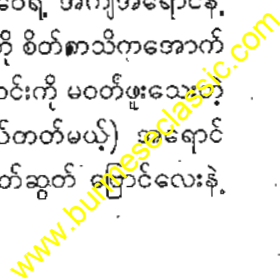
“အဲဒါဆိုရင်တော့ သိပ်ကို အံ့ဩစရာကောင်းတာပဲ၊ ရှင်တို့ နှစ်ယောက်က လူတွေရဲ့အမြင်မှာ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် . . . မတ်ချီ (Match) ဖြစ်အောင် လုပ်ထားသလိုပဲ၊ အမြဲ ဆင်တူနေတယ်”

“အဲဒါ . . . တိုက်ဆိုင်မှုသက်သက်ပါ”

“တိုက်ဆိုင်တာကလည်း သုံးရက်ကြီးတောင် . . .”

ယမုံကတော့ သိပ်ပြီးကျေနပ်သေးပုံမရဘဲ အဲဒီနေ့က စကား ထုတ်သော်လိုက်ခဲ့ပေမယ့် နောက်တစ်ရက် ကြာသပတေးနေ့ကျမှ အံ့ဩအံ့ဩ အဲဒီဇာတ်လမ်းကို ပြန်ဆက်ရလေသည်။

ဖြစ်ပုံကလည်း သူမကိုယ်တိုင်က ရဝေရဲ့ အင်္ကျီအရောင်နဲ့ ရဝေတစ်ခုများ ခပ်ဆင်ဆင်လာလာတူနေတာကို စိတ်စာသိကအောက် မှာ သူမရဲ့ အင်္ကျီတွေထဲက တစ်ခါမှ ကျောင်းကို မဝတ်ဖူးသေးတဲ့ ကျားလေးအများစုကလည်း မရွေးချယ်တတ်မယ့်) အရောင် နှစ်ရောင် ဖျော့ဖျော့လေးကို ထဘီအဖြူဆွတ်ဆွတ် ပြောင်လေးနဲ့

ဘွဲ့ဖက်ဝတ်ဆင်လာလိုက်တာ။

ကျောင်းရောက်တော့မှ ရဝေဝတ်လာတဲ့ အဲဒီရုံးရှုပ်အင်္ကျီဟာ အနီးကပ်ကြည့်တော့ အဖြူပေါ် ပန်းနုရောင် ဒေါင်လိုက်ကွမ်းနိုးခင်း သေးသေးလေးတွေပါတဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီဖြစ်နေပြီး တောင်းကီကလည် အဖြူဆွတ်ဆွတ် ကော်လူရွှိုင်းအသား အာမေးနီးတံဆိပ် တောင်း တစ်ထည်ဖြစ်နေခဲ့ရာ . . . ။

အားလုံးရဲ့ ဝိုင်းဝန်းနောက်ပြောင်မှုတွေ ကြားထဲမှာ သူ့ရဝေတို့ ခေါင်းမဖော်ရဲအောင် ရှက်အမ်းပူထူခဲ့ရသည်အထိ။

ဒီကြားထဲ ယုဒါနဲ့ ရှိလာက သူမနဲ့ရဝေတို့ အင်္ကျီအရောင် ဒီနေ့ ဆင်တူ၊ မတူကို အလောင်းအစား လုပ်ထားသေးဆို့ပဲ။

ယုဒါက နိုင်သွားသည်လေ။

“ငါ ပြောသားပဲဟ . . . ရှိရ၊ သူတို့နှစ်ယောက် ညှိဝတ်တာ ပါ ဆိုနေမှ”

ရှိလာကတော့ လောင်းထားတာ ရှုံးသွား၍ ငိုမဲ့မဲ့နှင့် သူမ လာရန်တွေ့သည်။

“ရှင်ပြောတော့ ညှိဝတ်တာ မဟုတ်ဘူးဆို . . . နှောင်း၊ ကျွန်တို့ ကဖြင့် ဒါဆို . . . လေးရက်ထိတော့ ဆင်တူမဖြစ်နိုင်ပါဘူးဆို လောင်းလိုက်တာ၊ ခုတော့ ရှုံးပြီ၊ အဟင် . . . အဟင် . . . အောင် မြင့်မိုရ်မှာ . . . ကြေးအိုးတဲ့၊ အဲဒါ . . . ညည်းကျေး . . . မိနှောင်း”

“အို . . . ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ သူတို့ဟာသူတို့ လောင်းကြတာ တော့ . . .”

“ညည်းက လိမ်ပြောတာကိုး၊ ဆင်တူဖြစ်အောင် ညှိဝတ် တယ်ဆို . . . ဝတ်တယ်ပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူးဆိုမှ . . . မဝတ်ပါဘူး”
သူမ၊ ဘယ်လိုပြောပြော၊ ဘယ်လိုရှင်းရှင်း မယုံကြတော့ချေ။
ဒါလာတော့ ရှက်တာနဲ့ ရော၊ ဒေါသလည်းဖြစ် စိတ်ရှုပ်တာနဲ့ ပါ
ဆင်းပြီး မိမိမိရာ ရဝေကို သူမ၊ အော်မိတော့သည်။

“အဲဒီရဝေကလည်း . . . ဘာမှန်းလဲ မှသိဘူး၊ အဲဒီ
ဘောင်းဘီအဖြူနဲ့ ဒီအင်္ကျီက တစ်ခါမှလည်း ဝတ်တာ မတွေ့ဖူးဘူး၊
အခုမှ . . . ဘာလို့ ဝတ်လာတာလဲ၊ ဒီမှာ . . . ရှုပ်ကုန်ပြီ”

“ဟောဗျာ . . . ကျွန်တော်နဲ့ . . . ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ဒီဝတ်စုံ
က . . . ကျွန်တော့်မွေးနေ့တုန်းက မမကြီး လက်ဆောင်ပေးထားတာ၊
ကျွန်တော်က အရာင်သိပ်မကြိုက်လို့ မဝတ်သေးဘဲ ထားတာ၊ မမကြီး
က ငါ့ပျစ်တောက် ပျစ်တောက် ပြောနေတာကြာပြီ၊ အဲဒါနဲ့ သူ ကျေနပ်
အောင် ဒီနေ့ ထုတ်ဝတ်လာတာ . . . .”

“ရှင်ကလည်း . . . ဒီနေ့မှ ထုတ်ဝတ်ရလား၊ နောက်နေ့မှ
ဝတ်ပါလား”

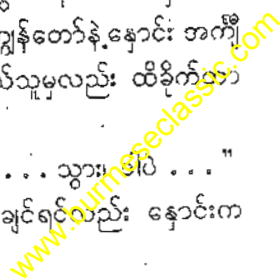
“အလို . . . ကျွန်တော့်အင်္ကျီ . . . ကျွန်တော့်ကြိုက်တဲ့နေ့
ထုတ်ဝတ်မှာပေါ့၊ နှောင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဝတ် . . . ဝတ်၊ သေအောင် ဝတ် . . . .”

“ဟ . . . အလကားနေ ဒေါသထွက်နေတယ်၊ နှောင်းက
လည်း . . . အဲဒါ . . . ဘာရှက်စရာရှိလဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့နှောင်း အင်္ကျီ
ကရောင်ဆင်တူနေတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘယ်သူမှလည်း ထိခိုက်တာ
မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“အို . . . ရဝေ မသိပါဘူး၊ သွား . . . သွား၊ ဒါပဲ . . . .”

“ခက်နေတာပဲ၊ အင်္ကျီဆင်မတူစေချင်ရင်လည်း နှောင်းက

မိုးနီလှိုင်

ကြိုပြောပေါ့၊ မနက်ဖြန် ဘာအရောင်ဝတ်မှာလဲဆိုတာ၊ ကျွန်တော် . . . မတူအောင် ဝတ်ခဲ့မယ်လေ”

“အို . . . နှောင်းက မနက်ဖြန်ဝတ်မယ့် အဝတ်အစားကို ဒီနေ့ကတည်းက ကြိုပြီး စဉ်းစားရလောက်အောင် အားလျားနေတဲ့ မိန်းမစား မဟုတ်ဘူး၊ အလုပ်ရှုပ်ကရှုပ်နဲ့၊ မနက်ခင်း ကျောင်းသွား ခါနီးကျမှ ဘီဒီဖွင့်ပြီး မျက်စိထဲ ထင်းနေတဲ့ဟာ ကောက်ဆွဲဝတ် လာတာ၊ ဘယ်လိုလုပ်တပ်အပ် ပြောနိုင်မလဲ၊ ရှင်ပဲပြော . . . ရဝေ ရှင် မနက်ဖြန် ဘာဝတ်မှာလဲ”

“ဗျာ . . . ကျွန်တော်က ယောက်ျားလေးဗျ၊ အဝတ်အစား ကိစ္စ ပိုလိုတောင် မစဉ်းစားသေးတယ်၊ ကြည့်ပြောပါဦး . . . နှောင်းရဲ့ ကျွန်တော်လည်း မီးပူတိုက်ထားတဲ့ အထပ်ထဲက အပေါ်ဆုံးမှာရှိတာ လွယ်လွယ်ယူဝတ်လာတာပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ် ကြိုသိမလဲ”

“စကား ကပ်မပြောနဲ့၊ ရဝေပဲ . . . ပြော၊ မနက်ဖြန် ဘာ ဝတ်မှာလဲ”

“မပြောဘူး . . . နှောင်းပြောရမှာ၊ နှောင်းက မိန်းကလေး”

“ရဝေနော် . . . နှောင်း စိတ်ဆိုးလိုက်မှာ”

“ကျွန်တော်က အခုကို စိတ်ဆိုးနေပြီ၊ နှောင်းက အလုပ်ရှုပ် စရာ မရှိ . . . လိုက်ရှုပ်နေတယ်”

“အံ့မယ် . . . သူက . . . ရှင် . . . ဒါ . . . သက်သက်မဲ့ လိုက်ကပ်နေတာ၊ ရှင်ကိုက ကျွန်မအဝတ်အစားအရောင်နဲ့ တူအောင် လိုက်ဝတ်ချင်နေတာ မဟုတ်လား . . . ဟင် . . .”

“အမလေး . . . ဝေးသေး၊ မတူချင်ပါဘူး၊ နှောင်းကသာ တူချင်လို့ လိုက်မေးနေတာ မဟုတ်လား”

“ရဝေစုတ် . . . ရဝေပဲ၊ လုံးဝ မတူချင်ဘူး . . . သိလား”

“ကျွန်တော်လည်း . . . မတူချင်ပါဘူး”

နောက်ဆုံးတော့ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးကပဲ တဟားဟား အော်ဟစ်ရယ်မောရင်း သူမနဲ့ရဝေတို့ရဲ့ ငြင်းခုံရန်ဖြစ်ခြင်းကို ကြား တာ ဝင်ရောက် တားမြစ် ဖျန်ဖြေရတော့သည်။

“တော်ကြပါတော့ဟယ်၊ မိနှောင်းရယ် . . . နင့်ကို ကြေးအိုး ကျွေးခိုင်းလိုက်တာနဲ့ ဒီလောက်ဒေါသတကြီး ရနေကို သွား ကြည့်ကုသလား . . .”

“အို . . . ရန်တွေ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီရဝေတို့က စကား ပြောတာ ကပ်တီးကပ်ဖွဲနဲ့”

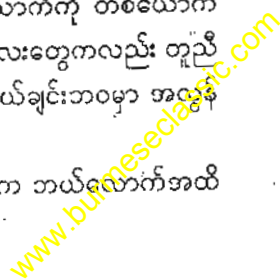
“ဗျာ . . . ကျွန်တော်က ဘာကပ်လို့လဲ၊ မတူအောင် ဝတ်ခဲ့ မလို့မယ် . . . လို့ ပြောပြီးပြီပဲ၊ နှောင်းသာ . . .”

“ဪ . . . တော်ကြပါတော့ . . . ဆိုနေမှာ ကဲ . . . ယုံ နည်း ယုံတယ်၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက် ညီဝတ်လာတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကြည့် ရှေ့မှာလာပြီး ရန်ဖြစ်ပြမနေနဲ့၊ နားညည်းတယ်”

အဲဒီလိုမျိုး ရယ်လည်း ရယ်မောရ၊ စိတ်လည်း ရှုပ်ရတဲ့ အဖြစ် ဖြစ်က သူမနဲ့ ရဝေတို့အကြားမှာ ခဏခဏ။

မယုံကြည်စရာကောင်းလောက်အောင် စိတ်သဘောထား ကလည်း တိုက်ဆိုင်လွန်းပြီး . . . တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နှိပ်စက်လိုချင်၊ အလျှော့မပေးချင်တဲ့ ဉာဉ်ကလေးတွေကလည်း တူညီ တွင်တူ ဆိုင်နေကြတော့ရာ သူမနဲ့ရဝေရဲ့ သူငယ်ချင်းဘဝမှာ အလွန် အရေးကြီးကောင်းပါသည်။

တစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကို တစ်ယောက်က ဘယ်လောက်အထိ

မှန်အောင် ဖတ်နိုင်သလဲဆိုရင် မွေးနေ့တွေမှာ အပြန်အလှန်ပေးကြသည့် လက်ဆောင်တွေကိုတောင်မှ စက္ကူအလှနှင့် သေသေချာချာ ထုပ်ပိုးကာ ကွယ်လွန်သည့်ကြားထဲက အထဲမှာ ဘာရှိသလဲဆိုတာ မှန်အောင် ပြောနိုင်သည့်အထိပင်။

သူမမွေးနေ့သုံးခုတိတိမှာ ရဝေက လက်ဆောင်လာပေးတိုင်း အဲဒီ (Wrapping Paper) လှလှလေးနဲ့ စံနစ်တကျ ပတ်ထားသည့် လက်ဆောင်ဗူးလေးတွေကို သူမလက်ထဲ ထည့်ရင်း "Guess.. What" (ဘာလဲ . . . ဆိုတာ မှန်းစမ်း) ဟု ပဟေဠိဖွတ် . . . မေးမြန်းနေတာ

သူမကလည်း လက်ဆောင်ထုပ်ကလေးကို လက်ထဲမှာ ချိန်ဆ ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှု၊ အနည်းငယ် ကိုင်လှုပ်ကြည့်ပြီး လက်ဆောင်ထုပ်ကို မဖောက်ခင် အထဲကပစ္စည်းဟာ ဘာ . . . ဆိုတာ တိတိကျကျ မှန်အောင်ပြောနိုင်ခဲ့လေရာ . . . သူငယ်ချင်းတွေ တအံ့တဩ ဖြစ်ယူရသည် အထိပင်။

ပထမနှစ် ဆေးကျောင်းရောက်ခါစက သူမ ကျင်းပခဲ့သည့် မွေးနေ့ပွဲမှာ ရဝေပေးခဲ့တာ သူမ ဖြီးနေကျ ဘီးပုံစံ . . . ဘဲပုံဝက်မှတ် ဘရပ်ရှ် ဘီးကလေး . . .။ အဲဒီဘီးပုံစံအထိုင်း စက္ကူထုတ်ထားတဲ့ အပေါ်ကနေ စမ်းသပ်လိုက်တာနဲ့ . . . သူ့မ . . . ဝမ်းသာအားထက် "အဲဒါ . . . ဘီးကလေး" ဟု ပြောလိုက်နိုင်တာ အံ့ဩစရာ မကောင်းပါ။ ဗုတိယမြောက်မွေးနေ့မှာကျတော့ ရဝေပေးတဲ့ လက်ဆောင်ထုပ်ကို သူမက ဝါးစက္ကန့် လှောက်သာ ကိုင်တွယ်စမ်းသပ်ပြီး . . .

"အဲဒါ . . . ရေမွှေး၊ နာမည်ပါ ပြောလိုက်မယ် . . . ပျိုင်းနီ (Poison) . . . ဟုတ်တယ်၊ မို့လား" . . . လို့ ခန့်မှန်းလိုက်တော့ ရဝေက မအံ့ဩပေမယ့် သူငယ်ချင်းတွေက အံ့ဩတုန်ကြသည့်

ထဲက လက်ဆောင်ကို ဖောက်ကြည့်တော့လည်း သူမ ပြောလိုက်တာနဲ့ တစ်ထပ်တည်းလေ . . .။

တကယ်တော့ အံ့ဩစရာမကောင်းပါ။ သူမကိုယ်တိုင် သုံးစွဲတာ အဲဒီ "အဆိပ်" ဆိုတဲ့ ရေမွှေးနံ့ကို ရဝေ အစောကြီးကတည်းက သိရှိပြီးသားပဲ။ ဒီရေမွှေးပဲ ပေးမှာပေါ့။

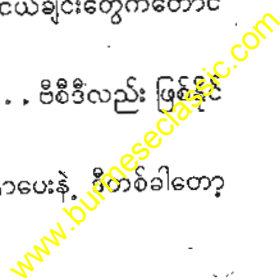
ပြီးတော့ ရေမွှေးပုလင်းဘူးလေးတွေက ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့၊ အရောင်နဲ့တစ်ခုက သိသာလောက်အောင် ကွာခြားတာ။ သူမ သုံးစွဲနေတဲ့ ရေမွှေးပုလင်းမို့ လက်ထဲမှာ ဆ၊ ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ဘာ . . . ဟု သိအပ်ပြောနိုင်အောင် အမြဲတမ်း ကိုင်တွယ်ကြည့်ပြီးသား ပစ္စည်း။ အဆန်းစရာ မရှိ။

ဒါကိုပဲ သူငယ်ချင်းတွေက . . . "ဟယ် . . . ရဝေ ဘာလက်ဆောင် ပေးမယ်ဆိုတာ ရှင်က ပြောနေတယ်၊ အဲဒါ . . . စိတ်ချင်းဆက်သွယ်နေလို့ပေါ့" . . . ဟု တိတိကျကျ စွပ်စွဲလာတော့သည်။

တတိယမြောက် မွေးနေ့ကို ရောက်သည့်အခါမှာတော့ ရဝေရဲ့ လက်ဆောင်ထုပ်ထဲကအရာကို သူမ ခန့်မှန်းလိုက်ရာမှာ သူငယ်ချင်းတွေတင်မက ရဝေကပါ တအံ့တဩ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ရဝေရဲ့ လက်ဆောင်ပက်ကင်ထုပ်အရွယ်အစားက အများဆုံး သိနိုင်လောက်အောင် ရှိရင်းသည်။ သူငယ်ချင်းတွေကတောင် ကြည့် ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့သည်။

"အဲဒါ . . . စိဒါအချပ်ပဲ၊ အထဲက . . . ဗီစီလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်" ဆိုသည့် သို့ပေမယ့် ရဝေက ပြုံးစစ၊ မျက်နှာပေးနဲ့ ဒီတစ်ခါတော့

သူမ အရှုံးပေးရပြီဆိုတဲ့ မျက်နှာထားမျိုးလုပ်ကာ လာမေးသည့်
“စီဒီဆိုရင် . . . ဘာစီဒီလဲ . . . အဆိုတော် ဘယ်သူ
စီဒီလဲ . . . နှောင်း . . . မှန်အောင်ဖြေ၊ မှန်ရင် . . . နှေး
စားချင်တာ ကျွန်တော် လိုက်ကျွေးမယ်”

အဲဒီလို တမင်တကာ အနိုင်လိုချင်တဲ့ ရဝေဆိုတဲ့ နေရာ
စုတ်လေးကို သူမ မုန်းတာ။ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးက
သူမဘက်ကနေပြီး . . . “ဟင် . . . ဘယ်အဆိုတော်ရဲ့ စီဒီဆို
တော့ နှောင်းက ဘယ်လို လုပ်ပြောနိုင်မလဲ၊ အဆိုတော်တွေ
အများကြီး ရှိတာ၊ ရဝေ . . . အဲဒါတော့ နှင် သက်သက် ညစ်
ဟု ပြန်လှန် ငြင်းခုံကြသေးသည်။

သို့ပေမယ့် သူမက ခပ်အေးအေး ပြုံးလိုက်နိုင်ကာ ရဝေ
အရှုံး မပေးစတမ်း ပြောပစ်လိုက်မိပါသည်။

“ရဝေ . . . လုပ်မနေစမ်းနဲ့၊ ရှင် . . . ပါးစပ်ဟာလိုက်တာ
အူ ဘယ်နှစ်ခွေဆိုတာ ကျွန်မသိရလောက်အောင် ရှင့်အကြောင်း
ကျွန်မ သိနေပြီ၊ ဒါ . . . ကျွန်မကို သက်သက်ထောင်ချောက်ဆင်
ဒီမှာ သူငယ်ချင်းတို့ . . . သူပေးတဲ့လက်ဆောင်က လုံးဝ သူ
မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို . . . ဗီစီဒီပေါ့”

“ဟင့်အင်း . . . ဗီစီဒီလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကာရာအိုကေ
ရုပ်ရှင် ဇာတ်လမ်း တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး”

“ဟင် . . . ဒါဆိုဘာလဲ . . .”

သူငယ်ချင်းတွေ အကုန်လုံး တအံ့တဩ သူမလက်ထဲ
လက်ဆောင်ထုပ် အဲဒီပြားပြားအချပ်ကလေးကို ဆတ်ခနဲ လှဆွဲယူ

စက္ကူများကို ဖောက်ဖြဲနေစဉ် . . . သူမက ရဝေမျက်နှာတည့်တည့်ကို
ကြည့်ပြီးပြောလိုက်သည်။

“အဲဒါ . . . စီဒီရွမ်တစ်ချပ် မဟုတ်လား . . . ရဝေ”

ရဝေသည်ပင် သူမ စကားကြောင့် ပြုံးနေရာမှ အံ့အားသင့်
အကြီး မျက်နှာပျက်သွားပါသည်။ သူမ ဆက်ပြောလိုက်သည့်
စကားက ပိုဆိုးဝါးသည်။

“အဲဒါ . . . ကွန်ပျူတာထဲထည့်ပြီးမှ ဖတ်ရှုလို့ရမယ့်
မက်ဒီကယ်လ် ဒစ်ရှင်နယ်ရီ (ဆေးပညာအဘိဓါန်) စီဒီရွမ်အချပ်လေး
မဟုတ်လား . . . ဒီမှာ ရဝေရဲ့ . . . ရှင်နှောင်းတို့က မပိုင်ရင် ဘာမှ
မပြောဘူး၊ ကဲ . . . ရှင် ရှုံးပြီ . . . လိုက်ကျွေးပေတော့၊ ကျွန်မတို့က
မက်ဂါနိုင်က တော့ပေါ့၊ တစ်ပြားမှ မလျှော့ဘူး”

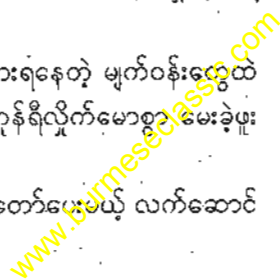
သူမစကားအဆုံးမှာ ရဝေမျက်နှာက ပြင်မရလောက်အောင်
ပျက်ယွင်းသွားသလောက် . . . သူငယ်ချင်းတွေ အကုန်လုံးကလည်း
ဖောက်လိုက်သော လက်ဆောင်ထုပ်ထဲက ထွက်လာသည့်အရာကို
ဝိုင်းငုံ့ကြည့် ကာ “ဟယ် . . .” ခနဲ၊ “ဟင် . . .” ခနဲ ဖြစ်ကုန်ကြ
ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်တော့ . . . စီဒီရွမ်လေး”

“ဟယ် . . . အဲဒါ တကယ်ပဲ မက်ဒီကယ်လ် ဒစ်ရှင်နယ်ရီ
ခန့်”

အဲဒီတုန်းက သူမရဲ့ ကျေနပ်အားရနေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲ
ခုဝေက စူးရှနက်ရှိုင်းစွာ စိုက်ကြည့်ရင်း တုန်ရီလိုက်မောစွာ မေးခဲ့ဖူး
ပါသည်။

“နှောင်း . . . သိနေတယ်၊ ကျွန်တော်ပေးမယ့် လက်ဆောင်

... လက်ဆောင်ကို ... နှောင်း ... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ... သိနေတာလဲ၊ အံ့ဩစရာ ကောင်းလိုက်တာ”

သူမ၊ သိပ်ကို ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေတဲ့အမူအရာအား ထိန်းမရဘဲ ရဝေကို ပြန်ပြောပြမိခဲ့ပါသည်။

“အံ့ဩစရာ မကောင်းပါဘူး ရဝေရဲ့၊ နှောင်းက အဲဒါ ရှင်းသန်းပြီး မှန်းပြောလိုက်တာပါ။ အခုအချိန်မှာ နှောင်း ... သိပ်လိုချင်မကွဲမောနေတဲ့ အရာတစ်ခုက အဲဒီစီဒီရွှမ်းလေးပဲလေ၊ နှောင်း လိုချင်တာကိုပဲ ရဝေက ပေးလိမ့်မယ်ဆိုတာ နှောင်းက ကြိုသိနေတာကို ... မဟုတ်ဘူးလား၊ ရဝေက နှောင်းလိုချင်တဲ့ ... နှောင်း လိုအပ်မယ့် အရာမှန်သမျှကို ပေးနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား ... ”

သူမစကားကို သူ ... လုံးဝ မရယ်မောခဲ့ပါ။ ပြုံးရုံလေးပင် ပြုံးပြဖော် မရခဲ့ပါ။ သူ့မျက်နှာသည် တာကိုမှ ဖတ်ရှု၍ မရလောက်အောင် လေးနက် တည်ငြိမ်နေခဲ့သည်။ သူ့အကြည့်တွေသည် သူမမျက်နှာပေါ်ကတစ်ဆင့် အဝေးသို့ လွင့်သွားခဲ့လေသည်။

သူ့နှုတ်ခမ်းထူကလေးတွေ ဘာကြောင့် တင်းဖျော့ ... သူမ နားမလည်နိုင်ခဲ့ပါ။ သူ့မျက်နှာပြင် နှုတ်ကလေးအောက်မှာ လျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းဆည်းဖုံးကွယ်ထားသော အရာသည် အင်မတန် ကြေမ့နာကြည်းစရာကောင်းမှန်း သူ့မျက်လုံးတွေက ဖော်ပြနေသည်။

ဘုရား ... ဘုရား။ သူ ... ဘာကို နာကြည်းနေပါလိမ့်၊ နောက်ဆုံးတော့ သူမကို သူ လုံးဝမကြည့်ဘဲ ထိုစကားလုံးတွေကို တစ်လုံးချင်း ပြောခဲ့လေသည်။

“ဘဝ ... ဆိုတာ ... ”

သူ ... အသံတွေ မယုံနိုင်စရာ အက်ကွဲနေ၏။

“ဘဝဆိုတာ ... ကိုယ်လိုချင်တာတွေချည်းပဲ ရတတ်တာ မဟုတ်ဘူး ... နှောင်း၊ တစ်ခါတစ်လေကျတော့ ... ကိုယ် မလိုချင်တာတွေလည်း ရချင်ရတတ်တယ်”

အံ့ဩစရာကောင်းလွန်းသည့် သူ့ရဲ့ ကြေမ့နေတဲ့ လေသံကြောင့် သူမ ... အေးစက်စွာ ငြိမ်သက် ဆွံ့အာ နေခဲ့ရပါသည်။

“အဲဒီလို ... ကိုယ် မလိုချင်တဲ့ လက်ဆောင်တစ်ခုခုကို ... နှောင်း တစ်နေ့ လက်ခံရတဲ့အခါ ... အဲဒီလက်ဆောင်အပေါ်မှာ ... နှောင်း ... နှောင်း ... တန်ဖိုးထားတတ်ပါစေ ... လို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းပါတယ်”

အဲဒီလက်ဆောင်ဟာ ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ ... လို့ သူမ အေးဖို့ မလိုအပ်ပါ။ မကြာလှခင် တစ်ခုသော မနက်ခင်းမှာပဲ အဲဒီဆက်ဆောင်ကို သူမ ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အဲဒီနေ့မနက်သည် ထူးခြားဆန်းကျယ်စွာ သူမ၏မေမေက သူမအား ကျောင်းသို့ ကားမောင်းပို့ပေးခဲ့သည့် မနက်ခင်းတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

ယခင်နေ့တွေတုန်းကတော့ သူမကို ကျောင်းပို့ပေးသော ကားမောင်းသည့် ဒရိုင်ဘာ ဦးလေးကြီး ရှိသော်လည်း ဒီနေ့မှာတော့ ဦးလေးကြီးက ခွင့်ယူထား၍ မေမေကိုယ်တိုင် မောင်းပို့ခြင်းဖြစ်သည်။ မေမေကတော့ သူမနဲ့ခြားနားစွာ ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်း

၍ ကုမ္ပဏီသို့ တစ်ယောက်တည်း အလုပ်သွားလုပ်နိုင်သူ ဖြစ်လေသည်။ မေမေက သမီးဖြစ်တဲ့ သူမကိုတောင် အားမလိုအားမရနဲ့ ကိုယ့်ကား ကိုယ်မောင်းပြီး ကျောင်းသွားတတ်အောင် လုပ်ဖို့ ခဏခဏ တိုက်တွန်းနေတတ်သည်။

အခုလည်း . . . ကြည့်။ လူရှုပ်ရှုပ်၊ ကားရှုပ်ရှုပ် မနက်ခင်းမှာ သူမကျောင်းရှိရာ လမ်းမတော်သို့ ကားမောင်းပို့ပေးရသည့်အတွက် မေမေ့ စိတ်တိုစ၊ ပြုလာပြီ။

လေသံခပ်ဆတ်ဆတ်နှင့် သူမကို မေးတော့သည်။

“သမီးရဲ့ 'သ' လိုင်စင်က သက်တမ်းခြောက်လ မပြည့်သေးဘူးလား။”

“ပြည့်ပြီးလို့ ကျော်တောင်ကျော်နေပြီလေ . . . မေမေရဲ့။”

“အဲဒါဆို . . . 'က' လိုင်စင် သွားလုပ်တော့လေ၊ ညည်းမောင်းတတ်နေတာပဲ မဟုတ်လား။”

“အင်းပါ မေမေရဲ့၊ နှောင်းမှ မအားသေးတာ၊ ကျောင်းပိတ်တော့မှပဲ သွားလုပ်မလားလို့”

“အေး . . . မြန်မြန်လုပ်၊ အိမ်မှာ ကားတွေရှိနေလျက်သားနဲ့ ညည်း ကားမောင်းလို့ မရသေးတာ ခက်နေတယ်၊ ညည်း ဘယ်သွားသွား ဦးလေးသောင်းက လိုက်မောင်းပို့နေရတာက မဟုတ်သေးဘူး။ တခြားခိုင်းစရာ ရှိတာတွေ ဦးလေးသောင်းကို ခိုင်းဖို့က ရှိသေးတယ်။”

“မေမေကလည်း . . . ဒီတစ်မနက်ပဲ သမီးကို ကျောင်းလိုက်ပို့ဖူးပါတယ်၊ ပြောပြီ”

မေမေ ဘာမှပြန်မပြောတော့။ သူမရဲ့ မေမေက အဲဒီလို။ အရာရာမှာ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်မှ သဘောကျသည်။

ကိုယ်တိုင်လည်း မိန်းမသားတန်ဖိုး အိမ်မှုကိစ္စတွေအပြင် ဖေဖေကုမ္ပဏီအလုပ်တွေမှာပါ ရာထူးတစ်ခုယူလျက် ဦးစီးဦးဆောင်တာသာ ကြည့်။

ဖေဖေက မေမေထက် ဆယ်နှစ်ကျော်မျှ ကြီးသော်လည်း ကံရဲ့ အဓိကဆုံးဖြတ်ချက်များနှင့် အရေးကြီးကိစ္စများကိုသာ ဆုံးရှုံးတတ်ပြီး အောက်ခြေသိမ်းကိစ္စ၊ ဝန်ထမ်းရေးရာကိစ္စတွေကလေးများ မေမေနဲ့ မျက်နှာလွဲထားနိုင်ရလောက်အောင် မေမေက ဆုံးရှုံးရသည်။ အရမ်းလည်း ထက်မြက်စေ့စပ်ပါသည်။

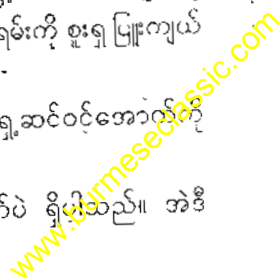
ဖေဖေက အသက်အရွယ်အရလည်း လုပ်ငန်းမှ အနားယူနိုင်ဖို့ဖြစ်ရာ ကိစ္စတော်တော်များများကို မေမေနှင့် လွဲယူလုပ်ကိုင်ဆောင်တာကြောင့် မေမေ့ကို ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းမှာ နေရာပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

မေမေက အဲဒီလိုနေရာတကာမှာ နဲ့နဲ့စပ်စပ် ဦးစီးနိုင်တာကို သူမကို ကျောင်းသို့လိုက်ပို့ရင်း မထင်မှတ်သော မြင်ကွင်းတွေကို မေမေပဲ ချက်ချင်း စတင်တွေ့ရှိခဲ့တော့သည်။

သူမတို့ရဲ့ လမ်းမတော် ဆေးကျောင်းဝင်းထဲသို့ မေမေက မောင်းဝင်ချလာပြီး ဆင်ဝင်ပေါ်တီကိုအောက်မှာ လူရှုပ်နေကြည့် ကားရပ်နားရာကွက်လပ်ထဲသို့ပဲ ပတ်ကွေ့မောင်းကာ သူမကို ရှပ်ပေးခိုက် . . . မေမေ့မျက်လုံးတွေ အရမ်းကို စူးရှ ပြူးကျယ်စွာ သူမတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

မေမေစူးစိုက်ကြည့်နေရာ ကျောင်းရှေ့ဆင်ဝင်အောက်က ဘယ်ဘက်ဘက် လှမ်းကြည့်မိလိုက်သည်။

မေမေကြည့်နေတဲ့သူက တစ်ယောက်ပဲ ရှိပြီသည်။ အဲဒီ

ကျောင်းရှေ့မှာရပ်ပြီး စကားပြောနေကြတဲ့အုပ်စုထဲမှာ သူမ၊ သူငယ်ချင်း မိန်းကလေးသုံးယောက်ကို မေမေ အကုန်သိပြီးသား။ အဲဒီရံ့လား၊ လတ်လတ်နဲ့ ယမုံတို့အပြင် ရပ်ပြီးစကားပြောရယ်မောနေသူက . . . ရဝေ။

မေမေ . . . မျက်မှောင်ကျုံ့၍ သူမဘက်သို့ လှည့်ကာ မေးသည်။

“သမီး . . . သမီးသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဟိုမှာစကား ပြောနေတဲ့ ကောင်လေးကို သိလား”

သူမစိတ်ထဲက တစ်စုံတစ်ရာ နှောင့်ယှက်ကျဉ်းကျပ်မှုကို စတင် ခံစားလိုက်ရသည်။ မေမေ . . . ဘာဖြစ်လို့ မေးပါလိမ့်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေမျက်နှာက အဆမတန် ပျက်ယွင်းနေသည်ကို ကြည့်၍ သူမ ရင်ထိတ်သွားသည်။

“သိတယ်လေ မေမေ . . .” ဟု ပြောလိုက်သော သူမ စကားသံလေးသည်ပင် တုန်ရီတိုးဖွကာ တုန်လှုပ်ဟန်တွေ အပြည့်ပါနေသည်။

“သူ့နာမည် . . . ဘယ်သူလဲ”

“ရဝေ . . . တဲ့ မေမေ”

“သူ့ရဲ့အဖေက နှလုံးခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဦးမိုးဝေ မဟုတ်လား”

“ဟင် . . . မေမေ ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

သူမ အံ့အားသင့်တကြီး မေမေမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မေမေအမူအရာက တစ္ဆေတစ်ကောင်ကို ပက်ပင်းတွေ့လိုက်သလို ရွံရှာ တုန်လှုပ်သည့် အမူအရာ . . . ။

တင်းမာခက်ထန်လာသော မေမေမျက်နှာကိုလည်း သူမ၊ ကြောက်ရွံ့တကြီး ငေးကြည့်နေမိပါသည်။ မေမေမျက်နှာက နီမြန်းဆူဝေကာ ဒေါသတွေကို ထိန်းချုပ်ထားရသည့်ဟန် ပေါက်နေသလို လက်ချောင်းလေးတွေကလည်း ကားစတီယာရင်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လို့ထားသည်။

မေမေအသက်ရှူသံပြင်းပြင်းနှင့် စပြောလိုက်သော စကားက အံ့ဩစရာ ကောင်းသည်။

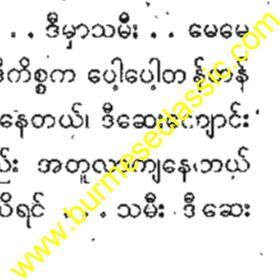
“ဒုက္ခပါပဲ . . . အဲဒါမှ ဒုက္ခပါပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဦးမိုးဝေ သားက သမီးနဲ့ တစ်တန်းတည်း လာဖြစ်နေရတာလဲ၊ ညည်းအဖေ သိရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ၊ ညည်းအဖေသာ . . . သိရင်တော့ မလွယ်ဘူး ချင်နှောင်းရော့ အဲဒါ ပြဿနာ”

“အို . . . မေမေကလည်း . . . ရဝေနဲ့ သမီး တစ်တန်းတည်း ဖြစ်နေတာနဲ့ပဲ ဖေဖေက ဘာလို့ ပြဿနာ လုပ်ရမှာလဲ”

“သမီး မသိပါဘူး၊ မေမေမေးတာကိုပဲ သမီး ဖြေစမ်း၊ အဲဒီ ကောင်လေးနဲ့ သမီးရော ခင်နေကြပြီလား၊ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်နေကြပြီလား . . .”

“တစ်တန်းတည်းပါဆိုမှ သူငယ်ချင်းတွေပဲပေါ့ . . . မေမေ၊ ခင်နာပါတ်ချင်းကလည်း ကပ်နေတဲ့ဟာ၊ ခင်တာပေါ့”

“အို . . . အမလေး . . . အမလေး . . . ဒီမှာသမီး . . . မေမေ ပြောတာ သေသေချာချာ နားထောင်စမ်း၊ ဒီကိစ္စက ပေါ့ပေါ့တန်တန် မဟုတ်ဘူး၊ သမီးဖေဖေနဲ့ အဓိကပတ်သက်နေတယ်၊ ဒီဆေးရုံကျောင်းမှာ ဦးမိုးဝေသားနဲ့ သမီးနဲ့ တစ်တန်းတည်း အတူလာကျနေဘယ် ဆဲတာ သမီးဖေဖေ စောစောကတည်းကသိရင် . . . သမီး ဒီ ဆေး

တက္ကသိုလ် (၁) မှာ ကျောင်းတက်ရမှာကို မဟုတ်ဘူး၊ ဆေး (၂) ကို ပြောင်းထားမှာ သေချာတယ်၊ အခုတောင် အဲဒီဦးမိုးဝေသားနဲ့ သင်း ရင်းနှီးနေတယ်ဆိုတာကြားရင် သမီးအဖေ နှလုံးရောဂါ ပြန်ထ၊ လောက်တယ်၊ ချက်ချင်းတောင် ကျောင်းပြောင်းပစ်မလားပဲ”

“အို . . . ဘာဆိုလို့လဲ၊ ဦးမိုးဝေနဲ့ ဖေဖေနဲ့က ဘာဖြစ်ခဲ့ လို့လဲ”

“သမီး . . . မေမေပြောတာ ဆုံးအောင်နားထောင်စမ်း၊ သမီးကို မေမေကလည်း ကျောင်းမပြောင်းစေချင်ပါဘူး၊ အခုပဲ သွား အိမ်ဘီ (3rd M.B) နှစ် ကုန်တော့မယ်၊ နောက်နှစ်နှစ်ခွဲ . . . သုံးနှစ်ဆို ကျောင်းပြီးပြီပဲ မဟုတ်လား၊ သမီးသူငယ်ချင်းတွေနဲ့လည်း သမီး မခွဲချင်ဘူးဆိုတာ မေမေ သိပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . မခွဲချင်ဘူး၊ သမီး . . . ကျောင်း မပြောင်းဘူး”
“ကျောင်း မပြောင်းချင်ရင် မေမေပြောတာ လိုက်လုပ်၊ သမီး . . . အဲဒီ ရဝေဆိုတဲ့ သူငယ်လေးနဲ့ အပေါင်းအသင်းမလုပ်နဲ့တော့”

“အို . . . မေမေကလည်း၊ အဓိပ္ပာယ် မရှိတာ”

“မေမေပြောတာ နားထောင်စမ်းပါ သမီးရယ်၊ သမီး ကျောင်း မပြောင်းရအောင် မေမေက အကြံပေးနေတာ၊ သမီးအဖေအကြောင်း ကို သမီးသိတယ် မဟုတ်လား၊ သူက မေမေလို သမီးကို တောင်းပန် နေမှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကျောင်းပြောင်းဆို . . . အမိန့်တစ်ချက်ပဲ ပေး မှာ၊ ဒီတော့ သမီးလုပ်ရမှာက အဲဒီကောင်လေးကို မိတ်ဆွေအဖြစ် မဆက်ဆံဖို့ပဲ၊ ရှေ့လျှောက်ကို မှန်တန်းလေးနဲ့ပဲ နေပြီး အဆက် အသွယ် ရှစ်လိုက်ပါ၊ အထူးသဖြင့် သမီး . . . အဲဒီကောင်လေးကို သမီးဖေဖေပြင်သာမယ့် နေရာမျိုး၊ တွေ့သွားနိုင်တဲ့ နေရာမျိုးမှာ

ရင်းနှီးနှီး စကားပြောဆို ဆက်ဆံနေဖို့ပဲ၊ သမီးရေ . . . မေမေ တွေ့စောပေလို့ပေါ့၊ အမှတ်မထင် အဲဒီကောင်လေးကိုသာ သမီးက ကို အလည်ခေါ်မိလို့ သမီးဖေဖေ တွေ့သွားရင် တကယ် မိုးမီး တောင်ပြီသာ မှတ်၊ အဲဒါ . . . မီး . . . မီး . . . ”

“အို . . . ဦးမိုးဝေသားဆိုတာနဲ့ ဖေဖေက အဲဒီလောက် နေရာ လိုသလား၊ မေမေ . . . သိတဲ့ ဦးမိုးဝေဆိုတာရော သေချာ တား မေမေ၊ အလကား လူများနေဦးမယ်၊ ရဝေကို မေမေ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပဲနဲ့”

“လူများစရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ အဲဒီကောင်လေးရဲ့ မျက်နှာ သူ့အဖေနဲ့ ချွတ်စွပ်မှချွတ်စွပ်၊ နှလုံးခွဲစိတ်အထူးကု ဆရာဝန် ကျားရော . . . ဘယ်နှစ်ယောက်များ မြန်မာပြည်မှာ ရှိလို့လဲကွယ်”

“ရဝေ . . . ဖေဖေက အခု မလေးရှားမှာ မေမေ၊ အလုပ် လုပ်နေတာ ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီ”

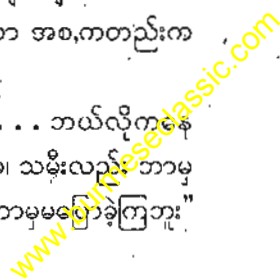
“သိတယ်လေ၊ သူ့အဖေ . . . အဲဒီလို မြန်မာပြည်ကနေ မြေးအောင် သမီးဖေဖေကိုယ်တိုင်ကပဲ လုပ်ခဲ့တာ”

“အို . . . ”

ဒီတစ်ခါတော့ သူမ အကြီးအကျယ် အံ့ဩရပါပြီ။ သူမ သိသလိုမှ မထင်မှတ်ထားသော အဖြစ်အပျက်များ။

ရဝေ . . . ရှင်နဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဆုံစည်းမှုဟာ အစ၊ကတည်းက မြစ်နဲ့နေခဲ့တာ . . . တဲ့။

“မေမေ . . . ဖေဖေနဲ့ ဦးမိုးဝေက . . . ဘယ်လိုကနေ ရန်သူတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ . . . မေမေ၊ သမီးလည်း ဘာမှ သိလား၊ သမီးသိအောင်လည်း မေမေတို့ ဘာမှမပြောခဲ့ကြဘူး”

“ပြောလို့... ဘယ်ရမလဲ သမီးရယ်၊ ဦးမိုးဝေဆိုတဲ့ နာမည်ကို သမီးဖေဖေက စိတ်နာလွန်းလို့ အဲဒီနာမည်ကို အိမ်မှာ လေသံမဟာချင်ခဲ့တာ၊ မေမေတို့လည်း ဘယ်ပြောပြလို့ရမှာလဲ၊ ဒီမှာ သမီး... သမီးသိထားဖို့ မေမေ တစ်ခုပဲ ပြောချင်တယ်၊ ဦးမိုးဝေဟာ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ သမီးဖေဖေ အမုန်းတီးဆုံး ရန်သူပဲ၊ အဲဒါ သမီးခေါ်ထဲမှာ ထည့်ထား၊ မေမေ ဒါပဲ ပြောနိုင်မယ်”

“အို... မေမေအကြောင်းပြချက်က ဘာမှမခိုင်လုံတာ သမီး ဘယ်လို နားလည်ရမှာလဲ၊ လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဒီလောက်ထိ မုန်းတီး ရွံရှာနေတာ ခိုင်လုံတဲ့အကြောင်းတစ်ခုတော့ ရှိရမှာပေါ့၊ အဲဒါ... သမီး သိချင်တယ်၊ သမီးသိရမှ ကျေနပ်မယ်”

“မိရှင်နှောင်း”

မေမေ မျက်နှာခပ်ပျက်ပျက်နှင့် သူမကို အော်ဟစ်ပါသည်။
“ညည်းဟာလေ... ငါ မပြောချင်ဘူး၊ ညည်း... ညည်း အမေတူတာ... သိလား၊ ဘယ်ဟာမဆို စပ်စပ်စုစု နေရာတကာ ဝင်ပါချင်တယ်၊ မသိသင့်တဲ့ဟာတွေလည်း သိချင်တယ်၊ ညည်း... အဲဒီလို သူများတကာရဲ့ လျှို့ဝှက်သိမ်းဆည်းထားတဲ့အရာကို ရှာတွေ့ တွေ့ရှိချင်တဲ့ အကျင့်က ညည်းကို တစ်နေ့ ဒုက္ခကောင်းကောင်း ရောက်စေလိမ့်မယ်... သိလား”

“မေမေ... အဲဒီအကြောင်းကို ပြောပြမှာလား၊ မပြောပြဘူးလား၊ မပြောပြရင်တော့ သမီးက... ရဝေနဲ့ သူငယ်ချင်း ဆက်လုပ်မှာပဲ”

“မိန်းမ... ငါ့ကိုလာပြီး အကျပ်ကိုင်နေတယ်၊ ဒီမှာ... အဲဒီအကြောင်းက အရမ်းရှည်တယ်၊ ဇာတ်လမ်းက သမီးအဖေတို့

တတ်ဘူး၊ သမီးအဖေရဲ့ အဖေ သမီးအဖိုး တရားသူကြီး ဦးဘရှင် ကိုယ်ထက်ကတည်းက စခဲ့တာ... မိနှောင်း၊ ရန်ငြိုးက တော်ရုံတန် မဟုတ်ဘူး၊ သမီးရဲအဖိုး ဦးဘရှင်နဲ့ အဲဒီကောင်လေးရဲ့အဖိုး အောင်ဝေတို့ရဲ့ ကျောင်းတော်က ရန်စနဲ့ စ၊ ပေါ်ပေါက်ခဲ့တာ သမီးရဲ့ မေမေတောင် အတိအကျသိခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင့်အင်း... မေမေ သိသလောက်ပြောပြ”

“ရှင်နှောင်း... သမီးသိအောင် မေမေအတိုဆုံးနဲ့ အရှင်း ပြောပြလိုက်မယ်၊ သမီးသုံးလေးတန်းအရွယ်က သမီးအဖိုး ဦးဘရှင် ဆေးရုံပေါ်မှာ ခွဲစိတ်ရင်းကွယ်လွန်သွားခဲ့တာ သမီး မှတ်မိတာပဲ၊ အဲဒီတုန်းက သမီးရဲ့ဖိုးဖိုးကို ခွဲစိတ်ပေးခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်ဟာ ခင်တာဦးမိုးဝေပဲလေ... သမီး”

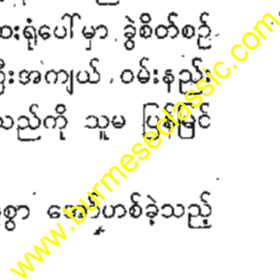
“အို...”

အခုမှ အဖြစ်အပျက်ခပ်ရေးရေးကို သူမစတင် မှတ်မိပြီး နှစ်လုံးတွေ ပြာဝေမတတ် မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားရပါသည်။ ဪ... ငါ့ဖိုးကိုး။

ဖေဖေနဲ့ ဦးမိုးဝေရဲ့ ရန်ငြိုးရန်စတွေက... ။ အဲဒီတုန်းက ဖေဖေရဲ့ မျက်ရည်ကို သူမ စတင်တွေ့ရှိဖူးခဲ့တာကြောင့် သူမ လည်း နည်း၊ ကြောက်လည်း ကြောက်ရွံ့ခဲ့ရလေသည်။

ဖေဖေသည် သူမအဖိုး ဦးဘရှင် ဆေးရုံပေါ်မှာ ခွဲစိတ်စဉ် ဆုံးသွားသည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အကြီးအကျယ် ဝမ်းနည်းကြွေးကြားကာ ဒေါသလည်း မတန်တဆထွက်ခဲ့သည်ကို သူမ ပြန်မြင် သတိရလာသည်။

မျက်ရည်များဖြားမှ ဖေဖေပေါက်ကွဲစွာ အော်ဟစ်ခဲ့သည့်

ဒေါသသံတွေ။

“ခွဲစိတ်မယ့် ဆရာဝန်အဖွဲ့ထဲမှာ ဒီကောင်ပါမယ်မှန်း အစကတည်းက သိရင် ငါ့အဖေကို သူ့လက်ထဲ မထည့်ဘူးကွ၊ လုံး မထည့်ဘူး။ ဒီကောင်က ဦးအောင်ဝေသား အရင်းကြီးကွ၊ ငါ့အဖေ ရန်သူရဲ့ သား။ အခုတော့ကွာ . . . ဒီကောင် . . . ခွဲစိတ်ခန်းနဲ့ ပေါ်မှာ . . . ငါ့အဖေကို သတ်ရက်တယ်၊ မကျေဘူး၊ လုံးဝ မကျေဘူး၊ ဒါ . . . ဘယ်နည်းနဲ့မှ မတော်တဆဖြစ်ရင် မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင်မို့ တမင်သက်သက် လုပ်တာ”

အဲဒီတုန်းက အသက်ကိုးနှစ်၊ ဆယ်နှစ်အရွယ်နဲ့ ကြားခဲ့ရသမျှ စကားလုံးတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်တတ်ခဲ့ပေမေမေက ဖေဖေကို ချော့မော့ဖျောင်းဖျ နှစ်သိမ့်စကားဆိုခဲ့တာ မမှတ်မိနေသေးပါ။

“အစ်ကိုကြီး . . . စိတ်ထိန်းပါ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ခွဲစိတ် ဆရာဝန်က သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ အဲဒီအဖေမှာ အစ်ကိုကြီးရဲ့အဖေနဲ့ သူ့အခြေအနေက လူနာနဲ့ ဆရာဝန် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အဲဒီလို ကလေးစားချေတဲ့ အလုပ် ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာ သူ လုပ်ပါမလား၊ အစ်ကိုကြီး ပြန်စဉ်းစားဖို့ အစ်ကိုကြီးအဖေရောဂါကလည်း နောက်ဆုံးအခြေအနေ ရော နေတာလေ၊ မခွဲရင်မှ မရတော့တဲ့ အချိန်ရောက်နေတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူးကွာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင်ခွဲမယ်ဆိုတာ သိ . . . ဒီကောင် ဦးအောင်ဝေသားဆိုတာ ငါ စောစောစီးစီး သိခဲ့ အဖေကို လုံးဝ ခွဲစိတ်ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဖေကို စင်စစ်ပုပြင်ဖို့ အင်္ဂလန်ဖြစ်ဖြစ် သွားခွဲခိုင်းမယ်၊ တောက် . . . ဦးအောင်ဝေရဲ့”

အဲဒီ မိုးဝေဆိုတဲ့ကောင်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဟာတ်ဆူဂျင် (Heart Surgeon) ဖြစ်နေရတာလဲ၊ သိမယ် . . . ငါ့အကြောင်း သိမယ်၊ ငါ့ရဲ့အဖေ တရားသူကြီးဦးဘရှင်ကို အဲဒီလို လွယ်လွယ်ကူကူ စိုး ကောင်လေးတစ်ကောင် သတ်သလို သတ်ပစ်တဲ့ကောင် . . . ငါ့ အကြောင်း သိစေရမယ်”

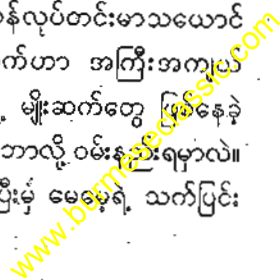
မေမေရဲ့ကားထဲမှာ မေမေရော၊ သူမပါ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် စွာ ထိုင်နေမိကြသည်။

ကားတစ်စီးလုံး တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ပေမယ့် မေမေနဲ့သူမတို့ ရဲ့ နားစည်အိမ်ထဲမှာ အဲဒီတုန်းက စကားသံတွေကို ပြိုင်တူပြန်ကြား ယောင်နေမိပါသည်။ မေမေက ကားမှန်ပြတင်းအပြင်ဖက်မှ ဝန်ဒါပင် ရဲ့ သစ်ရွက်တွေ လှုပ်ရှားနေတာကို အကြောင်းမဲ့ ဝေးရီနေသည်။

သူမရင်ထဲမှာက ရင်ခုန်လှုပ်ရှားစွာ တင်းကျပ်ဆို့နှင့်နေ သည်။

ရဝေ . . . ။ရဝေရော . . . အဲဒီအကြောင်းတွေ ကြိုသိနေခဲ့ သလား။ အို . . . သေချာတယ်။ သူ သိနေခဲ့တယ်။ ဒါ့ကြောင့် သူ မှုတ်လုံးတွေဟာ အမြဲတမ်း သူမကို စိုက်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါတိုင်း လျှို့ဝှက်စွာ ကြေကွဲနာကျင်သော ရီဝေဝေအကြည့်မျိုးတွေ ဖြစ်ပေါ် နေခဲ့တာ။

သူ့နှုတ်ခမ်းစုစုလေးတွေ . . . ဟန်လုပ်တင်းမာသယောင် ပြတ်သားပြနေခဲ့တာ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ အကြီးအကျယ် ကြော့ရန် ဖြစ်ခဲ့ဖူးကြတဲ့ ဘိုးဘွားမိဘတွေရဲ့ မျိုးဆက်တွေ ဖြစ်နေခဲ့ တာကိုး။ ရဝေ . . . ရှင် ဝမ်းနည်းနေသလား။ ဘာလို့ ဝမ်းနည်းရမှာလဲ။ မိနစ်ပေါင်းများစွာ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ မေမေရဲ့ သက်ပြင်း

ချသံသည် လေးပင်ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။
“သမီးဖေဖေက ဒေါက်တာဦးမိုးဝေနာမည်နဲ့ တပ်ပြီးတော့
ကို သက်ဆိုင်ရာဌာနအကြီးအကဲတွေအထိ တိုင်စာ ပစ်စာ ပို့ခဲ့တယ်
... သမီး”

သူမ ... ဖေဖေရဲ့ အာယာတအကြောင်းကို မျက်စိ
ထင်ထင် မြင်နေရပါပြီ။ အဲဒီအဖြစ်အပျက်တွေ ဘယ်လိုအရပ်ဆို
အစာ့ည်းတန်စွာ အဆုံးသတ်တော့မည်ကိုလည်း သူမ၊ ကြိုတင်
သိရှိသွားခဲ့ပြီ။

“မေမေတို့ကြားသူလောက် ဒေါက်တာဦးမိုးဝေကို အဲဒီတုန်း
က ဘုတ်အဖွဲ့ဖွဲ့ပြီး ဒီခွဲစိတ်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခေါ်ယူစစ်ဆေးခံ
တယ်လို့ ကြားခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ဆေးကုသခွင့်လိုင်စင်ပဲ သိမ်းခံရတော့
မလိုလို့၊ နယ်အဝေးကို ပြောင်းရွှေ့ပြီးတော့ ရာထူးပဲ ချခံရမလိုလို့
မေမေတို့ ကြားတယ်။ အဲဒီခွဲစိတ်မှု အဖြေအတိအကျ ထွက်မလာခင်
မှာပဲ ...”

မေမေက သူမရဲ့ပခုံးတစ်ဖက်ကို အားပေးနှစ်သိမ့်သလို
တင်းတင်းကျပ်ကျပ် လာရောက်ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ပေးလေသည်။

“ရှက်စိတ်ကြောင့် ထင်ပါရဲ့ကွယ်။ ဒေါက်တာဦးမိုးဝေဟာ
အလုပ်ကို ချက်ချင်းထွက်ပြီး မလေးရှားကို ထွက်သွားတယ်။ အဲဒီ
ပါပဲကွယ် ...”

“မေမေရယ် ... အဲဒါ ... ဒေါက်တာဦးမိုးဝေရဲ့အပြစ်
လို့ တိတိကျကျ မပြောနိုင်ဘဲနဲ့ ဖေဖေက တိုင်စာပို့ခဲ့တာ ဖေဖေ
လွန်တာပေါ့၊ ပြီးတော့ သမီးက အခု ဆေးကျောင်းသူဖြစ်လာတော့
နားလည်နေပြီ မေမေ၊ ခွဲစိတ်ကုသမှုတစ်ခုဟာ အချိန်မရွေး မတော်

ဆဆဆိုတာ နေရာအမျိုးမျိုးကနေ ဖြစ်ပွားနိုင်တယ်လေ၊ ဆရာဝန်
ဘက်က မပေါ့ဆဘူးဆိုရင်တောင်မှ သုံးစွဲတဲ့မေ့ဆေး၊ ထုံဆေး ...
ဆေးဝါးတွေရဲ့ ဆိုင်ကိတ်အဖက် (Side Effect) လူနာနဲ့ မတည့်နိုင်တဲ့
ဆေးကျိုးတွေ၊ ခွဲစိတ်ကိရိယာတွေ၊ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းတွေရဲ့ ချို့ယွင်းမှု၊
တိကျမှု၊ လူနာရဲ့ နဂိုရိုရင်းစွဲ ရောဂါအခံ၊ ပြီးတော့ ကံဆိုတာလည်း
သေးတယ်။ အန္တရာယ်တွေဟာ ဘက်ပေါင်းစုံက ပေါ်ထွက်လာ
နိုင်တယ် မေမေ၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို နာမည်တပ်ပြီးတော့ အပြစ်
ချတာ ဖေဖေ မတရားဘူး”

“မေမေလည်း ... အဲဒီတုန်းက သမီး အခုပြောသလို
သမီးဖေဖေကို ရှင်းပြခဲ့ပါတယ်ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ...”

“ဒါပေမဲ့ ... ဖေဖေကတော့ တစ်ဖက်သတ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်
ဘုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ကံဆိုးတာက ဒေါက်တာဦးမိုးဝေဟာ
သမီးအဖိုးဦးဘရှင်နဲ့ ရန်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ ဦးအောင်ဝေရဲ့သား ဖြစ်
တာကိုး”

သူမ ခြောက်ကပ်အက်ကွဲစွာ အသံထွက်၍ ရယ်မောပစ်
တော့ မေမေက အံ့ဩသည်မျက်နှာထားနဲ့ သူမကို လှည့်ကြည့်
သည်။

“ဒါဆိုရင် ... ရဝေကလည်း သိပ်ကံဆိုးတဲ့ လူသားပေါ့နော်
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူကလည်း ဒေါက်တာဦးမိုးဝေရဲ့သား
အယောက် ဖြစ်နေပြန်တယ်လေ ...”

“မယ်နှောင်း... ရှင်နဲ့ ရဝေက ဘယ်လိုလဲ”

“ဘာ... ဘယ်လိုလဲ”

လတ်လတ်ရဲ့ ဟိုမရောက်၊ ဒီမရောက် မေးခွန်းကို သူမ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့်မို့ မာဆတ်ဆတ် ပြန်မေးလိုက်မိသည်။

မနက်ကတည်းက ကျောင်းမရောက်သေးခင် မေမေ ပြောထားမြစ်လိုက်တဲ့စကားတွေက နားထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ် ရှုပ်ထွေးနေတုန်း အခု အဲဒီရဝေနာမည်ကိုပဲ သူငယ်ချင်းတွေက ထပ်ပြောလာလေ သူမ၊ စိတ်ရှည် မျိုသိပ်ထားရတာတွေ ပေါက်ကွဲချင်လာသည်။

“ဘာ... ဘယ်လိုရမှာလဲ၊ ရှင်နဲ့ ရဝေကို အတန်းထဲက လူတွေ တော်တော်များများက စုံတွဲလို့ထင်ပြီး လာလာမေးကြတာ ရှင်တို့နှစ်ယောက် ကြိုက်နေကြပြီလား... တဲ့”

“လျှာရှည်လိုက်ကြတာ၊ အဲဒါ... သူတို့အပူလား”

“သူတို့အပူတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့အပူ ဖြစ်နေတယ်၊ ကျုပ်တို့တောင်မှ ရှင်တို့ရဲ့ပြုမူပြောဆိုပုံတွေကို ဘေးကြည့်ပြီး အဲဒီလို ထင်ချင်တယ်”

“ဘာ... ထင်စရာလား၊ ကျွန်မနဲ့ ရဝေက အများအပြားမှာ ဘာတွေများ မသင့်တော်တာ လုပ်ပြနေလို့လဲ၊ မရိုးသားတဲ့ အပြစ်အမှုနဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံခဲ့တာ ဘာတစ်ခု ရှိဖူးသလဲ”

“ဒါပေမဲ့... ရှင်က ရဝေကို ကျုပ်တို့အားလုံးထက် ပိုပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးနေတယ်ဆိုတာ အသိသာကြီးပဲ၊ ပြီးတော့ ရဝေက မိန်းကလေးအားလုံးထဲမှာမှ ရှင်ကိုပဲ ဂရုစိုက်တတ်တာ ကျွန်မထင်တာပဲ”

အားလုံး သိတာကြာပြီလေ၊ သူငယ်ချင်းတွေအဆင့်ထက်များ ရှင်တို့ နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက် ပိုပြီး အဆင့်ကျော်ချင်နေ သလား... လို့ မေးကြည့်တာ”

“အို... အဲဒါ ကျော်စရာလား၊ ကျွန်မမှာ ကိုမွန်ရှိနေတာ သူတိုင်း သိတာပဲ”

“ဒါပေမဲ့... ရှင်အနားမှာ အခု အချိန်တိုင်းရှိနေတာ ကိုမွန် မဟုတ်ဘူး၊ ရဝေ ဖြစ်နေတယ်”

သူမ၊ စိတ်တိုလာပါပြီ။

“ကဲ... ရှိတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ၊ ကျွန်မနဲ့သူ သူငယ်ချင်း အဆင့်ထက် ကျော်တော့ရော... ဘာဖြစ်လဲ၊ ကျွန်မရော သူရော သူတို့လုပ်တဲ့ အရွယ်ရောက်ပြီး ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ၊ ချစ်သူတွေ ဖြစ် ကြချင်ရော... ဘာထူးဆန်းသလဲ၊ အလကား... အလုပ်ကို ချင်တယ်၊ တကတဲ... ”

“ဟဲ့... မိနှောင်း၊ ရှင်... အဲဒါ စိတ်ထဲကပါလို့... ပြောနေတာလား”

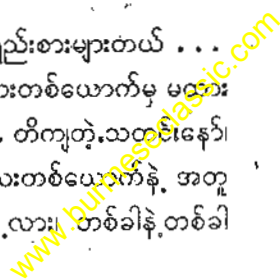
“မပါဘူး၊ သက်သက်မဲ့... ရွဲ့ပြောတာ၊ နားညည်းလို့”

“မရွဲ့ပါနဲ့ဟယ်၊ ကျွန်မတို့က စိုးရိမ်လို့ ပြောနေတာ”

“ဘာကို စိုးရိမ်နေတာလဲ”

“ရဝေက ငါတို့ကြားရသလောက် ရည်းစားများတယ်... ”

“ငါတို့ ကျောင်းမှာသာ... သူက ရည်းစားတစ်ယောက်မှ မထား ဘာ အပြင်မှာတော့ ပွနေတာပဲတဲ့၊ အဲဒါ... တိကျတဲ့ သတင်းနော်၊ ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင်လည်း ရဝေကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ အတူ ချစ်ပြီး အပြင်မှာ လှမ်းတွေ့တာ နှစ်ခါရှိပြီမို့လား၊ တစ်ခါနဲ့တစ်ခါ

တလည်း လူ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲဟယ် . . . သူ ရည်းစားများတာ ကျွန်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျွန်မတို့က ရှင့်ကို ကြိုသတိပေးထားတာ တော်ကြာ၊ ရှင့်ဘက်က ရဝေအပေါ် ယိုင်ချင်ချင်ဖြစ်လာမှာ စိုးလို့ ရဝေက ရှင့်ကို သူ . . . ရည်းစားထဲက တစ်ယောက် . . . လုပ်ဖို့ လိုက်မှာ စိုးလို့၊ ရှင့်ဘက်က နာ . . . လို့ ပြောနေတာ၊ ရဝေ . . . အတည်တကျ မကြိုက်ဘဲ အပျော်တွဲနေတဲ့ ယောက်ျားလေး မျိုးကို ရှင် ညွတ်သွားမှာစိုးလို့ ပြောပြနေတာ၊ ဒါပဲ . . .”

“ညွတ်စရာလား . . . လတ်လတ်ရဲ့၊ ကိုမွန်နဲ့ ရဝေကို ယူ ကြည့်ပြီး ရဝေကို ရွေးချယ်ရလောက်အောင် ကျွန်မ . . . အရှုံး မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ရှင်တို့စိတ်ချမ်းသာအောင် ကျွန်မ ပြောလိုက်ဦးမယ် အခုထက်ထိလည်း ရဝေနဲ့ ကျွန်မက ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်လား မှာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ . . .”

“ဒါပေမဲ့ . . . ဘာဖြစ်လဲ”

“ရဝေဘက်က . . . ဟုတ်ချင်နေတယ်”

“လျှောက်မပြောနဲ့ . . . လတ်လတ်ရာ”

“တကယ် ပြောတာ၊ အခုနောက်ပိုင်း ရဝေမျက်လုံးတွေက ရှင့်အပေါ် ကြည့်တဲ့အခါ . . . အရောင်တစ်မျိုး ပြောင်းလဲနေတယ်”

“မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ . . . မကောင်းဘူး နှောင်း . . . နော် ပြင် . . . ရဝေနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့အခါ အခွာကစပြီး ပုံမှန်လေးပဲ ဆက်ဆံရင်

ဘာင်းမယ်၊ အထူးသဖြင့် ခင်ခင်မင်မင် . . . ရင်းရင်းနှီးနှီးတောင် နေသင့်တော့ဘူး၊ ရှင့်ကို ကိုမွန်လက်ထဲက သူ . . . လူယူမယ်လို့ ဆောင် ကျုပ်တို့ ထင်နေတာ၊ တော်တော့ . . . တော်တော့၊ နောက် နေ့ရဝေကားနဲ့ ရှင်တစ်ယောက်တည်း လိုက်မသွားနဲ့တော့၊ သူ့ဘက် ကနယ်ကျွဲချင်တဲ့ အရိပ်အယောင်ကို ကျုပ်တို့ မြင်နေရတယ်”

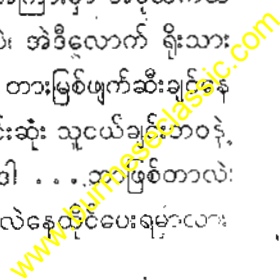
“ရော . . . ခက်နေပါပြီ”

ဒီနေ့ကျမှပဲ ရဝေနဲ့ သူမရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို တားမြစ်ပိတ်ပင် ခဲ့သူတွေ အများအပြားရှိနေမှန်း သိလိုက်ရတာ လောကကြီးကို တားတိုက်ရယ်မောပစ်ချင်လာသည်။

တကယ်ဆို သူမနဲ့ ရဝေရဲ့ ကြားမှာ ဘာဆိုဘာမှ မရှိခဲ့။ ဆက်ဆံလက်ကိုင်ပြုစရာ မရှိလောက်အောင် ပွင့်လင်းရိုးရှင်းလွန်း ခဲ့တာ။ အဲဒါကို ဘာဖြစ်လို့ လူတွေက တားမြစ်နေရတာလဲ။ သူမ အမလည်နိုင်တော့ပါ။

ရှိချင်းရှိ . . . သူမနဲ့ ရဝေအကြားမှာ ရှိခဲ့တာ အဖြူရောင်။ သို့ပေမဲ့ လူတွေက သူတို့ဟာသူတို့ အရောင်တွေဆိုး၊ သတ်မှတ်ချက် မဟုတ်လုပ်၊ တားဆီးပိတ်ပင်ခြင်းတွေနဲ့ အဲဒီအဖြူရောင်ကို စွန်းထင်း အတော့တာ . . . ။

“ဒီမှာ . . . လတ်လတ်၊ ငါနဲ့ ရဝေအကြားမှာ အခုထက်ထိ ဘာဆိုဘာမှ မရှိခဲ့တာ ငါ့ကိုယ်ငါ အသိဆုံးပဲ၊ အဲဒီလောက် ရိုးသား ရင်းလင်းနေတဲ့အရာကို ဘာဖြစ်လို့ လူတွေက တားမြစ်ဖျက်ဆီးချင်နေ ကာလဲ . . . ၊ ငါ နားမလည်ဘူး၊ အသန့်ရှင်းဆုံး သူငယ်ချင်းဘဝနဲ့ ဘာဘောင် ဆက်နေလို့ မရတော့ဘူးလား၊ အဲဒါ . . . ဘာဖြစ်တာလဲ၊ သူတွေ သဘောကျအောင် ငါတို့က ပြောင်းလဲနေသိင်ပေးရမှာလား

မိုးနီပွင့်

ကိုယ်တို့ တိုယ်ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း သွားလို့ မရဘူးလား . . .
အဘယ်လို့ . . . ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်က ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ကိုယ်
သမီးရည်းစားတွေ ဖြစ်သွားကြတယ်ပဲ . . . ထားပါဦး၊ အဲဒါ . . . တရား
မတူတဲ့ လုပ်ရပ်တစ်ခုပဲ မဟုတ်လား . . . အဲဒါကို ဘယ်သူက
တားဆီးပိတ်ပင်နိုင်ခွင့် ရှိလို့လဲ၊ အနည်းဆုံး . . . ငါ့ရဲ့ချစ်သူ . . .
ကိုမွန်ဆီမှာတောင် အဲဒီအခွင့်အာဏာ မရှိဘူး၊ သူဟာ . . . ငါ့ရဲ့
ချစ်သူ သက်သက်ပဲ၊ ငါ့ကိုပိုင်ဆိုင်တဲ့သူ . . . မဟုတ်ဘူး။”

“အို . . . နှောင်း”

လတ်လတ်က . . . ထိတ်လန့်တကြား သူမ့မျက်နှာကို
စိုက်ကြည့်သည်။ သူမ ကျေနပ်စွာပြုံးရုံလေး ပြုံးနေလိုက်ပါသည်။
လောကကြီးကို အနည်းငယ် သရော်လိုစွာ လှောင်ပြုံး ပြုံး
လိုက်မိခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“တကယ်တော့ . . . ကျွန်မနဲ့ ရဝေအကြားမှာ အရင်တုန်း
က ဘာဆိုတာမှ မရှိခဲ့ဘူး . . . လတ်လတ်ရဲ့ . . . သိလား၊ အခုမှ
. . . အခုကျမှ . . . ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကြားကို လူတွေက တစ်စုံ
တစ်ခု လာထည့်ပေးသွားတာပါကွယ်၊ အဲဒီတစ်စုံတစ်ခုဟာ . . . ဘာ
လဲလို့ . . . ကျွန်မလည်း အခုအချိန်ထိ မသိသေးပါဘူး။”

“ဘာလို့ စိုက်ကြည့်နေတာလဲ . . .”

သူမရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ ငေးတွေလျက် ဘာစကားမှမပြောဘဲ

ကြည့်နေသော ရဝေကို သူမ စိတ်မရှည်စွာ မေးပစ်မိလိုက်သည်။
“လှလို့ . . .”

ကြည့်စမ်း။ အခုပြောနေတဲ့ စကားအသွားအလာက လိုတာ
ပဲပိုပြီး အဆင့်ကျော်နေတယ် မဟုတ်လား။ သာမန်မိန်းကလေး
တွေကလေးတစ်ယောက်ကို လှလို့ စိုက်ကြည့်နေတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်
က မကြာခင် အဖြူရောင်သံယောဇဉ်တွေကို အရောင်ပြောင်းလဲဖို့
ကြိုးစားချင်နေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ နီဒါန်းပဲလေ။

သူမ ရင်မခုန်သင့်ပါဘဲ ရင်တွေခုန်လာသည်။ သို့ပေမယ့်
အဲဒါ ကြည့်နှူးခြင်းမဟုတ်။ ကြောက်ရွံ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“အလကား လျှောက်ပြောနေတယ်၊ ရဝေ၊ ကျွန်မက . . .
အလကားလည်း မလှဘဲနဲ့။”

“ကျွန်တော်တွေဖူးသမျှ မိန်းမတွေထဲမှာတော့ နှောင်းက
အလှဆုံးပဲ”

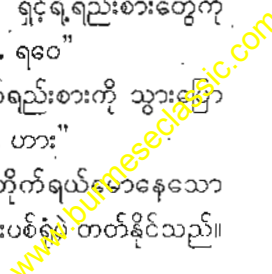
“ဘုရားရေ . . . ရှင့်ရဲ့ရည်းစားတွေထက်တောင် ကျွန်မက
အလှသေးသတဲ့လား”

“နှောင်းကလည်း . . . ရည်းစားဆိုတာ လှလို့ ကြိုက်ခဲ့တာမှ
မဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်တော်ပျော်ချင်လို့ ကြိုက်ခဲ့တာ”

“အဲဒီစကားသာ အမှန်တရားဆိုရင် ရှင့်ရဲ့ရည်းစားတွေကို
ကျွန်မ သွားပြောမှာ မကြောက်ဘူးလား . . . ရဝေ”

“နှောင်းက . . . ကျွန်တော်ရဲ့ ဘယ်ရည်းစားကို သွားပြော
တာလဲ . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

သူမစကားသူ သဘောကျပြီး ဟားတိုက်ရယ်မောနေသော
အခါကို သူမ မျက်စောင်းခပ်လဲ့လဲ့တစ်ချက် ထိုးပစ်ရုံပဲ တတ်နိုင်သည်။

မိုးနီလှိုင်

ဒီကနေ့ သူမတို့တာဝန်ကျရာ အရှေ့ပိုင်းဆေးရုံသို့ ရောက်
ကားနှင့် သူမ လိုက်လာပြီး ယုဒါတို့ကားက ခါတ်ဆီဝင်ထည့်ဦးမည်
ဆိုကာ နောက်ကျနေသဖြင့် ဆေးရုံရှေ့က လဖက်ရည်ဆိုင်လေးထဲမှာ
ရဝေနဲ့ သူမ နှစ်ယောက်တည်း ထိုင်ဖြစ်သည်။ အရင်လည်း ဒီလို
နှစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေကျမို့ မထူးဆန်း။

ထူးဆန်းသည်က သူမတို့နှစ်ယောက် ပြောဖြစ်သွားသည့်
စကားတွေ။

သူ့ရဲ့ ရည်းစားတွေအကြောင်းကို သူမ ထုတ်ပြောသော်
လည်း ရှက်ရွံ့ခြင်းမျိုး လုံးဝမရှိ။

သူမကိုတောင် လှောင်ရယ်နေပြီး အနိုင်ယူနေချင်သေး
သည်။ သူမက ဆက်၍ ခြိမ်းခြောက်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်မိသည်။

“အံ့မယ် . . . ရဝေရဲ့ အခုလက်ရှိတဲ့နေတဲ့ နောက်ဆုံး
ရည်းစားကို သွားပြောမှာပေါ့။ ရဝေက ရှင့်ကို အပျော်တဲ့နေတာနော်
. . . လို့”

“သွားပြောပေါ့။ ကျွန်တော်က အဲဒီကောင်မလေးကို အခု
ဘယ်လိုခွာချရင် ကောင်းမလဲလို့တောင် စဉ်းစားနေတာ”

“ရဝေ . . . ရှင် . . . ဘာလို့ ရည်းစားတွေ တစ်ယောက်ပြီး
တစ်ယောက် ထားနေတာလဲ . . . ။ ရှင် . . . သူတို့ထဲက တကယ်
ချစ်နိုင်မယ့် တစ်ယောက်ယောက်ကို ရွေးချယ်သင့်နေပြီ”

“အို . . . ကျွန်တော် တွဲခဲ့ဖူးတဲ့ ရည်းစားတွေထဲမှာ
ကျွန်တော် တကယ်ချစ်နိုင်တဲ့သူ တစ်ယောက်မှ မပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . ”

“ကျွန်တော် တကယ်ချစ်နိုင်တဲ့မိန်းမက ကျွန်တော့်ဘဝမှာ

“ဘယ်တော့မှ မရနိုင်တော့လို့ပဲ”

သူမ, အသက်ရှူသံတွေ ဖြန်းခနဲ ရပ်တန့်သွားပါသည်။
အဲဒီစကားရဲ့ ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပာယ်ကို သူမ နားလည်သဘော
မရှိဘဲ ချစ်ဖို့ လိုသလား။ သူမ မသိပါ။ မေးဖို့လည်း မလိုအပ်ဘူးဟု
ဆိုသည်။

သို့ပေမယ့် မိုက်မဲလှစွာ . . . သူမ တုန်ရီတိုးဖွသောအသံဖြင့်
လှိုက်မိသေးသည်။

“အဲဒါ . . . ဘယ်သူလဲ”

“နှောင်း . . . မသိချင်စမ်းပါနဲ့”

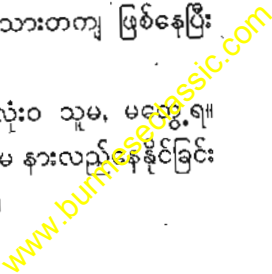
“ဘာဖြစ်လို့ . . . အဲဒီမိန်းမကို ရဝေ မရနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ
မေးခွင့်ရှိသလား”

“ရှိပါတယ် . . . သူ့ကို ကျွန်တော်က ချစ်ပေမဲ့ သူက
ကျွန်တော့်ကို မချစ်ဘူးလေ”

“အို . . . ”

သူမ ခေါင်းငုံ့၍ လက်ဖက်ရည်စားပွဲပေါ် လက်သည်းလေး
အကြောင်းမဲ့ ကုတ်ခြစ်နေမိပြန်သည်။ သူ့ကိုနှစ်သိမ့်ဖို့ စကား
အခုလိုလည်း ရှာ၍မရပါ။ ရဝေမျက်နှာမှာဖြင့် အဲဒီလို ဆုံးရှုံး
သွားလို့ရမှုကို ထူးပြီးဝမ်းနည်းကြေကွဲပုံလည်း မပြပါ။ သူ့လေသံ
အဲဒီနာကျင်ထိခိုက်မှုများသည်ပဲ သူနဲ့နေသားတကျ ဖြစ်နေပြီး
တော့ဟန်။

တုန်လှုပ်ဆွေးရီ အားငယ်ခြင်းမျိုး လုံးဝ သူမ မတွေ့ရ။
သူမ ရဝေရဲ့ နှလုံးသားအကြောင်းကို သူမ နားလည်နေနိုင်ခြင်း
မရှိဘဲ သူမရဲ့ ကျိန်စာဖြစ်နိုင်ကောင်းပါသည်။

သူမ၊ ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“ရဝေရယ် . . . ကိုယ့်ကိုပြန်မချစ်နိုင်မယ့် . . . မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘာလို့ ‘ချစ်ခဲ့ရတာလဲ’”

သူမရဲ့စကားကြောင့် သူ့မျက်နှာ အဲဒီလောက်ပျက်ယွင်းသွားလိမ့်မည် မထင်ခဲ့ပါ။ တင်းမာသွားသော သူ့မျက်နှာထားကြောင့် သူမ၊ စကားမှားသွားမှန်း သိရှိလိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားပါပြီ။

ရဝေရဲ့ အေးစက်ခြောက်သွေ့သော လေသံသည် နာကြည့်မှုအပြည့်နှင့် ပြင်းထန်နေခဲ့သည်။

“ဒီမှာ နှောင်းရဲ့ . . . အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို နှောင်း ဘာနားမလည်ဘဲနဲ့ ကျွန်တော့်ကို မဝေဖန်စမ်းပါနဲ့။ နှောင်းတို့မိန်းမတွေ သတ်မှတ်ထားတဲ့ . . . အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ . . . ကျွန်တော် သိပ်တယ်၊ နှောင်းက နှောင်းရဲ့ချစ်သူ ကိုမွန်မြတ်ကို ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ခွေချယ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြန်စမ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ယောက်ျားတစ်ယောက် အနေနဲ့ နှောင်းက ယုံကြည်အားကိုးစွာ လက်ထပ်နိုင်လောက်အောင် အရည်အချင်းရှိမှ ရွေးချယ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ သူ့ရဲ့ ရုပ်ရည်၊ စိတ်သဘောထား၊ အရည်အချင်း . . . အားလုံးကို နှောင်းက ပေတံတစ်ခုနဲ့ တိုင်းကြည့်ပြီး စံတိတယ်ဆိုမှ နှောင်းက ရွေးချယ်ခဲ့တာလေ၊ အဲဒါ . . . အချစ် မဟုတ်ဘူး။”

“နှောင်း . . . ကိုမွန်ကို ချစ်သားပဲ”

“ချစ်တယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒါ နှလုံးသားကလာတဲ့ အချစ် မဟုတ်ဘူး၊ ဦးနှောက်ကလာတဲ့ အချစ်ပဲ။ နှောင်းတို့မိန်းမတွေက အချစ်ကို ဦးနှောက်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ယောက်ျားတွေက နှလုံးသားနဲ့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ နှောင်းတို့မိန်းမတွေလို ဘယ်သူ့ကို

သင့်တယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုတော့ မချစ်သင့်ဘူး . . . လို့ စဉ်းစားပြီး တာမှ ကျွန်တော်တို့ယောက်ျားတွေက ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ မချစ်သင့်တဲ့သူကိုလည်း ကျွန်တော်တို့နှလုံးသားက ချစ်ချင် ချစ်မိမှာပဲ။ အချစ်ဆိုတာ ရွေးချယ်မှုမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ . . . နှောင်း မြဲမြဲ မှတ်စမ်းပါ။”

“ဒါပေမဲ့ . . . ကိုယ့်ကို ပြန်မချစ်နိုင်မယ့် မိန်းမတစ်ယောက် ဆက်ချစ်နေသေးတာတော့ ရဝေရဲ့ မိုက်မဲမှုသက်သက်ပဲ”

သူ ခပ်ဟဟ၊ လှောင်ရယ်လေသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းထောင့်သည် ထုံးစံအတိုင်း မထိတရိပြုံးမဲ့ရင်း သူမ၊ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။

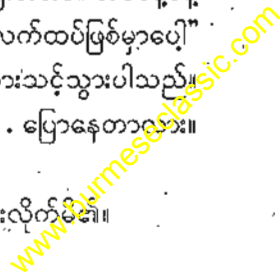
ပြီးတော့ ပြောလေသည်။

“ကျွန်တော်ရဲ့မိုက်မဲမှုက နှောင်းကို ထိခိုက်နေလို့လား” သူသည် ဘယ်တော့မဆို အဲဒီလိုရင့်သီးခိုင်းစိုင်းစွာ စကားပြောပြောတတ်သူ ဖြစ်၏။ သူမ ဘာဖြေရမှန်းမသိဘဲ ကြောင်အ၊ ခေါ်သူက မချိုမချင် ပြုံးပြန်သည်။

“ဒါပေမဲ့ နှောင်း ကျွန်တော့်အတွက် မစိုးရိမ်စမ်းပါနဲ့၊ ချစ်သူတစ်ယောက်ကို မှန်မှန်ကန်ကန် မရွေးချယ်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် လက်ထပ်ဖို့ တစ်ယောက်ကိုတော့ ကျွန်တော် ရွေးချယ်ပြီးသားပါ။ တစ်နေ့နေ့ အဲဒီမိန်းမကို ကျွန်တော် လက်ထပ်ဖြစ်ချင် လက်ထပ်ဖြစ်မှာပေါ့။”

သူမ၊ ရုတ်တရက် အငိုက်မိစွာ အံ့အားသင့်သွားပါသည်။ စကားဟာ သူမကို အရွံ့တိုက်ပြီး ရဝေ . . . ပြောနေတာလား။ သိချင်လာပြန်သည်။

မိုက်မဲစွာနဲ့ အဲဒီမေးခွန်းကို သူမ၊ မေးလိုက်မိ၏။

“အဲဒါ . . . ဘယ်သူလဲ”

“နှောင်းက . . . ဘာလုပ်ဖို့ သိချင်နေရတာလဲ”

“အို . . . သိချင်တာပေါ့၊ ရဝေလက်ထပ်မယ့် မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာ . . . ဘယ်လိုမျိုးလဲလို့ . . . သိချင်တာပေါ့”

“နှောင်းသိရတော့ရော . . . ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ဒါ . . . ကျွန်တော် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စပါ၊ ကျွန်တော် . . . ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးကို လက်ထပ် လက်ထပ်၊ နှောင်း သိဖို့ မလိုပါဘူး”

“ရှင် . . . စကားကို ကပ်မပြောနဲ့၊ ရဝေ၊ ရှင်အလှည့်တုန်းကတော့ ကျွန်မရဲ့ ကိုမိန်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါလို့ အတင်းပြောတာနဲ့ ကျွန်မ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့ရတယ်၊ ကျွန်မအလှည့်ကျတော့ ရှင်က ဒီလောက်လေးတောင် ပြောမပြနိုင်ဘူးလား၊ အမှန်တကယ်ဆိုရင် လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးကို ကျွန်မနဲ့တောင် မိတ်ဆက်ပေးသင့်တယ်၊ ဘာကိစ္စ . . . ရှင် ကျွန်မအပေါ်မှာ ဒီလောက် လျှို့ဝှက်ဖုံးကွယ်နေစရာ လိုသလဲ”

“ကျွန်တော် ဘာမှ မလျှို့ဝှက်ဘူး”

“ဒါဖြင့် . . . အဲဒါ ဘယ်သူလဲ ပြော”

“သူနာမည်က . . . ဥဩ . . . တဲ့”

အဲဒီနာမည်တစ်ခုကို သူမ စတင်ကြားလိုက်ရတဲ့အခါ နှုတ်ခမ်းတွေ ခြောက်သွေ့လျက် ရင်ထဲက တဒိတ်ဒိတ်သွေးခုန်နှုတ်တွေ မြန်လာတာ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ အို . . . အဲဒါ တကယ်ပဲ သူမမှာ . . . တကယ်ပဲ လက်ထပ်တော့မယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိနေခဲ့တယ်ပေါ့။

“အဲဒါ . . . ရှင်ရည်းစားတွေထဲက စာစ်ယောက်လားဟင်”

ရဝေက ခပ်တိုးတိုး ရယ်သည်။

“ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ချစ်တယ်လို့ မပြောခဲ့ရဘဲ ရည်းစားဖြစ်ခဲ့တဲ့ တစ်ယောက်လို့ပြောရင် ပိုပြီးမှန်မယ်ထင်တယ်”

“ဘယ်လို . . .”

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို မိဘတွေက သဘောတူစေစပ်ထားတာလေ”

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် အဲဒီဥဩဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် အပေါ် မနာလိုဝန်တိုစိတ်တွေ ပေါက်ဖွားလာတာ ထိတ်လန့်တကြား သူမ သတိထားလိုက်မိရသည်။

“အဲဒီမိန်းကလေးကို . . . ရှင် ဘာဖြစ်လို့ မချစ်ခဲ့တာလဲ . . . ဟင်၊ သူ့ကိုပဲ ရှင် ချစ်ဖို့သင့်တယ်”

“ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ နှောင်း၊ အချစ်နဲ့လက်ထပ်ခြင်းဟာ ဘာခြားစိပါ”

“ဒါဖြင့် . . . ရှင်က ကိုယ်လုံးဝမချစ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ မျက်စိမှိတ်ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပေါ့ . . . ဟုတ်လား”

“နှောင်း . . . ကျွန်တော့်ဒေါသကို လာမဆွမ်းပါနဲ့၊ ဥဩလို မိန်းကလေးမျိုးကို လက်ထပ်ဖို့ရွေးချယ်ခဲ့တာ ကျွန်တော် ခပ်ညံ့ညံ့ ယောက်ျား မဟုတ်လို့ဘဲ၊ ဥဩဟာ ဘာမှ အပြစ်ဆိုစရာမရှိအောင် အကဲမက်က ပြည့်စုံတယ်၊ ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်သလောက် သူတိုင်းက ငေးကြည့်ရလောက်အောင် လှတယ်၊ ငွေကြေးပြည့်စုံပေမယ့် လူမှုဆက်ဆံရေး အင်မတန်ကျွမ်းကျင်တယ်၊ အခု အခဲခဲရက်က ဘာသူလိုတစ်ခုမှာ စီးပွားရေးဘွဲ့တစ်ခု သွားတက်နေပေမယ့် ကိုယ့်

နိုင်ငံကိုယ် ချစ်မြတ်နိုးစွာ ဒီမှာပဲ အလုပ်ပြန်လာလုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတယ်။ သူ့လိုမိန်းမမျိုးကို ရွေးချယ်ခဲ့တာ နှောင်းက ကိုမွန်ကို လက်ထပ်ဖို့ ရွေးချယ်ခဲ့သလိုပဲ ဘာမှထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။

“ထူးဆန်းတယ်၊ ကျွန်မက ကိုမွန်ကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ရွေးချယ်ပြီး လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ၊ ရှင်ကတော့ ရှင် လုံးဝ မချစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ၊ အဲဒါ ထူးဆန်းတာပေါ့”

“ဒီမှာ နှောင်း . . . ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မရနိုင်တော့ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် အခြားတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ရွေးချယ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒါ မှားလား . . . နှောင်း . . . ပြောစမ်း”

“မှားတာပေါ့၊ ရှင်ချစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရအောင် ရှင်ဘယ်တုန်းက ကြိုးစားခဲ့ဖူးသလဲ . . . ရဝေ၊ ရှင်ရဲ့ အခွင့်အလမ်းကို အဲဒီမိန်းမတစ်ယောက်သိအောင် ဘယ်တုန်းက ရှင်ပြောပြခဲ့ဖူးသလဲ၊ အဲဒါနဲ့များ ရှင်က အဲဒီမိန်းမကို ဘယ်တော့မှ မရနိုင်တော့ဘူးလို့ ယောက်ျားတစ်ယောက်တန်မဲ့ ရွံ့နိမ့်တဲ့စကားကို ပြောချင်ရတာလဲ”

“ကျွန်တော်က ရွံ့နိမ့်ပြီးသားလေ . . . နှောင်း၊ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ မိန်းမဟာ . . .”

သူ့စကားတွေ ထစ်ငေါ့တုန်ယင်သွားတော့မှ သူ ကြောက်ရွံ့နေပြီ ဆိုတာ သူမ သိရပါသည်။ တကယ်တော့ ရဝေဟာ သတ္တိမရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။

ထိုစဉ်ကတည်းက သူမ၊ သိခဲ့ဖို့ကောင်းသည်။

“ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ အဲဒီမိန်းမဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့အချစ်ကို

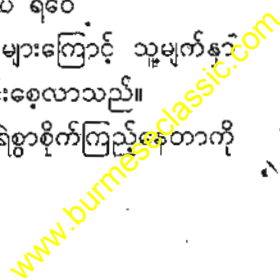
လိုအပ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အချစ်ကို သူ ဘယ်တုန်းကမှမလိုချင်ခဲ့ဘူး” သူမ ထောင်းခနဲ ခေါ်သထွက်သွားပါသည်။

အဲဒီလောက် တုံးအ၊ ပြီး နောက်တွန့်ကြောက်ရွံ့နေသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ် ဘာဖြစ်လို့ သူမ၊ စိတ်ဝင်စားနေရသလဲဆိုတာလည်း သူမကိုယ်ကိုင် မသိ။ သေချာတာကတော့ သူ့မျက်နှာကို အခုအချိန်မှာ သူမ၊ အကောင်းဆုံး ကုတ်ဆွဲပစ်ချင်နေတာပင်။

“ရှင်ဟာ အတ္တသိပ်ကြီးတဲ့ ယောက်ျားပဲ . . . ရဝေ၊ ပစ္စည်းတစ်ခုကို လူတစ်ယောက်က လိုချင်သလား၊ မလိုချင်ဘူးလားဆိုတာ ချွတ်က အဲဒီပစ္စည်းကို ပေးအပ်ဖို့ မကြိုးစားသေးဘဲ ရှင် သိနိုင်မှာလား၊ ဒီအပ်တယ် . . . မလိုအပ်ဘူးဆိုတာ အဲဒီလူက ကိုယ့်လက်ထဲ ချောက်လာတဲ့ ပစ္စည်းကိုမြင်ရမှ ဆုံးဖြတ်နိုင်မှာ၊ ကျွန်မ သိပါတယ် . . . ရဝေ၊ ရှင်တို့ယောက်ျားတွေရဲ့ အချစ်ဟာလည်း ဦးနှောက်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ကြတာပဲ၊ ရှင်တို့ဟာ မှောက်ထားတဲ့ ဖဲတစ်ချပ်ရဲ့ အဖြေကို သိပြီးမှ အဲဒီဖဲချပ်ကို လှန်ကြည့်ချင်တဲ့ လူစားမျိုးတွေပဲ၊ ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်ဘက် စတင်ပေးဆပ်ဖို့ စိတ်မကူးခဲ့ကြဘူး၊ ရှင်တို့ယောက်ျားတွေဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ဆီက တစ်စုံတစ်ခုကို ပြန်ရစရာရှိမှ တစ်စုံတစ်ခုကို စတင်ပေးဆပ်ချင်တဲ့သူတွေ၊ ကိုယ့်ဘက်က ဘယ်တော့မှ အနူးမခဲချင်တဲ့သူတွေ၊ ရှင်ဟာ အတ္တသမားပဲ ရဝေ”

သူမရဲ့ ပြင်းထန်သော စွပ်စွဲချက်များကြောင့် သူ့မျက်နှာပေါ် သေးနီမြန်းကာ နှုတ်ခမ်းတွေက တင်းတင်းစေ့လာသည်။

ခေါ်သမျက်လုံးတွေနဲ့ သူမအား စူးရဲရွာစိုက်ကြည့်နေတာကို သူမက . . .

“ကဲ . . . ဘာပြောမလဲ . . .” ဟူသော သဘောနှင့်သူတို့ ပြန်စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

သူ့အသံမှာဆတ်ဆတ်က ထုံးစံအတိုင်း ပေါ်ထွက်လာသည်။ “ယောက်ျားတွေက အတ္တကြီးတယ်ဆိုရင် မိန်းမတွေက လည်း လောဘသိပ်ကြီးတယ်လို့ ပြောရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ယောက်ျားတွေဆီက ထပ်ခါတလဲလဲ ရှုံးနိမ့်မှုကို သူတို့ လိုချင်နေတာလဲ။ အဲဒီ ရှုံးနိမ့်မှုတွေဟာ သူတို့အတွက် ဘာမှ အသုံးမဝင်ဘူးဆိုရင်တောင် သူတို့က လိုချင်နေကြတာပဲ။ ကိုယ့်ရဲ့အချစ်ကို အမြတ်တနိုး တန်ဖိုး မထားဘဲ ချနင်းစွန့်ပစ်ဖို့ပဲ အသုံးဝင်မယ့် မိန်းမတစ်ယောက်ဆီက ကျွန်တော်က ဘာကိစ္စ . . . အဲဒီအချစ်ကို ထပ်ပေးဆပ်ဖို့ လိုဦးမှာလဲ။ ပေးဆပ်ရမယ်ဆိုရင် အဲဒီကိစ္စဟာ တရားသလား။ နှောင်း ပြောစင် . . .”

သူမ၊ စိတ်မရှည်လှစွာ ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားပြီး ချက်ချင်း မတ်တပ်ထရပ်လိုက်မိသည်။

“တော်ပြီ . . . ရဝေ၊ ရှင်လို့ တစ်ယူသန့်၊ ကိုယ်ယုံချင်တာကို မျက်စိမှိုက် ယုံကြည်နေမယ့် ယောက်ျားမျိုးကို ကျွန်မ ဆက်ပြောနေလည်း အပိုပဲ။ ဒီမှာ . . . ရှင် မြဲမြဲမှတ်ထားဖို့က မိန်းမတစ်ယောက်ထက် ရှင်ရဲ့အချစ်ကို ချနင်းစွန့်ပစ်မှာလား။ အမြတ်တနိုး သိမ်းဆည်းထားမှာလားဆိုတာ အဲဒီမိန်းမရဲ့နှလုံးသားကို မမြင်ရဘဲနဲ့ ရှင် မပြောစမ်းပါနဲ့။ ဒါပဲ . . . ကျွန်မ သွားမယ်”

သူမ . . . ချာခနဲ စားသောက်ဆိုင်ကန်တင်းထဲက ထထွက်လာတော့ ရဝေက အံ့အားသင့်စွာ ထိုင်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သေးသည်။ သူမ ဆေးရုံဝင်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာပြီး ခြေလှမ်းကိုဆောင့်၍

မင်းနေစဉ်မှာ အနောက်က ပြေးလိုက်လာသော ခြေသံတဖတ်ဖတ် ကြားလိုက်ရသည်။ မထင်မှတ်စွာပင် ရဝေက သူမလက်မောင်းကို ကြမ်းကြမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်၍ သူမ ဆတ်ခနဲ တုန်ယင်သွားသည်။

“နင် . . . ငါ့လက်ကို လွှတ်စမ်း . . . ရဝေ”
“မလွှတ်ဘူး၊ နှောင်း ခုနက . . . ကျွန်တော့်ကို ဘာပြောတာ ပြန်ပြော . . .”

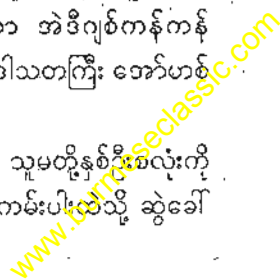
“မပြောဘူး၊ ငါပြောခဲ့တာတွေအားလုံး နင် . . . မေ့ပစ်လိုက်တာပဲ။ အခု . . . ငါ့လက်ကိုလွှတ်စမ်း . . . ရဝေ”

“ဘာလို့ လွှတ်ရမှာလဲ၊ နှောင်း သိနေတယ် . . . နှောင်း သိနေတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်ချစ်နေတဲ့ မိန်းမဟာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာ နှောင်း သိနေပါတယ်၊ နှောင်းမျက်လုံးတွေက ပြောနေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို မညာစမ်းပါနဲ့။”

သူမရှေ့က အဲဒီလောက် အနိုင်ယူစီးပိုးတတ်သော ကောင်မလေးကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲရေးပစ်ချင်လိုက်တာမှ ပါးစပ်ကို ဝှေးနေသည်။

ဘယ်လောက် ဒေါသထွက်ဖို့ကောင်းလိုက်သလဲ။ သူမ ထိုင်ရည် သည်းခံနိုင်မှု အတိုင်းအတာတွေ ကုန်ဆုံးသွားပြီ ဖြစ်နေသည်။ သူမ၊ ရှေ့မှာ မထိတံရံပြုံးစစမျက်နှာပေးနဲ့ သူမဆီက အဖမ်းပေးမှုကို အဝမ်းမရ တောင်းဆိုနေသော အဲဒီဂျစ်ကန်ကန် အင်အားကြွားကြွားကောင်စားကလေးကို သူမ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ် အော်ဟစ်မိပါသည်။

တကယ်တော့ သူမရဲ့ဒေါသတွေကပဲ သူမတို့နှစ်ဦးစလုံးကို အသုတစ်ရာ နက်ရှိုင်းသော ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ ဆွဲခေါ်

ချသွားခဲ့တာ ဖြစ်၏။

"အေး . . . ငါ သိတယ်၊ နင်ချစ်နေတဲ့မိန်းမကို ငါ သိပ်သိတာပေါ့ ရဝေရဲ့၊ အဲဒီမိန်းမဟာ နင်တို့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ဘိုးဘွားလက်ထက်ကတည်းက မုန်းတီးရွံရှာခဲ့တဲ့ ရန်သူတော် မိသားစုကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးမျိုးဆက်တစ်ဦး ဖြစ်တယ်ဆိုတာ၊ နင့်မိဘတွေ ခါးခါးသီးသီး မုန်းတီးနေကြမယ့် ရန်သူတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ငါ သိတယ်လေ၊ ဒါကြောင့်မို့ အဲဒီမိန်းမကို နင် တကယ်ချစ်နေလျက်နဲ့ နင် 'ဆတ္တိမရှိစွာ မျှီသိပ်လျှို့ဝှက်ထားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ် မတူဘဲ လား၊ ယောက်ျားတန်မဲ့နဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို အရှုံးပေးပြီး ကိုယ့်အသည်းနှလုံးကိုပဲ 'စတေးလိုက်မယ်လို့ နင် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ ငါ့ကို ဘာမှ လာထပ်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ရဝေ၊ နင် ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ၊ နောက်ဆုံးတော့ နင်ဟာ သတ္တိမရှိတဲ့ ယောက်ျားဆိုတာ ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ"

လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးရင်း ရန်တွေ အော်ဟစ်နေသော သူမရဲ့ စကားလုံးတွေကို သူက နည်းနည်းကလေးမှ နာကျင်ခံရခက်ပုံပင် မပြဘဲ ပြုံးရီလို့နေသေးသည်။ ကြည့်စမ်း . . . နှုတ်ခမ်းထောင့်လေးတစ်ဖက်တည်း ကွေးညွတ်ပြီး သူမကို ခပ်လှောင်လှောင် ပြုံးကြည့်နေပုံက စက်ဆုပ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။

"နှောင်း . . . စကားတွေ ထပ်မှားကုန်ပြန်ပြီ"

သူ့လေသံလေးကလည်း အင်မတန် တည်ငြိမ်အေးစက်နေလွန်းတာ။ သူမ မနာလိုချင်စရာတောင် ကောင်းနေသည်။

သူမ ဆူပွက်လောင်မြိုက်စွာ အော်ဟစ်မိပြန်သည်။
"မှားတော့ . . . ဘာဖြစ်လဲ၊ လဲသေလိုက်ပါလား"

သူ့ ပြုံးနေသေးသည်။ တွေ့လား . . . သူ့အပြုံးက အနိုင်ရထားတဲ့ အပြုံးမျိုး။ မျက်လုံးတွေက တောက်ပရွန်းလဲ့ပြီး ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေပုံက သူမ ထိုးဖောက်ပစ်ချင်စရာ ကောင်းတဲ့အထိ။

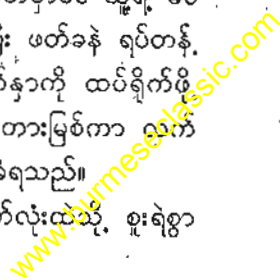
ငါ . . . သူ့ကို သတ်မိတော့မယ်။

သူ့မျက်နှာ အဝေးသို့ ငေးသွားသည်။ ပြီးတော့ မပြုံးမရယ်ဘဲ အေးစက်ခြောက်သွေ့သော စကားသံတွေက ခပ်မာမာ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။

"နှောင်း . . . အမှားတွေ လုပ်ခဲ့မိတဲ့အတွက် 'အဲဒီအမှားရဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကို နှောင်းခံရလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအပြစ်ဒဏ်ကို နှောင်းဆစ်ယောက်တည်း ခံရရင် အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်ပါ မျှပြီးရတော့မှာ၊ သေချာတာကတော့ နှောင်းရဲ့ မျှီသိပ်နိုင်စွမ်းမရှိမှုက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို မိုက်မဲတဲ့လူသားတွေအဖြစ် တွန်းပို့ဆိတ်ပြီဆိုတာပဲ၊ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဒီစကားကို ဘယ်တုန်းကမှ ဖွင့်ပြောဖို့မရှိဘဲ စိတ်ကူးမရှိခဲ့ဘူး၊ အခုတော့ နှောင်းကြောင့် ကျွန်တော် ပြောရတော့မယ်"

သူမ ပေါက်ကွဲသွားပါသည်။ ဖွင့်ပြောပြဖို့ ဟန်ပြင်နေတဲ့ သူ့နှလုံးခမ်းတွေကို ပိတ်ပင်ဖို့ သူ့မျက်နှာကို တအားလွှဲရိုက်ချလိုက်သည်။ သို့ပေမယ့် သူမရဲ့လက်က လမ်းခုလတ်မှာပင် သူ့ရဲ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း တားမြစ်ချုပ်ကိုင်ခြင်းကို ခံလိုက်ရပြီး ဖတ်ခန့် ရပ်တန့် ရှားရသည်။ နောက်လက်တစ်ဖက်နဲ့ သူ့မျက်နှာကို ထပ်ရိုက်ဖို့ ပြီးတားပြန်တော့လည်း ခုနကလိုပင် ဖမ်းဆုပ်တားမြစ်ကာ လက်တစ်ဖက်စလုံးကို ချုပ်ကိုင်လိုက်တာ သူမ . . . ခံရသည်။

သူမ . . . နာနာကြည်းကြည်း သူ့မျက်လုံးထဲသို့ စူးရဲစွာ

စိုက်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ မျက်ရည်က အလိုလို ဝဲတက်လာပြန်သည်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူက ထိုစကားကို ရက်ရက်စက်စက် ပြောထွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျား . . . သိပ်ကြားချင်နေတဲ့စကားကို နားထောင် သွားစမ်းပါ . . . နှောင်း၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်၊ ဘယ်အရာ နဲ့မှ နှိုင်းယှဉ်တန်ဖိုးဖြတ်လို့မရတဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ ကျွန်တော့်နှလုံးသား ထဲက ခင်ဗျားကို စွဲလမ်းစွာ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့တယ်၊ က . . . ကျေနပ်ပြီ လား၊ အခုဒီစကားကို ကြားရတော့ ခင်ဗျား ပျော်သလား၊ ဒီစကားဟာ ခင်ဗျားအတွက် ဘာများ အသုံးဝင်သလဲ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ ခင်ဗျားအတွက် ဘာများ ပိုထူးခြားသွားသလဲ . . . ခင်ဗျား ပြောစမ်း၊ ကျွန်တော့်ရဲ့အချစ်က ခင်ဗျားအတွက် ဘာများ အသုံးဝင် လို့လဲ . . . နှောင်းရဲ့ ပြောစမ်းပါဦး။”

သူမအား ဖမ်းချုပ်ထားသည့် သူ့လက်တွေထဲက အားကုန် ဆောင့်ရုန်းပစ်လိုက်ပြီးလူချင်းကွဲသွားအောင် သူ့ရင်ဘတ်ကို သူမ ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ နာကြည်းအက်ကွဲစွာ သူ့မျက်နှာ ကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း သူမ အော်ဟစ်လိုက်ပါသည်။

“ငါပြောချင်တာက နင့်ကို . . . ငါ . . . အရမ်းမုန်းတယ် . . . ဝေ၊ သိလား . . . နင့်ကို ငါ . . . အရမ်းမုန်းတယ်”

ဒုတိယအပိုင်း

တစ်

“အချစ်ဆိုတာ ...
တိုင်တန်းနှစ်သော်ကနဲ့ ... တူတယ်၊
ကြီးကြီးမားမား တည်ဆောက်ခဲ့ကြတော့
နှစ်မြုပ်သွားတဲ့အခါ ...
ဘယ်ပုံပေ
ပြန်ဆယ်ယူလို့ မရတော့ဘူး ...”

“ရှင်တို့နှစ်ယောက် . . . ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

အမြဲလိုလိုပင် လူကဲခတ်တော်သော ယမုံက အမြင်စူးရှကာ
ရဲ့ရေတို့ စကားမပြောနိုင်၊ မဆိုနိုင် ခပ်တန်းတန်းဖြစ်နေတာကို
ထမဆုံး သတိပြုမိသွားသည်။

မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေချည်းပဲ ရှိနေစဉ်မှာ ယမုံက
ဘာက ခါငင်ကာ ထမေးလိုက်တာကို သူမက ချက်ချင်း မဆိုင်းမတွ
ဘူးကွယ်ပစ်လိုက်ရသည်။ အဲဒါကိုပဲ ယမုံက မယုံကြည်နိုင်သလို
ထင်မေးသည်။

“ဘာမှသာ မဖြစ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ သတိထားမိနေတာ ကြာ
တုန်း ရှင်နဲ့ ရေတို့ စကားလည်း မပြောကြဘူး၊ ခပ်ရှောင်ရှောင် ခပ်
ထယ်ထယ် လုပ်နေတာ မနှစ်က သာဒ်အမ်ဘီ (3rd M.B) စာမေးပွဲ
မဖြေခင် တစ်လလောက်ကတည်းက၊ အခုကျောင်းပိတ်ထားပြီး ပြန်
ပို့လိုဖိုင်နယ်ပါတ်ဝမ်း (Final Part) မှာ တက်ရတာ နှစ်ပတ်လောက်
ရှိနေပြီ၊ ရှင်တို့အချိုးက ဒီအတိုင်းပဲ၊ မနှစ်ကတော့ စာမေးပွဲနီးလို့
ကျွန်ုပ်တို့ရတာနဲ့ ခေါင်းရှုပ်တာနဲ့ စကားမပြောဖြစ်ကြဘူးဆို ထား
တော့၊ အခုဟာက . . . ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဆို၊ ရှင်တို့ကလည်း . . . ”

သူမက တပြင်းတည်း ငြင်းပစ်လိုက်သည်။ ဘေးနားမှာ နေသော လတ်လတ်ကလည်း မနေနိုင်ဘဲ ဝင်ပြောတော့သည်။

“ဘာ . . . မဖြစ်ရမှာလဲ၊ စာမေးပွဲတွင်းတုန်းက စပေါ်လာ ထွက်တော့ ရှင်ဆီဆက်ပေးပြီး ရဝေဆီ ရှင်ပဲ ဆက်ပြောလိုက် ပြောတော့ ရှင် . . . ကမန်းကတန်း ငြင်းခဲ့တယ်လေ၊ ဟိုတစ်ယောက် ကလည်း အဲဒီလိုပဲ၊ ရှင်နဲ့ တိုက်ရိုက်စကားပြောရမှာကို သိသိသာသာ ရှောင်နေတာ၊ စပေါ်တွေ ရလို့ ရှင်နှောင်းကို ဆက်ပြောပေးပါဦး ရှင် ဆိုလို့ရှိရင် သူကလည်း . . . ဟာ . . . ခင်ဗျားတို့ပဲ ဆက်လိုက် ကျွန်တော် မဆက်ချင်ဘူး . . . လို့ ပြောတာပဲ၊ ကဲ . . . အဲဒါ . . . တစ်ခုခုဖြစ်နေတာ မဟုတ်လို့ ဘာလဲ”

ရှီလာကလည်း မျက်နှာလေးကျုံ့၍ လာမေးသည်။

“ရှင်တို့နှစ်ယောက် စိတ်ကောက်နေကြတာလား . . . မယ်နှောင်း”

“အို . . . စိတ်ကောက်ရအောင် ကျွန်မတို့က သမီးရည်းစား မှ မဟုတ်တာ”

“အဲမယ် . . . သူငယ်ချင်းတွေလည်း တစ်ခါတလေ ရန်ငြိ မိရင် စိတ်ကောက်ကြမှာပဲပေါ့၊ အဲဒါ . . . ဘာထူးဆန်းလဲ၊ ရှင်က အဲဒါကို ဘာကိစ္စ လျှို့ဝှက်နေတာလဲ၊ စိတ်ကောက် . . . ကောက် တယ်ပေါ့၊ ပြောစမ်းပါ . . . ရှင်တို့နှစ်ယောက် ဘာဖြစ်ကြတာလဲလို့”

သူမ စိတ်မရှည်လှစွာ သူငယ်ချင်းတွေကို အော်ထုတ်ပစ် လိုက်မိသည်။

“သွားစမ်းပါကွာ၊ အဲဒါ . . . ရှင်တို့နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ အသာ နေစမ်းပါ”

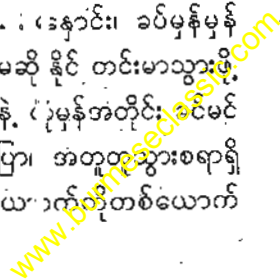
ရှီလာက အဲဒီကိစ္စကို မသိရမချင်း အတင်းကပ်မေးနေ တာသည်။

“အို . . . အသာမနေနိုင်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့အဖွဲ့ထဲမှာ အဲရင်က ဒီလောက်ခင်မင်ရင်နီးခဲ့ကြတဲ့ လူနှစ်ယောက်က မခေါ်နိုင်၊ ပြောနိုင် တင်းမာနေမှတော့ ကျုပ်တို့က ဘယ်စိတ်ကောင်းမလဲ၊ ဆက်စရာ မကောင်းတော့ဘူးပေါ့၊ ကျုပ်တို့လည်း ကြားထဲကနေ စိတ် ချိတ်တယ်၊ ကဲ . . . ပြော . . . အဲဒါ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ၊ ဘာကိစ္စပဲ ဖြစ်ပြန် . . . ဒီတစ်ခါတော့ ရှင်တို့နှစ်ယောက်လုံးအတွက် တော်တော် သင်ကြားမားတဲ့ ပြဿနာပဲဖြစ်မယ်၊ ပြောစမ်းပါ . . . ကျွန်မတို့ ဝိုင်းပြီး ဆက်ပြောပေးလို့ရအောင် . . .”

“မပြောချင်ဘူး၊ ရှင်တို့လည်း မသိချင်နဲ့၊ ပြီးတော့ ရှင်တို့ တစ်ခါက ပြောခဲ့ဖူးတာပဲ၊ ကျွန်မကို သူနဲ့ ဝေးဝေးခနာ ခပ်မှန်မှန် ဆက်ဆံပါဆို၊ ရဝေက ကျွန်မကိုချစ်နေတာဆို၊ သူ့ရဲ့ရည်းစားတွေ ဆက်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ဆိုပြီး ရှင်တို့ပဲ ကျွန်မတို့ ဆီယောက်ရဲ့ ရင်းနှီးမှုတွေကို တားမြစ်ခဲ့တာပဲ၊ အခု . . . ရှင်တို့ နှစ်ယောက်လုံး ကျွန်မ နေပြနေပြီလေ . . . ကေ့နပ်တော့ပေါ့”

လတ်လတ်က သူမစကားကြောင့် မျက်နှာကို အစွမ်းကုန် ခြေလိုက်သည်။

“ရှင် . . . ရွဲ့ပြောမနေနဲ့နော် . . . နှောင်း၊ ခပ်မှန်မှန် ဆက်ဆံပါဆိုတာ အခုလိုမျိုးကြီး မပြောနိုင်၊ မဆို နိုင် တင်းမာသွားဖို့ ဝယ်ခိုင်းခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူငယ်ချင်းလိုပုံစံနဲ့ ပုံမှန်အတိုင်း ခင်မင် ရင်းနှီးမှုတော့ ရှိဦးမှပေါ့၊ စကားပြောစရာရှိ ပြော၊ အတူတူသွားစရာရှိ ပြောရမှာပဲ၊ အခုဟာက ရှင်တို့မှာ တစ်ယောက်တို့တစ်ယောက်

ရှောင်တဲ့အထိတောင် ဖြစ်နေပြီ”

ရွှိလာကလည်း လတ်လတ်စကားကို ထောက်ခံအားပေးသလို သူမ ကို အပြစ်တင်တော့သည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ရှင်နဲ့ရဝေက အဲဒီလိုဖြစ်နေကြတော့ ကျုပ်တို့လည်း အနေရကြပုံတယ်၊ ပြီးတော့ အခု နောက်ဆုံးနှစ်အပိုင်း (က) မှာ ရှင်သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဝီအက်စ်အမ် (PSM) က လွတ်တဲ့ထရစ်စ် (TTP) လည်း ထွက်ရဦးမှာနော် . . . နောင်၊ အဲဒီကွင်းဆင်း လေ့လာရေးခရီးက မိန်းကလေးချည်းပဲ ထွက်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ အုပ်စုတိုင်းမှာ ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်က အနည်းဆုံးပါရမယ်လို့ ဌာနက သတ်မှတ်ထားတာ၊ ကျုပ်တို့အဖွဲ့မှာ ယုဒါနဲ့ ရဝေပဲ ယောက်ျားလေး ရှိတာ၊ သူတို့ပဲ ခေါ်သွင်းပြီး ခရီးထွက်ရမှာပဲ၊ ရှင်နဲ့ရဝေ ခင်မထွက်ခင် အဆင်ပြေစေချင်တယ်၊ အဲဒါပါပဲ”

“ဘုရား . . . ဘုရား . . . ရဝေနဲ့ကျွန်မက ခရီးအတူထွက်ရမယ် . . . ဟုတ်လား”

ရွှိပျက်ဆင်းပျက်နဲ့ ဘုရားတ၊ နေသော သူမပုံစံကို မျက်နှာနောက်လာဟန်နှင့် ယမုံက စုပ္ပပ္ပမျက်နှာနဲ့ လာဟောက်တော့သည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အဲဒါ . . . ရှင်က . . . ရဝေနဲ့ခရီးအတူထွက်ရမှာကို တစ္ဆေသရဲနဲ့ ခရီးထွက်ရမှာကျနေတာပဲ”

“သူက . . . တစ္ဆေသရဲထက် ပိုကြောက်စရာ ကောင်းလို့ပေါ့ဟဲ့”

သူမက ရင်ဘတ်ကလေးဖိပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောလိုက်ရာ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးက သူမကို နားမလည်နိုင်သလို ပိုင်းကြည့်နေကြသည်။

အဲဒါမှ ဒုက္ခ။ သူမတို့ဆေးကျောင်းမှာ နောက်ဆုံးနှစ်အပိုင်း (က) သို့ရောက်လာပြီဆိုရင် ကာကွယ်ရေးနဲ့ လူမှုရေးဆေးပညာဥာဏ စေလွှတ်သော ကွင်းဆင်းလေ့လာရေးခရီးကို ကျောင်းသားအားလုံး မသွားမဖြစ် သွားရပါသည်။

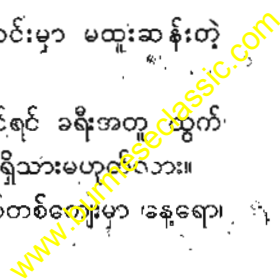
ရန်ကုန်မြို့နှင့် ဝေးလံသော စစ်သံအသီးသီးရှိ မြို့နယ်များကို အုပ်စုတစ်စုလျှင် တစ်မြို့ကျစီ ကျရာမဲခိုက်၍ သွားကြရသည်။ အုပ်စုတစ်စုမှာ လူခုနှစ်ယောက်မှ . . . ရှစ်ယောက် ကိုးယောက်ထိ တတ်သည်။

အဲဒီလို ခရီးထွက်မည့်လူအုပ်စုကို ကိုယ်နှင့်နီးစပ်ရာ၊ ခင်မိရာ သူငယ်ချင်းများနှင့် အုပ်စုဖွဲ့ခွင့်ကို ဌာနက လွတ်လွတ်လပ်လပ် ခွင့်ပြုထားသည်။ ဒီလိုမျိုးစိတ်ကြိုက် လူရွေးချယ်အုပ်စုဖွဲ့ခွင့်ကို ဌာနက သဘောထားတာတောင် ခရီးက ပြန်ရောက်လာတာနှင့် သူငယ်ချင်းတွေ အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်လာကြ၊ စိတ်ကောက်လာကြနှင့် တစ်ယောက် အကြောင်း တစ်ယောက်ပိုသိလာကာ မခေါ်နိုင်၊ မပြောနိုင် ဖြစ်သွားကြတာတွေ ရှိသည်။

အရင်ကထက် ပိုမိုရင်းနှီးလာပြီး အုပ်စုလိုက် တရုန်းရုန်းလှုပ်လှုပ် အဖွဲ့ထဲမှ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ အချင်းချင်း ငြိတွယ်၍ နေသူတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာလည်း တစ်ပုံတစ်ပင်။

ဒီထုံးစံအစဉ်အလာက ဆေးကျောင်းမှာ မထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ် အပျက်။

လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို သိချင်ရင် ခရီးအတူ ထွက်ကြည့်ပါ . . . ဆိုတဲ့ဆိုရိုးစကားကလည်း အရှိသားမဟုတ်လား။ ကိုယ့်နေအိမ်၊ မိဘနဲ့ဝေးတဲ့ တစ်နယ်တစ်ကျေးမှာ နေရော၊

ညရော အတူ တည်းခိုရာ အတူ စားသောက်ရာ အတူတူ ကွင်းဆင်း
လေ့လာပြီး စစ်တမ်းကောက်ယူရာ ကျေးလက်ကျန်းမာရေး စော
ရှောက်မှုလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ရနဲ့ ပြန်ရောက်လာကြတော့လည်း ကို
စစ်တမ်းကောက်ယူလာတာတွေကို စုပေါင်းပြီး အုပ်စုတစ်စု
စာတမ်းတစ်ခုစီ ပြုစုတင်ပြဖို့ တာဝန်ပေးထားတာကြောင့် အ
တတ်တတ် လုပ်နေကြရမည့် သူငယ်ချင်းများပင်။

ထို့ကြောင့် ခရီးမထွက်ခင် အုပ်စုဖွဲ့ကတည်းက ကို
အုပ်စုမှာပါသည့် သူငယ်ချင်းအားလုံးကို ကိုယ်နှင့်အဆင်ပြေနိုင်
လုပ် ခေါ်စေချင်ကြတာ မေ့တာ။

အခုတော့ သူမတို့အတူခရီးထွက်ရမည့်အဖွဲ့ထဲကို ရ
အား ခေါ်လာမည်ဆိုတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ မမြင်ချင်တဲ့ မျက်
ကို မြင်ရာ မပြောချင်တဲ့စကားတွေ ပြောရဦးတော့မယ်။

“အို . . . ရှင်တို့ ရဝေကို ခေါ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ရှင်တို့အ
မှာ မလိုက်ဘူး”

“ဟော့တော် . . . ဒါက . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ အ
လောက်တောင် ရှင်က ဘာကိစ္စ ရဝေကို ကြောက်နေရတာလဲ”

“အေးလေ . . . ရဝေနဲ့ယုဒါကို မခေါ်လို့ ဘယ်ယောက်ျား
လေးကို ကျွန်မတို့က ထပ်ခေါ်ရမှာလဲ။ ကိုယ်နဲ့အရင်းနှီးဆုံး
ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းက သူတို့ပဲရှိတဲ့ဥစ္စာကို၊ ရဝေက အ
လည်း ကိုးရတယ်။ ဘယ်နေရာမဆို နဲ့နဲ့စပ်စပ်ရှိတဲ့အပြင် ငါ
အနှံ့တာလည်း ခံတယ်”

“ကျွန်မ၊ ပြောတာ ပြတ်နေပြီ၊ ရှင်တို့ ရဝေကို သိပ်ခေါ်ခ
နေရင် ခေါ်သွားကြ၊ ကျွန်မ စုစုတို့အဖွဲ့နဲ့ပဲ လိုက်သွားတော့မယ်

တို့အဖွဲ့က မိန်းကလေး လိုနေသေးတယ်။ ကျွန်မက ရဝေနဲ့ ခရီး
တူတူ မထွက်နိုင်ဘူး။ အတန်းထဲက ကျန်တဲ့ယောက်ျားလေး ဘယ်
မဆို ရှင်တို့ခေါ်၊ ကျွန်မ မငြင်းဘူး။ ရဝေနဲ့တော့ မဖြစ်ဘူး။”

ရှိလာ သူမကို မျက်စောင်းနာနာထိုးပါသည်။
“စပြီ . . . ဇာတ်လမ်းက . . . ခရီးမှ မထွက်ရသေးဘူး။

တာနဲ့တင် အကွဲအပြဲတွေက လုပ်လာပြီ၊ ရှင်နဲ့ရဝေနဲ့ ဘာဖြစ်
ကြတာလဲ . . . လို့ ကျုပ်စို့မေးတော့လည်း ရှင်က ရေငုံ နှုတ်
နေတယ်။ ဘာမှန်းကို မသိဘူး။ အဲဒီ . . . မယ်နှောင်းဟာ . . . ”

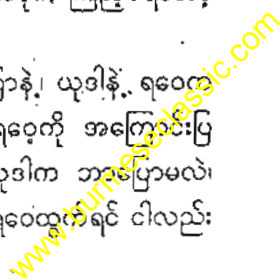
လတ်လတ်ကတော့ မျက်စိမျက်နှာ ခပ်ယှက်ယှက်ဖြစ်ကာ
ကို လေပျောလေးနဲ့ လာချောပြောပါသည်။

“ရှင်နှောင်းရယ် . . . ကျုပ်တို့သူငယ်ချင်းလေးယောက်
အဖွဲ့က သူငယ်တန်းကတည်းက တတ်တတ်လုပ်လာတဲ့ အုပ်စု၊
ယောက်ျားစရာကောင်းမယ့်ခရီးကျမှ ရှင်က ကျွန်မတို့အဖွဲ့က
သူငယ်ချင်း ပြီး တခြားလူတွေနဲ့ အတူသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ ရှင်
ကျွန်မတို့အဖွဲ့က မထွက်ရဘူး။ ရဝေကို ခေါ်ဖို့မခေါ်ဖို့က ပြန်
တားကြသေးတာပေါ့”

“ပြန်စဉ်းစားစရာကို မလိုဘူး။ သူ့ကိုမခေါ်နဲ့ . . . ဒါပဲ”
သူမရဲ့ လေးသံခပ်ပြက်ပြက်ကြောင့် ယမုံက ကြည့်မရတော့

နဲ့ ခပ်ဆောင့်ဆောင့် လာပြောသည်။
“ဟဲ့ . . . မယ်နှောင်း၊ ရှင် ဇွတ်မပြောနဲ့၊ ယုဒါနဲ့ ရဝေက

အရမ်းခင်နေကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ၊ ရဝေကို အကြောင်းပြ
မိတ် ကျုပ်တို့အဖွဲ့က ထွက်ခိုင်းရင် ယုဒါက ဘာပြောမလဲ၊
ယောက်ျားလေးအချင်းချင်း ရိုင်းပင်းပြီး ရဝေထက်ရင် ငါလည်း

မိုးနီလှိုင်

ထွက်မယ် လုပ်ကုန်မှာပေါ့။ ယုဒါကိုခေါ်ရင် ရဝေလည်း ခေါ်ရမယ် ဖြစ်မှာပေါ့။ ယုဒါကို ကျုပ်တို့မခေါ်ဘူးပဲ ထား၊ ရှိလာက သူ့လူနဲ့ အတူတူ ခရီးထွက်ချင်မှာပဲ။ ရဝေရော ယုဒါရော ကျုပ်တို့အဖွဲ့က ထွက်ရင် ရှိလာလည်း ယုဒါနဲ့လိုက်သွားမှာပဲ။ ဒါဆို ကျုပ်တို့အဖွဲ့က ပျက်ပြီ”

“မပျက်စေချင်ရင် လွယ်တယ်၊ ကျွန်မပဲ တခြားအဖွဲ့နဲ့ လိုက် သွားမယ်လို့ ပြောပြီးပြီ၊ ရှင်တို့ဟာရှင်တို့ ရဝေနဲ့ပဲ ခရီးအတူတူ ထွက်ကြ၊ အဲဒီမှာ . . .”

“နှောင်း . . . ရှင်ကို ကျုပ်တို့အဖွဲ့နဲ့ပဲ လိုက်စေချင်လို့ ဒီလောက် ရှင်းပြနေတာလေ၊ ရှင်လည်း အဖွဲ့က မထွက်ရဘူး၊ ရဝေတို့ လည်း အကြောင်းပြချက်မရှိဘဲ အဖွဲ့က ထုတ်ပစ်လို့မရဘူး”

“အကြောင်းပြချက် ရှိတယ်”

“ဘာ . . .”

သူမရဲ့စကားကြောင့် အားလုံးက အံ့အားသင့် စိတ်ဝင်စား သွားကာ သူမမျက်နှာကို ဝိုင်း၍စိုက်ကြည့်ကြတော့သည်။

သူမ လေသံခပ်အေးအေးနဲ့ ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ရဝေက . . . ကျွန်မကို ချစ်တယ်လို့ ပြောထားတယ်”

“ဒါများ . . . မိနှောင်းရယ်၊ ဘာများလဲလို့”

“အေးလေ . . . အဲဒါများ အဆန်းတကြယ်၊ သူက လန့် နေလိုက်တာ”

သူငယ်ချင်းတွေဆီက ဘာမှထူးခြားအံ့သြပုံ မပြကြဘဲ သာမန်ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တစ်ခုလို တုံ့ပြန်ကြတာကို သူမ . . . စိတ်ဆိုး သွားရသည်။

“အလို . . . ရှင်တို့က ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ဒီကိစ္စက ခွင့် မထုတ်နိုင်စရာကိစ္စ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒါ . . . ဘယ်လောက် ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက်နိုင်သလဲ၊ ရဝေ . . . ဒီလို ကျွန်မအပေါ် စည်းကျော်လာ တာ ကျွန်မ စိတ်မဆိုးသင့်ဘူးလား”

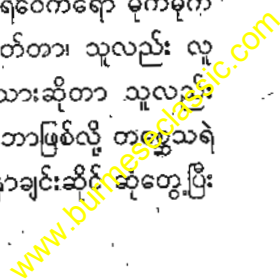
“ရှိလာက ခပ်တိုးတိုး ရယ်မောနေပြန်ပါသည်။

“ဘာစိတ်ဆိုးစရာရှိလဲ . . . မိနှောင်း၊ ဒီကိစ္စက တစ်ချိန် မထုတ်တစ်ချိန်မှာ ဖြစ်ပျက်တော့မယ်ဆိုတာ တို့အားလုံး ကြိုသိနေ တာပဲ”

“ဘာ . . . ရှင်တို့က ကြိုသိနေတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူ . . . ရှင်အပေါ် ညွတ်နေပါတယ်လို့ ကျုပ်တို့ ကြိုပြောခဲ့သားပဲ၊ သူက ချစ်တယ်လို့ဖွင့်ပြောလိုက်တာ ဘာမှ မြဲစရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ ရှင် . . . ဒါကို စိတ်ဆိုးစရာလည်း မရှိဘူး၊ ရှင် . . . သူ့ကို ပြန်မချစ်နိုင်ဘူးဆို မချစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြော ချင်ရုံပဲ၊ ဒါဆို ကိစ္စပြတ်ပြီပဲ၊ အဲဒါကို ရှင်နဲ့ရဝေက ဘာကြောင့်များ မသိပ်လျှို့ဝှက်ပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရှောင်နေရမှာလဲ၊ မိနှောင်းမရှိတာ”

“အေးလေ . . . ပြန်ချစ်တယ် မချစ်ဘူးဆိုတာ ရှင်ဘက်က ပြတ်သားသွားပြောလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ ရှင်နှောင်းရယ်၊ သူငယ်ချင်း ဆက်ပြီး ခင်မင်ကြမယ်ပေါ့၊ အဲဒါဆိုရင် ရဝေကရော မိုက်မိုက် အတင်းရှေ့ဆက်တိုးမယ့်လူစားမျိုးမှ မဟုတ်တာ၊ သူလည်း လူ ကျေးတစ်ယောက်ပဲ၊ ရှင်မှာ ကိုမွန်ရှိပြီးသားဆိုတာ သူလည်း မသိဘူးတဲ့ဥစ္စာ၊ အဲဒါနဲ့များ ရှင်က သူ့အပေါ် ဘာဖြစ်လို့ တဖွဲ့သရဲ ကြောက်သလို ကြောက်နေရတာလဲ၊ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံတွေ့ပြီး

ဖြေရှင်းလိုက်လေ”

“အို . . . သူနဲ့ မျက်နှာချင်းကို မဆိုင်ချင်တာ၊ စကားပြောဖို့ ဆိုတာ ဝေးသေး”

“အဲဒါ . . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ . . . မယ်နှောင်း၊ သူနဲ့ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ရဲစရာ ဘာအကြောင်းရှိသလဲ၊ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စမှာ ရှင် ဘက်က ‘မမှားဘူးဆိုရင် ရှင် . . . သူနဲ့ ရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းရဲရမယ်”

‘ယမုံကလည်း ရှိလာရဲ့စကားကို ထောက်ခံအားပေးပြီး သူ့မကို အပြစ်တင်ပြန်သည်။

“အေးလေ မိနှောင်း . . . ရှင် သူ့အပေါ် ရိုးသားဖြူစင် တယ်ဆိုရင် ရှင့်ဘက်က ဘာမှ သူ့အပေါ် ကြောက်ရွံ့နောက်တွံ့နဲ့ နေစရာ မလိုဘူး၊ ရှင် . . . သူနဲ့စကားပြောရဲရမှာပေါ့၊ ရှင့်ရင်ထဲမှာ ဘာမှမရှိတဲ့အကြောင်းကို သူ့ကို ထုတ်ပြောရမှာပေါ့၊ ဘာကိစ္စ ရှင်က . . . ဒီလောက် ရှက်ကြောက်နေရတာလဲ၊ ဘာလဲ . . . ရှင် . . . ရှင် . . . သူ့အပေါ် ယိုင်သွားပြီလား . . . နှောင်း၊ ရှင်ကိုယ်တိုင် ထမရိုးသားနိုင်လို့ သူနဲ့ရင်ဆိုင်ရမှာ ကြောက်နေတာမို့လား”

“ဟာ . . . ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မဘက်က ရိုးသားတယ် . . . ယမုံ၊ လုံးဝ . . . ရိုးသားတယ်၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

“ဘာမှမဖြစ်ရင် ဘာမှမဖြစ်သလိုပဲ ရှင် . . . နေလေ၊ ရဝေနဲ့ ခရီးတစ်ခုတည်းထွက်ရမှာကို ဘာဖြစ်လို့ ရှင်က အကြောက်အကန် ငြင်းနေရသလဲ၊ ရှင်သာ သူ့အပေါ် ရိုးသားဖြူစင်တဲ့စိတ် ထားနိုင် တယ်ဆိုရင် ခရီးအတူထွက်လည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ သူငယ်ချင်းဟာ သူငယ်ချင်းပဲပေါ့၊ အရင်လိုပဲ သူငယ်ချင်းစိတ် ဆက်ထားပေါ့”

“အို . . . သူကမှ ကျွန်မအပေါ် သူငယ်ချင်းစိတ် မထား

...”

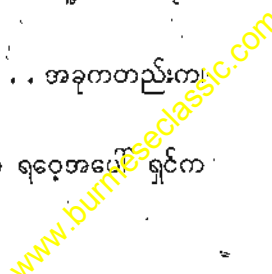
“ကဲ . . . ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့အားလုံးက ရဝေကို အတူ ထွက်နေစဉ်မှာ ရှင့်အပေါ် သူငယ်ချင်းလိုပဲ ဆက်ဆံစေဖို့ ကတိတောင်းထားမယ်၊ ရှင်ကို . . . ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကား ထပ်မပြော ဘူး၊ မရိုးသားတဲ့ ပြုမူပြောဆိုပုံတွေ လုံးဝမလုပ်ရဘူး၊ သာမန် သူငယ်ချင်းလို ဆက်ဆံပုံမျိုးထက် လုံးဝ မပိုစေရဘူး . . . လို့ ကတိ တောင်းပြီးမှ ကျွန်မတို့အဖွဲ့နဲ့အတူ ခရီးထွက်ဖို့ သူ့ကို ခေါ်ခဲ့မယ်၊ . . . ဘယ်လိုလဲ မိနှောင်း၊ သူက အဲဒီလို နေပြနိုင်ရင် . . . ရှင် ကလို့ သူနဲ့ ခရီးအတူ မထွက်ရဲရမှာလဲ၊ ရှင် . . . ရိုးသားတယ် ဆိုရင် . . . ခရီးအတူ ထွက်ရဲရမယ်”

“သူက . . . လမ်းခရီးမှာ သူငယ်ချင်းအဆင့်ထက် ပိုမိုဘူး . . . လို့ ရှင်တို့ အာမခံနိုင်လို့လား . . . ရှိ၊ တစ်ခုခု . . . သူ နည်းပြီး ကြိုးစားခဲ့မယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ် . . . ”

“မယ်နှောင်း . . . သူ . . . အဲဒီလိုအဖြူရောင်စည်းမျဉ်းကို ချစ်လာမယ်ဆိုရင် သူ့ကို ကျုပ်တို့အားလုံး သူငယ်ချင်းအဖွဲ့က ဆက်ဆံမယ် . . . လို့ အာမခံတယ်၊ ဒီခရီးမှာ . . . သူ ကတိကို အနှောင့်အယှက် မပေးနိုင်အောင် ကျုပ်တို့အားလုံး သူ ကတိတောင်းထားမယ်၊ ရှင့် ဘက်ကသာ . . . သူ့အပေါ် လုံးဝ မကြောက်နိုင်မယ် ဆိုရင်ပေါ့”

“အို . . . ပြတ်တယ်၊ ပြတ်ပြီးသား . . . အခုကတည်းက ကျွန်မ ဘာမှမှ မဟုတ်တာ”

“သေချာတယ်နော် . . . အခုထက်ထိ ရဝေအပေါ် ရှင်က မဆက်ဆံချင်းလိုပဲ သဘောထားတယ်နော်”

“အို . . . အခုချိန်မှာ သူက ကျွန်မရဲ့သူငယ်ချင်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ အမုန်းတီးဆုံး ယောက်ျားဟာ သူပဲ . . . သိလား ကျွန်မအမုန်းဆုံး လူတစ်ယောက်ပဲ”

သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးက သူမရဲ့မျက်နှာကို ပြုံးစရာ အကြည့်တွေ နဲ့ ဝိုင်းကြည့်ကြလေသည်။

သူမ . . . ဘာစကားများ မှားပြောမိလို့လဲ။ သူမ၊ ပြောတာ ရှင်းရှင်းကလေးပါ။ မုသားလည်း မပါ။

“ဘာလို့ . . . ကျုပ်ကို အဲလိုကြည့်နေကြတာလဲ၊ ကျွန်မ . . . သူ့ကို အရမ်းမုန်းတီးနေတယ်ဆိုတာ ရှင်တို့ မယုံကြဘူးလား ဘာလဲ . . .”

သူမစကားအဆုံးမှာ ဘယ်သူ့ဆီကမှ အဖြေပြန်မရပဲ အားလုံးရဲ့ အသံတွေသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ အေးစက်သွား လေသည်။

မိနစ်တော်တော်ကြာသည့်အထိ တိတ်ဆိတ်မှု ရှည်ကြာသွား ပြီးမှ ရှိလာခဲ့ဆီက သက်ပြင်းရှိုက်သံကို သူမ ကြားသည်။ ဒီလာနဲ့ မျက်ဝန်းထဲက စူးစိုက်နစ်ဝင်သော အကြည့်နက်နက်ကို သူမ သူသည်

“ယောက်ျားတစ်ယောက်က ချစ်တယ်လို့ ပြောမိတာလေးနဲ့ သူ့အပေါ် အရမ်းမုန်းတီးသွားတယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်အပျက်ဟာ သိပ် တော့ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးနော် . . . နောင်၊ လူတွေဟာ တစ်ယောက်တီ တစ်ယောက် မုန်းတီးနာကြည်းဖို့ဆိုတာ ဒီထက် အကြောင်းပြချက် ပိုခိုင်လုံရတယ်၊ ပြီးတော့ . . .”

“ပြီးတော့ . . . ဘာလဲ”

သူမက ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြန်မေးလိုက်တော့ ရှိလာက တိုးဖို့

ရယ်လိုက်သေးသည်။

“ရှင့်ကို . . . ကျွန်မ အကြံတစ်ခုပေးမယ်နောင်း၊ ယောက်ျား တစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကို ငြင်းဆန်ဖို့အတွက် မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ အမုန်းဆိုတာကို အသုံးပြုဖို့မလိုပါဘူး။ အမုန်းကို လက်နက်လို အသုံး ပြုကြရတဲ့ လူသားတချို့ရဲ့ နှလုံးသားကလည်း သူများတွေထက် ပိုပြီး ဟော့ညံ့ထိရှ လွယ်တတ်တယ် . . . လို့ ကြားခဲ့ဖူးတယ်လေ”

လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံးမှာ သူမ . . . ရဝေကို စကား ပြောဖို့ ကြိုးစားသည်။ သူမ ဘယ်လောက်တောင် တင်းမာပြတ်သား နှိပ်သလဲဆိုတာ သူ သိစေရမည်။

သူမ . . . သူ့ကို ဘယ်လောက်မုန်းတီးနေတယ် ဆိုတာကို ထည်း သူငယ်ချင်းတွေသိအောင် ပြရမည်ဟု သူမ၊ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ သည်။

သို့ပေမယ့် ကွင်းဆင်းလေ့လာရေးခရီးဆိုတာက သူငယ်ချင်း တွေအားလုံး ပူးပေါင်းပြီး ကျေးလက်ကျန်းမာရေးစစ်တမ်းကို အတူ တွဲ ကောက်ယူကြရတာဆိုတော့ ရဝေနဲ့သူမ ဘယ်လိုမှ ရှောင်လို့ မရ

တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာမှာ ရဝေနဲ့ သူမ ထိပ်တိုက်တွေ့ တွေ့သည်။ အဲဒီလိုထိပ်တိုက်တွေ့တဲ့အခါတိုင်း ရဝေက သူမကို တွေ့မြင်သလို ပုံမှန်စကားပြောဆိုဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း သူမက

မိုးနီလွင်

ရဝေ ဘာပြောပြော၊ မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်သည်။

သူမဆီက ဘာဆိုဘာမှ တုံ့ပြန်မှုကို မရတော့လည်း သူမ့က နှာလေး အနည်းငယ် ပျက်ယွင်းကာ စိတ်မကောင်းသည့်ပုံစံမျိုးနဲ့ပဲ တိတ်ဆိတ်သွားတတ်သည်။ ဘာကိုမှ သူမအပေါ် စိတ်ဆိုးဒေါသ ထွက်ခြင်းမျိုး သူမ့က နှာမှာ မပြု။ နောက်ထပ်လည်း စကားပြောဆိုဖို့ အတင်း လိုက်မကြိုးစား။

အဲဒီလို အေးတိအေးစက်၊ အရာရာကို အရှုံးပေးလွယ်လွန်းတဲ့ သူ့စိတ်ဓါတ်ကိုပဲ သူမက အားမလိုအားမရဖြစ်ကာ သူ့ကို ကိုင်ဆောင်ပစ်ချင်တာ။

ကြည့်ပါလား . . . သူမ့က နှာထားက အခုအချိန်ကျမှ ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ရိုးသားရှင်းလင်းလွန်းနေရသလဲ။ သူမနဲ့ သူမ့အကြားမှာ ဘာဆိုဘာမှ မဖြစ်ပျက်ခဲ့လေသယောင် တည်ငြိမ်အေးဆေး ဟန်ဆောင်နေတတ်လိုက်တာ။

သာမန်အရိုးသားဆုံး အဖြူရောင် သူငယ်ချင်းလေးလို အခုမှ ငြိမ်ကုပ်ပြနေတာက ဘာသဘောလဲ။

အဲဒီ သူမရှေ့က မထုံတက်တေး ကျောက်ရုပ်လို အေးခဲနေတဲ့ ယောက်ျားဟာ သူမကို သိပ်ချစ်မြတ်နိုးလှပါသည်ရဲ့ . . . လို့ အော်ဟစ်မြည်ကြွေးခဲ့ဖူးတာ မယုံနိုင်စရာ။

ကဲ . . . သူမ ဘယ်လိုယုံရမလဲ။ အဲဒါလား . . . သူမကို သိပ်ချစ်တဲ့ ယောက်ျားဆိုတာ။ သူနဲ့ သူမကြားမှာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးတဲ့ အချစ်ဆိုတာ အဲဒီလိုပဲ . . . လွယ်လွယ်နဲ့ မေ့ပစ်လို့ရရောလား။ လွယ်လွယ်နဲ့ပဲ သိမ်းဆည်းလျှို့ဝှက်လို့ ရရောလား။

အဲဒီလေ့လာရေးခရီးတစ်လျှောက်လုံး သူမ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း

ပြီးစွာဖြင့် လိုက်ပါခဲ့ရသည်။ သူမဘက်က သူ့အပေါ် လှုပ်ရှားဒေါသ ဆွက်နေသလောက် သူကတော့ အေးဆေးတည်ငြိမ်လွန်းနေသည်။

သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးနဲ့ သူက ပျော်ရွှင်စွာ စ၊ နောက်ပြောဆိုလျက် သူမအပေါ် နည်းနည်းကလေးမှ မရိုးသားဟန်လည်း မပြု။ လိုတာထက်ပို၍ ဂရုစိုက်ဟန်လည်း မပြု။

ဒါ . . . သူ သက်သက်စိန်ခေါ်နေတာပဲ။ ကျွန်မဘက်က ဆင်းမာ ပြတ်သားနိုင်သလို သူ့ဘက်ကလည်း ပြတ်သားနိုင်ပါတယ် . . . ဆိုတာ သက်သက်မဲ့ ထုတ်ပြနေတာပဲ။

တကယ်တော့ ရဝေဆိုတဲ့ယောက်ျားဟာ သူကချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ်တောင်မှ အနိုင်လိုချင်တဲ့ သဘာကျားမျိုး၊ သူ့အမှားကို ကျွန်မအမှားလုပ်ချင်နေတဲ့ အတ္တကြီးတဲ့ သဘာကျားမျိုး။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်လို့ပြောပြီး အဲဒီအဖြစ်ကို အလွယ်တကူ ဖျောက်ဖျက်ပစ်နိုင်တဲ့ သူ့ရဲ့စိတ်ဓါတ်ဟာ ဘာလဲ။ အဲဒါ . . . ဘာသဘောလဲ။ နေနှင့်ဦး။ ဒင်း . . . သိစေရမယ်။

ရှင်နှောင်းဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ . . . ဒင်းက ကြိုက်တဲ့အချိန် သဘာကျာယူကြည့်ပြီး အလွယ်တကူ ပစ်ချထားခဲ့လို့ရတဲ့ ကျောက်ခဲ သားတစ်လုံး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဒင်းသိစေရမယ်။

ရှင်နှောင်းဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ချစ်မြတ်နိုးလို့ မရသလို အဲဒီအချစ်ကိုလည်း လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ခြင်းစေချင်လို့ ဘယ်ရမလဲ . . . ။

သူမတို့ရဲ့ ကွင်းဆင်းလေ့လာရေးခရီးက ပြီးဆုံးခါနီးတစ်ရက် အလိုမှာ ယူဒါသည် သူ့သူငယ်ချင်းရဝေကို သူမက တစ်လမ်းထဲ စကား မပြော၊ အဖက်မလှုပ်ဘဲ နေလာတာနဲ့ ပတ်သက်၍ လာခဲ့ တွေ့သည်။

“ဟဲ့ . . . ရှင်နှောင်း၊ ခရီးကပြီးလို့ သန်ဘက်ခါပဲ ရန်တူ ပြန်ရတော့မယ်၊ ရဝေကို စကားလေး ဘာလေး ပြန်ပြောပါတော့ဟာ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတော့”

“အို . . . ခွင့်လွှတ်စရာလား၊ နှင့်သူငယ်ချင်း ဘာလုပ်ခဲ့တာ ဆိုတာ နှင့်သိလို့လား”

“သိသားပဲ၊ နှင့်ကို ရည်းစားစကားပြောခဲ့တာဆို”

“အေးလေ . . . အဲဒါ ခွင့်လွှတ်ရမယ့်ကိစ္စလား ယူဒါနဲ့ သူ့မှာလည်း အိမ်က သဘောတူစေ့စပ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးရှိတယ် ငါ့မှာလည်း ချစ်သူရှိတယ်၊ အဲဒီလိုကြားထဲက သူ့ငါ့ကို ဒီလိုစကား ပြောထွက်ခဲ့တာ၊ ဒါ . . . ငါ့ကို သူ အပျော်သက်သက် ရည်းစားထား ချင်တဲ့ သဘောပဲ၊ ငါ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

“ခွင့်မလွှတ်နိုင်ရအောင် နှင့်ကလည်း . . . သူ့ကို သိပ်ပုန်း တယ်လို့ . . . အဲဒီနေ့ကပဲ ပြောပစ်ခဲ့ပြီဆို . . .”

“အဲဒါ . . . နှင့်ကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ရဝေကိုယ်တိုင် ပြောပြတာလေ၊ အဲဒါဆို နှင့်တို့ဇာတ်လမ်း က ပြတ်ပြီပဲဟာ၊ ရဝေက ချစ်တယ်လို့ပြောတယ်၊ နှင့်က မုန်းတယ် လို့ပြောတယ်၊ ဒီတော့ ရှေ့ဆက်စရာ ဇာတ်လမ်းမှမရှိတော့တာ

လောက်ပေါ့၊ ရှေ့လျှောက်ကို သူငယ်ချင်းတွေလိုပဲ ဆက်ပြီး စကား ဆက်ဆံလို့ ရတာပဲ၊ နှင့်က ဘာဖြစ်လို့ မခေါ်နိုင်၊ မပြောနိုင် ကနရတာလဲ၊ နှင့်တို့ဇာတ်လမ်းက မစခင်ကတည်းက ပြီးနေပြီ”

“မပြီးဘူး၊ လုံးဝ မပြီးဘူး၊ ငါ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး တော် သိပ်ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ရတဲ့ မိန်းမဟာ ခင်ဗျားပဲ . . . လို့ ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ သူ့စကားကို ငါက လွယ်လွယ်နဲ့ မခံလိုက်ရမှာလား၊ ဒီကိစ္စက စက္ကူပေါ်မှာ ခဲတံနဲ့ ရေးသလို ခဲဖျက် သွယ်လွယ်ဖျက်ပစ်လို့ရတဲ့ အမှားတစ်ခု မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမ သောက်ကို ချစ်တယ်လို့ပြောလိုက်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုမှာ ဆက်ဆက်တွဲ အကျိုးဆက်တွေ၊ အပြစ်ဒဏ်တွေ မြောက်များစွာ နှင့်တယ်ဆိုတာ ယောက်ျားတွေ သိကိုသိသင့်တယ်၊ ဒီကိစ္စ ကောင် ပြီးလို့မရဘူး”

“မပြီးတော့ . . . နှင့်က သူ့ကို ဘာလုပ်စေချင်သေးလို့လဲ ခွင့်နှောင်း”

“သူ ငါ့ကို လာတောင်းပန်ရမှာပေါ့”

“ကောင်းပြီ . . . နှင့်ကို လာတောင်းပန်ဖို့ ငါ သူ့ကို ပြော တယ်၊ သူက လာတောင်းပန်ရင် နှင့်ကရော . . . သူ့ကို အရင်လို

ဆင်ခြင်တွေ အဖြစ်နဲ့ ပြန်ခင်မင်ရင်းနှီးပေးမှာလား”

“ငါ . . . ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်ရင်ပေါ့”

သူမတို့အုပ်စု ကွင်းဆင်းလေ့လာရေးခရီးထွက်ခဲ့ရသော ကလေးမှာ ပြည်မြို့အောက်ဘက်နားမှ မြေလတ်ပိုင်းမြို့ကလေး တစ်မြို့ ဖြစ်သည်။

ခရီးထွက်လာရသော နိုဝင်ဘာလ၏နောက်ဆုံးပတ်မှာ မြို့ကလေးရဲ့ အအေးချမ်းဆုံး ဆောင်းဥတု ဖြစ်နေလေသည်။ သူမတို့အုပ်စုရဲ့ လေ့လာစစ်တမ်းကောက်ယူမှုများ ပြီးဆုံး၍ မနက်ဖြန် ရန်ကုန်ပြန်ရမည့် ဒီနေ့လိုဥမိုးမှာ အဲဒီမြို့နယ် ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီး ဆေးရုံအုပ်ကြီးအိမ်မှာ တမင်းစားဖိတ်ထားတာကို သူမတို့ တစ်အုပ်စုလုံး သွားစားခဲ့ကြသည်။

ဆေးရုံအုပ်ကြီးအိမ်မှအပြန် ညရှစ်နာရီထိုးလုနီးပြီပို သူမတို့ သုံးပတ်တာမျှ နားခိုခဲ့ရာ ဒီမြို့ကလေးရဲ့ ညဘက်ရှုခင်းကို နောက်လမ်းလျှောက်ရင်း ငေးချင်ကြတာနှင့် ဆိုက်ကားငှားမစီးဘဲ ဆေးရုံအားလုံး အတူ ပျော်ပျော်ပါးပါး လမ်းလျှောက်ပြန်လာကြသည်။

သူမတို့တည်းခိုဖို့ ဆေးရုံအုပ်ကြီးက ဆေးရုံမှ အဆေးတစ်ခုကို နေထွဲ နေခွင့်ပြုထားတာလေ။

ဆေးရုံနဲ့ ဆေးရုံအုပ်ကြီးအိမ်က ဆယ့်ငါးမိနစ်၊ မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် လမ်းလျှောက်ရသည်။ သို့ပေမယ့် ဘယ်သူမှ မညည်းကြ။ ဆေးရုံအုပ်ကြီးအိမ်မှ ဆေးရုံအုပ်ကြီးဇနီး ချက်ကျွေးလိုက်သော

အခွတ်ဟင်းလျာကောင်းကောင်းတွေနဲ့ ညစာစားခဲ့ရတာမို့ တစ်ဖွဲ့လုံး ခြောက်ဆွေးလေးကာ အစာကြောအောင် လမ်းလျှောက်ချင်နေကြလေ၏။

ရာသီဥတုက ညရှစ်နာရီခန့် အချိန်မှာ ဆံစ၊ အကိုစ၊ တွေ တဖျတ်ဖျတ်လွင့်အောင် လေအေးအေးတွေ တိုက်နေတာပဲ ရှိသည်။ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးကလည်း တိမ်ကင်းစင်ကာ ပြည့်လှပြည့်စင် သရောင့်ရဲ့ အလင်းကြောင့် ကတ္တရာလမ်းနက်နက်သည်ပင် ရောင်ပြန်ဟပ်၍ လင်းလက်နေသည်။

အဲဒီလမ်းပေါ်မှာ သူငယ်ချင်းတွေ တစ်စုတစ်ဝေးတည်း လမ်းလျှောက်ရင်း ယုဒါက ရွာတွေမှာ ကျန်းမာရေးစစ်တမ်း ကောက်တုန်းက တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဒုက္ခတွေ၊ ရယ်စရာ ကမောက်ကမတွေ ပြောပြစားတိုက်ရင်း ဆူညံနေသည်။

အသံကောင်းသူ လတ်လတ်က လူသူရှင်းလင်းနေပြီ ဖြစ်သော့့လမ်းပေါ်မှာ ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် “ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ထိပ်ဆုံးမှာ” ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်သံချင်းဟောင်းတစ်ပုဒ်ကို ဆိုသည်လားသည်။

ခမ်းချက်စစ်ရဲ့ ... ဝင်ရောက်အဖွဲ့တော် ...

ကိုယ်တို့အဖွဲ့ထဲဝင်၊ တကယ်ကို စံဖြူဖွယ် ...

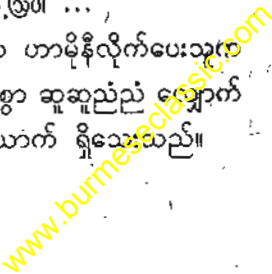
စိတ်ဝင်စားမှု၊ ဒိုးဂျော့ဂျော့ ...

မျက်စိများ နေတစ်စုံပါရီ

အါဟ ... ဂြိုဟ်ကြီးလေးနဲ့ ဖို့ ... ဗဟိုဖြူ ...

နာတ်လတ်ရဲ့ သံချင်းကို နောက်က ဟာမိုနီလိုက်ပေးသူက လိုက်ပေးလက်ခုပ်တီးသူကတီးနဲ့ ပျော်ရွှင်စွာ ဆူဆူညူညူ လျှောက်လာကြသော်လည်း တိတ်ဆိတ်နေသူနှစ်ယောက် ရှိသေးသည်။

သူနဲ့ ကျွန်မ။

သူငယ်ချင်းတွေကပဲ တမင်တကာ ထားခဲ့ကြသလား။ သူတို့ဟာ သူတို့ပဲ စကားပြောဆိုအုပ်စုဖွဲ့ လျှောက်သွားရင်း သူမနဲ့ ရဝေကို မေ့ကျန်ခဲ့သလား။ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ကတ္တရာလမ်းမပေါ်မှာ ရှေ့ကို စောကြိုလျှောက်သွားနှင့်ကြပြီး သူမနဲ့ ရဝေပဲ ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းခန့် နောက်ကျကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

လတ်လတ်ရဲ့ သီချင်းသံကို သူမ အတွေးနဲ့ သူမ ခေါင်းငုံ့နားတောင်ရင်း ခပ်နွေးနွေး လမ်းလျှောက်လာမိတာ . . . ဘေးနားကို ရဝေရောက်လာမှပဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားတော့သည်။

သူမဘေးမှာ ရဝေကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမရှိ။

သူမရဲ့ ရှေ့ဘက်မှာမှ . . . လက်ခုပ်တီး လှမ်းခေါ်ပြီး ကြားနိုင်ကြမည် သူမသူငယ်ချင်းအုပ်စု။

ရဝေနဲ့ သူမကို ဒီခရီးရဲ့ နောက်ဆုံးနေ့မို့ စကားပြောဖြစ်အောင် တမင်နောက်ချန်ထားခဲ့မှန်း သူမ ရိပ်မိလိုက်ပြီး ရှက်လည်းရှက်၊ စိတ်လည်း တိုသွားမိသေးသည်။

ဘေးနားမှာ အတူတူမလျှောက်ရုံတပယ် နီးကပ်လာသော ရဝေဆီက (Denim after shave) ရေမွှေးရနံ့ကြောင့် သူမ ပိုစိတ်လှုပ်ရှားကာ သူငယ်ချင်းတွေဆီ ပြေးထွက်မယ်လုပ်တော့ . . .

“နောင် . . . ခဏ နေပါဦး၊ ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူ လမ်းမလျှောက်ချင်ဘူးလား”

“မလျှောက်ချင်ပါဘူး”

စကားမပြောတော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ထားပြီးမှ လွှတ်ခနဲ ပြန်ဖြေမိလိုက်၍ သူမနှုတ်ခမ်းတွေကိုပဲ သူမ ကျိန်ဆဲချင်သွားပါသည်။ ရဝေက သူမအဖြေကြောင့် မျက်နှာမမျက်ဘဲ ခပ်ဟဟ၊ ရယ်မောနေ

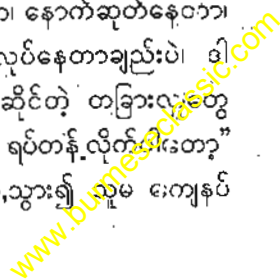
သေးသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ . . . နှောင်းရယ်၊ နှောင်းဘေးနားရပ်ပြီး အခုလို အတူတူတွေလျှောက်ခွင့် ဒီတစ်ညလေးပဲ ပေးပါ။ ကျွန်တော်ဖြန်ဆိုရင် ကျွန်တော် . . . နှောင်းနဲ့ အနီးဆုံးမှာ ခုလိုနေခွင့်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးလေ”

“အဲဒီလိုနေခွင့်မရှိအောင် ဘယ်သူက တားထားလို့လဲ”

“နှောင်းရယ် . . . နှောင်းနဲ့ ကျွန်တော့်အကြားမှာ တားမြစ်ထားတဲ့ အရာတွေက အများကြီးပါ . . . နှောင်း သိပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့ရဲ့ မိဘမျိုးရိုးဆိုတာတွေကို ဘေးဖယ်ထားလိုက်ပြီး၊ ပတ်ဝန်းကျင် ဆိုတာကို ခဏမေ့ထားလိုက်ဦး၊ နှောင်းမှာလည်း ဘယ်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ ကိုမွန်မြတ် ရှိတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာလည်း အတူတူ စေ့စပ်ထားတဲ့ ဥဩရှိတယ်၊ အဲဒီအရာတွေက နှောင်းစေ့ကို ကျွန်တော် လှမ်းလာချင်တဲ့ ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ တံတိုင်းတွေလို ဖြစ်ထားတယ်၊ နှောင်းနဲ့ အနီးဆုံးကို ကျွန်တော် လှမ်းလာချင်ပေမယ့် နှောင်းလို့မရဘူး . . . နှောင်း”

“ဒီမှာ . . . ရဝေ . . . ရှင် . . . ကျွန်မနဲ့ အနီးဆုံးထိ လှမ်းလာခဲ့ဖို့ကိုလည်း ကျွန်မ မခိုင်းခဲ့ပါဘူး၊ ကျွန်မနဲ့ အဝေးဆုံးကို ထွက်ဖို့လည်း ရှင်ကို ကျွန်မ မစေခိုင်းခဲ့ဘူး၊ အဲဒီခြေလှမ်းတွေကို နှင်းဟ်သဘောနဲ့ ရှင်ဆုံးဖြတ်ပြီး လှမ်းနေတာ၊ နောက်ဆုတ်နေတာ၊ အရာဟာ ရှင်ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ရှင်လုပ်နေတာချည်းပဲ၊ ဒါကြောင့် ရှင်လုပ်ရပ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မဆိုင်တဲ့ တခြားလူတွေကြောင့်ကို ထည့်ထည့်ပြောနေတာ ရှင် . . . ရပ်တန့်လိုက်ပါအောင်” သူ့ ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ် ဆွဲအသွား၍ သူမ ကျေနပ်

သွားပါသည်။ တကယ်ဆို အဲဒီထက်ကို သူမ၊ ပိုပြောသင့်သေးတာ မဟုတ်လား။

ရဝေက သူမကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ . . .။

“ဒါဆို . . . နှောင်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကရော . . . ဘာလဲ နှောင်းက . . . ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်စေချင်နေတာလဲ”

ထောင်းခနဲ သူမ၊ ဒေါသထွက်သွားသည်။ သူမ . . . ဘာ ဖြစ်စေချင်နေတယ်ဆိုတာ သူ မသိတူးလား။ သိလျက်သားနဲ့ မသိချင် ယောင်ဆောင်နေတဲ့ အဲဒီလိုယောက်ျားမျိုးကို သူမ ခါးခါးသီးသီး မုန်းတီးပစ်လိုက်ဖို့ ကောင်းတာ။

သူမလိုချင်တာ သူ့ဆီက “သေချာမှု” တစ်ခုပါ။ အခုတော့ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုတောင် ပိုင်ပိုင်မချမှတ်နိုင်သေးတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်က သူမဆီက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပေးဖို့ တောင်းဆို ရဲသေးသည်။

သူမက ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ပေးရမှာလဲ။

ဘာတွေနဲ့ “သေချာမှု” ကို ထုတ်ပေးရမှာလဲ။

“ဒီမှာ . . . ရှင် . . . ကျွန်မ၊ မေးတာကို မှန်မှန်ဖြေစမ်းပဲ . . . ရဝေ၊ ရှင်က . . . ရှင်ကိုယ်ရှင်တောင် ကျွန်မကို တကယ် ချစ်သလား။ မချစ်ဘူးလားဆိုတာ သေချာတဲ့ယောက်ျား မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်နှလုံးသားကို ရှင် ပြန်မေးကြည့်စမ်းပါ။ ကျွန်မကို ချစ်တယ်ဆိုတာ . . . အဲဟိုမှာ . . . လှမ်းမြင်နေရတဲ့ မိုးပေါ်က လမင်းကြီးကို ကလေး တစ်ယောက်က မရနိုင်မှန်းသိလျက်နဲ့ တမ်းတနေသလိုမျိုး စိတ်ကူး ယဉ်နေတဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ ရှင်ချစ်နေတာပါ။ ရှင်ရဲ့အိပ်မက်ထဲကနေ ရှင် ချစ်နေတာ၊ တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ ရှင် လိုချင်နေတဲ့ လမင်းကြီး

ရှင်ဆီ ခုန်ဆင်းလာဖို့ မြေပြင်ပေါ်ကနေ ငိုကြွေးပြီး ဆုတောင်းနေ မှု့ မရဘူး ရဝေ၊ ရှင်ကိုယ်တိုင်က လပေါ်ကို လှမ်းတက်နိုင်ဖို့ မြေစားတတ်ရတယ်”

သူ ငြိမ်သက်စွာ သူမရဲ့စကားများအောက်တွင် နစ်ဝင် သွားနေပါသည်။

“ကျွန်မ . . . သိရသလောက်တော့ ရှင် အဲဒီလိုလှမ်းတက်ဖို့ မသိတုန်းကမှ မကြိုးစားခဲ့ဘူး ရဝေ၊ ရှင်ဟာ . . . အခုထက်ထိ မြေပြင် မှာ ရပ်နေဆဲပဲ။ အဲဒါ . . . ရှင် ကျွန်မကို တကယ်မချစ်လို့ပေါ့”

“ကျွန်တော် . . . နှောင်းကို တကယ်ချစ်ခဲ့တယ်”

သူ့အသံက အကြောင်းမဲ့ အဖျားလေးခတ်၍ တုန်ယင်နေ သည်။ သူ့ရဲ့မျက်လုံးတွေလည်း လှုပ်ခါတုန်ရီလို့နေပြန်သည်။

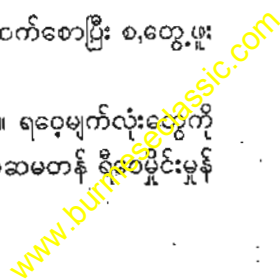
“ကျွန်တော်နဲ့ နှောင်း . . . ဘယ်အချိန်ကစပြီး ဆုံတွေ့ သွားခဲ့တာ နှောင်း . . . မှတ်မိရဲ့လား”

သူမ အနည်းငယ် မှဲ့ပြုံးလေးပြုံးလိုက်မိပါသည်။

“အဲဒါ . . . မထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ်ပါ။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ဆယ်တန်း တောင်ပြီး ဆေးတက္ကသိုလ်ပထမနှစ်ရောက်မှ စတင်မြင်ဖူးကြတာ ယူဒါက ကျွန်မတို့အဖွဲ့ဆီခေါ်လာပြီး မိတ်ဆက်ပေးတော့ ကျွန်မ ရှင်နဲ့ စတွေ့ခဲ့တာပေါ့”

“ကျွန်တော်က . . . နှောင်းကို အဲဒီထက်စောပြီး စတွေ့ဖူး တယ်”

သူမ၊ ဖျတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားပါသည်။ ရဝေမျက်လုံးတွေကို ကြည့်မိလိုက်တော့ သူ့မျက်ဝန်းတွေက အဆမတန် ရီစေမိုင်းမူန် သည်။

သူ့စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က လေးမင်နက်ရှိုင်းလွန်းပါသည်။ သူမ . . . ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နဲ့ မေးဖို့ကြိုးစားလိုက်မိသေးသည်။

“ရဝေ . . . ရှင်ဆိုလိုတာ . . . ရှင်က ကျွန်မကို . . .”

“နှောင်းက အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကို ဘယ်တော့မှ မှတ်မိနိုင်ပါ့မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ရှင်နှောင်းဆိုတဲ့ နာမည်တစ်ခု စတင်ရောက်လာခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်ဟာ တော်တော်ပင် ဖော်တော်တော်ပင် ဖော်တော်တော်ပင် အံ့ဩစရာလည်း ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ နှောင်းတို့ . . . ဟိုးငယ်ငယ်ကနေခဲ့တဲ့ ကျောင်းမှာ သုံးတန်းအထိ နေဖူးတယ်။ နှောင်းနဲ့ တစ်ခန်းတည်းပဲ။ အဲဒါ နှောင်းမှတ်မိလား။”

“အို . . .”

သူမ အံ့အားသင့်တွေဝေသွားစဉ်မှာ သူက စကားကို ဆက်ပြောသည်။

“နှောင်း မှတ်မိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း နှောင်းကို လေးတန်းစတင်တဲ့နေ့မှာမှ သတိထားမိခဲ့တာ။ အဲဒါ အဲဒီနေ့က ကျောင်းကို ဖေဖေခရာ၊ မေမေခရာ ကျွန်တော့်ကို လိုက်ပို့ခဲ့တယ်လေ။ အဲဒီနေ့မှာပဲ . . . နှောင်းကို နှောင်းရဲ့မေမေက ကျောင်းအပ်ရင်းလာပို့ခဲ့တာ ကျွန်တော့်ဖေဖေနဲ့ မေမေက မြင်သွားခဲ့တယ်။”

သူမ သိလိုက်ပါပြီ။ အဖြစ်အပျက်တွေက ကယ်လီပိုင်စတင်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ သူမ . . . ရိပ်မိလိုက်ပြီ။

တကယ်တော့ အဲဒီအချိန်တုန်းက သုံးလေးတန်းအထိ ကလေးလေးတွေရဲ့ နှလုံးသားဟာ နှလုံးလွန်းပါသည်။ အဲဒီလိုဆိုတဲ့အရာ ဝင်ရောက်နိုင်ဖို့ သိပ်ကို ငယ်ရွယ်သိမ်မွေ့လွန်းသေးသည်။

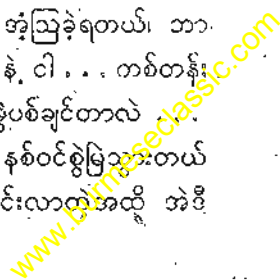
သို့ပေမယ့် သူမနဲ့ ရဝေအကြားမှာ ကြီးမားလေးလံသော မုန်းတွေနဲ့ စတင်ဝင်ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။ သူမတို့ရဲ့ နှလုံးသားမှာ ထဲထဲသို့ အဆိပ်နဲ့တူသော အမုန်းတွေ အတင်းထည့်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ခဲ့တာပါ။

ရဝေ . . . ။ အို . . . ကျွန်မ . . . သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ချင်နေပြီ။

“နှောင်းနဲ့ နှောင်းရဲ့မေမေကို ရုတ်တရက် ပက်ပင်းတွေ ခြိတ်ရတာနဲ့ ဖေဖေခရာ၊ မေမေပါ မျက်နှာတော်တော်ပျက်သွားတာ ကျွန်တော် မှတ်မိနေတယ်။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းက လာတော့ ကားပေါ်မှာ မေမေကမေးတယ်။ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ တစ်တန်းတည်းလား . . . သားတဲ့၊ ကျွန်တော်က ဟုတ်တယ် . . . လို့ဖြေလိုက်တော့ ဖေဖေက တစ်ခွန်းတည်းပဲ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ မင်းသားကို အခုချက်ချင်း ကျောင်းထုတ်ပြီး တခြားကျောင်းမှာ ပြောင်းထားလိုက်တော့ . . . တဲ့”

“သူတို့က အဲဒီလောက်တောင် ကျွန်မတို့မိသားစုကို မုန်းတီးထားတဲ့လား . . .”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီတုန်းက နားမလည်ခဲ့လို့ အရမ်း မလည်းခဲ့ရတယ်။ သူငယ်တန်းကနေ သုံးတန်းအထိ ပေါင်းလာတဲ့ အထိ သူ့ချင်းတွေကို ခွဲပြီး တခြားကျောင်းမှာ ပြောင်းတက်ရတော့ ကျွန်တော် စိတ်လည်း ညစ်ဟယ်၊ အံ့ဩလည်း အံ့ဩခဲ့ရတယ်။ ဘာကြောင့် . . . အဲဒီရှင်နှောင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ငါ . . . တစ်တန်းတည်း အတူဖြစ်နေတာနဲ့ ဖေဖေက ဘာလို့ ခွဲပစ်ချင်တာလဲ ဆိုတာကလေးဟာ ကျွန်တော်နှလုံးသားထဲမှာ နှစ်ဝင်စွဲမြဲသွားတယ် ဆိုတာပဲ။ ကျွန်တော် တဖြည်းဖြည်းကြီးပြင်းလာတာအထိ အဲဒီ

အဖြစ်ကို အမြဲသတိရနေတယ်။ ရှင်နှောင်းဆိုတဲ့ နာမည်ဟာ အလွတ်
မကျက်ရဘဲ ကျွန်တော်နှလုံးသားမှာ အမြဲ မှတ်မိနေတော့တာ”

“ရဝေ . . . အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်မရဲ့ဘိုးဘိုးကို ရဝေ
ဖေဖေက ခွဲစိတ်ကုသပြီး သေဆုံးသွားခဲ့လို့ ကျွန်မတို့ဖေဖေက အရင်
နာကြည်းပြီး တိုင်စာတွေပို့၊ အမှုတွေဖွင့် လုပ်မယ်လို့ ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်
လေ”

“အဲဒါတွေ . . . ကျွန်တော် နောက်မှ တဖြည်းဖြည်း သိခဲ့
တယ် နှောင်း၊ မေမေက တစ်စွန်းတစ်စ ပြောခဲ့တာရော၊ နောက်တော့
ကျွန်တော့်မမဆီက သိခဲ့တာတွေရောပေါ့၊ အဖြစ်အပျက်က နှောင်း
သိတာတွေထက် ပိုဆိုးတယ် နှောင်း၊ အဲဒီဆုံးသွားတဲ့ နှောင်းရဲ့ဘိုးဘိုး
ဦးဘရှင်ဟာ တရားသူကြီးစစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ နှောင်း
မှတ်မိလား”

“နှောင်းသိတယ်လေ . . . အဲဒါ . . .”

“နှောင်းရဲ့ဘိုးဘိုးဟာ . . . တစ်ချိန်တုန်းက ကျွန်တော်
ဖေဖေရဲ့ အဖေ၊ ဘိုးဘိုးဦးအောင်ဝေကို တရားမဝင် သစ်ရောင်းဝယ်
ကိစ္စတွေ နဲ့ ထောင်ဒဏ် ဆယ်နှစ်ချမှတ်ခဲ့တဲ့ တရားသူကြီးဆိုတာ
နှောင်း သိလား”

“အို . . .”

“ဟုတ်တယ် . . . ဘိုးဘိုးတို့လက်ထက်ကတည်း ပေါ့
ပေါက်ခဲ့တဲ့ အမုန်းတွေကို ကျွန်တော်တို့လက်ထက်အထိ သယ်ဆောင်
လာခိုင်းခဲ့တာပဲ နှောင်း၊ ကျွန်တော့်ဘိုးဘိုးဟာ အဲဒီတုန်းက သိပ်
အောင်မြင်ထင်ရှားနေတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် ကုန်သည်ကြီး
တစ်ယောက်ပါ။ အဲဒီထောင်ဒဏ်ကြောင့် သူ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့အရှက်

တက်ခဲ့လဲသွားခဲ့တယ်လို့ ဖေဖေက နောက်တော့ပြောပြခဲ့ဖူးတယ်”

“ဘုရား . . . ဘုရား . . . ရဝေ . . . အဲဒီအဖြစ်တွေဟာ
ဘယ် . . . တကယ်ပဲလား”

“တကယ်ပဲ နှောင်း၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ပြောရဲတာ ဖေဖေ
အဖေမယ် လူနာတွေထဲမှာ နှောင်းရဲ့ဘိုးဘိုး ဦးဘရှင် ပါဝင်လာတာ
မတော်တဆမှုတစ်ခု ဖြစ်သလို ဖေဖေအတွက် ကံဆိုးမှုတစ်ခု
ပဲတယ်။ ဖေဖေဟာ ကိုယ့်ရဲ့လူနာကို . . . ခွဲစိတ်ခန်းခွဲတင်ပေါ်မှာ
ခွဲစိတ်ရလောက်အောင် ကောက်ကျစ်ယုတ်မာတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး
အဲဒါ . . . တကယ်ကို မတော်မဆသေဆုံးမှု တစ်ခု”

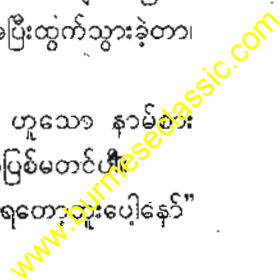
သူမ . . . တဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေသော ရဝေလက်မောင်း
တံကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း အားပေးမိလိုက်သည်။

“ကျွန်မ သိပါပြီ . . . ဝေရယ်၊ ကျွန်မ . . . အဲဒါတော့ နား
မထည့်ပေးနိုင်ပါပြီ”

“ဒါပေမဲ့ ဖေဖေဟာလည်း ဘိုးဘိုးလိုပဲ သူ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့
အရှက်ကို သိပ်တန်ဖိုးထားတဲ့လူပါ . . . နှောင်း၊ သူဟာ သူ့ရဲ့
အဖေအဖွားဂမ်းကျောင်းဖြစ်တဲ့ ဒီဆရာဝန်အလုပ်ကို သိပ်ကို နာကြည်း
အထိ အရှက်ရသွားတယ်။ သူ . . . ဒီပတ်ဝန်းကျင်ကနေ နာမည်
ထွက်မြှေးခဲ့ရတယ်။ ဖေဖေဟာ ကျွန်တော် အဲဒီကျောင်းပြောင်း
ခွင့်ရတဲ့ လေးတန်းနှစ်မှာပဲ မလေးရှားကို အပြီးထွက်သွားခဲ့တာ၊
အဲဒီလိုထိ ပြန်မလာပါဘူး . . . နှောင်း”

ယခုအချိန်မှစ၍ ရဝေအား “ဝေ” ဟူသော နာမ်စား
သုံးစွဲမိခြင်းအတွက် သူမကိုယ်သူမ အပြစ်မတင်ပါ။

“ဝေ . . . ဝေရဲ့ဖေဖေကို ဝေ ထပ်မတွေ့ရတော့ဘူးပေါ့နော်”

“ဆယ်တန်းဖြေပြီးတော့ မလေးရှားကို ကျွန်တော် သိလောက် အလည်သွားတယ်။ ဖေဖေကို အဲဒီအချိန်ကျမှ ကျွန်တော် ပြန်တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အဲဒီသုံးလတာဟာ အဖေ့အချိန်ပါပဲ နှောင်း၊ ဒါပေမဲ့ . . . ဝါပေမဲ့ . . .”

သူမ အံ့ဩစရာကောင်းသော အရာတချို့ကို စတင် ရှုလေသည်။ ရဝေ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စတော့ . . . ။

“ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို လေဆိပ်မှာ လာဆင်းကြိုက် ကျွန်တော့်ကို တွေ့တွေ့ချင်း တအားဖက်ပြီး ငိုခဲ့တယ် . . . နေ့ သူ . . . မျက်ရည်ကျခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ပြောတဖေဖေကို ခွင့်လွှတ်ပါ . . . တဲ့၊ သားကိုထားပြီး အဝေးကြီးကို . . . ဖေဖေ . . . ထွက်လာခဲ့ရတဲ့အတွက် ဖေဖေကို ခွင့်လွှတ်လေ။ ဖေဖေရဲ့မျက်ရည်နဲ့ အဲဒီစကားလုံးတွေအတွက် ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကို နာကြည်းရမလဲဟင်၊ လောကကြီးကိုလား . . .”

အေးစိမ့်စွာ တိုက်ခတ်လာသော လေထုရဲ့အောက်မှာ ရှုဝေ နဲ့သူမ . . . တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကျပ်ပြီး လက်ချင်း ဆုပ်ကိုင်လျက် တွဲလျှောက်လာမိကြတာ . . . ဘယ်သူများ ထိခိုက်နေပါသလဲ။

ဘယ်သူတွေကရော တားမြစ်ချင်ကြပါသလဲ။

ကျွန်မ . . . သူ့နှလုံးသားကို အစမှအဆုံး နားလည်နေမိပါပြီ။

ဘုရားသခင် . . . ။ ဖခင်တစ်ယောက်ရှိနေလျက်နဲ့ ဖခင်နဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခွဲခွာနေခဲ့ရမယ့် ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ သားဟာ ဘယ်လောက် အကျည်းတန် ရုပ်ဆိုးလိုက်ပါသလဲ။

လောကြီးရဲ့ အမုန်းတွေက ဘာဖြစ်လို့များ . . . ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ သူ့ဖခင်တို့ကို ရှင်ကွဲ့ ကွဲစေချင်ရပါသလဲ။

“ဝေ . . . ရှင် . . . ကျွန်မတို့မိသားစုကို အရမ်းမုန်းခဲ့သလား . . . ဟင်၊ ပြီးတော့ . . . ကျွန်မ . . . ကျွန်မကိုလည်း . . .”

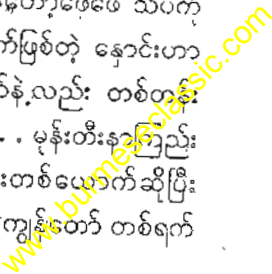
“ကျွန်တော် ဦင်ယာရီကို ခြောက်တန်းလောက်ကတည်းက ရေးခဲ့တယ်။ အဲဒီဦင်ယာရီရဲ့ ပထမဆုံးစာမျက်နှာမှာ လက်ရေးကြီးကြီးနဲ့ ရေးထားတဲ့ နာမည်တစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒါ . . . ရှင် . . . နှောင်း . . . တဲ့”

“အို . . .”

“ဟုတ်တယ် . . . ကျွန်တော် ကိုးတန်းအောင် ဆယ်တန်းနှစ်ဆောင်မှာ ကျွန်တော်နေခဲ့ဖူးတဲ့ နှောင်းတို့ရဲ့ အထက်တန်းကျောင်းက ကျောင်းသား တွေဆီမှာ နှောင်းအကြောင်းကို စတင်စုံစမ်းခဲ့တယ်။ နှောင်း . . . အဲဒီကျောင်းမှာ တက်နေတုန်းပဲ၊ ဘယ်ကျူရှင်တွေ တက်နေတယ်၊ ဘယ်မှာ နေတယ်၊ ဘယ်လိုပုံစံမျိုး ရှိတယ် ဆိုတာက အဝ . . . ကျွန်တော် သိလာတယ်”

“နှောင်းကို . . . ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် စိတ်ဝင်စားခဲ့တာလဲ . . . ဝေရယ်”

“ကျွန်တော် မြင်ဖူးချင်တယ်လေ၊ ကျွန်တော့်ဖေဖေ သိပ်ကို မုန်းတီးခဲ့တဲ့ မိသားစုတစ်ခုရဲ့ နောက်ဆုံးမျိုးဆက်ဖြစ်တဲ့ နှောင်းဟာ မုန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အပြင် ကျွန်တော်နဲ့လည်း တစ်တန်းတည်း ဖြစ်နေတော့တာကိုး၊ လောကမှာ ငါ . . . မုန်းတီးနာကြည်နေမယ့် ရန်သူအသိုင်းအဝိုင်းက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဆိုပြီး မြင်ဖူးအောင် လာကြည့်ချင်ခဲ့တယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် တစ်ရက်

ကျောင်းကလစ်ပြီး နှောင်းတို့ ကျောင်းအဆင်းမှာ နှောင်းကို လာချောင်းကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်”

“ဟယ် . . . ဓာကယ် . . .”

“ဟုတ်တယ် အဲဒီကတည်းက နှောင်းတို့ကျောင်းက ယူဖို့တို့၊ ဝေယံတို့နဲ့ ကျူရှင်အတူတက်ခဲ့ဖူးလို့ ရှင်းနိုးနေတယ်။ ယူဒါကျောင်းဆင်းတော့ ကျွန်တော့်ကိုပြတယ်။ အဲဒါလေ . . . မင်း လိုက်စုံစမ်းနေတဲ့ ရှင်နှောင်းဆိုတာ၊ စာလည်းတော်သလို မာနလည်း အရင်ကြီးတယ်တဲ့။ စိန်ဩဂတ်စတင်းမှာတော့ စတားပဲတဲ့။ အနားကလေးဖို့တော့ မကြိုးစားနဲ့ . . . တဲ့။ ကျွန်တော့်ကို ယူဒါက လျှောင်သွားတယ်”

“အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မကို ရှင် အရမ်းမုန်းသွားမှာပေါ့ ဝေ”

“ဟင့်အင်း . . . ကျွန်တော် . . . အရမ်း ချစ်သွားခဲ့တယ်”

“အို . . .”

သူမရဲ့လက်ချောင်းလေးတွေ ဆတ်ခနဲ တုန်ယင်စွာ သူ့လက်ဖဝါးထဲကလွတ်ဖို့ ရုန်းကန်မိလိုက်သည်။ သူက တင်းကျပ်စွာ ပြန်ဆွဲဆုပ်ထားသည်။

“ဝေ . . . လွတ်ပါ”

“မငြင်းပါနဲ့တော့ နှောင်းရယ်။ ကျွန်တော် နှောင်းကို ဘာအချိန်ကတည်းက စတင်ချစ်မြတ်နိုးခဲ့တယ်ဆိုတာ . . . နှောင်း သိလို့ မဟုတ်လား . . . အဲဒါ့အပြင် အရမ်းကောင်းတယ်။ ကိုယ်မုန်းတီးနာကြည်းသင့်တဲ့ ရန်သူတစ်ယောက်ကို ချစ်ခဲ့မိတယ် . . . လို့ ကိုယ်နှလုံးသားကိုယ် တောက်လျှောက် ကျွန်တော်အပြစ်တွေ တင်နေခဲ့မိတယ်။ နှောင်းကို ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ပြီးကတည်းက နောက်ထပ် ကျွန်တော် ဘယ်လောက်အကြိမ်ပေါင်းများစွာ နှောင်းကို နှောင်

နှောင်ခံလိုက်ကြည့်ဖူးတယ်ဆိုတာ နှောင်း . . . မသိဘူး မဟုတ်လား”

“မသိဘူး၊ မသိဘူး၊ သိလည်း မသိချင်ဘူး၊ မပြောပါနဲ့တော့ . . . ဝေ”

သို့သော် သူမ . . . ဘယ်အရာကိုမှ တားမြစ်၍မရတော့ပါ။

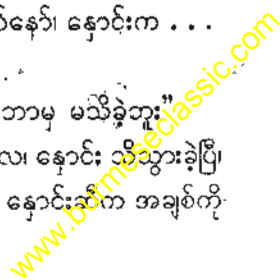
“နှောင်းတက်တဲ့ ကျူရှင်တွေကိုလည်း ခဏခဏ လာစောင့်ကြည့်ဖူးတယ်။ နှောင်းရဲ့ အိမ်ဘေးနားမှာလည်း တစ်နေကုန် လာစောင့်ပြီး ငေးဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ပိတ်ထဲမှာ နှောင်း ပြောလို့ပဲ။ အဲဒီမိန်းမဟာ ငါနဲ့အဝေးဆုံးမှာ၊ ငါ လက်လှမ်းမမီနိုင်တဲ့ နှောင်းကင်က လ၊တစ်စင်းလို့ပဲ။ သူနဲ့ငါအကြားမှာ တားဆီး ပိတ်ပင်တဲ့အရာတွေ အများကြီး၊ သူ့ကို ငါချစ်တယ်ဆိုတာ ငါ ဘယ်တော့မှ မပြောဘူးလို့ ကျွန်တော် သစ္စာဆိုခဲ့ဖူးတယ် . . . နှောင်း”

သူမ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်တန့်နေရသော်လည်း သူမရင်တွေ နှယ်လောက်တောင် လှုပ်ရှားခုန်ပေါက်နေတယ်ဆိုတာ သူမ သာ သိလေသည်။

“ဆေးကျောင်းကို အတူတက်လာရတော့ ပထမနှစ်ကတည်းက နှောင်းမှာ ချစ်သူရှိပြီသားလို့ သိလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော့် နှုတ်ချက်တွေ ပိုခိုင်မာသွားခဲ့တယ်။ ငါချစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မသိစေရဘူးလို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ဟန်ဆောင်ခဲ့ပေမယ့် . . . ကျွန်တော် ဟန်ဆောင်မကောင်းဘူး ထင်တယ်နော်၊ နှောင်းက . . . နှယ်လို့မှာစွာ သိနှင့်နေခဲ့တယ်”

“အို . . . မသိပါဘူး၊ နှောင်း . . . ဘာမှ မသိခဲ့ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ . . . အခု နှောင်းသိနေပြီလေ၊ နှောင်း သိသွားခဲ့ပြီ၊ ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ . . . နှောင်း၊ နှောင်းဆီက အချစ်ကို

ကျွန်တော် မရဲ့ ရအောင် ဆက်ပြီးတောင်းခံရမှာလား။ ဒါမှမဟုတ်
... နှောင်းပြောသလို ခပ်ညံ့ညံ့ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့
ကျွန်တော် မချစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် လက်ထပ်လို့
ရမှာလား . . . ၊ ကျွန်တော့်ဘဝကို ဘယ်သူတွေက ဆုံးဖြတ်ပေး
တာလဲ။ ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်တာ . . . ကျွန်တော်လုပ်ချင်တာကို
လုပ်ခွင့်ရှိရဲ့လား။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်ရော ပိုင်ရဲ့လား . . .
နှောင်းရယ်”

“ရှင်က . . . ဘာဖြစ်ချင်လို့လဲ . . . ဝေ”

“ကျွန်တော် မသိဘူး။ ကျွန်တော်သိတာ နှောင်းကိုချစ်တာ
တစ်ခုပဲ သိတယ်”

သူမ ရယ်မောလိုက်ပါသည်။ နာနာကျင်ကျင်နဲ့ပါ။

“မိန်းမတစ်ယောက်ကို အချစ်ချည်းပဲ ပေးလို့မရဘူး . . .
ဝေ၊ အချစ်ဆိုတာ ပါးစပ်ပါရင် လူတိုင်းပြောလို့ရတဲ့ စကားပေး
တစ်ခွန်းပဲ။ ရှင် . . . ကျွန်မကို လက်ထပ်မှာလား . . . ဝေ”

“နှောင်း . . . ”

သူ . . . ကျွန်မကို အံ့အားသင့်တုန်လှုပ်စွာ မျက်လုံးမှာ
ပိုင်းစက်လျက် ငေးကြောင်ကြည့်ဖို့သည်။ မမျှော်လင့်ဆုံးစကား
ကြားရ၍ ထင်သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ ပွင့်ဟကုန်ကြသည်။

သူမ . . . ယခုတစ်ကြိမ်ကျမှ သူ့ရဲ့အားငယ်ထိတ်လန့်မှု
လှုပ်ခါနေသော မျက်ဝန်းတွေထဲသို့ ခပ်နက်နက် စိုက်ကြည့်ပစ်လို
သည်။

“ကျွန်မမေးတာကို ဖြေလေ . . . ဝေ၊ မိန်းမတစ်ယောက်
ရှင် တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် လက်ထပ်ဖို့သတ္တိလည်း ရှိရမယ်။ ကျွန်

ရှင်လက်ထပ်ရဲမှာလား . . . ၊ ရှင်ဖေဖေရဲ့ အမုန်းတီးဆုံး ရန်သူ
ယောက်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးကိုလေ၊ ရှင်အနေနဲ့ ကျွန်မကို
ထပ်တဲ့အခါ ဘယ်အရာကိုစွန့်လွှတ်ရမယ်ဆိုတာ ရှင်သိပါတယ်။
အောက်က ရှင်ရဲ့ မိသားစုမျိုးရိုး၊ မိဘမေတ္တာ၊ တစ်ဖက်ကတော့
မိန်းမတစ်ယောက်တည်း။ ဘယ်ဟာကို ရှင် . . . စွန့်လွှတ်မှာလဲ။
သူလုံးတော့ တစ်ပြိုင်တည်း မရဘူးလေ . . . ဝေ”

သူမ လောကကြီးကို နာကြည်းစွာ ခပ်အက်အက် ဟားတိုက်
မိမိပစ်လိုက်ပါသည်။ သူမ၊ ဘေးနားမှာ သူလည်း ငြိမ်သက်စွာ
ထိုင်နဲ့၍ ကြေကွဲနေခဲ့သည်။ အို . . . နားလည်ပါတော့ကွယ်။
ကျွန်မတို့နှစ်ဦးစလုံးမှာ . . . ကျွန်မတို့ကိုယ်တိုင် မရှာဖွေဘဲနဲ့ အဖြေ
သူ ရှိနေပြီးသားပဲ။

“ဖြေပါဦး ဝေ၊ ရှင်က . . . ကျွန်မကို လက်ထပ်ရဲမှာလား။
အို . . . တကယ်လက်မထပ်ချင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို
ချစ်တယ် . . . ချစ်တယ်လို့ ခဏခဏ မပြောပါနဲ့လားဟင်၊ အဲဒါ
ကျွန်မ နှလုံးသားကို အနှိပ်စက်နိုင်ဆုံး နည်းမို့လို့ပါ”

သူ ငိုနေသည်။
လရောင်၊ ကြယ်ရောင်တွေရဲ့အောက်မှာ ယောက်ျား တစ်
ယောက်ရဲ့မျက်ရည်ကို ပြုံးပြက်စွာ သူမ၊ ပထမဆုံး တွေ့ရှိခဲ့ပါသည်။
သူမမှာ ချောမော့ဖို့ စိတ်ကူးမရှိတော့ပါ။ ချောလည်း မချောတတ်ခဲ့ပါ။
သူသည် သူ့မျက်ရည်တွေကို သူမ၊ မြင်တွေ့မှာ ရှက်ရွံ့စွာ
နှုတ်နဲ့ တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားသည်။ သူ့မျက်ရည်တွေကို သူ သူ့
အိမ်မှာပါ။ သူ့ရဲ့ရယ်သံတိုးဖွဖွကို သူမ၊ စတင်ကြားလိုက်ရသည်။
သူမရင်မှာလည်း ကြေကွဲစွာ စူးနင့်လျက်ပါ။

“နောင်းက . . . ကျွန်တော့်ကို စိန်ခေါ်တတ်တယ်နော်
နောင်း . . . အဲဒါ ကျွန်တော့်ကို ရက်ရက်စက်စက် စိန်ခေါ်လိုက်တာ
မဟုတ်လား၊ ကဲ . . . ပြောပါဦး နောင်း၊ ကျွန်တော်က လက်ထပ်
တောင်းခံခဲ့မယ် ဆိုရင်ကော . . . နောင်းက ကျွန်တော့်ကို လက်
ထပ်မှာမို့လို့လား၊ နောင်းကိုယ်တိုင်ရော . . . အရာရာကို စွန့်လွှတ်
ပြီး ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်နိုင်လို့လား . . . ဟင်”

အံ့ဩစရာကောင်းလွန်းစွာ သူနဲ့ ကျွန်မရဲ့ အချစ်သည်
ထက်ထိ စိန်ခေါ်မှုများစွာနဲ့ အနိုင်လိုချင်နေကြတုန်း ရှိသေးသည်
သူသည် ကြေမ္မာကျင်နေသော မျက်လုံးများကို အသေ
သို့ လွင့်လျက် ထိုစကားကို ပြောလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အဲဒီလောက် အရာရာကို စွန့်
လွှတ်ပြီးမှ ရယူလောက်အောင် အဲဒီအရာကရော တန်ဖိုးရှိရဲ့လား
. . . နောင်း”

သူမ အေးစက်စွာ ဖြေလိုက်သည်။

“လောကကြီးမှာ ဘယ်အရာမှ အလကားမရဘူး . . . စေ
တစ်ခုခုကို လိုချင်ရင် တစ်ခုခုကို စွန့်လွှတ်ရတတ်တယ်၊ အချစ်ဆိုတာ
ကိုလိုချင်ရင်တော့ ရှင်မောင်လင့်ထားတာထက် ပိုပြီး များများစားစား
ပေးဆပ်ရတတ်တယ်၊ အဲဒါပါပဲ”

“နောင်းက . . . ကျွန်တော့်ကို ချစ်သလား . . .”

သူမ မေးခွန်းကို သူမ လျှောက်ပြောင်ရယ်မောပစ်လိုက်သည်။

“အဆင့်မကျော်ပါနဲ့ . . . ဗေရယ်၊ မိန်းမတွေဟာ သူတို့
လက်ထပ်ချင်တဲ့ ယောက်ျားကိုမှ ချစ်တယ် . . . လို့ ပြောတတ်ကြ
တယ်၊ ရှင် . . . ကျွန်မကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းပြီးပြီလား . . .”

သူ့မျက်နှာ အနည်းငယ် ပျက်ယွင်းသွားပါသည်။

“နောင်း . . . အဲဒါ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

သူ့ရဲ့မေးခွန်းသည် တိုတောင်းစွာ မာဆတ်နေခဲ့သည်။

သူမ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းသော အပြုံးတစ်ခုဖြစ်၏။

“ရှင်းရှင်းလေးပါ . . . ခေ၊ မိန်းမတွေဟာ ယောက်ျားတွေ

ကိုယ် လက်မထပ်ချင်တဲ့သူကို ချစ်တယ်လို့ လွယ်လွယ်မြောတတ်

ကြတဲ့ လူသားတွေမဟုတ်ဘူး ဆိုတာလေ . . . ကျွန်မတို့မိန်းမတွေက

ကိုယ်လက်ထပ်ဖို့ ရှည်စူးထားတဲ့သူကိုပဲ ချစ်တယ်လို့ ပြောချင်တယ်၊

မိန်းမတွေရဲ့ အချစ်က လက်ထပ်ခြင်းနဲ့ တစ်ထပ်တည်းကျတယ်၊ ရှင်

ကျွန်မကို လက်ထပ်ပါ့မယ်လို့ မပြောဘဲနဲ့ ကျွန်မဆီက

ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ကြားရဖို့ မမျှော်လင့်နဲ့ . . .”

သူမ၊ ချာခနဲ သူ့ရှေ့က လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ . . .

အံ့ဩစွာ ရပ်တန့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သော်လည်း ချက်ချင်းပင် သူမနောက်

ပြေးလိုက်လာသည်။ သူမလက်တစ်ဖက်ကို သူ ကြမ်းတမ်းစွာ

ဆွဲတိုင်ရင်း သူ့ဘက်သို့ လှည့်ခိုင်းစေသည်။

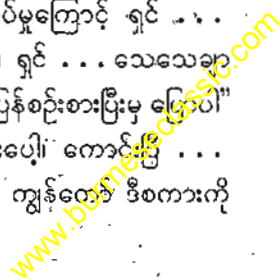
“နောင်း . . . နောင်းကို ကျွန်တော် လက်ထပ်မယ်”

သူမ ရယ်မောလိုက်ရသည်။

“ခဏတာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုနဲ့ ရူးသွပ်မှုကြောင့် ရှင် . . .

အမှတ်လွယ်နဲ့ ဒီစကားကို မပြောစမ်းပါနဲ့ဝေ၊ ရှင် . . . သေသေချာချာ
နာ စဉ်းစားဖို့ ကျွန်မ အချိန်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ပြန်စဉ်းစားပြီးမှ ပြောပါ”

“ဒီစကားကို နောင်း . . . မယုံဘူးပေါ့၊ ကောင်းပြီ . . .
နောင်း ယုံကြည်နိုင်လောက်မယုံ အချိန်ကျမှ ကျွန်တော် ဒီစကားကို

ထပ်ပြောမယ်၊ နှောင်း ဘယ်လိုမှ ငြင်းဆန်လို့မရမယ့်နေ့ကျနေ့ ကျွန်တော် ပြောပါမယ်၊ အဲဒီနေ့ကျရင် ကျွန်တော်က လက်ထပ်ခွင့် တောင်းတဲ့အခါ . . . ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့အချစ်ကိုသာ နှောင်းဆီမှာ ရှိနေအောင် ကြိုးစားပါ”

ကြည့်စမ်း . . . ။

အဲဒီရဝေဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ . . . ။

အဲဒါ . . . မိန်းမတစ်ယောက်ဆီက လက်ထပ်ခွင့် တောင်းနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ပြောသင့်တဲ့စကားမျိုးလား . . . ။

ဘယ်လောက်တောင် အတ္တကြီးမားပြီး အနိုင်လိုချင်တဲ့ လူစားမျိုးလဲ . . . ။

အဲဒီလိုလူစားမျိုးကိုမှ သူမရဲ့အသည်းနှလုံးနဲ့ အနီးဆုံးနေရာကို ရောက်လာခွင့်ပြုခဲ့တာ သူမ၊ မှားပြီထင်ပါရဲ့။

အဲဒီလောက် မာကျောပြီး ရိုင်းစိုင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သူမကလည်း ပို၍အနိုင်လိုချင်မိပြန်သည်။

“ဒီမှာ . . . ဝေရဲ့ . . . လောကကြီးမှာ လူတွေဟာ ကိုယ်လိုချင်တာတွေချည်းပဲ ရတတ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ မလိုချင်တာတွေလည်း ရချင်ရတတ်တာပဲဆို . . . ရှင် တစ်ခါက ပြောခဲ့ဖူးတာလေရှင် . . . မက်မက်မောမော တောင်းခံနေတဲ့ ကျွန်မရဲ့အချစ်ဟာ နှင့်အတွက် လိုအပ်မှုတစ်ခု ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မှာပေါ့။ ရှင့်အတွက် မလိုအပ်တဲ့ ချစ်ခြင်းတရားကို ကျွန်မက ပေးမိတယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒီအချိန်မှာ ရှင် လက်ခံနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ . . . ဝေ”

“နှောင်းရဲ့အချစ်ကို ကျွန်တော် အမြဲတမ်း လိုအပ်တယ် နှောင်း။”

သူမ၊ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းကိုခါပစ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ ရဝေကို အနည်းငယ်သနားစွာ ငေးကြည့်လျက်က ထိုစကားကို ပြောပစ်လိုက်သည်။

အဲဒါ အမှန်တရားတစ်ခုပါ . . . ဝေ။

“လောကကြီးမှာ ဘယ်အရာမှ မရှိမဖြစ် အမြဲတမ်းလိုအပ်တယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး . . . ဝေရယ်၊ အဲဒီ မရှိမဖြစ်လိုအပ်တဲ့ . . . အရာတွေ (Essential) ဆိုတဲ့ အရာတွေအားလုံးဟာ အချိန်ကာလအရင်းအခြားတစ်ခုအတွင်းမှာပဲ အသုံးဝင်ကြတာပါ။ တစ်ချိန်ချိန်အတွက် သူတို့ကို မလိုအပ်တော့တဲ့အချိန်တွေ ရှိလာကြတာပဲ။ အဲဒီအချိန်တွေမှာ မရှိရင်မဖြစ်ဘူးလို့ ကျွန်မတို့ ထင်ခဲ့ကြတဲ့အရာတွေ မရှိတော့တည်း ကျွန်မတို့ အသက်ဆက်ရှင်လာရတယ်၊ သူတို့မရှိဘဲနဲ့လည်း ကျွန်မတို့ဘဝကို ဆက်လက် ဖြတ်သန်းရဦးမယ်ဆိုတာ . . . ဝေရဲ့နေ့တွေ ဝေ . . . သိလာမှာပါ။ သိလာပါစေလို့လည်း . . . ကျွန်မ . . . ဆုတောင်းပါတယ်”

“အချစ်ဆိုတာ ...

ဘောက်စီဂျင်ခါတ်ငွေ့နဲ့ တူတယ်၊

သူရဲလက်သတ္တိက

လူတွေ အသက်ရှင်ဖို့အတွက်

ရှာဖွေရမယ့် ဂေထုထဲမှာ

မရှိမဖြစ်ပါဝင်ဖို့ လိုအပ်သလို ...

မီးတောက်တွေ ဟောင်ကျွမ်းဖို့ကိစ္စည်း

ကူညီအားပေးတဲ့

ပစ္စည်းဖြစ်တယ် ...”

သုံး

နောက်ဆုံးတော့ သူမ၊ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ စောင့်စားနေရင်း မေ့တွေ့ချင်ဆုံးသောတစ်နေ့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ကိုမွန်ကို ဘယ်လိုစကားမျိုးနဲ့များ နှုတ်ဆက်ခဲ့တာရင် . . . သူ့အတွက် အသက်ညှာဆုံးဖြစ်နိုင်မလဲဟု သူမ ခပ်ကြောင်ကြောင် စဉ်းစားခဲ့သမျှ အဲဒီနေ့မှာတော့ သူမနှုတ်က ထွက်သံမျှ စကားတွေကို သူမကိုယ်တိုင်ပင် မမှတ်မိနိုင်တော့ပါ။

တကယ်ကတော့ ချစ်သူတစ်ယောက်ရဲ့ လမ်းခွဲစကားတာ ဘယ်တုန်းကများ သက်ညှာပေါ့လျော့သွားစေမယ့် အသုံးအနှုန်းမျိုး ရှိခဲ့လို့လဲနော်။ ခံစားရတာချင်းတော့ အတူတူပဲနေမှာပါ။

အဲဒီလိုစဉ်းစားမိတိုင်း ကိုမွန်လိုလူမျိုးကို ဘာလို့ သူမဖောက်မိသလဲဟုတွေးရင်း အဖြေရှာမရဖြစ်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်တိုင် ထုရိုက်သေဆုံးချင်လာတာပဲ အဖတ်တင်သည်။

ကိုမွန်မှာ အပြစ်ရှိသလား . . .

နေပါဦး . . . လူတစ်ယောက်မှာ အပြစ်ရှိမှပဲ ထားရင် ချစ်ဆုံးဖြစ်ရမှာလား။ အပြစ်မရှိဘဲနဲ့လည်း တစ်သက်တာ လက်တွဲချင်မှ ဖြစ်မှာပေါ့။

သေချာတာကတော့ ဒီလိုမျိုး သူမဘက်က ဖောက်ပြန်နေသည့် နှလုံးသားတစ်ခုနဲ့ ကိုမွန်အပေါ် လိမ်ညှာနေရမှာမျိုး သူမ

လုပ်ချင်တော့တာ ဖြစ်သည်။ ရင်ထဲက တကယ်မချစ်တော့ပါဘဲ (အချစ်လျော့သွားတာ သိသိကြီးနဲ့) “ကိုမွန် . . . ကိုမွန်ကို နှောင်အရမ်းချစ်ပါတယ် . . .” ဟု လိမ်ညှာစကား သူမ လုံးဝ မပြောနိုင်တော့ပါ။

စိတ်ထဲကမပါဘဲ သူမက ကိုမွန်ဆီ တဖွဲ့တနွဲ့ စာရေး လွှမ်းခြေနေဖို့ မလိုအပ်တော့ဘူး ထင်ပါသည်။

သူမက သူမဘက်ကနေ၍ စဉ်းစားကာ ကိုမွန်ကို တိတိကျကျငြင်းဆန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

မဟုတ်ဘူးလား . . . ကိုမွန်ကို သူမဆီက ဆက်ပြီး လိမ်ညှာ ဟန်ဆောင်မှုတွေပေးဖို့ မလိုတော့ဘူး မဟုတ်လား။ ကိုမွန်တို့ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောပြရတော့မှာ။ သူမ . . . ရှိုးသားစွာ ခန့်ခံလိုက်သင့်တာ . . .

သူမ၊ သာဆိုလျှင်လည်း . . . ချစ်သူတစ်ယောက်ဆီက ဟန်ဆောင် ယုယ၊ မူမျိုးထက် ရိုးသားပွင့်လင်းသော လမ်းခွဲစကားကိုပဲ ကြားလိုပါသည်။

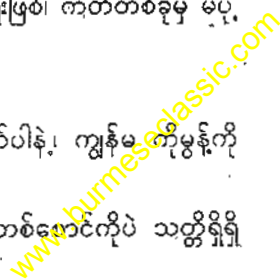
သူမ . . . ပြောရမည်။

ကိုမွန်က တစ်လတစ်ခါတော့ စာရေးပါဟု မှာထားခဲ့သော်လည်း သူမ ကိုမွန်ဆီ စာတစ်ကောင်မှ မရေးဖြစ်၊ ကတ်တစ်ခုမှ မပို့ခြင်းခဲ့တာပင် လပေါင်းများစွာ ကြာလှပြီ။

ပထမဆုံး ရေးသင့်တာ . . .

“ကိုမွန် . . . ကျွန်မကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မ ကိုမွန်ကို သစ္စာဖောက်မိပါပြီ၊ ကျွန်မ . . .”

အို . . . အဲဒီလိုအစချီတဲ့ စာမျိုးတစ်ဖောင်ကိုပဲ သတ္တိရှိရှိ

မိုးနီပွင့်

ဆေးလို့တ်သင့်တာလေ။

ဒါပေမဲ့ . . . အဲဒီလိုစာတစ်စောင်နဲ့ ကိုမွန်ကို နှုတ်ဆက်
လို့တ်ရမှာကိုကျ မတရားဘူးဟု သူမ ထင်ပြန်သည်။ ကိုမွန်ကို
“ချစ်တယ် . . .” ဟု ပြောခဲ့စဉ်က မျက်နှာချင်း စေ့စေ့ကြည့်၍ သူ
ပြောခဲ့ဖူးသလို အခု “မချစ်တော့ဘူး . . .” လို့ ပြောရမယ့် စကား
လည်း မျက်ချင်းဆိုင်၍ ပြောထွက်ရဲရမည်ဟု သူမကိုယ်သူမ အပြစ်
တန်မိသည်။

အဲဒီလောက်တော့ သူမ မျက်နှာပူဖို့ သင့်တာပေါ့။ သစ္စာ
ခဲ့သူက ကျွန်မပဲ။ ဖောက်ပြန်ခဲ့သူက ကျွန်မပဲ။ ကိုမွန် အပြစ်တင်သမှု
ကိုမွန် အော်ဟစ်ပေါ်ရန်ကဲ့သို့ သူမ ခေါင်းငုံ့ခံဖို့ သူမဘက်က
တာဝန်ရှိပါသည်။ (ကိုမွန် ဘယ်တော့မှ သူမကို နာကျင်အောင် ရှိတ်
လိမ့်မည်မဟုတ်တာ သူမ . . . သေချာစွာ သိထားသည်။)

သူမ လုပ်ခဲ့သမျှ အပြစ်အတွက် သူမ . . . အပြစ်ဒဏ် ခံ
သင့်ပါသည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မှားယွင်းနေမှန်း သိလျက်နဲ့ တည့်
တည့်ကြီး ဝင်တိုးခဲ့သူက သူမ မဟုတ်လား။ ဘာလို့ သစ္စာဖောက်ခဲ့
တာလဲ . . . နှောင်းရယ်ဟု မေးလာလျှင် သူမဘက်က အဖြေ အခံ
သင့် မရှိပါ။

သူမကိုယ်တိုင်လည်း ယူမရဲ့နလုံးသားကို ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း
မရှိပါ။ ဝတ်ဘက်က ကိုမွန်ကို စွန့်လွှတ်ရမှာ၊ ကိုမွန်က နာကြည်း
မုန်းတီးမှာ၊ လူတွေက အပြောင်းအလဲမြန်တဲ့မိန်းမလို့ စွပ်စွဲမှာ၊ အဲဒါ
တွေနဲ့ ယှဉ်လျှင် မောင်ကိုစွန့်လွှတ်ရမှာက ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်သော
ဆုံးရှုံးမှုကြီး ဖြစ်နေသည်။

ဘုရား . . . ဘုရား . . . ။ မောင်ကို သူမ ဘယ်လိုမှ ဆုံးရှုံး
မဖြစ်ပါ။

ကျန်သော အပြစ်ဒဏ်များ၊ ရှုတ်ချမှုများ သူမ ခံနိုင်သည်။
မောင်အပိုင်းတွေ စိတ်ဆင်းရဲမှာ၊ နှစ်ဘက်မိသားစုက စွန့်ပစ်
သွားကြမှာ . . . အဲဒါတွေကို မကြောက်ရွံ့ဘဲနဲ့ တောင် မောင်ကို
သူမ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရတာလေ . . . ။

ကိုမွန်ကို နှုတ်ဆက်လမ်းခွဲရမယ့်အဖြစ်ဟာ မောင်ကို ဆုံးရှုံး
သောက် မကြီးကျယ်တော့ပါ။

မောင်နဲ့ ဝေးရင် . . . ။

ဟင့်အင်း . . . ဝေးလို့ကို မဖြစ်ပါဘူး။

သူ့ရဲ့ တုန်လှုပ်အားငယ်နေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို အမြဲသတိရ
တပေါ့။ အေးစက်တုန်ရိုနေတဲ့ သူ့လက်ချောင်းတွေကို ကျွန်မက
အုပ်ကိုင် အားပေးချင်တာ။ သူ့သုံးနေကျ GUCCI ရဲ့ RUSH
အိပ်မက်ထဲထိ လိုက်နှောင့်ယှက်တော့မှာ။

သူ့မျက်ရည်တွေကို ရယ်သံအဖြစ်ပြောင်းလဲဖို့ ကျွန်မကို သူ
အိပ်မက်ထဲထိ လိုက်နှောင့်ယှက်တော့မှာ။ ကျွတ်ဆတ်ဆတ်
အိုင်လိုချင်နေတဲ့ ကောင်ကလေးကို အရှုံးပေးဖို့ ကျွန်မ လူ
တာတာပါ . . . ကိုမွန်။

သူနဲ့ ကျွန်မ အချိန်အများကြီးနောက်ကျပြီး တွေ့ခဲ့ရတာ
အတိုက်ရင်နာစရာကိစ္စ ဖြစ်ခဲ့ရတာ။ ကျွန်မ အဲဒီလို မရည်ရွယ်

ကိုမွန်ကို လှည့်စားဖို့ . . . ။ ကိုမွန်အသည်းကို ခွဲဖို့ . . . ။
ကိုမွန်ကို ဘယ်လို အလှပဆုံး စကားလုံးတွေနဲ့ ပြောပြရ

မလဲဟု တွေးတောမိစဉ်မှာပင် သူမ ငိုချင်လာသည်။

ဘယ်သူ့ကို အပြစ်တင်ရမလဲဟင် . . . ။ သူမနှလုံးထဲ
ဘယ်သူ့ကို လိုအပ်နေပြီ။ ဘယ်သူ့ကို မလိုချင်တော့ဘူးဆိုတာ
ကျကျ သိရှိနေတဲ့အဖြစ်ဟာ . . . ။

အမှန်တော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။

ယခုလိုအချိန်မျိုးမှာ ကိုမွန်သည် သူမနဲ့ မိုင်ပေါင်း
ချီ၍ ဝေးလံသောနေရာ၌ ရောက်ရှိနေခြင်းအတွက် ကံကြမ္မာ
ဆူမ ကျေးဇူးအရမ်းတင်လိုမိသည်။

အနည်းဆုံးတော့ . . . ကိုမွန် . . . ကိုမွန် ငိုမည်ဆို
အဲဒီမျက်ရည်ကို သူမ မမြင်ရတော့ဘူးပေါ့။

သို့ပေမယ့် မျက်ရည်များထက် အဆပေါင်းများစွာ သူမ
နှလုံးသားအပေါ် ခြောက်လှန့်စိုးမိုးနိုင်သည့် စကားလုံးတွေ
ပြောပြခဲ့မိသည်။

အဲဒီနေ့မှာလေ . . . ။

တယ်လီဖုန်းထဲကနေ ကိုမွန် ပြောပြခဲ့တာပေါ့။

“နှောင်းလေး . . . ဘာလို့ စာမရေးတာလဲကွာ၊ နှောင်း
လေး . . . ကိုယ့်ဆီ စာမရေးတာ ရှစ်လရှိသွားပြီ၊ ကိုယ် ဖုန်းဆက်
လည်း သုံးခါရှိပြီ၊ နှောင်းလေးအိမ်က ပြောမပြကြဘူးလား၊ နှောင်း
လေး . . . ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ နှောင်းလေး . . . အဆင်မပြေတာ

တာများဖြစ်နေလဲ၊ ကိုယ့်ကို ပြောပါဦး”

မေးခွန်းတွေ ဆက်တိုက်မေးနေသော ကိုမွန်စကားတွေ
ကြားထဲက သူမ ဘာကို စူးပြောရမှန်းလည်း မသိ။ အံ့ကြိမ်ကြိမ်အခါခါ
ကြိုတင်စဉ်းစားထားပြီးဖြစ်ပါလျက် တကယ်တမ်း ပြောရမည်ဆိုသော
အခါ နှုတ်က ဆွံ့အနေပြန်သည်။

“ကိုမွန် . . . ”

သူမ တုန်လှုပ်စွာ ပြန်ထူးလိုက်မိသည်။

“နှောင်းလေး . . . ကိုယ့်ကို စိတ်ကောက်နေတာလား၊
စိတ်ဆိုးနေတာလား”

“ဟင်အင်း . . . ”

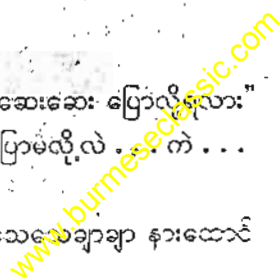
“ဒါဖြင့် . . . ဘာဖြစ်လို့ စကားမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်နေတာ
လဲကွာ၊ ဒီမှာ ကိုယ်က . . . နှောင်းလေးရဲ့အသံကို ကြားချင်လွန်းလို့
မိုင်ပေါင်း ထောင်ချီဝေးတဲ့နေရာကနေ လှမ်းဆက်နေရတာ၊ ဒီမှာ
ညသန်းခေါင်ကျော်နေပြီ . . . နှောင်းလေးရဲ့ ကိုယ့်ကို အရင်ကလို
စကားတွေ ဆူညံအောင် ပြောဦးလေ . . . ဘာတွေ စိတ်ဆိုးနေ
တာလဲ”

“ကိုမွန် . . . အခု . . . ကိုမွန်အိမ်ခန်းက ဆက်နေတာ
လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒါဆိုရင် . . . စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောလိုရလား”
“ရတာပေါ့ . . . နှောင်းရဲ့ ဘာပြောမလို့လဲ . . . ကဲ . . .
ပြော”

“နှောင်း ပြောတာ . . . ကိုမွန် သေပေချာချာ နားထောင်

မိုးနွယ်

ပေးပါ။ နှောင်းကို . . . နှောင်းကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ . . . ကိုမွန်နဲ့ ပြီးတော့ . . . မုန်းချင်လည်း မုန်းပါ။ နာကြည်းချင်လည်း နာကြည်းပါ။ နှောင်း . . . ကျေနပ်ပါတယ်။ နှောင်း . . . အမှားတစ်ခု . . . အမှားတစ်ခု လုပ်ခဲ့မိပြီ . . . ကိုမွန်”

“အမှား တစ်ခု . . . ”

ကိုမွန်ရဲ့ ရေရွတ်သံကို သူမ၊ မကြားမိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ စက္ကန့်ပေါင်းများစွာ တိတ်ဆိတ်သွားကြလျက် ကိုမွန်က သူမ၊ စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်အောင် ကြိုးစားနေပုံရသည်။

ဘာစကားမှ မပြောတော့။ သူမပါ ဘယ်လိုစကားနဲ့ ရွှေဆက်ပြောရမှန်းလည်း မသိတော့။ နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်သက်သွားမိတာ တော်တော်ကြာကြာ။

“နှောင်း . . . အဲဒါ . . . အမှားတစ်ခုဆိုတာ သေချာရဲ့လား”

“ကိုမွန်ရယ် . . . နှောင်းလေ . . . ”

“နှောင်းဟာ . . . အမှားတစ်ခုမှန်းသိလျက်နဲ့ ဘယ် . . . ဝှက်ဝင်တိုးမယ့် မိန်းကလေး မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုမွန် သိပါတယ်။ နှောင်း လုပ်ခဲ့တာ . . . အနည်းဆုံး တစ်စုံတစ်ယောက်အတွက်တော့ မှန်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ကိုမွန် ခန့်မှန်းရဲ့တယ်။ နှောင်းက ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုယ် သိပ်ယုံကြည်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ ကဲ . . . ပြော . . . နှောင်း . . . အာအမှားပဲ လုပ်ခဲ့ လုပ်ခဲ့ . . . ကိုမွန် နားလည်ပေးနိုင်တယ်”

“ကိုမွန် . . . နားလည်မပေးပါနဲ့။ နှောင်းလုပ်ခဲ့တာ တစ်စုံတစ်ယောက်အတွက် မှန်ကန်ခဲ့တယ်ဆိုရင် အဲဒီတစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ . . . နှောင်းထစ်ယောက်တည်းပါပဲ။ ကျန်တဲ့တခြားလူတွေအတွက်

တော့ မှားယွင်းနေခဲ့တယ်။ အထူးသဖြင့် . . . ကိုမွန်အပေါ် . . . ”

“ကိုယ့်အပေါ် . . . ဟုတ်လား”

အခုထက်ထိ ဖြူစင်စွာ ဘာမှမရိပ်မိသေးသော ကိုမွန် သေးခွန်းကြောင့် သူမရင်ထဲမှာ စူးနစ်နာကျင်သွားသေးသည်။

ကျွန်မ ဒီထက်မက နာကျင်သင့်တယ်။

“ကိုမွန်အပေါ်မှာ . . . ကျွန်မ . . . ကျွန်မ သစ္စာဖောက်ခဲ့

မိပါပြီ ကိုမွန်”

ဖုန်းထဲမှာ ကိုမွန်အသံတွေ ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့လေသည်။ အသက်ရှူသံတောင် မကြားရလောက်အောင် ကိုမွန်ဘက်က ငြိမ်သက်ဆွဲအသွားခြင်းကို သူမ၊ မတန်တဆ . . . ဆိုနှင့်ကြေကွဲသွားရပါသည်။

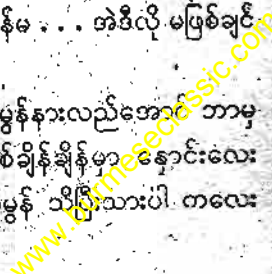
သူမ၊ မျက်ဝန်းတွေ ပူနွေးစွတ်စိုလာသည်။

“ကိုမွန် . . . နှောင်း . . . နှောင်းပြောတာ ကြားရဲ့လားဟင်”

ကိုမွန်ဆီက စကားပြန်မရပါ။ သူ . . . တိတ်ဆိတ်နေဆဲ နှိုးသေးသည်။ မျက်ရည်များကို သူမ၊ သူတံသင်ပစ်ရင်း ဝိုရိုက်သံထွက်မိအောင် သူမ၊ ကြိုးစားသည်။ ကိုမွန်အပေါ်မှာ မျတ်ရည်နဲ့ အသနားခဲ တာမျိုး မဖြစ်သင့်ဘူး မဟုတ်လား။

“ကျွန်မလေ . . . ကိုမွန်မဟုတ်တဲ့ တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်နေခဲ့တယ် . . . ကိုမွန်၊ ကျွန်မ . . . အဲဒီလို မဖြစ်ချင်ပါဘူး ဒါပေမဲ့ . . . ”

“တော်ပါတော့ . . . နှောင်း။ ကိုမွန်နားလည်အောင် ဘာမှ သပ်ပြီးရှင်းပြဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့တော့။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ နှောင်းလေး ဆဲဒီလိုစကားမျိုး ပြောလာလိမ့်မယ်လို့ ကိုမွန် သိပြီးသားပါ။ တလေး

ရယ်”

“ကိုမုန် . . .”

သူမဟာ သိပ်ကို ယုတ်ညံ့ခိုင်းစိုင်းတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့ပါပြီ။ သူမရဲ့ခြေလှမ်းတွေကို ကိုမုန်က ကြိုတင်သိနေခဲ့တယ် . . . တဲ့လား။

ဒါဖြင့် . . . ဘာဖြစ်လို့များ ကိုမုန်က စောင့်ကြည့်ခွင့်လွတ် ပေးခဲ့တာလဲ . . . ကိုမုန်ရယ်။

“နောင်မှာ . . . ကိုမုန်ကို သိပ်ကိုတိကျပြတ်သားတဲ့ ဦးနှောက်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ချစ်သူအဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကိုမုန် သိပါတယ်။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ . . . နှောင်းလေးရဲ့ နှလုံးသားက တတယ်ချစ်မြတ်နိုးခိုင်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ပြီး ကိုမုန်ကို စွန့်ပစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ကိုမုန် မထင်စကောင်း ထင်ခဲ့မိတယ်။ အခု တော့ ကိုမုန်ထင်ထားတဲ့ အဆိုးဝါးဆုံးနေ့တစ်နေ့ဟာ ရောက်လာ ခဲ့ပြီပေါ့”

“အဲဒါ တယ်သူလဲလို့ မမေးတော့ဘူးလား ကိုမုန်ရယ်”

“မေးဖို့လိုသေးလို့လား . . . ဟင်”

ကိုမုန်လေသံက လုံးဝ ဒေါသသံ မပါ။ နာကျင်ရိထေ့သံ မပါ။ အရွဲ့တိုက်ဟန် အနည်းငယ်မျှ မရှိ။ မကတိ ငြိမ်သက်အေး ချမ်းစွာ။

“နှောင်းရဲ့ဝိညာဉ်ကို ကိုယ့်ဝိညာဉ်လို သဘောထားပြီး ချစ်မြတ် နိုးခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ နှောင်းလေး၊ နှောင်း . . . ဘယ်သူ အတွက်နဲ့ ကိုယ့်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီဆိုတာ . . . ကိုယ်မသိဘဲ နေပါ မလား”

သူမ မငိုရွှိုက်မိအောင် နှုတ်ခမ်းတွေကို ဖိကိုက်လိုက်မိသည်။ တားလုံး မှားလွင်းကုန်ပြီ ထင်ပါရဲ့။ အဲဒီလောက် သူမ ကို ပေးဆပ်နိုင်စွမ်းသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သူမ နာ မမိလို့လေ။

“ကိုမုန် . . . နှောင်းကို စကားနာထိုးပါဦးလားဟင်။ ကိုယ် ဆိုတာ . . . မမှန်ဘူးလား . . . လို့ ပြောပါဦး။ သူဟာ တစ်ချိန်ချိန် ကိုမုန်လက်ထဲကနေ နှောင်းကို လှယူသွားလိမ့်မယ် ဆိုတာလေ။ ဘာ ကိုယ်ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာပြီမဟုတ်လားလို့ . . . မေးပါ . . . ကိုမုန်ရယ်”

“မေးခွန်းဆိုတာ နေရာတိုင်းမှာ မေးလို့မကောင်းဘူး ပြီး တိတ်တိတ်ချဲ့နှလုံးသားဆိုတာ အဖြေမရှိတဲ့ပုစ္ဆာတွေ အများကြီးပဲ တိုက်မမေးပါဘူးကွယ်”

“ဟင့် အင်း . . . ကိုမုန် . . . အဲဒီလို နှောင်းကို ဆိုမိပါနဲ့။ နှောင်းကို အနစ်နာဆုံးစကားလုံးတွေနဲ့ ပြောခဲ့ပါ။ နှောင်းကို နာနာ ကြည်းကြည်း အော်ဟစ်လိုက်ပါ . . . ကိုမုန်၊ နှောင်းကို မာယာများတဲ့ လှည့်စားတတ်တဲ့ မိန်းမလို့ ပြောခဲ့စမ်းပါ။ နှောင်း . . . အဲဒီထက်မက ခံသင့်ပါတယ်”

“ကိုယ် . . . ဘယ်တော့မှ အဲဒီလိုပြောမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိပါတယ်”

“ကိုမုန် . . .”
သူမ မငိုရွှိုက်မိပါသည်။ တယ်လီဖုန်းထဲမှာ ကျယ်သောင်လာ သူမငိုရွှိုက်သံကို သူမ တားမြစ်၍ မရတော့ပါ။

“ကျွန်မ . . . ကိုမုန်နဲ့ထိုက်တန်တဲ့ ငိုနိုးစာလေး မဟုတ်

ပါဘူး၊ ကျွန်မလို . . . မှားယွင်းမှုတွေထဲမှာ ပျော်နေတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ ကိုမွန်နို့လို ဖြူစင်မြင့်မြတ်လွန်းပြီး အပြစ် အရှမ်းထက် စင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ . . . ဘယ်လိုမှ . . .”

“တော်တော့ . . . ဆက်မပြောနဲ့”

ကိုမွန်နို့ဆီက တစ်ခါမှ သူမ၊ မကြားဖူးခဲ့သော ဒေါသထဲ ပေါက်ကွဲစွာ ကြားလိုက်ရ၍ အံ့အားသင့်တုန်လှုပ်ကာ တွေ့ဝေသွား ပါသည်။

ကိုမွန်နို့ရဲ့ လေသံက အေးစက်ခြောက်သွေ့စွာ ပေါ်ထွက်လာ သည်။

“ကိုယ်ဟာ . . . အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် . . . မဟုတ်ဘူး”

“အို . . . ဟင့်အင်း၊ ကိုမွန်နို့မှာ . . . ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘူး”

“သိပ်ရှိတာပေါ့၊ နှောင်းကို . . . မိုင်ပေါင်းများစွာ ကိုယ်

ကွာလှမ်းတဲ့ အဲဒီနေရာမှာ တစ်ယောက်တည်း ချန်ထားရစ်ခဲ့တဲ့ အိမ် လေး၊ ချစ်သူတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ နှောင်းဘေးနားမှာ ကိုယ်က မာမာ မတ်မတ် ရုပ်တည်ရမယ့်အစား အဝေးဆုံးမှာ ကိုယ်ရောက်နေခဲ့တဲ့ အိမ် အဖြစ်ပေါ့၊ နှောင်းက . . . နှောင်းဘေးနားက အနီးဆုံးယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ချစ်သူအဖြစ် လက်ခံလိုက်မိတာ နှောင်းအိမ်က မဟုတ် ပါဘူးကွယ်၊ ကိုယ့်အပြစ်သက်သက်ပါ၊ သူ့လက်ထဲမှာ နှောင်းရောက် အောင် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ လုပ်ခဲ့မိတာပါ”

“အို . . . မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ . . . ကိုမွန်နို့အပြစ် မဟုတ်ဘူး”

အနေနီးစပ်မှုနဲ့ ဘာမှမဆိုင်းဘူး၊ အဲဒါ နှောင်းတို့ရဲ့ မိုက်မဲမှုသက်သက် ပါ၊ နှောင်းနဲ့ ရဝေတို့သာ အပြစ်ရှိသူတွေပါ”

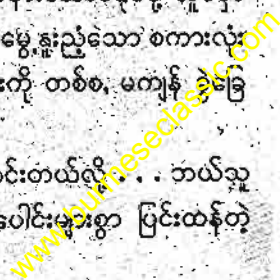
“ဒီမှာ . . . နှောင်း၊ ဒီကိစ္စမှာ အပြစ်ရှိသူက ကိုယ်တစ်ယောက် တည်းပဲလို့ အခု ကိုယ်သတ်မှတ်တယ်၊ နှောင်း . . . ဘာမှ ထင်မပြော နဲ့ ကိုယ်က နှောင်းတို့ထက်စာရင် ကြီးပြင်းရင့်ကျက်သူပဲ၊ ဒါကို ကိုယ် ကြိုသိခဲ့ရမယ်၊ အသက်နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ် ယောက်က ချစ်သူတစ်ယောက်ကို လိုချင်တယ်ဆိုရင် အဲဒီချစ်သူဟာ ကိုယ့်လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ဆွပ်ကိုင်ပြီး ကိုယ့်ဘေးနားမှာ ထာဝရ ရုပ်တည်ယူယဇေးနိုင်မယ့်သူမျိုးကိုပဲ လိုချင်မှာပေါ့၊ မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးတဲ့အရပ်မှာ ငွေကြေးတစ်ခုတည်းအတွက် စီးပွားရှာသွားနေပြီး စာကလေး တစ်စောင်နဲ့ ဖုန်းထဲက လျှပ်စစ်အသံလှိုင်းနဲ့ပဲ ဆက်သွယ် လို့ရမယ့် ချစ်သူမျိုးကို ဘယ်လိုချင်ဖို့မလဲ၊ နှောင်းလုပ်ခဲ့သမျှဟာ အခုထက်တိ မှန်တယ်၊ မှားတာက ကိုယ်ပဲ၊ နှောင်းကို အနေဝေးတော့ သွေးအေးသွားအောင်လုပ်ခဲ့တဲ့ ကိုယ်သာ မှားတာ၊ အပြစ်အရှိဆုံး လူက ကိုယ်ပါ”

“မဟုတ်ဘူး . . .”

သွေးရှူးသွေးတမ်း သူမ၊ အော်ဟစ်တားမြစ်မိသော်လည်း ကိုမွန်နို့စကားလုံးတွေက သူမကို ညှပ်ပေါင်းများစွာ ခြောက်လှန်းနေတော့ မည်ဆိုတာ သူမ သိရှိလိုက်ပါပြီ။

ကိုမွန်နို့စကားသံတွေကို ဆက်လက်နားထောင်နိုင်ဖို့ သူမမှာ လုံးဝခွင့်အားမရှိတော့ပေမယ့် ကိုမွန်နို့ရဲ့ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော စကားလုံး တိုင်းသည် သူမအသည်းနှလုံး၏နေရာတိုင်းကို တစ်စ၊ မကျန် ခဲ့ခြေ ကြေမွအောင် တတ်နိုင်ခဲ့လေသည်။

အမုန်းဆိုတာ ကြောက်စရာကောင်းတယ်လို့ . . . ဘယ်သူ တွေ ပြောခဲ့တာလဲ။ အမုန်းထက် အဆပေါင်းများစွာ ပြင်းထန်တဲ့

လက်နက်တစ်ခုရှိတာ လူတွေ မသိကြဘူးလား။

အဲဒါ . . . အချစ်လေ။

“ဒီမှာ . . . နှောင်းလေး . . . အခုကိစ္စတစ်ခုလုံးမှာ အပြစ် အရှိဆုံးလူက ကိုယ်ပါ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်အတွက် သိပ်ကို တိကျ ပြတ် သားတဲ့ အပြစ်ဒဏ်တစ်ခု ကိုယ့်ဟာကိုယ် စီရင်မယ်၊ နှောင်း . . . မတားပါနဲ့။”

သူမ၊ ဆွေးပျက်ထိတ်လန့်စွာ ဖုန်းထဲမှာ ကိုမွန်ကို အော်ဟစ် တားဆီးမိလိုက်သည်။

“အို . . . မဟုတ်ဘူး၊ ကိုမွန် . . . အဲဒီလို မလုပ်ရဘူး၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ နှောင်း တောင်းပန်ပါတယ်၊ အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ ကိုမွန်ရယ်”

သူမ . . . ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချမိလိုက်ပါသည်။

ကိုမွန်က သူမရဲ့ ငိုရှိုက်သံတွေကြားမှာ အေးဆေးတည်ငြိမ် စွာ အဲဒီစီရင်ချက်တစ်ခုအကြောင်းကို ပြောပြသွားခဲ့သည်။

“မတားပါနဲ့တော့ . . . နှောင်းရယ်၊ နှောင်းတို့လည်း ကိုယ် လုပ်ချင်ရာကို လုပ်ခဲ့ကြပြီးပြီပဲ၊ ကိုယ့်ကိုလည်း ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်ခွင့်ပြုပါ၊ ကိုယ့်ကို ဒီတစ်ခါတော့ မှိုက်မဲခွင့်ပြုစမ်းပါ၊ ကိုယ့်အတွက် ကျရောက်သင့်တဲ့ အပြစ်ဒဏ်က ကိုယ် အခုချက်ချင်း ဒီမှာလုပ်နေတဲ့ အလုပ်က ထွက်မယ်၊ မြန်မာပြည်ကို အစောဆုံးပြန်လာနိုင်တဲ့အချိန် မှာ ပြန်လာပြီး အဲဒီမှာ ကိုယ် တစ်သက်လုံးနေမယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့ နှောင်း၊ ဂျပန်မှာ ငါးနှစ်ကျော် ခြောက်နှစ်နီးပါး ကိုယ်အလုပ်လုပ်လို့ ရလာတဲ့ ငွေကြေးဟာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခု ထူထောင်နိုင်လောက် အောင် များပြားပါတယ်၊ ကိုယ် ပြန်လာတော့မယ်”

“ဟင့်အင်း . . . ဟင့်အင်း၊ ကိုမွန် . . . အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့၊

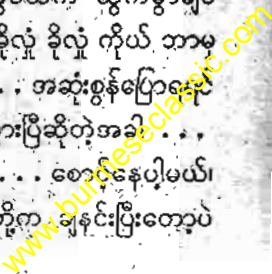
အတွက်နဲ့ ကိုမွန်အနာဂတ်တွေ . . . ဘဝတွေကို မဖျက်ဆီး ကိုမွန် ပြန်မလာပါနဲ့ . . . ကိုမွန်ရယ်”

သူမ . . . ရှိုက်ကြီးတင် တောင်းပန်သော်လည်း နောက်ကျ

“ကိုယ့်ဘဝဟာ . . . နှောင်းပဲဆိုတာ နှောင်း အခု သိစေ ကိုမွန် မြန်မာနိုင်ငံကိုပြန်လာပြီး နှောင်းနဲ့ အနီးဆုံးနေရာမှာ အမြဲနေပါမယ်၊ အဲဒီနည်းနဲ့ ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ် ဆေးကြောချင် တယ် ကလေး၊ ကိုယ် . . . မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို မနှောင့်ယှက်ပါ . . . စိတ်ချပါ၊ မင်း စိတ်ချမ်းသာသလို ဖြစ်စေရမယ်၊ မင်းဘဝမှာ ပထမလူဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တစ်ခုနဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ တော့မှ အနိုင်ယူ စွက်ဖက်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်း မြမြမှတ် သါ . . . နှောင်း၊ ပြီးတော့ . . .”

အို . . . သူ့စကားတွေ တုန်ယင်ထစ်ငေါ့သွားပါပြီ၊ သူမအတွက် ကျိန်စာတစ်ခုလို နှောင်ဖွဲ့သော စကားများ ဆက်ပြောခဲ့သည်။

“ပြီးတော့ . . . နှောင်း . . . မင်း . . . မြမြမှတ်ထားစမ်းပါ . . . မင်း ဘာလုပ်လုပ် ခွင့်လွှတ်မယ့်သူပါ၊ အခုအချိန်မှာ အာဇာနည်ကစားမှုနဲ့ မင်း . . . ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲက ထွက်ခွာချင် တာသွားပါ၊ ဘယ်သူ့ရင်ခွင်မှာ မင်း . . . ခိုလှုံ ခိုလှုံ ကိုယ် ဘာမှ ပြောပါဘူး၊ မင်း စိတ်ကျေနပ်တဲ့အခါ . . . အဆုံးစွန်ပြောနေပါ . . . တခြားရင်ခွင်တွေအပေါ် ပြီးငွေသွားပြီဆိုတဲ့အခါ . . . ကိုယ့်ကို ပြန်လာပါ . . . နှောင်း၊ ကိုယ် . . . စောင့်နေပါမယ်၊ သူပဲဖြစ်ခဲ့ . . . ဖြစ်ခဲ့ . . . မင်းကို သူတို့က ချွန်းပြီးတော့ပဲ

ဓမ္မဒူတ

စွန့်ပစ်ခဲ့... စွန့်ပစ်ခဲ့၊ ကိုယ်ကတော့ မင်းကို မြတ်နိုးစွာ ချစ်နေခဲ့
... ဆိုတာ မင်း ဘယ်တော့မှ မမေ့သွားပါနဲ့ ကလေးရယ်”

“ကိုမုန့်... တော်ပါတော့ ကိုမုန့်ရယ်”

“အဲဒါ မိုက်မဲတယ်လို့ ပြောကြရင်လည်း... ကိုယ် ဒီတန်း
မိုက်ပါရစေတော့... နောင်၊ ပင်လယ်ထဲမှာ ပျံသန်းရင်း အတော်
ညောင်းလာတဲ့အခါ မင်း... အချိန်မရွေး ပြန်နားလို့ရမယ့် ကျော
ဆောင်တစ်ခု ကိုယ်ဖြစ်ပါရစေ... နောင်ရယ်၊ ဖြစ်ခွင့်ပြုပါ”

၆၀၆

သူမက ဝေဒနာ “မောင်” ဆိုသော နာမ်စားလေး တရားဝင်
ခွင့်ခေါ်ဝေါ်ခွင့်ရရှိခဲ့သော် နေ့ကလေးသည် သူမ၏သူငယ်ချင်းများ
ကြားတွင် တအံ့တဩ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။

ဘယ်လိုမှ သူငယ်ချင်းများ ဓထင်မှတ်ထားသော အဖြစ်မို့၍
မင်းလုံးဝ အငိုက်မိကာ အားလုံးအံ့အားသင့်မှင်တက်သွားကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

တကယ်ကတော့ အဲဒီနေ့က သူမ၊မွေးနေ့။
သူမက မွေးနေ့ဆိုပြီး သူငယ်ချင်းများအားလုံးကို လေဆိပ်
အစစ်စားသောက်ဆိုင်မှာ ကျွေးမည်ဟု ချိန်းလိုက်သည်။ သူငယ်
ချင်းအားလုံးပေါင်းကလည်း သူမနဲ့မှ ဆယ်ယောက်တည်းပါ။ မိန်း
ကလေး ငါးယောက်၊ ယောက်ျားလေး ငါးယောက်။

မိန်းကလေးငါးယောက်မှာ သူမတို့ တွဲနေကျလေးယောက်
အပြင် အထက်တန်းကျောင်းကတည်းက အရမ်းခင်ခင်သော စုစုပဲ
ပါသည်။ ယောက်ျားလေး ငါးယောက်ကတော့ ယုဒါ၊ ရဝေ၊ နောက်
ဆယ်နဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်။ အားလုံးက သူမအတွက် မွေးနေ့
ဆက်ဆောင်အသီးသီးနဲ့ စားသောက်ဆိုင်ကို ရောက်လာကြပေမယ့်
အထက် သူမအတွက် ဘာမွေးနေ့လက်ဆောင်ထုပ်မှ မယူလာ။
သို့ပေမယ့် ဒီနှစ်မွေးနေ့မှာ ရဝေက သူမကို ဘာလက်ဆောင်

ပေးတော့မည်ဆိုတာ သူမက ထုံးစံအတိုင်း ကြိုတင်ခန့်မှန်းမိနေတာတိတ်တဆိတ် ရင်ခုန်နေခဲ့ရသည်။ သူမ ထင်သည့်အတိုင်းပင် သူမချင်းတွေက သူတို့မွေးနေ့လက်ဆောင်တွေ သူမအား ပေးကာ (Birthday Wish) တွေ အသီးသီးအသက ဆုတောင်းပေးကြပြီးမှ အဆင်ပြေထဲမှာ ရဝေတစ်ယောက်ပဲ သူမကို မွေးနေ့လက်ဆောင်မပေးရတာ သတိထားမိသွားကြသည်။

အားလုံးကလည်း ရဝေကို . . .

“ဟေ့ကောင် . . . ဘာ လက်ဆောင်မှ မပါဘူးလား”

“ရှင်နှောင်း . . . ရဝေကို မကျွေးနဲ့၊ မောင်းထုတ်ပစ်”

“ကိုရဝေ . . . ဘယ်ထုန်းက ဘာပရဲဆင့်ပေးလိုက်တာကျွန်မတို့တောင် မသိလိုက်ဘူး”

. . . ဟု အသံတွေ ဆူညံကာ အော်ဟစ်ကုန်ကြသည်။

အဲဒီအခါတုတော့ ရဝေက ပြုံးပြုံးကလေးလုပ်ကာ ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ကျွန်တော်က . . . အခုမှ နှောင်းကို လက်ဆောင်တစ်ခုပေးမှာ . . .”

“ဟုတ်ရဲ့ရှင်လိုက်ပြီး သူမနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာလာရပ်သည်။

ရုတ်တရက် သူမက သူမရှေ့မှာပင် ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ကာ သူမလက်နှစ်ဖက်စလုံးကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့ သူမရင်ခွေအားလုံး မျက်လုံးများ ဝိုင်းစက်လျက် အံ့အားသင့် ငြိမ်သက်သွားကြတော့သည်။

အဲဒီလောက် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားချိန်ကျမှ သူမက သူမရဲ့မျက်နှာကိုမော့၍ ရွှန်းရွှန်းလှလှစိုက်ငေးကာ ထိုစကားကို ပြောသည်။

သည်။

“ဝေလ်ယူ မဲရီးမီ . . .”

(မင်း . . . ကိုယ့်ကို လက်ထပ်မလား) ဆိုတဲ့ အဲဒီအင်္ဂလိပ်စကားလေးတစ်ခွန်းက အားလုံးကြားနိုင်လောက်အောင် ကျယ်လောင်လှသဖြင့် ယောက်ျားလေးတွေ အားလုံးက တအံ့တဩ . . .

“ဟေး . . .” ခနဲ အော်သူက အော်၊ လက်ခုပ်ထုတ်ပြီးသူက တီး၊ ဖန်ခွက်တွေကို တူနစ်ချောင်းနဲ့ တတောင်တောင်မြည်အောင် ခေါက်သူက ခေါက် လုပ်ကုန်သည်။

သူမရဲ့ သူငယ်ချင်းမိန်းကလေးတွေကတော့ ဘာမှကြိုမသိထားတာမို့ “ဟေ့တော် . . .” “ဟယ် . . .” “ဟင် . . . ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ” နဲ့ အာမေဗိုတ်သံအမျိုးမျိုး ပြုကြပါပြောသည်။

သူမမှာ အဲဒီလောက်ဆူညံနေတဲ့ကြားထဲက ရဝေ . . . သူမ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ထားတာမှ ရုန်းမထွက်သေးဘဲ ရှက်ပြုံးလေးတစ်ခုနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရပါသည်။

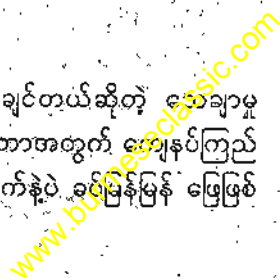
ယောက်ျားလေးတွေဘက်က “ဟေး . . .” ခနဲ ဝမ်းသာအားရ လက်ခုပ်တွေတီးလိုက်တာတောင် ရဝေက မကျေနပ်နိုင်သေးဘဲ . . .

“ခေါင်းညိတ်ရုံနဲ့ မရဘူး၊ ဝါးစပ်က ဖြေလေ၊ ကိုယ့်ကို လက်ထပ်မှာလား” လို့ ထပ်မေးနေပြန်သည်။

“ဘယ်လို ဖြေရမှာလဲ”

“ရက်စ . . . လို့ ဖြေ”

သူမမှာ ရဝေဆီက လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ သေချာမှုတစ်ခုကို အားလုံးရှေ့မှာ ထုတ်ပြောလိုက်တာအတွက် ကျေနပ်ကြည်နူးခြင်း တစ်ဝက်၊ ရှက်ရွံ့နေတာက တစ်ဝက်နဲ့ပဲ ခပ်မြန်မြန် ဖြေဖြစ်

လိုက်သည်။

“အင်းပါကွာ . . . ရက်စ် . . . ရက်စ်”

သူမရှေ့မှာ ဖူးထောက်နေတဲ့ ရေဝေက ပုန်းခနဲ ထ၊ ခုန်သည်။ သူမ သူငယ်ချင်းမိန်းကလေးတွေက အံ့အားသင့်စွာနဲ့ပဲ “ဟယ် . . . မယ်နှောင်း . . .” ဟု အထိတ်တုလန့်အော်ဟစ်ကြသည်။

အဲဒီအချိန်မှာ ယုဒါက ဘယ်အချိန်ကတည်းက ဖွက်ယူလာခဲ့မှန်းမသိသည့် ရှန်မိန်အစ်မိးရောင်ပုလင်းကြီးတစ်ပုလင်းကို ဆွဲထုတ်လာကာ ပိတ်ထားသည့် ဖော့ဆိုကို ဖောက်ခနဲပြည့်အောင် တွန်းထုတ်၍ ပုလင်းထဲက ရှန်မိန်အမြှုပ်တွေက ဘွားခနဲ လွင့်စင်ကျလာသည်။

တော်တော်နဲ့ မရပ်တဲ့ အဲဒီအမြှုပ်ရည်တွေနဲ့ မိန်းကလေးတွေဘက်ကိုလည်း လှည့်ဖြန်းလိုက်ရာ သူမ သူငယ်ချင်းတွေက အားခနဲ အော်ဟစ်ပြီး ထွက်ပြေးကြလေသည်။

တစ်ခဏအတွင်း သူမတို့ စားသောက်ဝိုင်းလေးမှာ အားလုံးပျော်ရွှင်ဆူညံကုန်ကြတော့သည်။

အဲဒီနေ့က သူမရဲ့မွေးနေ့ပွဲမှာ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသော်လည်း အဲဒီကအပြန် အားလုံးလမ်းခွဲ အိမ်ပြန်လာကြတော့မှ သူမ၏ ကားပေါ်တွင် သူမ၏သူငယ်ချင်းများက မကျေမနပ် ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းကြတော့သည်။

“ဟဲ့ . . . မယ်နှောင်း၊ ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက် ဆယ်တုန်းက ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ”

“အေးလေ . . . ရှင်ပြောတော့ ကိုမွန်နဲ့လိုလူမျိုးကို ပစ်ပြီး ရေဝေကို ချစ်သူအဖြစ်ရလောက်အောင် ရှင်က မရှေးသေးပါဘူးဆို အခုတော့ သူ့ခင်ပွန်းပြေးလေးလုပ်၍ ဖြေလိုက်သည်။

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်မ ရူးသွားပြီပဲ ထားလိုက်ပါတော့ကွယ်” အားလုံးက သူမကို ဝိုင်း၍ မျက်စောင်းထိုးကြသည်။ ရှန်မိန်းဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ရှီလာကတော့ လေးလေးနက်နက် သေသံမျိုး နဲ့ အကြံတစ်ခုလာပေးသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် . . . အဲဒါ ရှင်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ရှင်ပဲနော် . . . အဲဒါ အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးကို ရှင် ခံစားရမယ်။ သူတို့သတိပေးချင်တာက အနေနီးတဲ့ ရေဝေအပေါ်မှာ ခဏတာ သာ နေထိုင်စိတ်ကစားမိတာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ရှင်ကို အပြောအားအလေးပေးချင်လို့ ပြောတာ၊ ရှင်က . . . စိတ်သိပ်မြန်လွန်းတော့လေ”

“ကျွန်မ . . . ရေဝေကို သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ ရွေးချယ်မိတာပါ”

“ဟုတ်ရဲ့လားဟယ်၊ ကိုမွန်မြတ်ကြီးကိုရော . . .”

“ငါ သူ့ကို လမ်းခွဲစကားပြောလိုက်တာ တော်တော်တောင် ခြင်းပါပြီ”

“အို . . . ဟုတ်လား၊ သူ တော်တော်ခံစားသွားရမှာပဲဟယ်”

“ကျွန်မလည်း အဲဒီလိုမျိုး မလုပ်ချင်ပါဘူး ယခုရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုမွန်ကို တကယ်မချစ်ခဲ့မှန်း အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ သိလာတယ်၊ ပြီးတော့ ရေဝေနဲ့ကျွန်မဟာ ကိုယ့်ကိုယ်တောင် သတိပေးခင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်ခဲ့မိကြပြီး ပြီးမှ ယုဒါပြောခဲ့တဲ့စကား မှန်တယ် . . . သိလား၊ ကျွန်မတို့ ဘာစားလုံး တစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကို တစ်ယောက်က ကြိုသိနေတာပဲ။ တစ်ယောက်ရဲ့နှလုံးသားကိုလည်း တစ်ယောက်က အမြဲ ခြင်းနေရတယ်၊ ကျွန်မတို့ . . . ဘယ်လိုမှ ခွဲလို့မရတော့ဘူး၊ ကျွန်မ

တို့နှစ်ယောက်ဟာ ချစ်သူတွေဖြစ်ဖို့ မွေးဖွားလာခဲ့ကြတာပါ။

အားလုံးက သူမစကားကို ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေခဲ့ကြသည်။ သူမတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အနာဂတ်ကို ကြိုတင်ခန့်မှန်းစားရင်း တွေဝေသွားကြတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

တိတ်ဆိတ်မှုကို လတ်လတ်က စကားတစ်ခွန်းနဲ့ ဖြိုခွင်းလိုက်မိသည်။

“ဒါပေမဲ့ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ဟာ မာနသိပ်ကြီးကြတာလည်း တူနေကြပြီ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အနိုင်သိပ်လိုချင်ကြတာလည်း တူနေကြပြန်တယ်။ ကိုယ်ကြားဖူးသလောက်တော့ အချစ်ဆိုတာ အမြဲတမ်းအနိုင်ရတတ်တာ မဟုတ်ဘူးနော်။ တစ်ဘဝလေ ရွှန်းနီမ့်ချင် ရွှန်းနီမ့်တတ်တာမျိုး မင်း . . . လူတစ်ယောက်ချစ်မိပြီဆိုရင် သူ့အတွက် ရွှန်းနီမ့်ပေးဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးသား ဖြစ်နေရမယ်မင်း . . . ရဝေအတွက် ရွှန်းနီမ့်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ရဲ့လား . . . နောင်သူမနတ်ဖျားမှ ပြေစရာစကားလုံး ချက်ချင်းရှာမတွေ့ဆုံအာ တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ပါသည်။

ရှင်နှောင်း . . . ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ အခုဆိုတဲ့ စကားလုံးကိုလည်း သိပ်များများစားစား မကြားခဲ့ဖူးပါ။ မဟုတ်ဘူး။ လုံးဝ . . . ကို မကြားခဲ့ဖူးတာ။ သူမ . . . ဘယ်တုန်းက မရွှန်းနီမ့် ခဲ့ဘူးလေ။

လောကကြီးမှာ သူမ လိုချင်တာတွေကို လိုချင်တဲ့အချိန်က ရခဲ့ဖူးသည်ချည်း။ ဘာကြောင့် အခုအချိန်မှာမှ အရွှန်းဆိုတာကို သူမလက်ခံရမည်လဲ။ ဘာကြောင့် သူမ ရွှန်းနီမ့်ရမှာလဲ . . . မဖြစ်နိုင်တာတွေရဝေကို သူမ ချစ်ခဲ့တာ စွန့်လွှတ်ဖို့ မဟုတ်။ ပိုင်ဆိုင်ရဖို့ မဟုတ်။

ဖြစ်သည်။ လူတွေအားလုံး၊ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး၊ သူမ၏ ဘာစုတွေကပါ ရဝေကို မချစ်မိရန်၊ မပတ်သက်ရန် တားမြစ်ခဲ့ကြသည်။ တားဆီးခဲ့ကြသည်။

က . . . အခု သူမရဲ့အချစ်ကို ဘယ်သူက တားဆီးပိတ်ပင်နိုင်သေးသလဲ။ လောကကြီးမှာ အရာတစ်ခုကို သူမဘယ်တော့မှ ချစ်နိုင်ပါလို့ . . . ဘယ်သူက လာပြောချင်ကြသေးလဲ။ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို သူမ ပိုင်ဆိုင်တပ်မက်လာလျှင် အဲဒီအရာကို သူမလက်ထဲ မရောက်ကိုရောက်လာရမည်ပေါ့။

အချစ်ဆိုတာ ဒီကမ္ဘာပေါ်က အပြင်းထန်ဆုံး စွမ်းအားတစ်ခု ဘာဖြစ်လို့ အချစ်မှာ “ရွှန်းနီမ့်ခြင်း” ဆိုတာ ရှိရမှာလဲ။ မရှိနိုင်ပါဘူး။

“ကျွန်မ . . . မရွှန်းနိုင်ပါဘူး” သူမခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ခါထုတ်ရင်း လတ်လတ်စကားကို ပြောလိုက်သည်။

“တကယ်လို့ ရွှန်းနီမ့်ဆိုရင်တောင် တစ်ချိန်တည်းမှာ ရဝေလည်း ရွှန်းနီမ့်သွားမှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ စကားဟာ အမြဲထပ်တူကျနေခဲ့လို့ပဲ”

ကြည့်နူးချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ ကောင်းလိမ့်မည်ဟု သူမ တစ်စုံတစ်ခု တွေးထင်ယူဆခဲ့သမျှ မောင်နဲ့သူမတို့ရဲ့ ချစ်သူဘဝမှာ အနိုင်ယူခဲ့ဖူးဖူးများနဲ့သာ စတင်ခဲ့ရလေသည်။

မိုးနီလှိုင်

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စွဲလမ်းစွာ ချစ်မြတ်နိုးနေကြ တာချင်းအတူတူ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သံသယတွေပွားကာ သဝန်တိုကြတာချင်းလည်း ထူညီကြပြန်သည်။

မောင်နဲ့သူမတို့ရဲ့ ရန်ပွဲလေးတစ်ခုကို မောင်ကပဲ စတင်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြောဖြစ်ကြလျှင် မောင်က သူ့ သာ ရန်ပွဲကို စတင်ခဲ့သူ . . . ဟု အနိုင်ယူ စွပ်စွဲဦးမည်။

အမှန်ကတော့ အဲဒီနေ့က မောင်သာလျှင် ခပ်တိုးဖွဖွလေသ နဲ့ သူမကို စတင်မေးခွန်းထုတ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

“ချစ်နောင်း . . . မောင်နဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြတာဟာ ချစ်နောင်း သူ့ကို ဖွင့်ပြောပြီးပြီလား . . . ဟင်”

မောင်မေးခွန်းကို စိတ်တိုသွားသော သူမက အမှန်အတိုင်း မဖြေဖြစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဘယ်သူ့ကို ဖွင့်ပြောရမှာလဲ သူ . . . ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ချစ်နောင်းရယ် . . . မောင် . . . အယ်သူ့ဟာ ကနေ တယ်ဆိုတာ ချစ်နောင်း သိပါတယ်၊ စကား မကပ်စမ်းပါနဲ့၊ ချစ်နောင်း ရဲ့ အရင်လူကို မောင်ပြောနေတာ”

“ကိုမွန်ကို ပြောတာလား”

“အင်း . . .”

မောင်က သူမမမြင်မှာဆီမှ အကြည့်ကိုလွှဲ၍ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားသည်။ သူမ မောင်ပုံစံကိုကြည့်၍ အရွံ့တိုက်ဖြေချင် တာ သူမ . . .

“ဒီမှာ . . . မောင်၊ သူ့ကိုဖွင့်ပြောတယ် မပြောဘူးဆိုတာ

ကျွန်မဘက်က ကိစ္စပါ၊ မောင်နဲ့ ဘာမှ မသက်ဆိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်မ သူ့ကို ဖွင့်ပြောသည်ပဲဖြစ်စေ . . . မပြောသည်ပဲဖြစ်စေ၊ အဲဒီကိစ္စကို မောင် ဘာမှ သိစရာမလိုဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မလိုရမှာလဲ၊ သိပ်လိုတာပေါ့၊ ဒီမှာနောင်း . . . မောင်က ချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ လွတ်လပ်ပြီး အနှောင်အဖွဲ့ကင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးလို့ မောင်သိနေ တယ်၊ နောင်းဟာ သူနဲ့ လူသိရှင်ကြားချစ်သူတွေ၊ မောင်က နောင်းကို သူ့ရဲ့ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ထဲက အတင်းလုယူခဲ့တာ၊ မောင်မှာ အပြစ်ရှိတယ်၊ နှုတ်ခမ်း အပေမဲ့ . . . အဲဒီအပြစ်ကို ဆက်ပြီး ကြီးထွားအောင် မောင် လုပ်နိုင်ဘူး၊ သူ့နောက်ကွယ်မှာ သူ မသိဘဲ မောင်တို့ ဖောက်ပြန်စွာ ချစ်နေကြတာလို့ အပြောမခံနိုင်ဘူး၊ နောင်း . . . သူ့ကို ဖွင့်ပြောရ မယ်၊ အသိပေးကိုပေးပြီး . . . လမ်းခွဲရမယ်၊ ဒါပဲ”

“မောင် . . . ကျွန်မကို လာအိန်မပေးနဲ့ ဒီကိစ္စက ကျွန်မရဲ့ ထွတ်လပ်ခွင့်ပဲ၊ ကျွန်မက ပြောဖို့လိုအပ်တယ်ထင်မှ ပြောမယ်”

“နောင်း . . . ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီကိစ္စက နောင်းနဲ့ မောင်တို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ပြောနေတာကွ၊ သူ့ နောက်ကွယ်မှာ သူ မသိအောင် မောင်က နောင်းကို လုယူခဲ့တာ မောင် ဘယ်လောက်ယုတ်ညံ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီလဲ၊ နောင်းလည်း ဘယ်လောက်ဂုဏ်သိက္ခာကျနေပြီလဲ၊ ဒီကိစ္စ နောင်း . . . သူ့ကို ပြောကိုပြောရမယ်”

“ဂုဏ်သိက္ခာကျမှာကို မောင် အဲဒီလောက်ကြောက်နေရင် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို သူ့လက်ထဲက လုယူခဲ့သေးလဲ၊ ချစ်တယ်လို့ ဘာကြောင့် ပြောခဲ့သေးသလဲ၊ ဂုဏ်သိက္ခာမရှိတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ပြီးမှ

တော့ ဂုဏ်သိက္ခာမရှိတူးလို့ အပြောခံရမှာပဲ။ အဲဒါ ဘာကြောက်စရာလို့လဲ”

“နှောင်း . . .”

မောင်မျက်လုံးများက စူးစူးရှရှ သူမကို စိုက်ကြည့်သည်။

“နှောင်း . . မောင်ကို ဒေါသထွက်အောင်လုပ်နေတာလား”

“မောင်ကသာ . . . ကျွန်မကို ဒေါသထွက်အောင်လုပ်နေတာ”

“နှောင်းက ဘာကိစ္စ ဒေါသထွက်နေရတာလဲ၊ နှောင်း . . .”

သူ့ကို ဖွင့်ပြောရမယ့်အလုပ်ဟာ ဘာကိစ္စ ဒီလောက်ခက်ခဲနေရတာလဲ မောင်ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် သူ့ကို လမ်းခွဲတဲ့စကား နှောင်းပြောကိုပြောရမယ်။ ဘာလဲ . . . နှောင်းက သူ့ကို မပြတ်တဲ့သဘောလား။ မောင်နဲ့သူ နှစ်ယောက်စလုံးကို နှောင်းက ချစ်သူတွေအဖြစ်ကြီးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်ထားပြီး ခေါင်းခေါက်ရွေးမလို့လား . . . ဟုတ်လား သူမ့ ဆက်လက်သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ အသံကျယ်ကျယ် မောင့်ကို အော်ထုတ်မိလိုက်သည်။

“မောင် . . . ကျွန်မကို မစော်ကားနဲ့”

“နှောင်းကသာ မောင်ကို အကြိမ်ကြိမ်စော်ကားနေတာ”

“မောင် . . . ဘာဖြစ်လို့ အခုမှ သိပ်ဂုဏ်သိက္ခာမရှိစေတာလား”

ယောက်ျား ဖြစ်ချင်နေရလဲ။ မောင်ရော ကျွန်မရော ဂုဏ်သိက္ခာမရှိစေတာကိုယ်ချစ်သူ အိမ်ထောင်ဖက်အသီးသီးအံ့ပေါ့။ သစ္စာဖောက်ခဲ့ကြပြီ။ ဘာဖြစ်လို့ အပြစ်ကင်းစင်စွာ ဖြူရင်နေသယောင် ဟန်ဆောင်ပြကြဉ်မှာလဲ။ အပြစ်တစ်ခုဟာ အပြစ်တစ်ခုပဲ။ ဘာမှ ပြန်လည်ပြင်ဆင်နိုင်ရတော့တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ အမည်းစက်ဆုံတာကို ဒီအတိုင်း ထား

ထိတ်စမ်းပါ မောင် . . . ဖုံးကွယ်ဖို့ မကြိုးစားစမ်းပါနဲ့။ အမည်းစက်နဲ့နေတဲ့လူထက် အဲဒီအမည်းစက်ကို ဖုံးကွယ်ဖောက်ဖျက်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့လူကသာ ပိုကြောက်စရာကောင်းတာပါ”

“မောင်က အမည်းစက်ကို ဖောက်ဖျက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာမဟုတ်ဘူး။ မောင်နဲ့နှောင်းတို့ ချစ်သူဘဝမှာ လိပ်ပြာသန့်သန့်နဲ့ ရှေ့ဆက်ခရီးလျှောက်နိုင်ဖို့ မောင်က ပြောနေတာ။ အဲဒီလမ်းခွဲတဲ့စကားကို နှောင်းကရော ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို ဖွင့်မပြောနိုင်လောက်အောင် ခက်ခဲနေရတာလဲ။ ဘာကိစ္စ ဒီလောက်ပြောရခက်နေတာလဲ။ ဘာမှ ခက်ခဲရောမရှိတဲ့ အကြောင်းကို . . .”

သူမ ခပ်လှောင်လှောင်ရယ်သံနဲ့ မောင်ကို ကြည့်မစ်လိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်လား . . . မခက်ခဲဘူးလား။ က . . . ဒါဖြင့် ပြောပါဦး . . . မောင်။ မောင်ကရော မောင်ဘက်က ဥဩဆိုတဲ့မိန်းကလေးကို မောင်နဲ့ကျွန်မချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားပြီဆိုတဲ့ . . . အကြောင်း သူ့ကို လက်မထပ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း ဖွင့်ပြောပြီးသွားပြီလား။ အဲဒီတီစွဲကိုရော . . . မောင် လွယ်လွယ်ကူကူပဲ လုပ်လိုက်နိုင်ပြီလား”

မောင်ရဲ့မျက်လုံးများက ရုတ်တရက် ငြိမ်သက်အေးစက်သွားလေသည်။ သူမမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသော မောင်အကြည့်တွေသည် ချက်ချင်းစူးရှကြေမွသွားဟန် ရှိသည်။

မောင်ကို နာကျင်အောင် လှစ်လိုက်မိပြီ။ အို . . . စါပေမဲ့ မောင်ဟာ အဲဒီလို နာကျင်မှုမျိုးနဲ့ ထိုက်တန်တယ်။

“လတ်စသက်တော့ နှောင်းက အဲဒါကို မကေ့နှပ်နေတာလို့”

“ဒါဟာ မကျေနပ်မှုတစ်ခုဆိုရင် ဒီအကြောင်းအရာတစ်ခုဟာ သူက စတင်လာတာလဲ . . . မောင်”

“ဒီမှာနှောင်း . . . မောင်နဲ့ ပြည့်ဟာ နှောင်းနဲ့ ကိုပြတ်မွန်နဲ့ ရဲ့ အခြေအနေနဲ့ တူညီတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကို တန်းတူသဘောထားပြီး လိုက်ယှဉ်ပြောနေလို့ မရဘူး။ မောင်နဲ့ ပြည့်ဟာ လူကြီးမိဘတွေအားလုံးက သဘောတူစေ့စပ်ထားခဲ့တာ။ လူကြီးတွေအားလုံး စိတ်ထောင့်ကိုစွဲကို မောင်က ဖုန်းတစ်ချက်ကောက်ဆက်လိုက်ရုံနဲ့ ပျက်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြည့်ဟာ ဒီအကြောင်းပြောဖို့က မောင်အချိန်အများကြီး စောင့်ရဦးမယ်”

“ကဲ . . . ဒါဖြင့် မပြတ်သားတဲ့သူက ဘယ်သူလဲ မောင်နဲ့ နှောင်းလား . . . မောင်လား”

မောင်က ခေါင်းကို ဆက်ခနဲ ခါသည်။

“ဟာကွာ . . . ပြည့်ကို မောင်နဲ့နှောင်းအကြောင်း ပြောလိုက်ရင် အကုန်ရှုပ်ကုန်မယ်။ ပြည့်ဆိုတာနဲ့ သူ့မိဘတွေ သိမယ်။ မောင်မိဘတွေ သိမယ်။ မောင်တို့ ကျောင်းမပြီးသေးခင် အနာဂတ်အတွက် ဘာအဆင်သင့်မဖြစ်သေးခင် မောင်တို့နှစ်ယောက်ကို သူတို့ခွဲဖို့ ကြိုးစားလိမ့်မယ်။ နှောင်း . . . အဲဒီလောက်လေးမှ ကြိုမတွေးတတ်ဘူးလား”

“ဒါဖြင့် မောင်က ပြည့်ကို စေ့စပ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဆက်ပြီးလက်တွဲထားဦးမယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ကျွန်မ ကိုလည်း ချစ်သူတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ဘေးနားမှာထားပြီး သာယာမှု ရှာဦးမယ် . . . ဒီလိုလား”

“နှောင်း . . . မောင်ပြောတာကို နားမလည်သေးဘူးလား”

“နားလည်စာယ်၊ နားလည်စာယ် . . . မောင်နဲ့ ပြည့်ကြားမှာ

ဘာမှဝင်မပြောဘဲ နေခဲ့တာပါမောင်၊ မောင်လည်း ဘာမှမသက်ဆိုင်ဘဲ ကိုမွန်ကို ရန်လုပ်မနေပါနဲ့”

“ဝါ . . . ရန်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ နှောင်းက ကိုမွန်ကို လမ်းနဲ့ကား ပြောလိုက်တာ ဘာပြဿနာမှ ရှိမလာနိုင်ပေမယ့် ပြည့်ကို မောင်က အဲဒီလို လွယ်လွယ်လေးနဲ့ ဖြတ်ပစ်လို့ လုံးဝမရဘူး။ မောင်နဲ့ ပြည့်က လူသိရှင်ကြား စေ့စပ်ထားတာ၊ ပြီးတော့ . . . ပြီးတော့ . . . သူက မောင်ကို အရမ်းချစ်နေတယ်”

“ဪ . . . ဟော”

သူမ . . . ခါးသီးစွာ ခပ်မဲ့မပြုံးရင်း မောင်ကို စိုက်ကြည့်မိတ်ပါသည်။

“ဒါဖြင့် မောင်က ကိုမွန်ကိုတော့ လွယ်လွယ်တလေးနဲ့ ဖယ်တတ်ပစ်လို့ ရမယ်လို့ ထင်နေတာပေါ့လေ”

“မောင် . . . ဒီလိုသဘောနဲ့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒီသဘောပါပဲ၊ မောင်ပြောတာ ဒီအဓိပ္ပာယ်နဲ့ပြောနေတာပါ”

မောင်ဟာ ဘယ်တော့မှ သူများဘက်ကို လှည့်မကြည့်တတ်ဘူး။ အခြေတမ်း ကိုယ့်အတွက်သာကြည့်တဲ့ တစ်ယူသန် အတ္တသမားပဲ။ မောင်နဲ့ ပြည့်ကြားမှာ ရုတ်တရက် ဖြတ်တောက်ပစ်လို့ မရနိုင်တဲ့ကြိုးတွေ ရှိသလို ကျွန်မနဲ့ ကိုမွန်ကြားမှာလည်း ရှိတာပဲမောင်၊ မောင်ကို ပြည့်က သိပ်ချစ်သလို ကျွန်မကိုလည်း ကိုမွန်က သိပ်ချစ်တာပါပဲ။ ကိုမွန်ကို ကျွန်မက ဘယ်လိုစကားလုံးနဲ့ပြောပြော၊ ဘယ်လို အချိန်အချိန်နည်းပုံ နှုတ်ဆက်နှုတ်ဆက် . . . သူ ဘယ်လိုခံစားသွားရမှာ၊ သူ ဘယ်လောက် နာကျင်ထိခိုက်သွားမယ်ဆိုတာ မောင် မတွေးတတ်ဘူး။ မိစ္ဆာကို စတိုးဆိုင်မှာ ပစ္စည်းတစ်ခုကောက်ယူကြည့်ပြီး မဝယ်ဖြစ်

ရင်ပြန်ချထားလို့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်လို မောင်သဘောထားနေတယ်။
 “ဒါဖြင့် . . . နှောင်းက သူ့ကို သနားနေသေးတယ်ပေါ့”
 “သနားသင့်ရင် သနားရမှာပဲ . . .”
 “နှောင်းက . . . သူ့ကို ဘယ်အချိန်ထိ သနားနေမှာလဲ”
 “တစ်သက်လုံးပဲ သနား . . . သနား . . . အဲဒါမောင်ကို မဟုတ်ဘူး”

“ဘာကွ . . . ဒါ . . . ဘာမှ သနားစရာထောင်းတဲ့ အဖြစ် မဟုတ်ဘူး . . . နှောင်း၊ ကိုယ်မချစ်နိုင်တဲ့သူကို မချစ်တော့ဘူးလို့ ပြောပြီး လမ်းခွဲတဲ့နေ့ကမှာ ဘာမှ လှည့်ကြည့်စရာမလိုဘူး၊ သနားစရာမလည်း မလိုဘူး၊ မောင် . . . ဥဩကို အခု မဖြတ်နိုင်သေးဘူးဆိုတာ မိဘာအသိုင်းအဝိုင်းကြောင့်၊ ထောက်ထားစရာ မျက်နှာတွေကြောင့် နှောင်း . . . သူ့ကို မဖြတ်နိုင်သေးတာက နှောင်းရင်ထဲကကို မဖြတ်သေးတာ၊ နှောင်းနှလုံးသားတစ်နေရာမှာကိုက သူ ကျန်နေသေးတာ”
 “ကျစ် . . .”

သူမ စိတ်ကုန်စွာ မောင်ကို ကျောခိုင်းမိလိုက်သည်။
 “တော်ပြီ . . . မောင်၊ မောင်ဟာ အသေးအဖွဲ့လေးတွေက စပြီး အထ၊အန ကောက်နေတယ်၊ အလကားနေရင်း သဘောထားသေးနေတယ်၊ ဒီကိစ္စကို ကျွန်မဆက်ပြောရင်လည်း မောင် ဘာနားလည်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မတို့ အခု ဒီအကြောင်းကို မပြောနေကြရအောင်”
 မတ်တပ်ထရပ်စပြုနေသော သူမလက်ကို မောင်က ဖမ်းသည်။
 “နေဦး . . . အဲဒီလိုစကားကို အနိုင်ပိုင်ပြီး ထွက်မသွား”

. . . နှောင်း၊ မောင်သိချင်တာ . . . နှောင်း . . . သူ့ကို အဲဒီလမ်းခွဲတော့ ဘယ်တော့ပြောမှာလဲဆိုတာပဲ . . . မောင် သိချင်တယ်”
 “နေပါဦး . . . အဲဒီစကား သူ့ကိုမပြောဘဲနဲ့ မောင်နဲ့ကျွန်မတို့ ချစ်သူတွေဖြစ်လို့ မရဘူးလား”
 “မရဘူး”
 “ဘာဖြစ်လို့ မရတာလဲ မောင်၊ အကြောင်းပြချက်က . . .”
 “အကြောင်းပြချက်က မောင်ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်ပဲ”
 “အဲဒီဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာက အချစ်ထက်ပိုအရေးကြီးသလား”
 “ဟင်”

“နှောင်းအတွက် အရေးမကြီးပေမယ့် မောင်အတွက် အရေးကြီးတယ်၊ လူ့ဘဝမှာ မောင်တန်ဖိုးအထားဆုံးက သိက္ခာတရားပဲ၊ ချစ်သူကဲ့သို့သိက္ခာဆိုတာ မရှိခဲ့ရင် လူတွေဟာ တိရစ္ဆာန်နဲ့ ဘာမှကွာခြားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံမှာ အချစ်ဆိုတာကို ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ နောက်မှာ ထားသင့်ရင်လည်း ထားရမယ်”
 သူမ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောလိုက်တော့ မောင်က မှုတ်မှောင်ကျူ၍ ကြည့်သည်။ သူမ ရယ်သံတွေကြားကပ် မောင်ကို ပြန် ပက်လိုက်မိသည်။
 “ဒါဖြင့် . . . ချစ်သူရှိပြီးသား ကျွန်မလို မိန်းမတစ်ယောက် ချစ်မောင်နှလုံးသားက စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်နေပါတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကလည်း ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ကိစ္စတစ်ခုပဲလားဟင်၊ အဲဒီမိန်းမကို မောင်က ထက်ထပ်ဦးမယ်ဆိုတာကရော . . . ဂုဏ်သိက္ခာတွေ သိပ်ရှိတာပဲလား”
 “နှောင်း . . .”
 သူမမျက်နှာတစ်ခုလုံး ချက်ချင်းနီမြန်းဆူပွက်သွားလျက် စူးရှ

စွာအော်ဟစ်ပါသည်။ သူမပန်းနှစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ သူ့ လာရောက် ဆုပ်ကိုင်ပြီး သူမ တစ်ကိုယ်လုံးလှုပ်ခါနေတဲ့အထိ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ယမ်းလိုက်သည်မှာ သူမအမြင်တွေ မှုဝေနောက်ကျိသွားစေအောင်ပင်

“နောင်း . . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မေ့ကို နောင်း နာကုန်စေချင်တာလား၊ မောင့်ဆီက နောင်း ဘာလိုချင်နေတာလဲ၊ ပြောစမ်းပြောစမ်း . . . မောင်ဆီက အနွဲ့ကိုလိုချင်တာလား၊ နောင်းရဲ့ ခြေဖဝါးအောက်မှာ မောင့်ကိုထားချင်တာလား . . . ပြောစမ်းပါကွ”

သူမ မောင်ကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်။

“မောင် . . . ကျွန်မကို အဲဒီလို မဆက်ဆံနဲ့၊ ကျွန်မ မောင်ဆီက ဘာမှမလိုချင်ဘူး၊ ကျွန်မ လိုချင်ခဲ့တာ မောင်ဆီကအချစ်တင်မကောင်းပါ၊ ဒါပေမဲ့ မောင်က ကျွန်မကို အချစ်နဲ့အတူ သံသယတွေ စွပ်စွဲမှုတွေ ပစ်တိုမှုတွေ နာကျင်စေမှုတွေ . . . အားလုံးကို ရောယှက်ပေးနေတယ်၊ မောင် . . . ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မရဲ့ အတိတ်ကို ခဏခဏ ခလုတ်တိုက်နေရသလဲ၊ ဘာကိစ္စ . . . အဲဒီ ကိုမုန့်အကြောင်း မောင်ခေါင်းထဲမှာ ထည့်ထားရသလဲ၊ အခုအချိန်မှာ ကျွန်မ မကြားရဘူး ဆုံး နာမည်တစ်ခုဟာ အဲဒီမုန့်ဖြတ်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အမည်ပဲ၊ ကျွန်မတို့ သူ့ကို မေ့ထားလို့ မရဘူးလား၊ ကျွန်မနဲ့ မောင်ဖြစ်ခဲ့သမျှတွေ ထားခဲ့ပြီး အခုအချိန်ကစလို့ အပျော်ရွှင်ဆုံးဘဝနဲ့ အဆက်သွားလို့ မရဘူးလား၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး အဲဒီမုန့်ဖြတ် ပြဿနာဆိုတဲ့နာမည်နှစ်ခုကိုမေ့ထားပြီး ပျော်ရွှင်လို့မရတော့ဘူးလား . . . မောင်၊ ဟင် . . . ပြောစမ်းပါဦး”

သူမ ကျန်လှုပ်စွာ အော်ဟစ်ပြောဆိုရင်း မျက်ရည်တွေ အလို့လို စီးဆင်းကျလာသည်။ သူမ ထိတ်ဆိတ်စွာ ဝိုကြွေးတာ

ဆင်က အံ့အားသင့်စွာ ကြောင်အလှူတို့ ငေးကြည့်နေသည်။

မောင်ဆီက စကားသံ တော်တော်နဲ့ထွက်မလာ။ မောင့်အထက်ရှုသံတွေ ပြင်းထန်နေတာကိုတော့ သူမ ကြားရသည်။

ရုတ်တရက် မောင်က သူမဆီ ပြေးလာပြီး တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေ့ဖက်လိုက်ပါသည်။ မောင်ရင်ခွင်ထဲတွေ အဆံ့မစာနဲ့ လှုပ်ရှားနေပေါက်နေတာကိုလည်း မောင်ရင်ခွင်မှာ သူမပါးအပ်၍ ကြားလိုက်ပါပြီ။

သူမ တစ်ချက်ရှိုက်လိုက်မိသည်။ မျက်ရည်တစ်စက်က မောင်ရင်အနုဘယ်ဘက်အပေါ်ပိုင်းပေါ် စိမ့်ဝင်နှစ်မြုပ်သွားသည်။

သူမအသံတွေ တုန်ယင်လိုက်ခါစွာ ဆက်ပြောလိုက်မိ၏။

“ကျွန်မတို့ အားလုံးကို မေ့ထားခဲ့လို့မရဘူးလား မောင်ရယ်”

မောင်ဆီက နက်ရှိုင်းသော သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ သူမ ကြားရသည်။ အဲဒီလို နွေးထွေးလှူခြံတဲ့ မောင်ရင်ခွင်ထဲမှာ သူမတစ်သက်တာ နေထိုင်လို့ မရဘူးလားဟင် . . . အားလုံးကို မေ့ထားပြီး တစ်လောကမှာ သူမနဲ့မောင် နှစ်ယောက်တည်းလေ။

မောင်ဆီက အက်ကွဲနာကျင်သော ဖြေဆိုသံကို သူမ စကြားရသည်။

“မောင်တို့ မေ့လို့ဘယ်ရမလဲ . . . နောင်းရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ . . . အဲဒါ မောင်တို့ရဲ့ အတိတ်တွေ”

အတိတ်ဆိုတာ တစ်ချိန်မှာ သမိုင်းဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ သမိုင်းဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မျောက်ဖျက်ပစ်လို့မရဘူးလား။ လူတစ်ယောက်ဟာ ကောင်းတာလုပ်ခဲ့သည်ဖြစ်စေ၊ ဆိုးတာ

လုပ်ခဲ့သည်ဖြစ်စေ အားလုံးသူ့ရဲ့သမိုင်းမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့လိမ့်မယ်။ သမိုင်းဆိုတာ အမှန်တွေချည်းရေးပြီး အမှားတွေကို ဖျောက်ဖျက်ဖုံးကွယ်ပစ်လို့ရတဲ့ အရာတစ်ခု မဟုတ်ဘူးလေ။ ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့ အမှားတွေကို ကိုယ့်သမိုင်းမှာ မကျန်ရစ်အောင်၊ လူတွေ မေ့လျော့သွားအောင် ဖျောက်ဖျက်ပစ်နိုင်မယ်ဆိုရင်တောင် အဲဒီအမှားတွေကို . . .”

မောင်လေသံသည် ကြေကွဲစရာကောင်းလောက်အောင် တုန်ရီမောပန်းစွာ ထစ်ငဲ့သွားပါသည်။

“အဲဒီအမှားတွေကို ကိုယ်တို့နှလုံးသားထဲက ဘယ်တော့မှ မေ့လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး နောင်း၊ ကိုယ်မှားခဲ့မှန်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် အမြဲသတိရနေလိမ့်မယ်။ အဲဒါကို . . .”

မောင်က သူ့မတစ်ကိုယ်လုံးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ လွင့်ထွက်သွားမှာစိုးရိမ်သည့်အလား တင်းကျပ်စွာထွေးပိုက်ထားရင်း ထိုစကားတို့ ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒါကို . . . အဲဒါကို . . . နောင်တ . . . လို့ ခေါ်တယ်လေ” သူ့မ၊ မောင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မောင်မျက်ရည်ထုံမြင်ရသည်။

“ကျွန်မတို့ ချစ်ခဲ့တာ အမှားတစ်ခုဖြစ်ခဲ့သလား . . . ဟင်” အပြုံးငွေ့ငွေ့ကို မောင်မျက်နှာပေါ်မှာ ဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်ရ၏။

“တစ်ခါတလေကျတော့ လူတချို့ဟာ အဲဒီအမှားတွေထဲမှာပဲ တစ်သက်လုံး နေထိုင်သွားတတ်ကြပါတယ်”

တတိယအပိုင်း

“အချစ်ဆိုတာ....

မင်းရဲ့နောက်ကျောကို

ထိုးစိုက်မယ့် မါးတစ်ပုဂံပဲ ...”

ရွှေငါးစိမ်းအတွက်

စကူနဲ့ အနည်းငယ်လောက်သာ

နောက်ကျော့ခွဲရင် ...

မင်းနှလုံးသားရဲ့

အပယ်ပစ်ဖို့တည့်တည့်မှာ

နှစ်ဝင်ဥများပါရှိမယ် ...”

တစ်

“ကျွန်...”

ကားမောင်းနေသော သူမရော ဘေးမှာထိုင်လိုက်လာသော
ဘရိတ်ကို ဆောင့်အုပ်လိုက်၍ ရှေ့သို့ ဗိုက်ကျအွားကြသည်။
ဒေါသတကြီး သူမ တောက်ခေါက်မိလိုက်သည်။

“တောတ် ... ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်

သူမ၏မျက်လုံးများကလည်း သူမရဲ့ ကားရှေ့က အတင်း
ဆွတ်တက်ကာ ပိတ်ရပ်လိုက်သော အဲဒီဟွန်ဒါအိုဒက်ဆီ အနီ
ဘေးလေးကို စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်၏။

ရှိလာကတောင် နှုတ်က ထုတ်ညည်းသည်။

“ဟ... ဒီကားက ဘာလဲကွ၊ ဘာလို့ ကျုပ်တို့ကို အတင်း
ဆွတ်တာလဲ၊ တိုက်မိတော့မှာပဲ”

သူမက ပိုဒေါသထွက်သည်။ သူမက အခုမှ ကိုယ်ကားကို
အတင်းတတ်ခါစ။ နောက်ဆုံးနှစ်အပိုင်း (ခ) လို့ခေါ်တဲ့ (Fi-
an) ကို ရောက်တော့မှ ဆေးရုံတွေ တစ်ခုကတစ်ခု
သင်စာန်းများ ခဏခဏ အပြေးအလွှားတက်ရတော့
မှာ ရှိတဲ့ ဒီအဖြူရောင်လိမ္မော်တက်ကို ကိုယ်တိုင်မောင်းယူလာဖို့
ညွှန် မွေးခဲ့ရသည်။

မိုးနီပွင့်

ယူလာခါစဆို မြို့ထဲလမ်းရှုပ်ရှုပ်တွေမှာတောင် မောင်းက
မရှိလို့ မမောင်းရဲခဲ့။ အခုလည်း စိတ်ရောဂါဆေးရုံကနေ မနက်အထိ
ပိုင်း သင်တန်းပြီးလို့ သူမနဲ့ရှိလာ အတူကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်း
ပြန်လာတဲ့လမ်းမှာ နဝဒေးရုပ်ရှင်ရုံမီးပွိုင့်အကျော် ကမ္ဘာအေးဘုမ
လမ်းမပေါ်အရောက်မှာ နောက်က ဟွန်ဒါအိုဒက်ဆီ အဲဒီအနီမောင်း
ကားလေးက အတင်းဖြတ်ကျော်ပိတ်ရပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ . . . အဲဒီကားက ကျုပ်တို့ ဆေးရုံကထွက်လာကတည်း
က ကပ်လိုက်လာတဲ့ကားပဲ။ ဘာလဲ မသိဘူး . . . မယ်နှောင်း၊ ဇာ
လမ်းလား။”

သူမနဲ့ရှိလာတဲ့နှစ်ယောက် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ အဲဒီရှေ့က ကား
ပဲ ပိုင်းကြည့်နေစဉ် ကားတံခါးပွင့်လာပြီး ဆင်းချလာတဲ့သူကို
လိုက်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး အံ့ဩသွားရပါသည်။

ဆင်းလာတဲ့သူက မိန်းကလေး။

“ဟ . . . ဒီမိန်းမက ဘာလဲကွ့၊ ကားမောင်းတာ ကြ
ချည်လား။ ဖော်တော်ရမ်းတဲ့ ဝန်မပဲ”

ရှိလာရဲ့အပြစ်တင်နေသံကြားမှာ သူမလည်း ဒေါသ
ဆူပွက်လာသည်။

“အေးလေ . . . ဒီမှာ . . . ကားစ၊မောင်းခါစမို့ ဖြည်းဖြည်း
လေး မောင်းနေလို့ပေါ့။ နို့မို့ဆို အိုက်မိတယ်၊ ဒီမိန်းမက ဘာ
တာလဲ”

သူမတို့ စကားပြောနေစဉ်မှာပင် အဲဒီမိန်းမက သူမတို့
ဆီ ကြွကြွလေး လှမ်းလာသည်။

အဲဒီလှမ်းလာတဲ့ မိန်းမရဲ့ပုံစံကို . . . ကြည့်ဦး။

ကိုယ်နှလုံးသားကို မုန်တုများ

တစ်စက်ကလေးမှလည်း ထောင့်မကျိုး။ ဆံပင်တွေက
အနက်ရောင်မဟုတ်ဘဲ နီညိုရောင် သမ်းနေတဲ့အထဲမှာ ဖွဲ့လွန်ကြပြီး
မင်းကျော်အောင် ရှည်လျားကောက်ကွေးနေသည်။ ခပ်ကြမ်းကြမ်း
ဆီကနေတဲ့ လေပြင်းများအောက်မှာ အဲဒီမိန်းမရဲ့ဆံပင်တွေရော၊
အညှိတိုင်မှာချည်ထားတဲ့ ခရမ်းရောင်ပုဝါစကရော တဖျတ်ဖျတ် လွင့်
ချာနေ၏။

အဲဒီမိန်းမမျက်နှာပေါ်က (D & G) နေကာမျက်မှန်ကလည်း
ခရမ်းရောင်။ နှုတ်ခမ်းတွေကလည်း ခရမ်းရောင်စိုစို (Moisture
Cream)။

ဝတ်ထားတာက တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်ဖြစ်သည်။ သို့
မဟုတ်မယ့် လုံးဝ မြန်မာမဆန်။ ‘ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ချပ်ရပ်နေတဲ့ အတိုအောက်
က စတိုင်လ်ဘောင်းဘီပျော့အိအိပုံကျကျက အဲဒီမိန်းမရဲ့ ပိန်သွယ်
ရှည်လျားနေတဲ့အရပ်နဲ့ လိုက်ဖက်သလိုရှိပေမယ့် စီးထားတဲ့ ရှူးဖိနပ်
အသေးသေးက လေးလက်မလောက် မြင့်နေတာကတော့ တစ်ဆိတ်
အောက်လွန်းသည်။

အဲဒီမိန်းမက ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ဒေါက်ဖိနပ်သံ တ
အောက်ထောက်မြည်အောင်လှမ်းရင်း သူမတို့ကားဆီ တန်းတန်းမတ်
ဆီလျှောက်လာတော့ သူမရော ရှိလာပါ အံ့အားသင့် မှင်တက်မိနေ
ကြပါသည်။

ကားမောင်းသူ သူမရဲ့ဘေးဖက်ပြတင်းပေါက်မှာ လာရပ်ပြီး
နယ်ကို ငဲ့ကိုင်ကာ အဲဒီမိန်းမက စတင်စကားပြောသည်။

“ယူက . . . ရှင်နှောင်းဆိုတာလား . . . ”
ရုတ်တရက်မို့ သူမ . . . အရမ်းအံ့ဩသွားသည်။ အဲဒီမိန်းမ

မိုးနဂျင်

ရဲ့ ခရမ်းရောင်မျက်မှန်ကြည်ကြည်လေးနောက်က စူးရှမှုမျက်လုံးအစုံကို သူမ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“ဖုတ်တယ် . . .”

“ယူ့ကို အိုင် . . . စကားနည်းနည်းလောက် ပြောစရာရှိလို့”

“ဒါပေမဲ့ . . . ရှင့်ကို ကျွန်မ . . . မသိပါလား။”

အဲဒီမိန်းမက ဟက်ခနဲ ရှက်ရယ်ရယ်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ အိုင်က အင်ထရိုဂျူစ် (Introduce) လုပ်ဖို့

မေ့နေလိုက်တာ၊ အိုင်နာမည်က . . . ဥဩဆိုရင် ယူ သိမလား။”

သူမ၊ နားထဲမှာ ဝန်းခနဲ ပေါက်ကွဲသွားသည်။

အဲဒီနာမည်တစ်ခုကို သူမ၊ ဘဝထဲမှာ မေ့လျော့ဖျောက်ဖျက်

ပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ ကြာလှပြီ။ ယခုမှပင် . . . ဘွားခနဲ သူမရွေ

မှာ လူကိုယ်တိုင် ဘာကြောင့် ဖော်လှာရသလဲ။ အဲဒီလောက်ကြီး မြန်

ဆန်လိမ့်မယ်လည်း ထင်မထားတာမို့ သူမ၊ မျက်နှာ ဟန်မဆောင်နိုင်

လောက်အောင် ထိတ်လန့်ပျက်ယွင်းသွားပါလိမ့်မည်။

ဘေးမှာထိုင်နေတဲ့ ရှိလာတောင် မျက်နှာခပ်ပျက်ယူ့ . . .

လာသည်။ အဲဒီ ဥဩဆိုတဲ့မိန်းမ . . . ဘယ်တုန်းက မြန်မာပြည်ပြန်

ရောက်လာတာလဲ။ မောင် . . . မောင် . . . သူမကို ဘာမှကြိုတင်

ပြောမပြောပါလား . . . ။

မျိုးသိပ်လျှို့ဝှက်လွန်းသော မောင်ကို သူမ၊ အခုမှ ဒေါသ

အကြီးအကျယ်ထွက်လာသည်။ အဲဒီမိန်းမက သူမ၊ နာမည်ကို သိနေ

တယ်။ ပြီးတော့ သူမ ကားနံပါတ်ကိုထောင် သိနေပုံရတယ်။ ဘယ်လို

သိနေတာလဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် . . . သူ . . . ငါ့ကို ဒီလိုမျိုး လာဆုံတွေ့

လို့အပ်ပါဘူး။ သူမ၊ ခေါင်းထဲမှာ မေးခွန်းများစွာနဲ့ နောက်ကျိရွပ်ထွေး

သဖြင့် အဲဒီ “ဥဩ . . .” ဆိုတဲ့ မိန်းမရဲ့ မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်

ပြန်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ပြောစရာစကား မရှိဘူး

ဆင်တယ်”

“ယူ့ဖက်ကတော့ . . . ဟုတ်မှာပေါ့၊ အိုင်ဖက်က ရှိတာ”

“ဘာကိုစွဲလဲ . . .”

“တစ်နေရာရာမှာ အေးအေးဆေးဆေး သွားပြောရအောင်၊

ငြိတော့ . . .”

ဥဩက အူမရဲ့ ဘေးမှာထိုင်နေတဲ့ ရှိလာကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်း

ကြည့်သည်။

“နှစ်ယောက်ချင်းမှ ပြောလိုကောင်းမယ့် စကားတွေ . . .”

သူမ၊ မျက်နှာကို ခပ်တင်းတင်းစေ့စေ့လိုက်၏။

“ဒါ . . . ကျွန်မရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ရှိလာပါ။ ကျွန်မတို့

က ဟိုးငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက တွဲလာတာ၊ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ရေး

ထိုက်တာကိုစုအားလုံး သူ သိတယ်။ ရှင်ပြောချင်သမျှ စကားအားလုံး

ထိုက်လည်း ဆွဲရှေ့မှာ ကျွန်မကို ပြောလိုရပါတယ် . . . ဥဩ”

ဥဩရဲ့ ခရမ်းရောင်နှုတ်ခမ်းတွေက စိုလက်တောက်ပစွာ ပြုံး

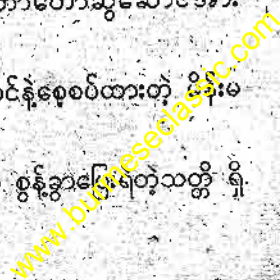
နေလိုက်လေသည်။ အဲဒီမိန်းမအပြုံးက တော်တော်ဆွဲဆောင်အား

ကောင်းသားပဲ။

ဘုရားရေး . . . ။ ဒီမိန်းမက မောင်နဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့ ငါ့နိမ

နော်။

မောင် . . . အဲဒီလိုမိန်းမမျိုးဆိုက စွန့်ခွာပြေးရတဲ့သတ္တိ ရှိ

ပါမလား။ သူမရင်တွေ အဆမတန် ပူလောင်လာလေသည်။ ဒီမိန်းမကို မောင် . . . လုံးဝမချစ်ခဲ့ဘူးဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ချေရှိရဲ့လား။

ဥဩကတော့ အပြုံးလေးတစ်ခုနဲ့ စကားကိုဆက်ပြောနေပြန်သည်။

“ကောင်းပြီလေ . . . ဒါဆိုလည်း စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုခုကို . . .”

“ဟင့်အင်း . . .”

သူမက ဥဩစကားကို ဖြတ်၍ ခပ်မာမာငြင်းချပစ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့မှာ အချိန်လုံးဝမရှိဘူး . . . ဥဩ၊ အခု ဆေးတစ်ခုကနေ နောက်ဆေးရုံထုတ်ခွင့်ကိုကူးပြီး စာသွားသင်ရမှာ၊ ဒီနေရာမှာပဲ ပြောလိုက်ရင် မပြီးဘူးလား။ ဒါနဲ့ . . . ရှင့်ကိစ္စကလေး . . . ဘယ်လောက် အရေးကြီးသလဲ၊ ပြီးတော့ . . .”

သူမရဲ့နှုတ်ခမ်းထောင့်လေးကို အနည်းငယ်ကွေးညွတ်ပြီး၍ မေးလိုက်မိသည်။

“ပြီးတော့ . . . ဘယ်သူ့အတွက် အရေးကြီးတာလဲ၊ ဗွတ်အတွက်လား . . . ကျွန်မအတွက်လား . . .”

ဥဩရဲ့သေးမျှင်စွာ ဆိုးထားသော မျက်ခုံးတွေ မြင့်တက်သွားလေသည်။ “အိုး . . . ဟိုး . . . ဟိုး . . .” ဟု နှုတ်ခမ်းတွေကပ် ထုတ်ရယ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့ ရယ်သံတစ်ဝက်နှင့်ပင်

“ယူက . . . အိုင်ဆီမှာရော အချိန်တွေ အရမ်းပိုနေတာလို့ ထင်ထားသလား။ အိုင် . . . မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်တာ နှစ်ရက်ရှိသေးတယ်။ အိုင်မှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်။ ဒါလေ

အိုင်လုပ်ရမယ့်အလုပ်တွေထဲမှာ ယူနဲ့တွေ့ဆုံဖို့ကိစ္စကို နံပါတ်တစ်ထားတာပါ။ အခုလည်း ယူ့ကို တမင်တကာလာတွေ့ဖို့ အိုင် မကြိုးစားရသေးပါဘူး။ မြိုင်ဟေဝန်မှာ ဈေးလာဝယ်ပြီးအပြန် ယူ့ရဲ့ကားနံပါတ်နံပါတ်ကို လမ်းပေါ်မှာ ဖျတ်ခနဲတွေ့တာနဲ့ အတော်ပဲဆိုပြီး အတင်းအဓာတ်ကလိုက်လာတာ၊ ယူ့အတွက်နဲ့လည်း အိုင်က အချိန်ဒီလောက်ကြီး များများပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခုဟာက . . . ကြုံလို့”

သူမစိတ်ထဲက ဒေါသထွက်သွားသည်။ ကြည့်စမ်း . . . . . ဒါ . . . ငါ့ကိုစော်ကားနေတာပဲ။ အဲဒီမိန်းမက . . . ရှင်နှောင်းဆိုတဲ့ ကျွန်မဟာ မောင်ရဲ့ဘဝမှာ ဒုတိယနေရာမှာပါဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ငါ့ကို စကားပြောနေတာ။

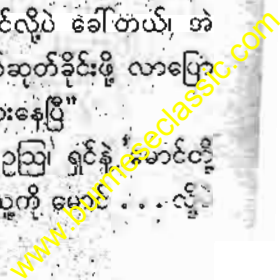
ဒင်း . . . သိစေရမယ်။ ဒါဟာ မြိုင်ပွဲတစ်ခုဆိုရင် အရုံးဟာ သူ့အတွက်ပဲ ဖြစ်စေရမယ်ဆိုတာ။

“ကဲ . . . ဒါဆိုရင်လည်း ရှင့်ကိစ္စကို ဒီမှာပဲ မြန်မြန်ပြောဆိုက်လေ . . . ဥဩ၊ ကျွန်မ . . . ကူညီနိုင်တာဆို ကူညီပေးမှာပေါ့”

သူမက ကားထဲကနေမဆင်းဘဲ ခပ်လှောင်လှောင်လေး ပြောလိုက်သည်။ ဥဩက နေကာမျက်မှန်ကိုချွတ်၍ ရင်တစ်အင်္ကျီစာ ချိတ်နေစဉ် အဲ့အားသင့်သော မျက်နှာထား ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဪ . . . ယူက အိုင်ကို အထင်မှားနေတာကိုး။ ယူနဲ့အိုင် ဒီလင် . . . ဟိုလေ . . . အိုင်က သူ့ကို ဒါလင်လို့ပဲ ခေါ်တယ်။ အဲ . . . အဲဒီကိစ္စကို သိပြီးသွားလို့ ယူ့ကို နောက်ဆုတ်ခိုင်းဖို့ လာပြောတယ် ထင်နေတာလား။ မဟုတ်ဘူးကွ။ ယူ မှားနေပြီ”

“အဲဒီကိစ္စ မဟုတ်ရင် ဘာလဲ . . . ဥဩ၊ ရှင်နဲ့ မောင်တို့ . . . အဲ . . . အဲ . . . ကျွန်မကလည်း . . . သူ့ကို မောင် . . . လို့

ခေါ်တယ်။ အဲဒီမောင်နဲ့ ရှင်တို့မိဘတွေ သဘောတူစေစပ်ထားတာကို ကျွန်မက သိပြီးသားပဲ။ ရှင်လာပြီ ကျွန်မကို မကြာပီတိုင်တယ်။ နေတာဆိုရင်တော့ လက်လျှော့လိုက်ပါ . . . ဥဩ”

ဥဩက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေသည်။ အဲဒီမိန်းမရယ်သံတွေကိုက အနှောင့်အသွားမလွတ်အောင် ရယ်လည်းရယ်တယ်ပါပေသည်။ ဥဩရဲ့ပခုံးနှစ်ဖက်က ဟန်ပါပါတစ်ချက်တွန့်လိုက်လေသည်။ ပြီးမှ . . . ။

“ဗဟိုက . . . မာနတော်တော်ကြီးပုံရတယ်နော် . . . ရှင်နောင်၊ ဟုတ်မှာပါ။ ဒါကြောင့်မို့လည်း . . . ဒါလင်က . . .”

ဥဩရဲ့စကားတွေက ရယ်သံစွက်နေရာကနေ ခပ်တွေးဆနဲ့ ဖြစ်ကာ ရယ်တန်ဆွားလေသည်။ ပြီးတော့ လေသံက ချက်ချင်းကွဲလေးနက်လာပြန်သော အတည်အတန့်ပုံစံသို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။

“ဒီမှာ . . . ရှင်နောင်၊ အိုင် ပြန်မာပြည်ကနေ ထွက်မသွားခင်ကတည်းက ဒါလင်ဆီမှာ တိတ်တိတ်ပုန်းရည်းစားတွေ မှီလိုပေးအောင် ရှိနေတယ်ဆိုတာ အိုင်သိပြီးသားကွ။ အိုင် . . . ဘယ်တုန်းမှ . . . သွယ်သွယ်ဆီမှ လိုက်ပြီး မကြာပီတိုင်တက်မပြခဲ့ပါဘူး။ အိုင် . . . ဒါလင်ကို ခွင့်လွှတ်ပြီးသား။ ယောက်ျားဆိုတာ သူတို့နားမှာ မိတ်တစ်ယောက်မရှိဘဲ နေတာတိကြာတဲ့သူတွေမှမဟုတ်တာ။ အိုင်ကလည်း တိုက် အမ်ဘီအေ (MBA) ဘွဲ့ကို အရမ်းလိုချင်နေတော့လေ။ အဲဒါနားမှာလည်း အမြဲရှိမပေးနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ . . . သူ့ဆီက အပေးအယူတစ်ခုနဲ့ ကတိစောင်ပြီး ထွက်သွားခဲ့တာ။ ဒါလင် . . . ဒါလင်-ဘယ်လောက်ရှုပ်ရှုပ် အိုင်ခွင့်လွှတ်မယ် . . . လို့ နောင်ဆုံးတစ်နေ့ကွ။ ဒါလင်လက်ထပ်မယ့်သူမဟာ အိုင်ပဲ . . . ဖြစ်ပါလေ”

ဒါလင်က . . . အိုင်ကို ကတိပေးပြီးသားကွ။ သူ့ကို အိုင် . . . စိတ်မချစရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး”

သူမ . . . မျက်နှာကို အစွမ်းကုန်မိပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒါဆိုလည်း . . . ရှင် . . . ဘာကိစ္စ ကျွန်မကို စကားလာပြောနေဖို့လိုသလဲ ဥဩ၊ ရှင်ရဲ့ ဒါလင်ကို ရှင်စိတ်ချတတ်တယ်ဆိုရင် အိမ်ပေါက်ဝမှာ ထိုင်ပြီး သူနဲ့လက်ထပ်မယ့်နေ့ကို ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေလိုက်ပေါ့။ ဒါပဲရဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး။ အခု ယူဆီလာတာ အိုင်အကျိုးအတွက်လို့ ယူထင်နေတယ် မဟုတ်လား။ ရှင်နောင်၊ တကယ်က ယူအကျိုးအတွက် အိုင် စာမင်လာပြောပေးနေတာ။ လာဆီပေးတာ”

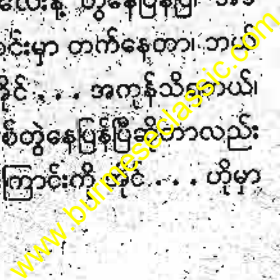
“ကျွန်မ အကျိုးအတွက် . . . ဟုတ်လား”

သူမ အံ့အားသင့်စွာပဲ ပြန်မေးလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်”

ဥဩရဲ့ မျက်နှာက ယခုမှ တိကျသေချာလှစွာ ပြစ်သားသည်။ မျက်နှာထားနဲ့ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြလေသည်။

“အိုင်က အပေါင်းအသင်းဆန့်တယ်ကွ။ ဟိုမှာ သွားနေနေ ပေမယ့်လို့ မြန်မာပြည်ကအကြောင်းတွေ အိုင် အကုန်သိတယ်။ အထူးသဖြင့် ဒီက အိုင်သူငယ်ချင်းတွေ ဒါလင်အကြောင်းဆို ပိုစွဲစမ်းထောက်လှမ်းပေးတယ်။ ဒါလင် . . . ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့ တွဲနေပြန်ပြီ။ အဲဒီမိန်းကလေးနာမည်က ဘယ်သူ့၊ ဘယ်ကျောင်းမှာ တက်နေတာ။ ဘယ်လို ရုပ်မျိုးရှိတာ။ ဘယ်မှာ နေတာကအစ အိုင် . . . အကုန်သိတယ်။ ဘယ်သူနဲ့ ဖြတ်လိုက်ပြီး ဘယ်သူနဲ့ အသစ်တွဲနေပြန်ပြီဆိုတာလည်း သတင်းအမြဲရောက်တယ်။ ယူနဲ့ ဒါလင်အကြောင်းကို အိုင် . . . ဟိုမှာ

ကတည်းက . . . သိနေတာ၊ ယူ အကြောင်းကိုလည်း အိုင်က စုံစမ်း
ခိုင်းလို့ သူဝယ်ချင်းတွေက အကုန်ပြောပြထားပြီးသား၊ ဒါကြောင့် ယူ
ကားနဲပါတ်က အဝ . . . သိနေတာကြည့်လေ”

သူမ . . . စိတ်မရှည်တော့ပါ။

“ကဲ . . . ဥဩ၊ ကျွန်မရဲ့အကျိုးအတွက်ဆိုတဲ့ ရှင့်ရဲ့စကား
ကို အဓိကအကြောင်းရောက်အောင် ပြောပါ၊ မလိုတာတွေ မပြောပါနဲ့
တော့၊ ကျွန်မတို့မှာ အချိန်မရှိဘူး”

“အိုင် ပြောမှာပါ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ မင်းနဲ့ဒါလင်က အခု
အချိန်မှာ အပျော်သက်သက်တွဲပြီး သာယာမှုရှာနေကြတဲ့ ချစ်သူတွေ
လား၊ ဒါမှမဟုတ် ယူဘက်က တကယ့်ကို အချစ်စစ်စစ်နဲ့ မြတ်နိုးစွာ
ချစ်နေခဲ့တဲ့ ချစ်သူတွေလား . . . အိုင် မသိဘူး၊ အဲဒါ ယူတို့ဘက်
ကိစ္စ၊ အိုင်နဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ အိုင်သိတာကတော့ ယူ . . . ဒါလင်ကို သိပ်
မယုံနဲ့ . . . သိလား၊ မင်းရဲ့မောင် . . . ဆိုတဲ့လူက မင်းကို လှည့်စား
နေတယ်”

“ဘာ . . . ”

ဒေါသတကြီး သူမ၊ ကုန်းအော်လိုက်မိသည်။ ဘေးနားက
ရှီလာပင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ မျက်နှာတွေ ပျက်ယွင်းသွားသည်။
သူမ စူးရှခက်ထန်စွာ ဥဩကို မော့ကြည့်ရင်း ပြန်မေးလိုက်
ရသည်။

“မင်း . . . ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ . . . ဥဩ”

“အိုင် . . . မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဒါလင်တို့
မေးလိုက်တယ်၊ ဒါလင် . . . နောက်ဆုံးချစ်သူက ရှင်နှောင်းဆိုတာ
ဟုတ်လား . . . လို့မေးတော့ . . . သူ မငြင်းဘူး၊ ဝန်ခံတယ်၊ ဟုတ်

ဘယ် . . . တဲ့၊ အိုင် . . . အရမ်းအံ့ဩသွားတယ်၊ သူ့ကို ပြန်မေး
လိုက်တယ်၊ ဒါလင် . . . ရှင်နှောင်းဟာ ဘယ်သူသမီးလဲဆိုတာ
ဒါလင် သိရဲ့လား၊ ဒါလင်တို့ မိဘတွေနဲ့ သူမိဘတွေဟာ တကယ့်ကို
နီးပြီး ရန်ဘက်တွေ၊ အမုန်းတီးဆုံးလူသားတွေ မဟုတ်လား၊ ဒါလင်
. . . ဘာလုပ်တာလဲ . . . လို့ အိုင် မေးလိုက်တယ်”

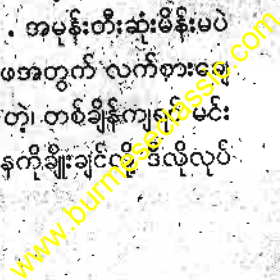
သူမ မျက်နှာတွေ ပူနွေးနီမြန်းသွားရသည်။ ကြည့်စမ်း . . .
အိတ်စွဲကိုပါ ဒီမိန်းမက သိနေရပြန်သတဲ့။ တယ်လီမိန်းမလဲ . . .
သူတစ်ပါးရဲ့ အတွင်းရေးတွေ၊ ပုဂ္ဂလိက လွတ်လပ်ခွင့်တွေကို ချိုး
ဘက် ဝင်ရောက်ပြီး စုံစမ်းထားလိုက်တာ။

သူမ . . . ဥဩကိုစိတ်နာနာနဲ့ လှမ်း၍ ငေါ့ထွေလိုက်သည်။

“မင်း . . . သူများအကြောင်းတွေကို စစ်စုတာ တော်တော်
သိသနာပါသလား ဥဩ၊ တကယ်တော့ ကျွန်မနဲ့မောင်ရဲ့ မိဘတွေ
ဘယ်လိုရန်ငြိုးပဲ ရှိရှိ . . . အဲဒါ ရှင့်ကိုစွဲ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်နဲ့ဘာမှ မသက်
ဆိုင်ပါဘူး”

“အို . . . ဆိုင်တာပေါ့၊ မင်းရဲ့ချစ်သူမောင်က အိုင်နဲ့စေ့စပ်

အားတဲ့ ယောက်ျားလေ၊ သူ ဘာပဲလုပ်လုပ် အိုင်က သိအောင် စုံစမ်း
နွှင့် ရှိတာပေါ့၊ အခု အိုင်က . . . အဲဒီအကြောင်း မေးလိုက်တော့
သူက ဘာပြန်ပြောတယ်မှတ်လဲ . . . ရှင်နှောင်း၊ ဟုတ်တယ်လေ . . .
ဆုံး ရှင်နှောင်းဆိုတဲ့ မိန်းမဟာလည်း သူ . . . အမုန်းတီးဆုံးမိန်းမပဲ
. . . တဲ့၊ အခု သူက သူမိဘအတွက်၊ သူ့အဖေအတွက် လက်စားချေ
ချင်လို့ မင်းကို ချစ်ဟန်ဆောင်ပြနေတာ . . . တဲ့၊ တစ်ချိန်ကျရင် မင်း
အသည်းကို ရက်ရက်စက်စက်ခွဲပြီး မင်းရဲ့မာနကို ချိုးချင်လို့ ဒီလိုလုပ်
တာတဲ့”

သူမ့ဖျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးဆုတ်ဖြူဖျော့သွားပါလိမ့်မည်။
 သူမ ရင်ခုန်သံတွေ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားခဲ့သည်။
 အေးစက်သွားသော သူမ့လက်ချောင်းတွေကို ဘေးနားက
 နားလည်စာနာစွာ ချက်ချင်းလာရောက်ဆုပ်ကိုင်လေသည်။
 ဘာပြန်ပြောမှန်းလည်း မသိ။ နားထဲမှာ မယုံနိုင်လောက်
 အောင် ဥဩရဲ့ စကားတွေက ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ အဲဒါ . . .
 တတယ်ပဲလား။

အို . . . မဖြစ်နိုင်တာ။ မောင်က သူမ့ကို လှည့်စားနေတာ
 တဲ့လား။ မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်က . . . နင်ကိုလှည့်စားနေတာပဲ
 မှာပေါ့တဲ့ . . . ဥဩရဲ့။ နင်ကိုပဲ လိမ်ပြောတာနေမှာပါ။ ဝတ်ပဲ . . .
 သူမ့ ရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးလာစေ
 တင်းကျပ်ဆို့နှင့်လာပြန်သည်။ နှုတ်ခမ်းကပြောဖို့ စကားလုံးတွေလည်း
 ပျောက်ဆုံးဆွဲအနေစဉ်မှာ အဲဒီဥဩဆိုတဲ့ မိန်းမကတော့ တကယ်
 ဘာမှနားမလည်။ မသိသာ ဆိုးရွားစွာ စေတနာတွေ ပြည့်လျှမ်းနေ
 လေဆဲမျိုးနဲ့ စကားဆက် ပြောနေခဲ့သည်။

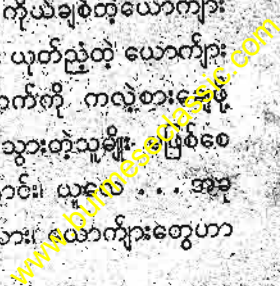
“အဲဒါ . . . ယူ့ကို သတိပေးချင်လို့ အိုင်က တကူးတ
 လာပြောနေတာပါ။ ယူ့ သိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါလင်က . . . ယူ့ကို လှည့်
 စားနေတာ။ အဲဒါ ယူက . . . တကယ်နည်းသားပါ နစ်ဝင်ပြီး ကွဲ
 မှာစိုးလို့၊ မိန်းကလေးအချင်းချင်း စာနာလို့ လာပြောတာနော် . . .
 ရှင်နောင်း။ ယူ . . . ခက်စေနဲ့။ ယောက်ျားတွေဟာ မာယာများ
 မိန်းမတွေထက် ပိုဆိုးတယ် . . . သိလား။ အိုင်လည်း . . . တကယ်
 အံ့ဩစာယ်ကွယ်။ အိုင် . . . သိထားသလောက် ဒါလင်ဟာ
 လောက်ယုတ်ညံ့တဲ့ ယောက်ျားမဟုတ်ပါဘူး။ အခုတော့ . . .

ဆဲဇာတ်က . . . ”
 သူမ . . . ဆတ်ခနဲခေါင်းကို ဒါထုတ်ပစ်လိုက်သည်။
 “မင်း . . . ပြောချင်တာ ဒီကိစ္စပဲ မဟုတ်လား ဥဩ၊ ကျွန်မ
 သွားလို့ရပြီလား။”
 ဥဩက ကားရဲ့ပြတင်းပေါက်ပေါင်ပေါ်မှာ တင်ထားသော
 သူမ့ရဲ့လက်ကို တရင်းတန်းဆုပ်ကိုင်လိုက်၍ သူမ အရမ်းအံ့ဩသွား
 သည်။

“ရှင်နောင်း . . . အိုင်ပြောတာကို . . . ယူ့ အလေးအနက်
 ကြည့်စေချင်တယ်။ အိုင်က အိုင်အကျိုး ဘာမှမပါဘဲ ပြောနေတာ
 တကယ် ယူ့အပေါ် ဟန်ဆောင်ပြီးတော့ပဲ . . . ချစ်ခဲ့ ချစ်ခဲ့၊ တကယ်
 ချစ်နိုးစွာ ချစ်နေတာပဲဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့ တစ်နေ့ကျရင် သူ . . . အိုင်ကို
 ဆက်ထပ်ရမှာက ရှောင်လွှဲလို့မရတဲ့ အဖြစ်တစ်ခုပဲ။ ပြီးတော့ သေချာ
 ဘာက အိုင် . . . သူ့ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ အဆုံးရှုံးမခံဘူး ရှင်နောင်း။
 သိလား။ အိုင်က . . . သူ့ကို အရမ်းချစ်တာ။ ပြီးတော့လေ . . .”

လေအငွေ့မှာ ဆံစတွေ တဖျတ်ဖျတ်လွင့်နေသော အဲဒီ
 မင်းမယ် မျက်လုံးများ မထင်မှတ်စွာ ရီဝေမိုင်းမှုန်လျက် အထေးသို့
 မျောသွားလေသည်။

“ပြီးတော့လေ . . . ကိုယ်ချစ်တဲ့ယောက်ျား
 ဆင်ယောက်ကို စိတ်ဓာတ်အောက်တန်းကျပြီး ယုတ်ညံ့တဲ့ ယောက်ျား
 နဲ့ မဖြစ်စေချင်ဘူး။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကလေးအဖြစ်
 ဆက်သက် ချစ်ဖန်ဆောင်ပြီး ကျောရရုံကြံသွားတဲ့သူမျိုး မဖြစ်စေ
 ချင်ဘူး။ အိုင်ပြောတာ နားလည်လား ရှင်နောင်း။ ယူ့လေ . . . အခု
 ဥဩလို့ လူ့ကို မပေးဆပ်နဲ့နော် . . . သိလား။ ယောက်ျားတွေဟာ

သတ်သတ်လွတ် မစားဘူး။ ရေဝေ . . . ဆိုတဲ့ ယောက်ျားလည်း မေး
ဘူး။ အဲဒါကို . . . မင်း . . . အိုင်ပြောတယ်ဆိုရင် ယုံစမ်းပါ”

“အို . . .”

သူမ့မျက်နှာပေါ်မှာ အပူလှိုင်းတွေ ဖြတ်ပြေးပြီး နွေးနွေး
ရှက်ရွံ့သွားလေသည်။ အဲဒီမိန်းမဟာ ဘယ်လိုအစားမျိုးလဲ။ ရဲတင်း
ပွင့်လင်းလွန်းလိုက်တာ။ သူ့နဲ့ မောင်ဟာ . . .

“ဘုရား . . . ဘုရား . . . ။ မောင်ဟာ . . . အဲဒီလို
ယောက်ျားမျိုး . . . တကယ်ပဲလား။

သူမ . . . ရှုံးသွပ်လိုက်ချင်ပြီ။

“သူက ယူဆီကနေ တစ်ဘဝလုံးရှုံးသွားမယ် အရှုံးမျိုးကို
ရပြီးရင် ထွက်ပြေးသွားတော့မှာ” နောက်မှ ယူ . . . နောင်တမ
ပါစေနဲ့ကွယ်။ နော် . . . အိုင်ပြောတာ ယူ သဘောပေါက်ပါတယ်
ယူ . . . အိုင်ကျူ ဒီလောက်မနိမ့်ပါဘူး”

“တောက် . . .”

သူမ . . . ကျယ်လောင်စွာ တောက်ခေါက်မိလိုက်သည်။
အယ်အရာကို နာကြည်းရမှန်းလည်း သူမ့ကိုယ်တိုင် မသိ။

ဘေးနားက ရှိလာမှာ ယခုမှ အသက်ဝင်လာသူလို သူမ၏
ပခုံးကို ခပ်ပွဖွဆုပ်တိုင်ရင်း စပြောသည်။

“ကျုပ်တို့ . . . သွားရင်ကောင်းမယ် . . . နှောင်း”

သူမ့က ယခုထက်တိုင် သူမ့ကားဘေးနားမှာ ရပ်တန့်နေဆဲ
ဖြစ်သော ဥဩကို ခပ်စိမ်းစိမ်းစိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း . . . ။

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် . . . ကျွန်မကလည်း မောင့်ကို
ဘယ်နည်းနဲ့မှ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပါဘူး . . . ဥဩ ဒီစကားကို ပြောရတာ

ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်မှာ တစ်
ယောက်ယောက်ကတော့ ရှုံးနိမ့်မှာသေချာနေပြီ ဘယ်သူက ဘယ်လို
ခွဲစံမျိုးနဲ့ နောင်တရမလဲဆိုတာတော့ စောင့်ကြည့်ကြသေးတာ
ပေါ့ကွယ်နော်။ တို့ . . . သွားမယ်။ ဝွတ်ဒီလပ်ခ် (Good Luck) ဥဩ
. . .”

အဲဒီမိန်းမရဲ့ လှပစွာ ပွင့်ဟသွားသော ခရမ်းရောင်နှုတ်ခမ်း
နှစ်လွှာရွေ့မှ သူမ လွတ်ကင်းအောင် ကြမ်းတမ်းစွာ ကားကို လီလာဖိ
နင်းပြီး ထွက်ပြေးလာပါသည်။

မောင်ရေ . . . ။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုတော့ ကျွန်မ စစ်
ကြည့်ချင်ပြီ မောင်ရဲ့။ သူ့ကိုလား . . . မောင်ကိုလား . . . ကိုယ်ကိုယ်
တိုင်လား။

ကျွန်မ မသိဘူး။
ဒါမှမဟုတ် . . . ကံကြမ္မာကိုများလား . . . ။

ဆတ်ခနဲ မောင့်လက်ကို သူမခါထုတ်လိုက်တာကြောင့်
မောင့်မျက်နှာက ချက်ချင်းရဲတက်လာသည်။

“နှောင်း . . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မောင် . . . ထောင်းပန်နေ
တယ်လေ”

မောင်အသံက အခန်းထဲမှာ ခပ်အုပ်အုပ်ထုတ်လာသည်။
ဘေးနားမှာ သူမ့ယေချင်းတွေရှိနေတော့ သူမက မောင့်ကိုစိတ်ဆိုးပြီး

လုံးဝစကားပြန်မပြောဘဲနေတာကို မောင် ရှက်နေပုံရသည်။

သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာလည်း တကယ်တော့ သူမတို့အုပ်စုပဲ ရှိတာပါ။ နေ့လယ်ဖက် ထမင်းချိန်မှာ ခွဲစိတ်ကုပညာဘာသာရပ် စာမေးပွဲအတွက် စပက်စီမင် (Specimen) လို့ခေါ်သည့် လူ့ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းတွေ ဆေးစိမ့်သိုလှောင်ထားရာမြခန်းထဲ အားလုံး လာရောက်၍ စုပေါင်းစာကျက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုယ်အတွဲနှင့်ကိုယ် အဲဒီရောဂါဖြစ်ပွားနေသော ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းတွေ . . . ဆေးစိမ့်သိုလှောင်ထားတဲ့ ဖန်ဘူးလေး ထောင့် ကြီးငယ်များကြားမှာ လေ့လာကျက်မှတ်နေကြတာဆိုတော့ သူမနှင့် မောင် စိတ်ဆိုးရန်ဖြစ်နေတာကို သူငယ်ချင်းတွေ မသိ ဟန်ဆောင် ဟိုဘက်စာညှိ ငြိမ်သက်နေကြသည်။

မောင်က သူမအနားကို ပိုတိုးထပ်လာသည်။ အသံက လည်း ပိုကျယ်လာသည်။

“နောင် . . . မောင် ဘယ်နှစ်ခါ ကောင်းပန်ရမှာလဲ၊ ဥဩ မြန်ရောက်နေတာကို မောင် ကြိုမပြောထားမိဘူး . . . ဟုတ်တယ်၊ မောင် ထောင်းပန်တယ်၊ အဲဒါ မကျေနပ်သေးဘူးလား၊ မောင် ဘာလုပ်ပေးရဦးမှာလဲ”

“ငါ မကျေနပ်တာ အဲဒါမဟုတ်ဘူးဆိုတာ နင်သိတယ် . . . ဝေ”

သူမအဖေက ဟိန်းထွက်လာသည်။ သူမစကားထဲက နင်နဲ့ငါ စကားလုံးကလည်း မောင့်မျက်နှာကို အကြီးအကျယ် ပျက်ယွင်းသွား စေသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိနေကြတဲ့ သူမရဲ့သူငယ်ချင်းတွေ သူမ

ဆာင့်ကို ရှောင်ပေးကြဖို့ ခြေလှမ်းပြင်သည်။

ယုဒါနဲ့ ရှိလာက . . .

“ဗိုက်ဆာလို့ ကန်တင်း ခဏ သွားဦးမယ်”

ဟု ဆိုကာ နှစ်ယောက်ထွဲ၍ ထွက်သွားသည်။ ယမုံနဲ့ ဆယ်လတ်ကလည်း . . .

“ဟဲ့ . . . ဆယ်သုံးဆယ်လေးမှာ စာအုပ်ခဏ သွားဌား

ဟု အကြောင်းပြတာ ထွက်သွားကြပြန်သည်။

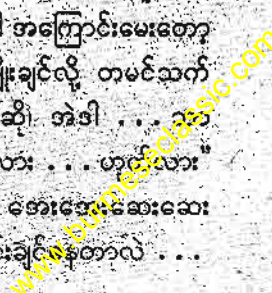
အဲဒီရောဂါပေးပြတိုက်ထဲမှာ မောင်နဲ့သူမနှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါကျမှ မောင်ရဲ့ဒေါသကို သူမ ထင်ဆင်ရှား မြင်ရတော့သည်။

“နောင် . . . သူငယ်ချင်းတွေရွေ့မှာ မောင်အရှက်ကို ခွဲ ဘာလား၊ နောင် . . . အမြဲတမ်း မောင်အပေါ်မှာ အနိုင်ယူချင် တယ် မောင်ကို ဒီလောက်ရှိုင်းရှိုင်းစိုင်းစိုင်း အော်စရာမလိုဘူး၊ နောင် . . . ဘာကို မကျေနပ်နေတာလဲ . . . မောင် တကယ်မသိဘူး၊ နောင်လင်းလင်း ပြော၊ အဲဒီလို လုပ်မနေနဲ့”

“ငါပြောမှ နင် သိမှာလား၊ နင်လုပ်ခဲ့တာ နင် မသိဘူးလား၊

. . . ဥဩကို ဘာပြောခဲ့လဲ၊ ဥဩက နင်နဲ့ငါ အကြောင်းမေးတော့ ငါအသည်းကို ခွဲချင်လို့၊ ငါမာနကို ချိုးချင်လို့ တမင်သက် လည်စားပြီး တွဲနေတာလို့ ပြောခဲ့တယ်ဆို၊ အဲဒါ . . . ဘာ ဆာလာ၊ နင် တကယ်ပဲ အဲဒီလို ပြောခဲ့သလား . . . ဟုတ်လား”

“နောင် . . . မအော်နဲ့၊ ဒီကိစ္စက အေးအေးဆေးဆေး သေ သည်း ရတယ်၊ တာလို့ ဒီလောက် ရှိုင်းစိုင်းချင်နေတာလဲ . . .

နှောင်း၊ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောစမ်းပါ။

“လဲသေလိုက်ပါလား၊ ရိုင်းတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကျွန်မ ရှင်...
ဟောဒီအခန်းထဲက ဖန်ဘူးတစ်ခုနဲ့ကို ကောက်ထုချင်နေတာ၊ ဒီထဲက
ဘာသဘောလဲ၊ ရှင် . . . ကျွန်မ ကျေနပ်အောင်ပြောစမ်း။”

“အဲဒါ ဘာသဘောဖြစ်ရမှာလဲ၊ မောင် . . . သက်သေ
သူ့ကို လီဆယ်လုပ်ကြပြီး ပြောလိုက်ရတယ်ဆိုတာ နှောင်း သဘော
ပေါက်သင့်တယ်၊ မောင် . . . အဲဒီလို လှည့်ပတ်ပြီး ညာမပြော
ရမလား၊ သူက . . . မောင်နဲ့နှောင်း အခုလိုချစ်သူတွေဖြစ်ပြီး ဆက်ဆံ
နေတာကို ဒီအတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေမယ် ထင်လို့လား၊ သူက လျှောက်
ပြောမှာ၊ မောင့်မိဘတွေ . . . နှောင်းမိဘတွေ အကုန်လိုက်ပြော
မောင်တို့နှစ်ယောက်ကို ခွဲတော့မှာ၊ နှောင်းကို အပျော်တူတာပဲ
သူယုံအောင် မောင် ဒီလိုပဲ ပြောရမှာပေါ့၊ အဲဒါ . . . စိတ်ဆိုးစရာလား
မောင့်နဲ့လုံးသားက တကယ်တမ်း ဘယ်သူဆီမှာလဲဆိုတာ နှောင်း
သိနေလျက်နဲ့ကွာ။”

“အို . . . မသိဘူး၊ မသိဘူး၊ ကျွန်မ . . . ဘာမှမသိဘူး
မောင် . . . ဘာမှ အဲဒီလိုလည်း လီဆယ်လုပ်ကြပြောနေစရာ
ဘူး၊ သူမေးတဲ့အဲဒါ အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောပြလိုက်ပါလား . . . ဥ
ငါလက်ထပ်မှာ မင်းကိုမဟုတ်ဘူး . . . ရှင်နှောင်းကို၊ ကိုယ် တကယ်
ချစ်တာ . . . လို့ ပြောပစ်လိုက်ပါလား၊ ဘာလဲ . . . မောင် . . . သူ
မရှိဘူးလား၊ ဒီအဖြစ်မှန်ဟာ အခုမဟုတ်လည်း နောက်တော့
ပြောရမှာပဲ၊ တစ်ခါတည်း သူ့ကို ရှင်းပြလိုက်တော့ ပြီးသွား
ဥစ္စာ၊ မောင် . . . ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မတို့အကြောင်းကို ဖုံးကွယ်လို့
ချင်နေတာလဲ၊ မောင် . . . လုံဝ ယောက်ျားမပီဆူဘူး၊ သတ္တိမရှိဘူး

“အဲဒါ . . . သတ္တိမဟုတ်ဘူးကွ၊ မိုက်ရူးရဲဆန်တာ”
မောင်က သူ့မ၊မျက်နှာကို တည့်တည့်လာစိုက်ကြည့်ပြီး
အော် ဟစ်ပါသည်။

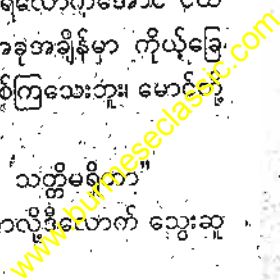
သူမကလည်း ဒေါသတကြီး ပြန်ပြောမိပြန်သည်။
“မောင် . . . ကျွန်မကို အဲဒီလို မအော်နဲ့”

“ရှင်နှောင်း . . . မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အခုအချိန်မှာ
မောင်တို့ရဲ့အကြောင်းကို ဖုံးကွယ်လို့ ပျက်မထားလို့ မောင် ဘာလုပ်
မှာလဲ၊ နောက်သုံးလလောက်နေရင် မောင်တို့နောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲ
လည်း ဖြေရတော့မှာ . . . အရမ်းအရှေးကြီးတဲ့အချိန်၊ ဒီအချိန်မှာ
မောင် . . . အိမ်နဲ့ ပြဿနာအတက်မခံနိုင်ဘူး၊ နှောင်းနဲ့မောင် ချစ်
ကြိုက်နေတယ်ဆိုတာ မောင်အိမ်က အခုသိသွားရင် အကြီးအကျယ်
ပြဿနာ ရှာတော့မှာ၊ မောင့်ကို ဥဩနဲ့ လက်ထပ်ပေးတော့မှာ၊ ဒီ
အတိုင်းဆက်တွေကို မင်း . . . သိရဲ့သားနဲ့”

“ဘာဖြစ်လဲ . . . ဘာဖြစ်လဲ . . . အဲဒီအခါကျတော့ မောင်
ကျွန်မ တရားရူးမှာ ပြေးပြီး လက်ထပ်လိုက်မယ်၊ သူတို့ ဘာတတ်
နိုင်မလဲ”

“နှောင်း . . . စကားကို လွယ်လွယ်မပြောနဲ့စမ်း၊ မောင်တို့
ဟာ မိဘသဘောမတူလို့ ခိုးပြေးပြီးလက်ထပ်ရလောက်အောင် ငယ်
ရွယ်တဲ့သူတွေလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ အခုအချိန်မှာ ကိုယ့်ခြေ
ဘက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်တဲ့သူတွေလည်း မဖြစ်ကြသေးဘူး၊ မောင်တို့
လက်ထပ်လို့ မရသေးဘူး”

“အဲဒါကိုက မောင်ကြောက်နေတာ၊ သတ္တိမရှိတာ”
“နှောင်း . . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာလို့ဒီလောက် သွေးဆူ

မြန်မာ့ဇာတ်

လွယ်နေရတာလဲ။ မောင်တို့နှစ်ယောက် အလုပ်သင်ဆရာဝန်တစ်နှစ် ဆင်းပြီးမှ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ကြမယ်လို့ စိတ်ကူးထားကြပြီး သား၊ ဘာဖြစ်လို့ အခုမှ စိတ်မြန်လက်မြန်လက်ထပ်ချင်စိတ် ဖြစ်သွား ရတာလဲ . . . နှောင်း၊ မောင်ကို ဘာတွေစိတ်မချနေတာလဲ၊ မောင် . . . နှောင်းကို ပစ်ပြေးသွားမှာ စိုးလို့လား။”

“ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ် . . . စိတ်မချဘူး၊ မောင်ကို နှောင်း အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မခေါင်းထဲက မောင်ကို စိတ်မချနဲ့ဆို တဲ့အတွေးကို ရှိက်သွင်းပေးသွားတာလည်း မောင်ရဲ့ဥဩပဲ၊ ဥဩ ရောက်လာမှ မောင်ကို ကျွန်မ ပိုပြီး ပိုင်ဆိုင်ချင်လာတာ၊ ဘာဖြစ်လဲ . . . အဲဒါ”

မောင်က ခပ်လှောင်လှောင်ရယ်လေသည်။ မောင်ရယ်သံတ တထယ်ကို မခိုးမခန့်။

“အို . . . အခုအချိန်မှာ သူ့အဲဒီလိုမျိုး ရယ်ဖို့ မကောင်း၊ မောင်က သူမ့မျက်နှာကို စူးရှလေးနက်စွာ လာစိတ်ကြည့် ရင်း ထိုစကားကို အေးအေးစက်စက် ထုတ်ပြောလေသည်။

“နှောင်း . . . အဲဒါမောင်ကို တကယ်ပိုင်ဆိုင်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ နှောင်းက အနိုင်လိုချင်နေတာပဲ၊ မောင် မြောခဲ့ဖူးသားပဲ နှောင်းဟာ တကယ်တော့ အချစ်ကို လိုချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အနိုင်ရ တာပဲ အမြဲလိုချင်နေတဲ့ မိန်းမပါ၊ နှောင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို မောင် အသိ ဆုံးပဲ၊ ဒီမှာ နှောင်း . . . ပြိုင်ဖက်တစ်ယောက်ပေါ်လာမှ အရာဝတ္ထု တစ်ခုကို အသည်းအသန် ပိုင်ဆိုင်လှယူချင်တယ်ဆိုတာ . . . အချစ် မဟုတ်ဘူး၊ အချစ်ဆိုတာ ပြိုင်ပွဲတစ်ခုမှာ အနိုင်ရတဲ့သူကိုပဲ ပေးမယ့် ဆုလာဘ်မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ . . . နှောင်း မြမြမှတ်ထားစမ်းပါ”

“ဘာ . . .”
ထိတ်လန့်တကြား သူမ အော်ဟစ်လိုက်တော့ မောင် . . . အံ့အားသင့်စွာ နောက်ဘက်သို့ ယိုင်နဲ့သွားသည်။

“ဘာပြောစာယ် . . . မောင် ဘာပြောတယ်”
သူမတစ်ကိုယ်လုံးမှာရှိတဲ့ သွေးတွေ ဆူပွက်လောင်မြိုက် ယာသလို ထင်ရသည်။

ဒေါသတကြီးနဲ့ မောင်ရဲ့ရင်ဘတ်ကို သူမ ဆောင့်တွန်းပစ် လိုက်သည်။

“ပြိုင်ဖက် . . . ဟုတ်လား”
မောင်က မီးဝင်းဝင်းတောက်နေတဲ့ သူမမျက်လုံးထွေကို ကြောင်အစွာ လေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သူမနှုတ်ခမ်းတွေကို အစွမ်း တွန် မဲ့စွာ လှောင်ရယ်လိုက်ရင်း မောင်ကို နာနာကြည်းကြည်း ထုတ်ပြော လိုက်မိပါသည်။

“ကျွန်မမှာ ပြိုင်ဖက်တစ်ယောက်ရှိနေမှန်း အခုမှပဲ ကျွန်မ သိတော့တယ်၊ ပြိုင်ဖက်ဆိုတဲ့စကားလုံးကို မောင်ကိုယ်တိုင် ထုတ်သုံး လိုက်တာ . . . ဟုတ်လား၊ ကျွန်မနဲ့ဥဩဟာ တကယ်ပဲ ပြိုင်ဖက်တွေ ဖြစ်နေကြပြီလား၊ အဲဒါနဲ့ဒေတာင် . . . မောင်က မောင်ရဲ့နှလုံးသားဟာ ဘယ်သူဆီမှာပါလို့ . . . စိတ်ချလက်ချ ထုတ်ပြောနေနိုင်တာလဲ . . . မောင်၊ မောင်ရဲ့နှလုံးသားကိုယ်၌က စည်းမျဉ်းတစ်ခုပေါ်မှာ ခွ ဆိုင်ပြီး ဘယ်ပြိုင်ဖက်နောက်ကို လိုက်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတာ၊ မောင်က ကျွန်မတို့မိန်းမနှစ်ယောက်ကို မောင်အတွက် အသေအလဲယှဉ်ပြိုင် မှယ် ပြိုင်ဖက်တွေ ဖြစ်စေချင်နေတာ . . . အခုမှပဲ ကျွန်မ သိတော့ တယ်”

မိုးနီဂျင်

“နှောင်း . . . အဲဒီလို စကားအထဲအနဲ မကောက်နဲ့၊ မောင်မကြိုက်ဘူး”

“မကြိုက်ရင် . . . အဲဒီမှာ လဲသေစမ်းပါ . . . ဝေ၊ ငါက ညှိဆိုတဲ့ မိန်းမကို သနားစရာသတ္တဝါအဖြစ် ထင်ထားခဲ့တာ၊ အခု . . . ငါနဲ့လက်ရည်တူတဲ့ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး ပြိုင်ဖက်ဖြစ်မှန်း သိတော့တယ်၊ တစ်ဆိတ်လောက် . . . ငါ . . . နင့်ကို အရင်ပြီး ကွက်ရှင်အောက် (Question Out) ပါရစေ၊ ဘယ်သူ့ကို . . . အနိုင်ပေးမှာလဲ . . . ဟင်”

“တော်စမ်း . . . နှောင်း၊ မောင့်ကို ဒေါသထွက်အောင် မနေနဲ့”

မောင်က သူမလက်တစ်ဖက်ကို လာဆောင်ဆွဲတော့ သူတစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲ ခါသွားသည်။ သူမ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ရောဂါဗေဒပြတိုက်ထဲက လူခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုမှ လှီးဖြတ်ထုတ်သော ကျောက်တပ်တစ်ခြမ်းထည့်ထားသည့် ဆေးရည်စိမ်ဖန်ဘူးထဲ ခွက်ကို ကောက်တိုင်လိုက်မိသည်။

“နင် . . . ငါ့ရှေ့က အခုထွက်သွားစမ်း . . . ဝေ”

မောင်က ခပ်စိမ်းစိမ်းမျက်ဝန်းများနဲ့ သူမမျက်နှာကို အဝတ်သလို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မောင့်ကို . . . နှောင်းက . . . အဲဒီဖန်ဘူးနဲ့ တကယ်တော့ မှာလား”

“ထွက်သွား . . . လို့ ငါပြောနေတယ်”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူမတို့နှစ်ယောက်သာရှိတဲ့ ပြတိုက်အထဲမှာ မိုဘိုင်း (Mobile) ဖုန်း မြည်သံလေး ထုတ်တီ ထွက်ပေါ်လာ

ခြင်း ဖြစ်သည်။ မောင်ရော . . . သူမပါ ကြောင်အလှူတို့ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားသည်။

နောက်တော့ မောင်က သူ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲက ဖုန်းကို ထုတ်ကြည့်သည်။ မောင့်ဖုန်းက မြည်ခြင်း မဟုတ်ပါ။

ဒါဆို . . . သူမဖုန်းပေါ့။

သူမက ခုံတန်းရှည်ပေါ်ချထားတဲ့ သူမရဲ့ လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ အဲဒီအနက်ရောင် လက်ကိုင်ဖုန်း မည်းမည်းလေးကို အမြန်သွား ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ဖုန်းရဲ့ ဒစ်ဂျစ်တယ် ဖန်သားပြင်မှာ ပေါ်နေသော တစ်ဖက်ကဆတ်သူရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို သူမ မသိပါ။ ဖုန်းနံပါတ်က အသစ်။

အံ့ဩစွာ ခလုတ်နှိပ်၍ သူမ ပြန်ထူးလိုက်သည်။

“ဟဲလို . . .”

“နှောင်း . . . နှောင်းလေး . . . ကိုယ်ပါ ကိုမွန်ပါ နှောင်း”

ဘုရား . . . ဘုရား . . .

သူမ . . . အသည်းနှလုံးတွေ ဝုန်းခနဲ လှုပ်ခါသွားကြသည်။ ဒီလိုအချိန်မျိုးကြီးမှာ ဘာဖြစ်လို့ ကိုမွန်က သူမဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက် နေရတာလဲ။

သူမ မလုံမလဲနှင့်ပင် သူမရှေ့မှာ စူးစိုက်အကဲခတ်သည့် မျက်ဝန်းများနှင့် စိုက်ကြည့်နေသော မောင်ဆီ တစ်ချက်လှမ်းမော့ကြည့် လိုက်မိသေးသည်။

“ကို . . . ကိုမွန် . . . ကိုမွန် . . . အခု ဘယ်ကဆက်နေ ဘာလဲ . . . ဟင်”

ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရသော သူမလေသံတွေက အဆမတန်

တုန်ရီကုန်ပါပြီ။ သူမနှုတ်ဖျားက ထွက်ပေါ်လာသော အိမ်နားထဲ
တစ်ခုကြောင့် မောင်မျက်နှာတစ်ခုလုံး မည်းခနဲ ဖြစ်သွားတာ
ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ သူမ လှမ်းမြင်ရပြန်သည်။

ကိုမွန်ကတော့ ဒီဘတ်က အခြေအနေကို ရိပ်မိနားလည်
မရဘဲ အလွန်အမင်း ဝမ်းသာအားရ ပျော်ရွှင်တက်ကြွနေသေး
လေသံနဲ့ ဖုန်းထဲမှာ ပြောပြနေပါသည်။

“နှောင်းလေး . . . ကိုယ် အခု မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်က ဆင်
နေတာ၊ အခုပဲ လေယာဉ်ဆိုက်လို့၊ ကိုယ် . . . မြန်မာပြည်ကို အ
ပြန်လာပြီ . . . နှောင်းလေးရဲ့ . . . သိလား၊ အဲဒါ . . . ရောက်
ရောက်ချင်း လာကြိုတဲ့မာမိတ ကိုယ့်အတွက် ကြိုဝယ်ထားတဲ့ ဒီ ဖုန်း
ဖုန်းလေး ပေးတယ်လေ၊ နှောင်းလေးကို ပထမဆုံး သွတ်ရတာ
ကောက်ဆက်လိုက်တာ၊ ကိုယ် . . . အမောပြေလိုက်တာ . . . နှောင်း
လေးရယ်”

“ကိုမွန် . . . ဒီ . . . ဒီဖုန်းနံပါတ် . . . ဘယ်ကရလဲ”

“နှောင်းလေးအိမ်ကို ကိုယ် အရင်ဆက်မိတာပေါ့၊ နှောင်း
အိမ်က နှောင်းလေး ဟန်းဖုန်း ဆေးရုံကိုယူသွားတယ်၊ ဟန်းဖုန်းနံပါတ်
ပေးလိုက်လို့ ချက်ချင်းကောက်ဆက်လိုက်တာ၊ အံ့ဩသွားလား၊ ဟင်
နှောင်းလေး . . . အခု ဆေးရုံမှာလား၊ ဘာလုပ်နေလဲ . . . စာသင်
နေလား”

“ဟိုလေ . . . ကိုမွန် . . . နှောင်းလေး . . .”

သူမရဲ့ထွက်ပေါ်လာလုဆဲဆဲ စကားလုံးတွေ နှုတ်ခမ်းဖျား
မှာတင် ပျောက်ကွယ်ကုန်ကြပြန်သည်။

သူမရှေ့မှာ တင်းမာခဲက်ထန်သော မျက်နှာနဲ့ ခါးထောက်

ကြည့်နေသည့် မောင်ကို သူမ အကြည့်ချင်းမဆိုင်လိုစွာ မျက်နှာလွှဲ
ပစ်လိုက်ရသည်။

အမှန်တော့ မောင်လို သဘောထားသေးနပ်ပြီး အမြစ်ရှာ
လိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ကိုမွန်နဲ့ သူမ လုံးဝစကားမပြော
ချင်ပါ။

မောင်အကြည့်တွေကို သူမ သိသည်။ မောင်မျက်နှာထားကို
သူမ ဖတ်လို့ ရသည်။ မောင်နှုတ်က အာမှထုတ်မပြောသေးပေမယ့်
မောင်ဝံ့ဝံ့က သူမကို “အခု . . . အဲဒီဖုန်းကို စိတ်လိုက်စမ်း” . . . လို့
အော်ဟစ်ပြောချင်နေတာ အရမ်းသိသာနေသည်လေ။

သူမ တုန်လှုပ်စွာနဲ့ ဖုန်းထဲမှာ ပြောချလိုက်သည်။

“ကိုမွန် . . . နှောင်း . . . နှောင်း . . . သူနဲ့ အတူတူ . . .
မို့နေတယ်”

“နှောင်းလေးရယ်”

ကိုမွန်ရဲ့ စိတ်ပျက်အားငယ်စွာ ရေရွတ်လိုက်တဲ့ ညည်းတွား
သံကြောင့် သူမကိုယ်သူမ မုန်းတီးမိပါသည်။

ဖုန်းထဲမှာ စက္ကန့်ပေါင်းများစွာ သူမတို့ တိတ်ဆိတ်မိကြသည်။

ကိုမွန်ရဲ့ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းနောက်မှာ လေဆိပ်ဆီက ကားသံ၊
လူသံ၊ ဆူညံအော်ဟစ်သံတွေသဲ့သဲ့ပဲ ဖုန်းထဲမှာ သူမ ကြားနေရသည်။

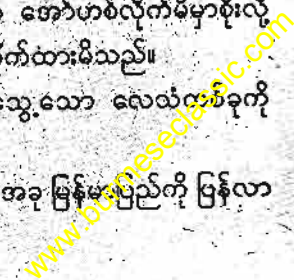
သူမ စိတ်လှုပ်ရှားပေါက်ကွဲစွာ အော်ဟစ်လိုက်မိမှာစိုးလို့

အောက်နှုတ်ခမ်းတစ်ခုကို သွားဖြင့် ဖိကိုက်ထားမိသည်။

ကိုမွန်ဆီက အက်ကွဲခြောက်သွေ့သော လေသံလှစ်ခုကို

သူမ စတင်ကြားလိုက်ရ၏။

“နှောင်းလေး . . . ကိုယ် . . . အခု မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာ

တာ . . . နှောင်းလေးနဲ့ အနီးဆုံးမှာ နေချင်လို့ပါကွာ၊ ကိုယ့်ကို . . . အားတက်သွားစေမယ့် စကားတစ်ခုခုကိုတော့ နှောင်းလေး ပြောပေးသင့်ပါတယ်။ ဝမ်းသာလိုက်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုမို့နဲ့ကို တွေ့ချင်လိုက်တာဆိုတဲ့ စကားပဲဖြစ်ဖြစ် . . . ”

သူမ ရင်ထဲမှာ နာကျင်စွာ တင်းကျပ်ဆို့နင့်လာတာကို တယ်သူမှ မြင်ရမည်မဟုတ်ပါ။

မြင်ရလျှင်လည်း သူမကို တယ်သူမှ နားလည်မည်မဟုတ်ချေ။

ဟင်္တံအင်း . . . ။ ကျွန်မ အမှားတွေကို ကျွန်မ ပြန်သတိပေးချင်ဘူး။

“ကိုမို့နဲ့ . . . အခုအချိန်မှာ ကိုမို့နဲ့ကျွန်မ မတွေ့ချင်သေးဘူး”

“နှောင်း . . . ”

“နှောင်းဆီကို ကိုမို့နဲ့ မလာပါနဲ့နော်၊ နှောင်း . . . တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုမို့နဲ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရဲတဲ့သတ္တိ နှောင်းမှာ နေသေးဘူး၊ နှောင်းကို သနားရင် . . . နှောင်းကို လာမတွေ့ပါနဲ့၊ ကတိပေးပါ။ တစ်နေ့နေ့ . . . တစ်ချိန်ချိန်ပေါ့”

“နှောင်းလေးရယ် . . . ”

သူမမျက်လုံးမှာ မျက်ရည်စတွေ စတင်ဝေဝလာချိန်မှာ ဒီဘက်မှာ ရှိနေသော မောင်သည် မသိသာဆိုးရွားစွာ တောက် . . . တစ်ချက် ကျယ်ကျယ်ခေါက်လိုက်သည်။

မောင့်ကို စိတ်ဆိုးရန် သူမမှာ ခွန်အားမရှိတော့ချေ။

“ကိုယ့်ကို ဖုန်းဆက်ခွင့်တော့ ပေးပါ . . . နှောင်း၊ ကိုယ့်မှာ

အဲဒီအခွင့်အရေးတော့ ရှိသင့်ပါတယ်”

ကိုမို့နဲ့ရဲ့ ဖုန်းထဲက လေသံဟာ အဆမတန် ဖျော့တော့နူးညံ့လွန်းနေခဲ့တာ . . . ။ သူမဘယ်လို မာကျောပြတ်သားမှုမျိုးနဲ့ ကိုမို့နဲ့ကို တားဆီးပိတ်ပင်လို့ရမှာလဲ။ သူမမျက်ဝန်းတွေ ပူနွေးစွာ စွတ်စိုလာ သည်။

“ကိုယ် . . . မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို မနှောင့်ယှက်ပါဘူး၊ သူ့အပေါ်မှာလည်း ကိုယ် အာယာဇာတမထားဘူး၊ ကိုယ့်နေရာကိုယ် နားလည်ပါတယ် . . . နှောင်း၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် . . . ဒီလိုသဘောထားကြီးကြီး ခွင့်လွှတ်ပေးခဲ့တာအတွက် ကိုယ့်ကို အဲဒီအခွင့်အရေးတစ်ခုတော့ ပေးပါကွာ၊ ကိုယ် . . . သတိရတိုင်း မဆက်ပါဘူး၊ မင်းကို လွမ်းလွန်းလို့ . . . မင်းအသံကို သိပ်ကြားချင်လာမှပါ၊ ကိုယ့်ကို ဖုန်းတော့ ဆက်ခွင့်ပြုပါ”

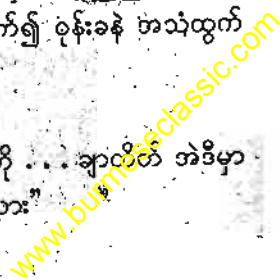
သူမ တုန်လှုပ်စွာ ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။

“နေ့တိုင်းတော့ . . . နေ့တိုင်းတော့ မဆက်ပါနဲ့ . . . နော်၊ . . . ကိုမို့နဲ့”

ကိုမို့နဲ့ရဲ့ နာနာကျင်ကျင် တိုးဖွဖွရယ်သံလေးကို ဖုန်းထဲမှာ သူမ ကြားရသည်။ ဒီဘက်မှာတော့ မောင်က အခုထက်တိုင် ဖုန်းနဲ့ စကားပြောနေသော သူမကို စူးစူးရဲရဲ မျက်မှောင်ကျူကြည့်ကာ ဘေးနားက ခုံတန်းရှည်တစ်ခုကို ဆောင်ကန်လိုက်၍ စုန်းခနဲ ဖာသံထွက်လာသည်။

ကိုမို့နဲ့က မေးသည်။

“ကိုယ်နဲ့နှောင်း ဖုန်းပြောနေတာကို . . . ချာလိတ် အဲဒီမှာ စိတ်ဆိုးနေပြီနဲ့ တူတယ်နော် . . . ဟုတ်လား”

“နှောင်း . . . နှောင်း . . . ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“နှောင်းလေး . . . ကိုယ်ပြောတာ တစ်ခုနားထောင်ပါဦး
နှောင်းလေးကို . . . သူ စိတ်ညစ်အောင် တစ်ခုခုလုပ်ရင်၊ ဒါမှမဟုတ်
. . . နှောင်းလေးကို ငိုအောင်သူလုပ်ရင်၊ နှောင်းလေးကို နာကျင်
တယ်ဆိုရင် . . . ကိုယ့်ကို အမြဲသတိရပါ . . . နှောင်း၊ ကိုယ့်ဆီ
အချိန်မရွေး ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်စမ်းပါ။ ဆက်မယ်လို့ ကတိပေး
. . . နှောင်းရယ်”

“ကိုမွန် . . . ဘာဖြစ်လို့ . . . ဒီလောက် . . . နှောင်းအေး
. . . ”

“နှောင်းလေး . . . ကိုမွန် ဖုန်းချလိုက်ပါတော့မယ်၊ ကို
ဟာ နှောင်းကို ဘယ်သောအခါမှ ပြိုင်ပြိုင်မယ့်လူမဟုတ်ဘူးဆိုတာ
နှောင်း သိပါတယ်။ ဖုန်းဆက်နေတဲ့ ကိုယ်ဖုန်းချလိုက်တဲ့အခါ နှောင်း
ဖုန်းမှာပေါ်နေတဲ့ ကိုမွန်ရဲ့ ဒီဟန်းဖုန်းနံပါတ်ကို မိမိမှီရီ (Memory
လုပ်ပြီး မှတ်ထားလိုက်နေပါ။ နှောင်း . . . ကိုယ့်ကို လိုအပ်တယ်ဆို
အခါ အချိန်မရွေး ဆက်လိုက်ပါ . . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ”

ကိုမွန် ဖုန်းချသွားတော့ သူမရင်ထဲက လှုပ်ခနဲ ဟာသွားခဲ့
မှာ မောင်က တင်းမာခက်ထန်သော မျက်နှာထားနဲ့ သူမနား ရောထ
လာပြီး ခပ်စူးစူးကြည့်သည်။

“ဘာလဲ . . . ဟိုလူ ပြန်ရောက်လာတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား
. . . နှောင်း”

သူမရဲ့တင်းကျပ်ဆိုင်နဲ့နေသော ရင်အစုံက မောင်ကို ဘာ
စကားမှ ပြန်မပြောဖို့ တားမြစ်ထားပြန်သည်။

သူမ၊ ခေါင်းကိုငုံ့၍ သူမရဲ့လက်ကိုင်ဖုန်းလေးပေါ်က ဖန်
ပြင်မှာပေါ်နေသော ကိုမွန်ဆက်သည့် ဖုန်းနံပါတ်ကို ရိုကောလ်
(Recall) ပြန်ခေါ်ကာ သူမ ဖုန်းရဲ့ ဒိုင်ယာရီမှာ စာရင်းသွင်း မိမိမှီရီ
(Memory) လုပ်ဖို့ ခလုတ်တွေ ပြန်နှိပ်နေလိုက်သည်။

အဲဒီမှာ မထင်မှတ်သောအဖြစ်တစ်ခု ဖြစ်ပွားသွားသည်။
မောင်က သူမလက်ထဲက ဖုန်းကို ဒေါသတကြီးနဲ့ ခပ်ကြမ်း
နှိပ်လှူလိုက်တာ ဖြစ်သည်။

“ဒါ . . . ဘာလုပ်တာလဲ . . . နှောင်း၊ မင်း . . . ဘာလုပ်
တာလဲ”

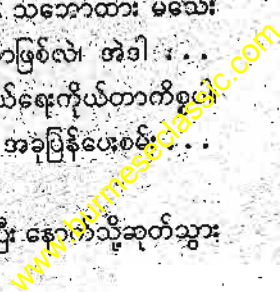
ထောင်းခနဲ သူမ၊ ဒေါသထွက်သွားသည်။ ကြည့်စမ်း . . .
အဲဒီအခါ ပြန်မေးနေရသေး။

“ကျွန်မ ဘာလုပ်လို့လဲ . . . မောင် . . . ကျွန်မဖုန်းကို
နှိပ်ပေးပါ”

“မပေးဘူး၊ မင်း . . . ဟိုကောင်ဖုန်းနံပါတ်ကို ဒေတာ
(Data) ထဲ ထည့်ပြီး ဆွဲ (Save) လုပ်နေတာ မဟုတ်လား၊ ဒါ
ဘာလုပ်တာလဲကွ၊ မင်း . . . မောင်ကို သက်သက်အရွံတိုက်နေတာ
ဘာ . . . နှောင်း”

“ဘာမှ အရွံမတိုက်ဘူး၊ မောင် . . . သဘောထား မသေး
အောင်နဲ့ ကျွန်မ သူဖုန်းနံပါတ်ကိုမှတ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ အဲဒါ . . .
မောင်နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ၊ ဒါ ကျွန်မ . . . ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စပေါ့
မောင် . . . စာပိုင်ခွင့် မရှိဘူး၊ ကျွန်မဖုန်းကို အခုပြန်ပေးစမ်း . . .
မောင်”

အခုထက်ထိ ဖုန်းကိုလက်ထဲမှာကိုင်ပြီး နောက်သို့ဆုတ်သွား

သော မောင့်ထံ သူမ၊ ဒေါသနဲ့ ခုန်ထလိုက်ပြီး ကိုယ့်ဖုန်းကိုယ် ပြန်ထု
ယူဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

သို့သော် မောင်က သူမဖုန်းကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထား
ပြီး အပေါ်မြောက်ထားသည်။ မပေးပါ။

မောင်သည် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပြီး သူမကို ခပ်ထန်
ထန်စွာကြည့်ကာ အော်လိုက်ပါသည်။

“မပေးဘူး။ ချစ်သူတစ်ယောက်လုံးကို ရွေးမှာထားပြီး ရှည်
စားဟောင်းနဲ့ပြောမယ့် ဖုန်းနံပါတ်ကို မှတ်နေတယ်ဆိုတာ အရွံ့တိုက်
တဲ့အလုပ် မဟုတ်လို့ . . . ဘာလဲကွ ပြောစမ်းပါဦး။ မင်း . . . ဒီဖုန်း
နံပါတ်တို့ မိမိမို့ရိုက်က ဖျက်ပစ်ရမယ်။ အခုဖျက်ပစ်စမ်း . . . နှောင်း”

“ဘာလို့ ဖျက်ရမှာလဲ။ မဖျက်ဘူး”

“ဘာကွ . . . မင်း . . . သူနဲ့ ဖုန်းဆက်စကားပြောစရာ ဘာ
အကြောင်းရှိသလဲ။ သူနဲ့မင်း . . . ဘာမှ ဆက်သွယ်စရာအကြောင်း
မရှိတော့ဘူး။ မင်း . . . သူ့ဆီ ဘာမှ ဆက်စရာမလိုဘူး။ မင်း . . .
ဒီဖုန်းနံပါတ်ကို ဖျက်မလား။ မဖျက်ဘူးလား”

အခုမှ ဒေါသတကြီး ပေါက်ကွဲအော်ဟစ်နေသော မောင်ကို
သူမဖျက်ခုံးကလေး၊ ပင့်ချီလျက် ခပ်ထေထေ အဖြေပေးလိုက်သည်။

“မဖျက်တော့ . . . ဘာလုပ်ချင်လဲ . . . မောင်”

“တောက် . . .”

မောင်က တောက်တစ်ချက်ကျယ်လောင်စွာ ခေါက်သည်။
နောက် သူမကိုကျောခိုင်းကာ သူမရဲ့ဖုန်းခလုတ်များကို မောင်ကိုယ်
တိုင် နှိပ်နေပြီး ကိုယ့်ဖုန်းနံပါတ်အား အဲဒီ ခပ်ဂျစ်တယ်ဖန်သား
ကွက်ထဲမှ ပျောက်ဖျက်အောင် လုပ်နေသည်။ သူမ၊ ပေါက်ကွဲစွာ

အော်ဟစ်ရင်း မောင်လက်ထဲက ဖုန်းကို ဆွဲလုရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

“မောင် . . . မတရားမလုပ်နဲ့။ အဲဒီဖုန်းနံပါတ်ကို မဖျက်နဲ့”

အနားကပ်လာသော သူမကို မောင်က ပခုံးမှနေ၍ ခပ်ကြမ်း
ကြမ်း တွန်းဖယ်ပစ်သည်။ သူမ တားမြစ်၍ မရတော့ပါ။ အဲဒီဖုန်း
နံပါတ်ကို မောင် ဖျက်ပစ်လိုက်ပါပြီ။

သူမ နာနာကြည်းကြည်း မောင့်ကျောပြင်ကို ထုနှက် ကုတ်
ခြစ်ပစ်လိုက်သည်။

ဘယ်တုန်းကမှ မောင်ကိုသူမ အဲဒီလောကီမနာကြည်းဖူးပါ။

ဒက်ရာရဲ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို သူမ၊ စူးရဲတော့က်ပသော
အက်ဝန်းများနှင့် မောင်အား အစိမ်းကားဆုံး ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။
သူမရဲ့ ဖုန်းမည်းပြားပြားလေးကို မောင်က လက်ထဲမှာ ဆ၍ ဆ၍
အိုင်နေရင်း သဘောကျစွာ ရယ်နေသေးသည်။

သူမ အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“နင် . . . ငါ့ကို အနိုင်ကျင့်တယ်။ နင် အရမ်းယုတ်မာတယ်
. . . ဝေ၊ နင် မတရားဘူး။ လုံးဝ မတရားဘူး။ အဲဒီဖုန်းနံပါတ်ကို
ဖျက်ပစ်တဲ့အတွက် နင် . . . နောင်တရစေရမယ်”

“အဲဒီဖုန်းနံပါတ်ကို မောင်မဖျက်ပစ်ရင် နောက်ရက်သတ္တ
ပတ်အတွင်းမှာ မောင် လူသတ်ချင်စိတ် ပေါ်လာလိမ့်မယ် . . . နှောင်း”

သူမ . . . မောင်စကားကို ဟက် . . . ခနဲ လှောင်ရယ်ပစ်
လိုက်သည်။

“နင်ကများ . . . လူသတ်ချင်စိတ် ပေါ်ရသေးတယ် . . .

ဟုတ်လား . . . ဝေ၊ သူက . . . နင်ကို ဘာလုပ်နေလို့လဲ၊ နင်ကို
ဘာခုကျပေးနေလို့လဲ၊ သတ်ချင်သတ် . . . သူက နင့်ကို သတ်ချင်

ရမှာ... သိလား၊ အဲဒီစကားကို... သူက ပြောရမှာ”

“နောင်... အဲဒီလူဘက်က လိုက်မပြောနဲ့”

“ပြောတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ မောင့်လုပ်ရပ်တွေ တရားမျှတ သလား၊ ကိုယ့်တာကိုယ် ပြန်စဉ်းစားကြည့်”

“တရားတယ်၊ အတိအလင်း ပြတ်စဲပြီးတဲ့ ရည်းစားဟောင်းနဲ့ နှောင်းအမှု ဆက်သွယ်စကားပြောစရာ မလိုတော့ဘူး၊ ဒီကောင်က ရော... ဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့များ... အခုထက်ထိ မင်းကို ဖုန်း ဆက်ပြီး ချောမြူစေယနေတာလဲ၊ မင်းကို အချိန်မရွေး ပြန်လာခဲ့ပါ သူတံခါးက အမြဲဖွင့်ထားပါတယ်... ဘာညာနဲ့ အပျော့ဆွဲ... ဆွဲ နေတာ မဟုတ်လား၊ တော်တော်အောက်တန်းကျတဲ့ လူ၊ ယောက်ျား မာန မရှိတဲ့ လူ၊ လက်ရှိရည်းစားတစ်ယောက်လုံး ရှေ့မှာ ရှိနေတာ တောင် ဖုန်းထဲကနေ မင်းကို သူဘက်ပြန်ပါလာအောင် မြူဆွယ်နေရ သေးတယ်၊ အဲဒါ... ဘာလူကြီးလူကောင်းလဲ၊ ကြောင်သူတော် ... ကြက်သူမိုး”

“မောင်... သူ့ကို မစော်ကားနဲ့”

သူမ၊ မောင့်ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းပြီး အော်ဟစ်လိုက်မိ လည်။ မောင်က သူမကို ပြန်အော်သည်။

“နောင်က... ဘာဖြစ်လို့ သူ့ဘက်က နာနေတာလဲ”

“နာတယ်၊ ကျွန်မကို သူ မြူဆွယ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်ဆိုရင် တောင် သူ့မှာ မြူဆွယ်ပိုင်ခွင့်ရှိတာပေါ့... မောင်ရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ကျွန်မက သူ့ရဲ့ချစ်သူ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်လေး၊ သူ့လက်ထဲက နေသာ မောင်က ကျွန်မကို မောင့်ဘက်ပါအောင် ဖြားယောင်း သွေး ဆောင်ခဲ့တာပဲ၊ အဲဒီလို ဖြားယောင်းတဲ့အလုပ်ဟာ လူကြီးလူကောင်း

ဆန်ဘူးဆို... မောင်ကရှေး... ဘာလဲ... လူကြီးလူကောင်း အား၊ ဟုတ်ရဲ့လား... ကျွန်မတော့ မထင်ဘူး”

“နောင်... ”

သူ စူးစူးစွာ အော်ဟစ်တော့ သူမ၊ ပြုံးနေလိုက်သည်။

“နောင်... အခုလုပ်နေတဲ့အလုပ်က ဘာသဘောလဲ၊ မောင် နားမလည်ဘူး၊ မောင့်ကို နာကျင်စေချင်ပြီး သူ့ကို ပျော်ရွှင် အောင် လုပ်ပေးချင်နေတာလား၊ နှောင်းရဲ့ချစ်သူက မောင်... ဘုတ်ဘူးလား၊ နှောင်း... မောင်ကို မချစ်ဘူးလား၊ ပြတ်ပြတ် အသား ပြောစမ်း... နှောင်း... မောင် ဒေါသထွက်အောင် မလုပ်နဲ့” သူမ ပြုံးစရာမရှိဘဲ မောင်ကို မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ မောင်မျက် မှုတ်... စူးစူးနက်နက်မောင်မောင်ကို သူမအကြည့်ချင်း ရင်ဆိုင်နိုင်သွား ပြန်၏။

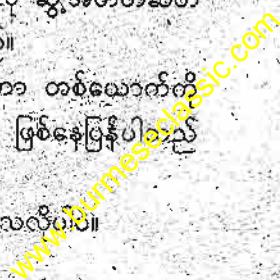
“မောင့်မာလည်း... ပြိုင်ဖက်တစ်ယောက် ရှိတယ်၊ အဲဒါ မောင်သိလား”

သူမ စကားလုံးတွေက မောင်မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်လိုက်သလို တစ်ကိုယ်လုံး နောက်သို့ သိုင်ကျသွားပါသည်။

သူမ၊ ကျေနပ်သွား၏။ သူမတို့နှစ်ယောက် စကားလုံးဝေပြော တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရန်သူတွေလို ဆွဲအတိတ်ဆိတ် စာနာကြည့်ကြည့် စိုက်ကြည့်မိနေကြသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်တာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူတွေလည်း ဖြစ်နေပြန်ပါသည် မောင်။

သိချင်းလေးစာစစ်ဖို့ကို သူမ၊ ကြားနားလလိုပါပဲ။

မိုးနီကဏ္ဍ

“သိပ်ချစ်ရင် . . . ခါးမယ်” . . . ။

အခုတော့ သူမတို့နှစ်ယောက်တုံး ပြင်ဆင်လို့မရအောင် ခါးသီးကုန်ပါပြီ။ မိနစ်ပေါင်းတော်တော်ကြာ ပြင်သက်အေးစက်သွားသော တိတ်ဆိတ်မှုကို မောင်က ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။

မောင်ရဲ့ စကားလုံးတွေက အေးစက်ခြောက်သွေ့စွာ ပါးစပ်ကလေး။

“နောက်ဆုံးတော့ နှောင်းက မောင်ကို ကလဲ့စားချေနေတာကိုး . . .”

“အဲဒီလို အထင်ခံရတဲ့အတွက် ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး . . . မောင်၊ တကယ်တော့ ပြိုင်ဖက်ဆိုတာ ကိုယ့်ကို ဘယ်လောက် စိတ်ဗုက္ကပေးနိုင်သလဲ . . . ဆိုတာပဲ မောင် သိစေချင်တာပါ”

“အဲဒီလို . . . တိတိကျကျ ဖွင့်ပြောလိုက်တဲ့အတွက် နောက်ကို မောင်က ကျေးဇူးတင်ရမှာပေါ့။ ပြိုင်ဖက်ဆိုတော့လည်း တစ်ချိန်မှာ မောင်တို့နှစ်ယောက် . . . သေနတ်ချင်းယှဉ်ပစ်လိုက်ရင် သွားမှာပဲလေ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

သူမ မောင်စကားကို ခပ်လှောင်လှောင်ရယ်မောပေးနေသည်။

“သေနတ်ချင်းယှဉ်စရာမလိုပါဘူး မောင်ရဲ့ လွယ်လွယ်လေးပါ။ ကျွန်မရဲ့ပြိုင်ဖက်ကိုလည်း အကြီးအကျယ် ရှုံးနိမ့်အောင် မောင် လုပ်ပေးလိုက်လေ၊ မောင်ဆီမှာလည်း ပြိုင်ဖက်ဆိုတာ ရှိတယ်စေရဘူး။ ဘယ်လိုလဲ . . . အဲဒီအပေးအယူကို မောင် လက်ခံသလား”

“နှောင်းက . . . တော်တော်စိန်ခေါ်တတ်တာပဲ”

“အဲဒါ စိန်ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး . . . မောင်ရဲ့ မောင်

ကျွန်မက ခြိမ်းချောက်နေတာ”

မောင်က သူမစကားကို သဘောကျစွာ ခစ်ခနဲရယ်သည်။

“ဥဩဟာ . . . နှောင်းရဲ့ပြိုင်ဖက် မဟုတ်ပါဘူး . . . နှောင်းရယ်”

သူမ၊ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းကိုခါပစ်လိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ . . . ကျွန်မရော့ဦးဥဩပါ။ မောင်ရဲ့ရွေးချယ်မှုနှစ်ခု ဖြစ်နေဆဲပဲ။ ကျွန်မ . . . မောင်ရဲ့ရွေးချယ်ခွင့်တစ်ခု မဖြစ်ချင်ဘူး။ ကျွန်မဟာ မောင်လမ်းမယ့် လမ်းနှစ်ဆွယ်ထဲက လမ်းတစ်လမ်း မဖြစ်ချင်ဘူး။ ကျွန်မဟာ . . . မောင်နေထိုင်မယ့် ကမ္ဘာပဲ ဖြစ်ချင်တယ်”

သူမ၊ မောင်လက်ထဲက သူမရဲ့ဖုန်းကို ဆတ်ခနဲ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ မောင်သည် နေရာမှာပင် ရပ်တန့်ကာ တွေဝေနေဆဲ ဖြစ်သည်။

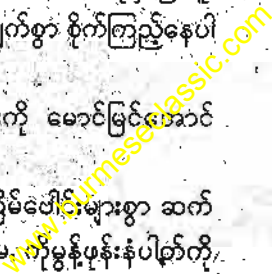
သူမ၊ မောင်ကို ပြောချလိုက်သည်။

“မောင် . . . ဥဩကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ။ မောင်နဲ့ကျွန်မရဲ့ အဖြစ်မှန်ကို ရဲ့ရဲ့ဝံ့ဝံ့ သူ့ကို ပြောပြလိုက်ပါ။ အဲဒါဆို ကျွန်မတို့မှာ ပြိုင်ဖက်တွေ မရှိကြတော့ဘူးပေါ့ . . . မောင်”

မောင်သည် သူမကို တစ္ဆေတစ်ကောင်အား အခုမှ မြင်ဖူးသည့်အလား ဝေးကြောင်လျက် တုန်လှုပ်သွေးပျက်စွာ စိုက်ကြည့်နေပါသည်။

သူမလက်ထဲက လက်ကိုင်ဖုန်းလေးကို မောင်မြင်အောင် သူမ တစ်ချက်ထောင်ပြလိုက်မိသေးသည်။

“ဒီဖုန်းကို ကိုမွန်က နောက်ထပ်အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဆက်နေဦးမှာ . . . မောင်၊ အဲဒီအခါကျတော့ ကျွန်မ ကိုမွန်ဖုန်းနံပါတ်ကို

မိုးနီကွေ့

Memory ထဲ ပြန်သိမ်းထားလို့ ရတာပဲ”

မောင်ရဲ့ အပေါ်နှုတ်ခမ်းပါးလေးက ခပ်ကွေးကွေးတွန့်တာ သူမကို အနိုင်ယူလိုသည့် အပေါ်စီးက အပြုံးနဲ့ ပြုံးပါသည်။

မောင်စကားသံက တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ ပေါ်ထွက်လာ သည်။

“နှောင်းသိထားဖို့က ဥက္ကဋ္ဌဟာ နှောင်းရဲ့ပြိုင်ဖက် မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်တုန်းကမှ မဟုတ်ခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မကြာခင်မှာ သူဟာ နှောင်းရဲ့ ပြိုင်ဖက်တောင် မဟုတ်ဘူး။ ရန်သူပါ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ နှောင်းစောင့်ကြည့်နေ”

“အချစ်ဆိုတာ ...

ပြီးကိုက်ထားတဲ့ မန်းသီးတစ်လုံးပဲ၊

စာချိုက ...

ပိုးပါတဲ့ တစ်ခြမ်းကို

မင်းနဲ့ပိုးထုတ်ပစ်ပြီး

ကျန်တာကို စားချင်ပေမယ့်

စာချိုကတော့ ...

မန်းသီးတစ်လုံးကို

လွှင့်ပစ်လိုက်တတ်တယ် ...”

မှန်ထဲကနေ သူမက သူ့ကို အေးစက်စက် ပြန်ပြောလိုက်
ပြစ်၏။

“ဒါလင် . . . အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံမလား၊ အဲဒီစကားကို
ထင် . . . သူ ပြောခိုင်းလို့ လာပြောတာ မဟုတ်လားဟင် . . .
ထင် စိတ်နဲ့ ဒါလင်ကိုယ်သာဆို အိုင်ကို ဘာမှ လာပြောနေမှာ
ထင်ဘူး မို့လား . . .”

သူ . . . စိတ်မရှည်တော့။
“ဘယ်သူကပဲ ပြောခိုင်း၊ ပြောခိုင်း အဲဒါ အရေးမကြီးပါဘူး
ကိုယ် . . . မင်းကို အခု ပြောနေတာကတော့ အမှန်တရားပါ
ထင် . . . သူ့ကို တကယ်ချစ်တာ . . .”

“သိသားပဲ”
“ဘာ . . .”
တုန်လှုပ်စွာနဲ့ သူ အော်ဟစ်လိုက်မိသည်။ အဲဒီအမှန်တရား
သူမ သိနေနှင့်တယ်။ မဖြစ်နိုင်တာ။

သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင် အဲဒီတိုက်ခန်းထဲက
အကြမ်းပြင်ပေါ် သူ့ခြေသံ တဝန်းဝန်းမြည်တဲ့အထိ ခပ်အောင်
လျှောက်သွားလိုက်မိသည်။

“မင်း . . . ဘာပြောတာလဲ . . . ဥဩ၊ သူ့ကို အပျော်သက်
စိတ်တွေနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ချစ်နေတယ်ဆိုတာ . . . အခုမှ
ပြောတာ၊ မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေတာလဲ၊ အရင်တုန်းက
သူ့တာတွေဟာ မင်းကို ညာခဲ့တာဆိုတာ မင်း သိနေသလား . . .
မင်း”

သူမက ချာခနဲလှည့်ပြီး သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“အာများလဲလို့ . . . ဒါလင်ရယ်၊ ဒီစကားကို ပြောဖို့ ဒါလင်
တော်တော် သတ္တိမွှေးခဲ့ရတယ်နဲ့တူတယ် . . . ဟုတ်လား”

ရုတ်တရက် သူ အရမ်းအံ့ဩသွားသည်။ သူမက ထိုစကားကို
လက်သည်းဆိုးဆေးဆိုးထားတာ ခြောက်သွေ့အောင် တဖူးဖူးလေးနဲ့
ပုတ်နေရင်းက ပြန်ပြောလိုက်တာ ဖြစ်သည်။

သူ့မျက်နှာကိုလည်း လူမ၊ မော့မကြည့်ပါ။ သူမ၏လက်
ချောင်းများလောက် သူ့စကားက စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းဘူးထင်
သည်။

“ဥဩ . . . မင်း ကိုယ်ပြောတာ ကြားရဲ့လား၊ ကိုယ် နောက်
နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အတည်ပြောနေတာ၊ ရှင်နောင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ဟာ
တကယ်ချစ်သူတွေ၊ ကိုယ် . . . သူ့စိတ်ပဲ လက်ထပ်မှာနော်”

သူမက ဖျတ်ခနဲ ဆူမျက်နှာကို မော့ကြည့်သည်။ သူမမျက်
လုံးတွေက သူ့ကို လှောင်ပြောင်ရယ်မြူးတန်ပါနေသည်။

အဲဒါ . . . ဘာအချိုးချိုးနေတာလဲ။
ဒီမိန်းမ . . . ငါ့စကားကို ဒေါသထွက်ဘူးလား။

သူမက သူ့မျက်နှာဆီက အကြည့်တိုခွာပြီး ဧည့်ခန်းတံခါး
ပေါက်အနီးက ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ရဲ့သို့ ကြွကြွလေး လှမ်းသွားသည်။
ပြီးတော့ သူမဆံပင်တွေကို ကြည့်ကောင်းအောင် ဖွနေသည်။

မိုးနွေ

“ဒါလင် ညာနေတယ်ဆိုတာ အိုင် မသိရလောက်အောင် အိုင်က ဦးနှောက်မပါတဲ့ ခပ်တုံးတုံးမိန်းမ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မျက်လုံးတွေကို အမှန်အတိုင်းဖတ်တတ်လို့ ဒါလင်နဲ့စေ့စပ်ထားမိန်းမ လုပ်နေတာ . . . သိလား . . .”

“ဒါဖြင့် . . .”

သူ့စကားတွေက နှုတ်ခမ်းဝေရာ ပျောက်ဆုံးကာ ထပ်မံကုန်သည်။ သူမရဲ့မျက်နှာကို ထိတ်လန့်တကြား သူလမ်းကြည့်မိလို့ သည်။

သူမက နှုတ်ခမ်းထောင့်လေးတစ်ဖက်တည်း ကွေးတွဲပြုံးနေသည်။ သူမရဲ့အကြည့်တွေက “ရေဝေ” ဆိုသည့်အတတ်ခလုံးကို သူမကပ် အစအဆုံး ဖန်ဆင်းပေးထားတဲ့ပုံစံပိုင်စိုးပိုင်နင်းနိုင်လိုက် တာ။

သူ ခါးထောက်ကာ အော်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် . . . မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်လိပ်ညာခဲ့တာတွေ အမှန်အတိုင်းပဲ ယုံလိုက်သယောင်နဲ့ ရှင်နှောင်းကို သွားသတိပေးလို့ ရတာလဲကွဲ့ မင်း . . . ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ လာရသလဲ၊ မင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ”

သူမက ခေါင်းငုံ့ကာ ခပ်မျှင်းမျှင်းလေး ရယ်သည်။ အရယ်သံက ပို၍ သူ့စိတ်တွေကို အနှောင့်အယှက်ပေးနေသည်။

“ဒါလင်ရော . . . သူရောက . . . အိုင်ရွှေလိုက်တဲ့ စင်ရင်ခုံပေါ်က နယ်ရှုပ်ကလေးတွေပေါ့ . . . ဒါလင်ရယ်၊ အခုပဲ ဒါလင်က . . . အမှန်အတိုင်း လာဝန်ခံလိုက်ပြီလေ အိုင်က အဲဒါကိုပဲ ဆိုတာ ဖန်ဆောင်နေတာ ဒါလင် ပင်ပန်းပါတယ်ကွယ် . . .”

“မင်း . . . တော်တော်ကြောက်စရာ ကောင်းတာပဲ ဥဩ”
“အိုင်ကို ခပ်တည်တည်နဲ့ လိပ်ညာပြီး လှည့်စားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခဲ့ ဒါလင်က . . . ပိုကြောက်စရာ မကောင်းဘူးလား။ အိုင်တော့ . . . ကြောက်တယ်”

ပခုနစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲတွန့်၍ တကယ်မကြောက်ပါဘဲ အိုက်တင်သက်သတ်လုပ်ပြုနေသော သူမပုံစံက ကိုင်ဆောင်ပစ်ချင်ရော ကောင်းသည်။

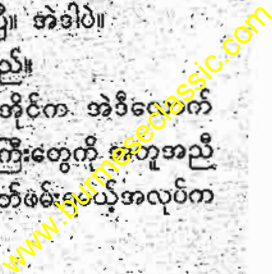
သူ့ရယ်သံက သူမကို နာကြည်းစိတ်နှင့် ဒေါသသံတွေ တုန်ယင်ပို့က်ခါဇွာ ထွက်သွားသည်။

“ကဲ . . . ဒါဖြင့် မင်း အခု . . . အမှန်အတိုင်း သိရတော့ ဘာဆက်လုပ်မလဲ . . . ပြောစမ်း . . . ဥဩ၊ မင်းလုပ်မှာ ကိုယ် သိတယ်၊ မင်းက စေ့စပ်ထားတာကို ဖျက်ပေးနိုင်ဘူး ပြောမယ်၊ ကိုယ့်မိဘတွေဆီမှာ ကိုယ်နဲ့ရှင်နှောင်းအကြောင်း သွားဖွင့်ချမယ်၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို ခွဲခိုင်းမယ်၊ ပြီးတော့ မင်းကိုယ်ကို မိဘတွေနဲ့ ခြိမ်းခြောက်ပြီး လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားမယ်ပေါ့၊ ဒါပဲ မဟုတ်လား၊ မင်း လိုချင်တာ ဒါပဲ မဟုတ်လား”

သူမ ကံဟားဟားနဲ့အော်ရယ်တော့ သူ မျက်မှောင်ကျူလိုက်မိသည်။ အဲဒီတိုက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ သူမရယ်သံက ဗွဲတင်ထပ်၍ ဆူညံသွား၏။ ဒီမိန်းမ . . . သွေးပျက်နေပြီ။ အဲဒါပဲ။

သို့ပေမယ့် သူ့အထင် မှားသွားပါသည်။

“ဒါလင် . . . သိပ်နိမ့်တာပဲ . . . အိုင်က အဲဒီလောက် ယုတ်ညံ့တဲ့မိန်းမ မဟုတ်သေးဘူး၊ ပြီးတော့ လူကြီးတွေကို အတူအညီ ထောင်းပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချောင်ပိတ်ဖမ်းရမယ့်အလုပ်က

နည်းနည်းများ ပျင်းစရာကောင်းသလားလို့ . . . အိုင်ရဲ့ဦးနှောက်က ဒီထက် အများကြီး ပိုကစားလို့ ရသေးတယ်လေ။ အိုင် ကစားနေတဲ့ စစ်တိုရင်ခုံပေါ်မှာ နောက်ထပ်ရွှေ့ကွက်တွေ . . . အများကြီး ကျန်သေးတယ် . . . ဒါလင်ရဲ့”

“မင်း . . . မင်း ဘာတွေ ထပ်လုပ်ဦးမလို့လဲ ဥဩ၊ မင်း ဘာတွေ ဉာဏ်များဦးမှာလဲ”

“ သူမက သူမေးခွန်းကို မခိုးမခန့် လှောင်ရယ်ပစ်သည်။
“အိုင်ခြေလှမ်းတွေကို ဒါလင်ဆီမှာ ကြိုပြောပြထားဖို့ မလိုဘူး ထင်တယ်နော်၊ ဒါလင်က အိုင်ရဲ့ရန်သူဖက်ကပဲ ဥစ္စာ”

“မင်း . . . တော်တော်ကောက်ကျစ်တဲ့ မိန်းမပဲ၊ မင်း . . . အဲဒီလောက် ကောက်ကျစ်ယုတ်မာတတ်လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် ထင်မထားခဲ့တာ မှားတာပဲ”

သူ့စကားကြောင့် သူမ့မျက်လုံးတွေ ပိုင်းစက်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာကို ဟားတိုက်ရယ်မောချင်နေတဲ့ အကြည့်တွေနဲ့ ခပ်လှောင်လှောင် စိုက်ကြည့်လေသည်။

ရယ်သံဟာဟာနဲ့ သူမ့က မေး၏။

“ကောက်ကျစ်တယ် . . . ဟုတ်လား”

သူမက ရင်ဘတ်ကိုဖိ၍ စကားဆက်ပြောသည်။

“ဘယ်လောက် အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ စကားလုံးပါလိမ့်၊ ကိုယ်နဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်ချင်လာအောင် နည်းမျိုးစုံနဲ့ ထိတ်လန့်တကြား ပြန်ဆွဲဆောင်နေရတဲ့ အလုပ်ကို ဒါလင်က ကောက်ကျစ်တယ် . . . လို့ နာမည်တပ်သတဲ့လား၊ ဒါလင် . . . သိပ်တော်တာပဲ”

သူ . . . သူမ့ ပန်းနှစ်ဖက်ကို ကိုင်ဆွဲ၍ လှုပ်ခါပစ်လိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ မင်းလက်ထပ်ချင်နေတဲ့ ယောက်ျားက မင်းကိုလုံးဝ ချစ်ဘူးကွ၊ အဲဒါ . . . မင်းသိရဲ့လား”

“ဟာ . . . ဟာ . . .”

သူမက မျက်နှာကို အစွမ်းကုန်မိပြုကာ သူ့အား လှောင်ရယ်ပစ်တိပါသည်။

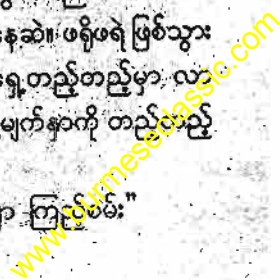
“အချစ်ဆိုတာ ယောက်ျားတွေ ခဏခဏ သစ္စာဖောက်တဲ့ ခေါ အကြောင်းပြတဲ့ စကားလုံးတစ်ခုပါ၊ ဒါလင်ရယ်၊ အိုင် . . . လုံးဝ အသံအကြည်မရှိဘူး၊ အိုင် လိုချင်တာ . . . ဒါလင် အိုင်ကိုပဲ အိပ်ထပ် ရမယ်၊ ဒါလင်ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ အချစ်ဆိုတဲ့စကားလုံးကြီး မပါပါ . . . အိုင် . . . လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘူး . . . သိလား၊ အချစ်ဆိုတာ အိုင် အတွက်တော့ သိပ်သေးမဝင်လှဘူး”

“မင်းအတွက် အသုံးမဝင်ပေမယ့် ငါ့အတွက် အသုံးဝင်တာပဲ၊ ငါ . . . သူ့ကိုမချစ်တာ၊ ငါချစ်တဲ့သူတို့ပဲ ငါ လက်ထပ်မှာ၊ မင်း . . . ဘယ်လိုတားတား မရဘူး”

သူမကို သူ ဒေါသတကြီး ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်တော့ သူမ ခန္ဓာကိုယ်လေးက နံရံနှင့် ရိုက်ပြီး ယိုင်ထွက်သွားသည်။

သို့တိုင်အောင် သူမ အေးစက်စွာ ပြုံးနေဆဲ။ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားသော ဆံမျှင်တွေကို လက်ဖြင့် ဖိသပ်ရင်း သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ လှည့်မိသည့် ခပ်သည့်။ ခွဲရဲခက်ထန်သော မျက်ဝန်းများနဲ့ သူ့မျက်နှာကို တည့်တည့် ခြိတ်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“ဒါလင် . . . အိုင်ကို သေသေချာချာ ကြည့်မင်း”

သူမက ခြေဖျားလေးထောက်၍ သူ့ရှေ့မှာ အနည်းငယ် ယိမ်းနွဲ့ပြသည်။

“အိုင့်မှာ . . . သူ့ထက် တန်ဖိုးလျော့တာ ဘာရှိလဲ၊ သူ့ထက် အိုင့်ထက် အယ်နေရာမှာ သာလို့လဲ . . . ဟင်”

သူ့ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်မိသည်။ ပြတ်သားတင် မာသော လေသံနဲ့ သူ့ရှေ့က အဲဒီမိန်းမကို စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာစွာ ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဒီမှာ . . . ဥဩ . . . အချစ်မှာ တန်ဖိုးနည်းတာ များတာနဲ့ လုံးဝ မသက်ဆိုင်ဘူး . . . သိလား၊ ယောက်ျားတွေဟာ လုံးဝတန်ဖိုး မဲ့နေတဲ့ မိန်းမဖြစ်ချင် ဖြစ်နေပေစေ . . . ကိုယ် တကယ်ချစ်နေရင် လက်ထပ်ပစ်ကြတယ်၊ အဲဒါ . . . မင်း မြဲမြဲမှတ်ထား၊ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် နေ့စဉ်မှာ ကိုယ် မကြိုက်တဲ့ပြစ်ချက်တွေ အများကြီးပဲ အတ္တကြီးတယ်၊ သွေးဆူလွယ်တယ်၊ အရမ်း အနိုင်လိုချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က . . . သူ့ကိုပဲ ချစ်တယ်၊ ရှင်းလား”

သူ့စကားအဆုံးမှာ သူ့မက ဟတ်ခနဲ တစ်ချက်ထုတ်ရယ်သည်။ လျှို့ဝှက်နက်နဲသည့် သေချာမှုတစ်ခုက သူ့မမျက်လုံးတွေထဲ မှာ ပေါ်လာသည်။ သူ့မက နှုတ်ခမ်းတွေကို သေသပ်လှပစွာ ပြုံးစေ လုပ်လိုက်ရင်း . . .

“ကျေးဇူး အရမ်းတင်ပါတယ် . . . ဒါလင်၊ အိုင့်ရဲ့ ပြိုင်ဖက် ဆီက အဲဒီအားနည်းချက်တွေကို ထုတ်ပြောပေးလို့လော့ သူ့ကို အယ် လိုပုံစံမျိုးနဲ့ အနိုင်ယူသင့်သလဲ . . . ဆိုတာ အိုင့် ကြိုတွေးလို့ ရသွား တာပေါ့”

“မင်း . . . မင်း . . . အနိုင်ရမယ်လို့ မျှော်လင့်နေသေးသ

သား . . . ဥဩ၊ မင်း . . . တယ်တော့မှ အနိုင်မရစေရဘူး၊ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကို ဘယ်လောက်ခိုင်မာတဲ့ ငြိမ်းနွဲ့ ဖြစ်ပေစေ မိန်းမတွေချည်နှောင်လို့ မရခဲ့သေးဘူး၊ အဲဒါ . . . မင်း သိသလား”

သူ့မက သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့စိုက်ကြည့်ကာ တဟားဟား အော်ရယ်ချလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် ထူ ကြောင်အလျက် သူမကို နားမလည်နိုင်စွာ ပြန်ငေးကြည့်နေမိစဉ် . . .။ သူ့မျက်နှာကို သူ့မက လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ခမ်းဆုပ်ကာ ရုတ်ချည်း နှိပ်ချပစ်လိုက်သည်။

“ဥဩ . . . မင်း . . .”

သူ့နှုတ်ခမ်းက စကားလုံးတွေကို သူမ . . . ဆွဲထူဖျောက် နှုတ်ပစ်ပုံက အရမ်းရိုင်းစိုင်းနေသည်။ သူမကို အားနဲ့အောင်တွန်း ချီကတော့ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေမှာ ဒဏ်ရာရသွားသလို နီမြန်းဆူပွတ် သွက် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

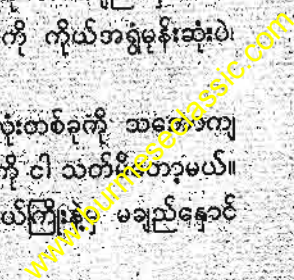
“မင်း . . . ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ဒါလင်က . . . စိတ်ဆိုးတဲ့အခါ အစာရှာနေတဲ့ ဝက်ပဲလေး သို့မဟုတ် . . . အိုင့် သိပ်အသည်းသားတယ်”

“မင်း . . . အဲဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ကိုယ့်ကို လာမချည်နှောင်စမ်း မိနဲ့ . . . ဥဩ၊ မင်းချည်နှောင်တဲ့ ကြိုးမျိုးကို ကိုယ်အရွံ့မုန်းဆုံးပဲ၊ မင်း . . . ငါနဲ့ ဝေးဝေးနေစမ်းပါ”

သူ့မက သူ့စကားအဆုံးမှာ ပြက်လုံးတစ်ခုကို အခေါ်အကျ သလို ထပ်မံရယ်မောနေမလေသည်။ ဒီမိန်းမကို ငါ သတ်မိတော့မယ်။

“ဒါလင်ကို အယ်သူကမှ . . . အယ်ကြိုနဲ့မှ မချည်နှောင်

ဘူး... သိလား၊ ဒီပွဲမှာ ကျွန်မ အနိုင်ရဖို့က ကြိုးတစ်ချောင်း
ချည်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကြိုးတစ်ချောင်းကို ဖြတ်ရမှာ”
သူ... ထိတ်လန့်တကြား သူမကို ချာခနဲ လှည့်ကြည့်
လိုက်သည်။

“ဒါလင်နဲ့ အဲဒီမိန်းမရဲ့ကြားက ကြိုးကို ဖြတ်ပစ်မှာ...”

ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲတာ ထုန်တုန်ရိုချိဖြစ်နေသော သူမ
ရိုလာက ဖောင်းဖျသည်။

“နောင်... ရှင် သိပ်စိတ်မလှုပ်ရှားနဲ့ကွာ၊ ဒီကိစ္စက ဘာ
အရေးကြီးတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဖုန်းလှမ်းဆက်မနေပါနဲ့တော့
နောက်မှ ရဝေခွဲတွေရင် မေးလိုက်၊ ပြီးတာပဲ ဟာကို...”

သူမ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

ပြီးတော့ တယ်လီဖုန်းခလုတ်တွေကို တမင်ဆောင်ဆောင်
အောင်အောင်နဲ့ အတင်းဖိနှိပ်နေမိရင်း ရိုလာကို ပြန်မြှောက်လိုက်မိသည်။

“မပြီးဘူး၊ ဒီကိစ္စကို ကျွန်မ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး၊ အခုကို ဝေခွဲ
ဆက်ပြီး ကျွန်မမေးမယ်၊ ကျွန်မကို အဲဒီကိစ္စ သူ လုံးဝမပြောဘဲ
ထားတာ ကျွန်မ ခံရအခက်ဆုံးပဲ၊ အဲဒါ... သူ မရိုးသားတာ၊ သူ
... လုံးဝ မရိုးသားလို့ပေါ့”

ပြောရင်းနဲ့ပဲ ရင်ထဲက နာကျင်ခံခက်လာကာ ဝှုရထိုးအောင်
လာသည်။ မောင့်ကို ဆုံးရှုံးရမှာ စိုးရိမ်တကြီး ပူပန်မှုနှင့်အတူ သူမ

တစ်ကိုယ်လုံး လောင်မြိုက်လာသည်။

သူမ ငိုချလိုက်ချင်ပြီ။ ဒါဝေမဲ့ ငိုလို့ မရသေး။

ဒီကိစ္စ မောင်နဲ့ကို ရှင်းမှဖြစ်မည်။

“ခက်တော့တာပဲ မယ်နှောင်းရယ်၊ ရှင်ဟာလေ... သိပ်

စိတ်မြန်တာပဲ၊ ရဝေကို မရိုးသားဘူးလို့ အခုစွပ်စွဲလို့ ဘယ်ရဦးမလဲ
ဟဲ့၊ ဒီကိစ္စက မလိုအပ်လို့ ရှင့်ကို မပြောဘဲထားတာလည်း ဖြစ်ချင်
ဖြစ်မှာပေါ့၊ ရှင်သိချင်ရင်လည်း... အခုလိုပဲ ယုန်ထင်ကြောင်ထင်
ဖြစ်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲမှာကို တွေးမိလို့နေမှာပေါ့၊ ရှင့်ကို မပြောဘဲထား
တာ”

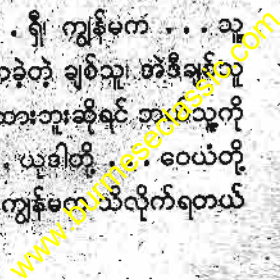
ရိုလာက လေပြည်ထိုးနေသော်လည်း သူမဒေါသကို ထိန်း
ချုပ်လို့ မရသေးပါ။ အရေးထဲမှာ မောင်ရဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းကလည်း
စက်ပိတ်ထားသည်ဟုပဲ အကြောင်းပြန်နေသည်။

သူမ တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်ကို ဆောင်ချပစ်လိုက်
သည်။

“ဘာဖြစ်လို့... သူဖုန်းက အခုပိတ်ထားရတာလဲ...
ကဲ...”

“နောင်... ရှင် ကိစ္စတစ်ခုကို အလောသုံးဆယ် မဆုံးဖြတ်
နဲ့ သွေးအေးအေးထားပြီး စဉ်းစားဦး”

“ဘာမှ စဉ်းစားစရာ မလိုဘူး... ရှိ၊ ကျွန်မက... သူ
ချစ်သူ၊ သူက ချစ်လှပါချည်ရဲ့... လို့ ပြောခဲ့တဲ့ ချစ်သူ၊ အဲဒီချစ်သူ
တစ်ယောက်လုံးကို သူက ဒီကိစ္စ ဖွင့်မပြောထားဘူးဆိုရင် အယ်သူကို
သူက ပြောပြဦးမှာလဲ၊ အခု ကြည့်စမ်း... ယုဒါတို့... ဝေယံတို့
အားလုံး ဒီကိစ္စကို သိပြီးတော့မှ သူ့ရဲ့ချစ်သူ ကျွန်မက သိလိုက်ရတာ

ဆိုတော့ ဘယ်လောက်အောက်သလဲ၊ သူ့ လှုပ်တာ၊ သီမယ် . . .
ပောင်နဲ့ ဒီတိစ္ဆာန် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကို ရှင်းရမယ်”

ရှိလာက မျက်နှာတော်တော် ပျက်နေသည်။ စိတ်ရှုပ်လာ
ဟန်နှင့် ခေါင်းကို ကျက်သည်။

“နောင် . . . ယုဒါတို့လည်း ရှင်းပြလိုက်သားပဲကွယ်၊ ဥ
ရဲ့ မိဘတွေက ဒီမှာရှိတဲ့အိမ်ကို ဖော်ရိန်နာတွေငှားပြီး တစ်ဖက်
ဩစတေးလျကို ထွက်သွားတာ၊ အခု ဥဩပြန်လာတော့ နေစာ
တည်းခိုစရာ အိမ်မရှိလို့ . . . ဆိုတာ၊ ဥဩက သူ့နေဖို့ တိုက်ခန်းဝယ်
မရင်စပ်ကြား အိမ်မှာ ခဏတည်းနေတာပါကွယ်၊ မင်း . . . ဘာပြ
လို့ ဒီလောက် သတိတိုနေတာလဲ”

“ဆိုတာပေါ့၊ မတိုလို့ ရမလား၊ ဒီမိန်းမက မောင်အပေါ်
ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ . . . ရှင်မို့ မသိတာ၊ သူက မောင်ကို
ပိုင်ဆိုင်တဲ့ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လို့ သဘောထားနေတာ၊ သူ့ ဟိုတစ်
နေ့က ပြောတာကို မင်းလည်း ကြားသားပဲ . . . ရှိ၊ သူနဲ့ . . . မောင်
နဲ့က . . . အို . . . မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ မောင်ဖုန်းကို လှမ်းသတ်
ဖြစ်မယ်”

သူမ တယ်လီဖုန်းခလုတ်တွေကို ထပ်နှိပ်ပြန်သည်။ မောင်
ဖုန်းသည် အခုထက်တိုင် စက်ပိတ်ထားဆဲ။

“တောက် . . .”

ဒေါသတကြီး သူမ တောက်ခေါက်လိုက်မိသည်။ အခု . . .
မောင် ဘယ်ရောက်နေသလဲ . . . က။ မောင်အိမ်မှာလည်း မောင်
မရှိတော့။ ယုဒါတို့ . . . ဝေဖော်တို့ စာပုဏ္ဏား ကျက်နေကြတဲ့ ဝေယံအိမ်
လည်း မောင်မရှိဘူး။ အိမ်မှာကျက်တဲ့ ဝေယံအိမ်ကနေ မောင်

ဩက ဖုန်းဆက်ခေါ်လို့ မောင်ထွက်သွားတာ ဆယ့်ငါးမိနစ်ရှိပြီ
. . . တဲ့။

ဒါဆို . . . မောင်က အဲဒီတိုက်ခန်းကို သွားတာပေါ့။ ဘာလို့
သွားရတာလဲ။ ဥဩက ဖုန်းလေးတစ်ချက် ဆက်လိုက်တာနဲ့ မောင်က
တာကခါဝင်ခါ ထုလိုက်သွားရတာပဲလား။

“နောင် . . . ဥဩနဲ့ ရဝေက မိဘသဘောတူ
ချစ်ထားတဲ့ သူတွေဆိုတာ ရှင် နားလည်ထားဦးလေ၊ ရဝေအနေနဲ့
ဒီမိန်းမကို ဘယ်လို ထုတ်ပြန်ကြီး အဆက်အသွယ်ဖြတ်လို့
လည်းမလဲ၊ အလိုက် အထိုက် ဆက်ဆံနေရတာတော့ ရှိမှာပေါ့”

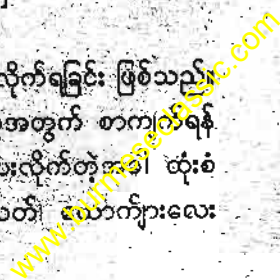
“အို . . . အဲဒီအလိုက်အထိုက်ဆိုတဲ့ စကားကြီးတစ်ခုလုံး
ဆက်မှာ မောင်က အဲဒီမိန်းမကို ဒီလောက်ပေးဆပ်နေဖို့ မလိုပါဘူး၊
အခုတော့ မောင်တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ဖူးတဲ့ အဲဒီတိုက်ခန်းမှာ အဲဒီ
အဖေကို နေထိုင်ခွင့်ပေးထားတယ်ဆိုတော့ . . .”

“နောင်ရာ . . . သူတို့နှစ်ယောက် အတူတူနေတာမှ မဟုတ်
ဥဩကို တစ်ယောက်တည်း ခဏနေဖို့ ပေးထားတာလေ၊ ရဝေက
ဒီဘာတွေ အိမ်မှာပဲဟာ . . .”

“အတူတူ နေ၊ နေကြတယ်ဆိုရင် ကျွန်မ . . . သူတို့နှစ်
ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို သတ်မှာ . . .”

“မဟုတ်တာကွာ . . .”

အဖြစ်ကလည်း ဒီနေ့ကျမှ သူမ သိလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။
သူတို့၏ နောက်ဆုံးနှစ်အပိုင်း (၁) စာပေပွဲအတွက် စာကတ်ရန်
အတွက်ချိန် (Private Study) နှစ်ပတ်ပေးလိုက်တဲ့အခါ ထုံးစံ
အတိုင်း မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းများ သတ်သတ်၊ ယောက်ျားလေး

များက သတ်သတ် တစ်အိမ်စီ စာစုကျက်ကြပါသည်။

အချင်းချင်းလည်း နားမလည်သည့်စာများ မေးရန်၊ အကြီးသောစပေါများ စေ့စေ့ ဖုန်းအဆက်အသွယ် ကြသည်။

ဒီနှစ်မှာ ထုံးစံအတိုင်း မိန်းကလေးတွေက သူမရဲ့အိမ်မှာ စာလာကျက်ဖြစ်သော်လည်း ယောက်ျားလေးအုပ်စုက အိမ်ပြောသွားသည်။ အရင်နှစ်တွေဆိုလျှင် မောင့်ရဲ့မိဘတွေက သူတို့အစာအကျက်ဖို့ဆိုပြီး ဝယ်ပေးထားတဲ့ အဲဒီ ဆယ့်ရှစ်လုံးတိုက်ခန်းအကုန် စုကျက်ကြသည်။

ဒီနှစ်တော့ ယူဒါက ဖုန်းဆက်လာသည်။ အဲဒီတိုက်ခန်းက ယောက်ျားလေးတွေ စာသွားမကျက်ဖြစ်တော့။ ဝေယံတိုက်ခန်းက ကျက်ကြမည် . . . တဲ့။ ဝေယံအိမ်ကပ် ဖုန်းဆက်ပါဟု ပြောလာသည်။ သူမ အံ့ဩသွားသည်။ “မောင်ကရော . . . ဘာလဲ၊ ဘာလဲ” မှာလဲ။ သူတိုက်ခန်းက မြို့ထဲမှာဆိုတော့ ကျောင်းနဲ့လည်း နီး၊ လူလည်းထွက်လပ်တဲ့ဥစ္စာ၊ ဒီနှစ် ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီမှာ မကျက်တာလဲ . . .” ဟု သူမ နားမလည်ပါးမလည် ယူဒါကို မေးတော့ အဲဒီလို ရယ်လေသည်။

“နင် မသိဘူးလား . . . နှောင်း၊ သူတိုက်ခန်းမှာ . . . ဘာမကို ထင်ထားတယ်လေဟာ။ နှစ်လတောင် ကျော်ပြီ ဖြစ်ရောက်ကတည်းကပဲကို၊ နှင့်ကို ရဝေ ပြောမပြဘူးလား၊ သူလည်း ဝေယံအိမ်မှာပဲ လာစာကျက်ရတော့မှာပေါ့၊ ဟိုအိမ်မှာတော့ ဘာဖြစ်မလဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ”

ယူဒါက ခဏ်နောက်နောက်နဲ့ ပေါ့ပါးပြုံးရွှင်စွာ ထုတ်ပြောလိုက်သော်လည်း သူမရင်ထဲမှာ ဗုံးတစ်လုံးပေါက်ကွဲသလို ဆူညံ

ညီဟည်းသွားရမည်။ အဲဒီတိုက်ခန်းမှာ . . . ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို မပြောဘဲ ထားမလဲ။

အဲဒီတိုက်ခန်းဟာ တစ်ခါတလေ စာမေးပွဲတွေနီးလျှင် မောင်က တစ်ယောက်တည်း စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် သွားသွားနေတတ်တဲ့ ခုတ်ခန်း။ မောင် . . . အမြဲတမ်း ဝင်နေထွက်နေကျ။

ယောက်ျားတစ်ယောက် လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ အဲဒီတိုက်ခန်းမှာမှ . . . အဲဒီမိန်းမက . . .

ဒါ . . . ဘာသဘောလဲ။ အခုဆို . . . အဲဒီဥက္ကံဆိုတဲ့ မိန်းမ . . . ပြန်ရောက်နေတာ နှစ်လကျော်ရှိပြီ . . . ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်နေထိုင်မယ့်အိမ်ကို ရှာမဝယ်ရသေးတာလဲ။ ဘာလို့ အဲဒီတိုက်ခန်းက ခြောင်းရွှေ့မသွားရသေးတာလဲ။

အဲဒီမိန်းမမှာ ဘာရည်ရွယ်ချက် ရှိသလဲ။

သူမ ရင်တွေ အတိုင်းအဆမသိ ပူလောင်လာသည်။

အခုဆို . . . ကြည့်စမ်း။ မောင်ကို ဒီလောက်စာမေးပွဲနီး၊ စာစုကျက်နေတဲ့ ခဏ်မှာကို ဒီမိန်းမက ဖုန်းဆက်ပြီး ဘာလို့လှမ်းခေါ်ထားလဲ။ မောင်ကရော . . . အဲဒီတိုက်ခန်းကို ရောက်၊ ရောက် . . . နားနေကျလား . . .

အတွေးတွေက မဆုံးတမ်း သူမနည်းသားကို နှိပ်စက်လာသည်။ သူမ . . . မျက်ရည်တွေ ဝဲတက်လာတာမြင်တော့ ရှိလာကဏ္ဍာကယာ နှစ်သိမ့်ပြန်သည်။

နှောင်း . . . စိတ်အေးအေးထားစမ်းပါကွာ၊ ဥက္ကံက ရဝေဖုန်းဆက်ပြီးလှမ်းခေါ်တယ်ဆိုတာ သာမန်အကူအညီတစ်ခု

တောင်းလို့ ဒါမှမဟုတ် မရွည်းတစ်ခုခုပေးချင်လို့ . . . အဲဒီလို သာ
ဖြစ်ရုံဖြစ်စဉ်တွေ အများကြီး ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ရှင် . . . ဘာဖြစ်လို့ စိတ်
နေတာလဲ”

“အို . . . အဲဒီလို ဖြစ်ရုံဖြစ်စဉ်ဆိုတာကို မဖြစ်ရဘူး။ မောင်
. . . အဲဒီမိန်းမတစ်ယောက်တည်း ရှိနေမယ့်တိုက်ခန်းကို သွား
မသွားသင့်ဘူး။ အဲဒီလို . . . မောင်သာ အမြဲတမ်းသွားနေရင် . . .

“နောင် . . . သူတို့နှစ်ယောက်က စေ့စပ်ထားပြီးသာ
လူနှစ် ယောက်လေး ရှေ့အနေနဲ့ အဲဒီမိန်းမကို အခုချက်ချင်း
သူ့ဘဝထဲ က ပစ်ပစ်ခါခါ ခွာထုတ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခု
. . . နားလည်ပေးရ မယ်”

“နားမလည်ဘူး။ ဒါ . . . တမင်သက်သက် လုပ်နေတာ
အဲဒီ မိန်းမ . . . မောင်ကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ ဆွဲဆောင်ဖို့လုပ်နေတာ ကွဲ
သိတယ်”

သူမသည် စားပွဲပေါ်က တယ်လီဖုန်းကို စူးစိုက်ကြည့်
စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“ခုချိန်ဆို . . . မောင် အဲဒီတိုက်ခန်းကို ရောက်နေလော
ပြီ။ ကျွန်မ မနေနိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီအခန်းဖုန်းကိုပဲ သက်လိုက်
မယ်”

တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်ကို မလိုက်ချိန်မှာ ရှိလာ
သူမ ကို လှမ်းဆွဲပြီး တားမြစ်သည်။

“အဲဒီအခန်းကို ရဝေ မရောက်သေးဘူးဆိုရင် . . . မ
. . . ဥဒြာနဲ့ပဲ ဖုန်းထဲမှာ တွေ့လိမ့်မယ်”

“တွေ့ . . . တွေ့ကွာ”

တယ်လီဖုန်းနံပါတ်တွေကို ဆပ်ဆောင့်ဆောင့် နှိပ်မိပြန်သည်။
လောင်းက တစ်ခါတည်းဝင်သွားသည်။ ဟိုဘက်မှာ သုံးကြိမ်ခန့်
ည ပြီးမှ လာကိုင်သည်။

“ဟဲလို . . .”
ထူးတဲ့အသံက ချွံနဲ့ချိုမြသော ဥဒြာရဲ့အသံမှန်း သူမ ချက်
ကျက်မိပါသည်။ ရုတ်တရက် ဘာစကားက-စ-မြဲအရမှန်းမသိဘဲ
ဆဲမှ ကြောင်အ . . . နေသည်။

“ဟဲလို . . .”
ဥဒြာက ထပ်ထူးသံအဆုံးမှာ သူမအသက်ရှူသံတွေ မြန်
လာပြီး တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်ကို ဝှပ်ခနဲ ပြန်ဆောင့်ချလိုက်
သည်။

“နောင်ကလည်း . . .”
ရှိလာက သူမအပြုအမူကြောင့် ဖျက်မှောင်ကန့်ကြည့်ကာ
ညည်းညည်းပြောသည်။

“အဲဒါ . . . ဥဒြာပဲ မဟုတ်လား နောင်။ ရှင် . . . သူနဲ့သွား
တော့ ဘာပြောမှာလဲ . . . နောင်ရဲ့ အဲဒီမှာ ရဝေရောက်နေ
ဆိုရင်ကော ရှင် . . . ဘာဘာတင်နိုင်မှာလဲ။ ဘာလုပ်နိုင်မလို့လို့လဲ”

သူမနှုတ်ခမ်းတွေကို ပြတ်ထွက်လုမတတ် ဖိကိုက်ထားမိပြီး
ခန်းအိမ်မှာ ပူနွေးစွာ စွတ်စိုလာသည်။

အို . . . ကျွန်မ . . . ကျွန်မ . . . မောင်ကို ပိုင်ဆိုင်ချင်
မောင်ကို ပိုင်ဆိုင်တာ . . . သူ မဟုတ်ဘူး။

အဲဒီမိန်းမ . . . မောင်ကို မပိုင်ရဘူး။
“နောင် . . . မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် အတိုင်း

အတာဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားပဲရီတယ်။ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို မိန်းမတွေ ဘယ်တော့မှ မပိုင်ဆိုင်ဘူး။ သူ့အတွက်
သူတို့ဘဝ . . . သူတို့ သိပ်ပိုင်ချင်တာ။ ဟယ်သို့မှ ပေးတာမဟုတ်
ဘူး။

“ဒါပေမဲ့ . . . အခု . . . မောင်ဘဝကို ဟိုမိန်းမက ပိုင်
မယ်”

“အဲဒါ . . . မင်းထင်နေတာ နှောင်း၊ အဲဒီမိန်းမလည်း မင်း
ချစ်သူကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်တော့ အခုအချိန်
ရဝေကသာ မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်နေတာ။ မင်းတို့
ယောက်စလုံးကို ရွေးနှိမ့်နေစေတာ”

“မဟုတ်ဘူး . . .”

သူမ နာကျင်စူးရှတဲ့ အော်ဟစ် က်မိသည်။

ကျွန်မ မရှုံးပါဘူး။ မရှုံးနိုင်စေရဘူး။

သူမ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး ခုနက ခလုတ်ထွေး
ပဲ ထပ်မံနှိပ်၍ ခေါ်လိုက်မိပြန်သည်။ နီလာက အံ့အားသင့်စွာနဲ့ . . .

“မင်း . . . ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ . . . နှောင်း”

သူမ တုန်လှုပ်လှိုက်မောစွာနဲ့ အဖြေတစ်ခုကိုတော့ ထု
ပြောလိုက်မိသေးသည်။

“ကျွန်မ . . . အဲဒီမချင်မရဲ စောင့်ဆိုင်းနေမှုတွေထဲမှာ ထိုင်
ရတဲ့ ခေါက်ရိုးကျိုးမိန်းမတစ်ယောက် မဖြစ်ချင်ဘူး။ လောကကြီး
မိန်းမတွေ အမြဲတမ်းရှုံးနေလို့ မရဘူး။ ဥဩနဲ့ ကျွန်မဟာ တစ်ယောက်
က ရှုံးရင် တစ်ယောက်က နိုင်ရမယ်။ အဲဒီပြတ်သားတဲ့ အဖြေနဲ့
အောင် ကျွန်မ . . . အခုလုပ်မယ်”

သူမ ဆက်နေသော ဖုန်းက ခုနကလိုပင် သုံးခါဆက်တိုက်
ခေါ်သံအဆုံးမှာ ပြန်ထူးသံကြားရသည်။

“ဟဲလို . . .”

အဲဒီမိန်းမအသံက ခုနကလောက် မချိုမြတော့။ စိတ်တိုမိုရ

“ဥဩ . . . ကျွန်မ . . . ရှင်နှောင်းပါ”

တစ်ဖက်က ခေတ္တခဏမျှ တိတ်ဆိတ်သွားသေးသည်။ ပြီးမှ

...။

“ခုနက ဖုန်းခေါ်ပြီး ဘာမှမပြောဘဲ ပြန်ချသွားတာ ယူပုံ
မဟုတ်လား . . . ရှင်နှောင်း”

သူမ . . . ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိခင်မှာ ငြိမ်
သက်သွားတာကို ဥဩက ဝန်ခံသည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံရပြီး နင်းပြော
အာသည်။

“ယူ . . . ဘာလို့ အခုမှ သွေးရှူးသွေးတုမ်းနဲ့ လာကောက်
ဆက်နေရတာလဲ . . . ရှင်နှောင်း။ အိုင့်ဆီက ယူ ဘာလို့ချင်လို့လဲ”
လေသံက တင်းမာပြတ်ရဲနေရုံမက . . . ဒေါသကို စိနှိပ်ပေး
သွယ်ထားတဲ့ဟန် အထင်းသား ပေါ်နေသည်။

သူမကလည်း ခပ်မာမာ ပြန်ပြောပစ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ . . . ရှင့်ဆီဆက်တာ မဟုတ်ဘူး . . . ဥဩ။ မောင်
ဆက်တာ၊ ရှင်က . . . မောင်ရဲ့တိုက်ခန်းမှာ ဘာလာလုပ်နေတာ
လဲ”

သူမ . . . သိသိကြီးနဲ့ ဥဩရဲ့ ဒေါသကို ထပ်မံသွေးတိုးစမ်း
ထိတ်သည်။ ဥဩဆီမှ ခပ်လှောင်လှောင်စကားသံက ချက်ချင်းပြန်

ထွက်လာသည်။

“အို . . . ယူ မသိဘူးလား၊ ဒီတိုက်ခန်းမှာ အိုင်နေနေထာ နှစ်လကျော်နေပြီ၊ သနားစရာပဲ၊ ဒါလင်က ယူ့အပေါ်မှာ အကုန်ပြော မပြဘူး ထစ်တယ်နော်”

“နှစ်လကျော်နေပြီဆိုရင်လည်း ရှင် အဲဒီနေရာကနေ ပြေး ခြွေခွားဖို့ မစဉ်းစားသေးဘူးလားဟင်၊ ရှင်မှာ နေစရာ အဲဒီလောက် ရှားမိုးနေသလား၊ ရှင်ကိုယ်ပိုင်အခန်းတစ်ခန်းတောင် မဝယ်နိုင် လောက်အောင် ဆင်းရဲနေသလား”

“နေပါဦး . . . ဒီတိုက်ခန်းရဲ့ပိုင်ရှင်က ယူ့ မဟုတ်ပါဘူး ဒါလင်ပါ၊ အိုင်ကို ယူ့ ဘာမှမောင်းထုတ်စရာ မလိုပါဘူး၊ ဒါလင်က ဒီတိုက်ခန်းမှာ နေခွင့်ပြုနေသေးသမျှ အိုင် နေနိုင်တယ်၊ တစ်သက် လုံးလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ဒါလင်နဲ့အိုင် လက်ထပ်ပြီးတဲ့အခါ ကျတော့လည်း ဒီမှာပဲ ဆက်နေဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ”

သူမရဲ့ သည်းခံနိုင်စိတ်ကို အဆုံးသတ်ပစ်လိုက်သော ဥဩ စကားဖြစ်သည်။ တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ရင်း သူမနှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပစ်လိုက်သည်။

“မောင်က . . . ရှင်ကို လက်ထပ်မယ်လို့ ပြောထားလို့လား . . . ဟင်”

သူမရဲ့ လျှောင်ပြောင်ငေါ့ထေ့လိုက်သော လေသံနဲ့စကားထဲ တွေ့ကို ဥဩ အမိအရ နားလည်ပါလိမ့်မည်။

ဥဩဘက်က တိတ်ဆိတ်သွားသော စက္ကန့်ပိုင်းကလေးမျှ အရသာရှိစွာ သူမ စောင့်ဆင်းနေလိုက်သည်။

မမျှော်လင့်စွာ ဥဩဆီက ရယ်သံခပ်တိုးတိုးကဲ့ သူမ စတင်

ကြားလိုက်ရတော့ အံ့အားသင့်သွားသည်။

အဲဒီလိုရယ်သံကို သူမ မုန်းသည်။ ဥဩက ရယ်သံပါးပါးနှင့် ခုန်းထဲမှာ သူမကို သရော်တော်တော်ပြန်ပြော၏။

“လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ သူနဲ့အိုင်အကြားမှာ ဘာမှတော့ ခိုပြီး သိပ်ထူးခြားလာစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး၊ ဒါကြောင့် လက်ထပ်ဖို့ တိစ္ဆကို ဘယ်သူမှ သိပ်အလောကကြီး မမြောကြဘူး၊ အခုအတိုင်း လည်း ဒါလင်ကို အိုင် . . . ဖိစီးဆိပ်နေနိုင်သားပဲလေ . . .”

သူမတစ်ကိုယ်လုံး နတ်ကျသလို တုန်လှုပ်လိုက်ခါသွား သည်။ ဖုန်းထဲမှာ သူမ နာနာကျင်ကျင် အော်တစ်လိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး . . . ရှင် . . . ညှာပြောနေတာ၊ ဘယ်တုန်းကမှ မောင်ကို ရှင် မပိုင်ဘူး၊ နောက်လည်း မပိုင်ဆိုင်စေရဘူး၊ ရှင် . . . သွေး ဖျက်ပြီး လျှောက်ပြောနေတာ၊ ရှင် . . . မောင်ကို ဆုံးရှုံးရမှာ ကြောက် နေတယ် . . . မဟုတ်လား”

ဥဩရဲ့ မခိုးမခန့်ရယ်သံကို သူမ ကြားနေရတုန်း၊ အဲဒီရယ် သံက သူမရင်ထဲမှာ ယားကျိကျိဖြစ်အောင် လှုပ်နိုင်နေသည်။

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဆုံးရှုံးရမှာ ကြောက်နေတယ်ဆိုရင် အဲဒါ အိုင် . . . မဟုတ်ဘူး ယူပဲဖြစ်မှာ၊ ဒီမှာ . . . ရှင်နောင်း . . . မင်းရဲ့ချစ်သူကို တိုင်က အတင်းခမ္မပိုင်ဆိုင်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ယူ . . . သူ့ကို သိပ်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးတယ်ဆိုရင် . . . လက်ထပ်နိုင်အောင် . . . ကြိုးစားလိုက်လေ၊ အိုင် . . . သူ့ကို တာကြီးနဲ့မှ ချည်ထားတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါ . . . ရှင်ဆက်သက်မဲ့ စိန်ခေါ်တာပဲ ဥဩ”
“အရမ်းရယ်စရာကောင်းတာပဲ၊ ယူကသာ . . . အိုင်ကို စတင်

စိန်ခေါ်ခဲ့တာပါကွ။ ပြန်စဉ်းစားပါဦး။ အိုင်ကလေး . . . ယူကို သနားတယ် . . . သိလား။ ယူ . . . သိပ်အထင်ကြီးပြီး . . . သိပ်စွဲလမ်းနေတဲ့ ယောက်ျားက ယူကိုလှည့်စားနေတယ်ဆိုတာ ယူ မသိလို့

“မဟုတ်ဘူး။ ရှင် . . . ဘာမှ ကျွန်မကို လာသွေးထိုးမနေနဲ့ ဥဒြာ၊ ရှင်ပြောတာ ကျွန်မ မယုံဘူး”

“မယုံဘူး . . . ဟုတ်လား။ မင်းသိပ်ချစ်နေတဲ့ . . . ယောက်ျားက အခု အိုင်ဖုန်းဆက်လိုက်တာနဲ့ . . . အိုင်ဆီကို ကမန်းကတန်း ထ၊ လာနေတာနော်၊ နောက် . . . ဆယ်ငါးမိနစ်နေရင် ဒီတိုက်ခန်းမှာ ယူ . . . သူ့ကို စကားပြောလို့ရတယ်”

“မယုံဘူး။ ရှင် . . . ဘာမှလျှောက်ပြောမနေနဲ့ ဥဒြာ၊ မောင်ဟာ ရှင့်ဆီကို လာတယ်ဆိုရင် ရိုးသားစွာနဲ့ အကြောင်းကိစ္စထစ်ခုကြောင့်ပဲ လာတာ။ ရှင် . . . ညာမပြောနဲ့ မောင်နဲ့ရှင်ဟာ စေ့စပ်ထားတာထဲလွဲလို့ ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ မောင် . . . ရှင်ကို မချစ်ဘူး . . . သိလား မောင်က ရှင့်ကို လုံးဝမချစ်ဘူး”

“အချစ် . . .”

ဥဒြာရဲ့ လေသံက . . . စာမင့်တကာ အံ့ဩနေဟန် လုပ်ပြနေသည်။ ရယ်သံသဲ့သဲ့သည် ဥဒြာရဲ့ ရီထေ့ထေ့စကားတွေနဲ့အတူ သူမ နားစည်ထဲကို ထိုးခွဲဝင်ရောက်လာသည်။

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . အချစ်တဲ့လား . . . ရှင်နောင်ယူကို . . . အဲဒီအချစ်ဆိုတာကို မြင်ရတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာလို့ခဏ . . . ခဏ ထုတ်ပြောနေကြတာလဲ . . . ဟင်၊ လောကကြီးမှာ . . . အဲဒီမမြင်ရတဲ့အရာထစ်ခုအတွက်နဲ့ လူတွေ ဘယ်လောက်များများ ကျွန်းသွားပြီလည်းတောင် မသိတော့ဘူး။ အိုင်ကတော့ မမြင်ရတဲ့

အရာတွေကို မကိုးကွယ်ဘူး . . . သိလား။ အိုင်က . . . ကိုယ့်ရှေ့မှာ မြင်တွေ့ရတဲ့အရာတွေကိုပဲ တပ်မက်တယ်။ အိုင်မြင်နေရတဲ့အရာက . . . ဒါလင့်ရဲ့ . . .”

ဥဒြာရဲ့ ရယ်သံက မိန်းမပျက်တစ်ယောက်လို ခိုးခိုးခစ်ခစ် ထွက်လာသည်။

“ဒါလင့်ရဲ့ ကြင်နာယုယမှုတွေပေါ့။ ဒါလင်ကလေး . . . တစ်ခါတလေ အံ့ဩစရာကောင်းအောင် နူးညံ့သိမ်မွေ့တယ်။ တစ်ခါတလေကျတော့ . . . သူ့ရဲ့အကြင်နာတွေ သိပ်ပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်းနိုင်တာပဲကွာ။ ယူကို မြင်ဖူးစေချင်လိုက်တာ . . . ၊ နှစ်ယောက်တည်းကျရင် သူ . . . အိုင်အပေါ် ဘယ်လောက်ကြင်နာယုယပြုတတ်တယ်ဆိုတာ . . .”

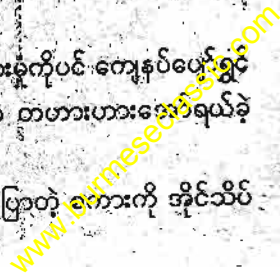
“ရှင်ဟာ . . . လျှာအနိုးမရှိတဲ့ . . . မြွေဟောက်မတစ်ကောင်ပဲ . . . သိလား။ အဲဒါ . . . ရှင်တို့ယုံရှင် သိရဲ့လား . . . ဥဒြာ”

ပထမတော့ တစ်ဖက်ကဖုန်းမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသေးသည်။ သူမရဲ့ အပြင်းထန် အရိုင်းစိုင်းဆုံး ထိုးနှက်သော စကားလုံးအောက်မှာ အဲဒီမိန်းမ ထိခိုက်နာကျင်သွားပြီဟု သူမ ဝမ်းသာသွားသေးသည်။

သို့သော် အဲဒီမိန်းမနဲ့ ပတ်သက်လျှင် သူမ၏ထင်မြင်ချက်တွေ အားလုံးများယွင်းခဲ့ပါသည်။

နာကျင်ဖို့ဝေးစွာ . . . အဲဒီစော်ကားမှုကိုပင် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေတဲ့ လေသံမျိုးနဲ့ အရှက်မဲ့စွာ အဲဒီမိန်းမ တဟားဟားအော်ရယ်ခဲ့သည်။

“ဟာ . . . ဟား . . . ဟား။ ယူပြောတဲ့ စကားကို အိုင်သိပ်

သဘောကျတာပဲ... သိလား၊ ဒါမေမေ့ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ အိုင်... အခု ယူနဲ့ဆက်ပြီး ဖုန်းပြောဖို့ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ အိုင်သာ မြွေ ဟောက်မထစ်ကောင်ဆိုရင်လေ... အခု... အိုင်အခန်းတံခါးဝမှာ မြွေအလမွှာယ်ဆရာလေး ရောက်လာပြီ... ရှင်နှောင်းရဲ့ အိုင်ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်၊ ယူ... အိုင်ပြောတာတွေ မယုံရင် အခု အိုင်အခန်းကို လာကြည့်လှည့်ပါလား... ဟင်၊ နောက်မှာရိုက်တစ်နာရီအထိ မြွေအလမွှာယ်ဆရာလေး ဒီအခန်းက ပြန်မှာမဟုတ်သေးဘူး... သိလား”

သူ့မမျက်လုံးတွေ ပြာဝေမူးမိုက်သွားစဉ်မှာ ခပ်မျှင်းမျှင်းရယ်နေသော ဥဩဇာ လေသံပါးပါးလေးသည် သူ့မနှလုံးသားကို စူးရှစွာ ထိုးခွဲပိုင်းဖြတ်နေခဲ့သည်။

“ဟေ့... ယူ၊ ဒီတို လိုက်လာတဲ့အခါ... အံ့ဩစရာ သိပ်ကောင်းတဲ့ မြွေအလမွှာယ်ဆရာလေးရဲ့ မျက်လှည့်တွေကို မြင်ရရင် လိန့်ပြီး ထွက်ပြေးမသွားနဲ့ဦး၊ ဆရာလေးက သူ့နောက်ထပ် အစွယ်ခိုးမယ့် မြွေမလေးတစ်ကောင် ထွက်ပြေးသွားတယ်ဆိုပြီး အိုင်ကို ရန်လုပ်နေလိမ့်မယ်”

ဝုန်းခနဲ ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက်ခုန်ထကာ တံခါးပေါက်ဆီသို့ ပြေးထွက်သွားမိသော သူ့မကို ရှီလာက လန့်ပြီး မေးလေသည်။

“အို... ဟဲ့... အဲဒါ ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ မယ်နှောင်း

...ရှင်... ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ၊ ဩော်... ဒုက္ခပါပဲ”
သူ့မက ကားသော့ကို လှမ်းဆွဲပြီး တံခါးဝမှ ပြေးထွက်ရန် ပြင်သည်။ ရှီလာက အပေါက်ဝမှာ ပိတ်ဆို့ပြီး တားသည်။

“နှောင်း... ရှင်... သူတို့ဆီ လိုက်သွားမလို့လား၊ ရှင်... စိတ်လိုက်မာန်ပါ... မလုပ်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ဥဩဆိုတဲ့မိန်းမက ရှင်ကို သက်သက်အနိုင်လိုချင်လို့ ပြောနေတာပါ၊ အဲဒါ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ရှင်... စိတ်ထိန်းစမ်းပါဦး”

“ရှီ... ရှင်... ကျွန်မရှေ့က ဖယ်စမ်းပါ၊ ဒါ... ကျွန်မ ချက်စွပါ၊ ကျွန်မကိစ္စ... ကျွန်မရှင်းမှ ဖြစ်မယ်၊ ရှင်နဲ့... မဆိုင်ဘူး”

“အို... မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်... တစ်ခုခု လက်လွန်ခြေလွန် တွေ လုပ်ကုန်လိမ့်မယ်၊ ကျွန်မ စိတ်မချဘူး၊ ရှင်... မသွားရဘူး”

“ဘာမှမဖြစ်စေရဘူးကွာ၊ ရှီ... စိတ်ချ၊ ကျွန်မ... အခု သွားမှာ စာရင်းရှင်းဖို့ တစ်ခုစာည်းသက်သက်ပဲ”

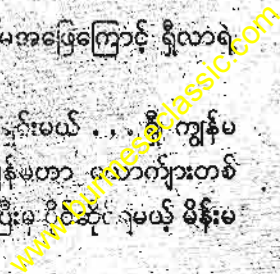
ရှီလာက... သူ့မမျက်နှာကို လေးလေးနက်နက် စိုက်ကြည့်ကာ မေးသည်။

“ဘယ်သူနဲ့... ရှင်းမှာလဲ”

“မောင်နဲ့...”

မဆိုင်းမထွ ပြန်ဖြေလိုက်သော သူ့မကဖြေကြောင့် ရှီလာရဲ့ မျက်ခုံးများ မြင့်တက်သွားပါသည်။

“မောင်နဲ့ကျွန်မ... ဒီနေ့ စာရင်းရှင်းမယ်... ရှီ၊ ကျွန်မ... အဖြေကစဉ်က ဒီနေ့ရမှာဖြစ်မယ်၊ ကျွန်မတာ သောက်ဖူးတစ် သောက်ကို အခြားမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ခွဲသေပြီးမှ ပိတ်ဆို့ ခုမယ့် မိန်းမ

ဝားမျိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မောင် . . . ဒီနေ့သိစေရမယ်၊ ကျွန် . . .
နိုင်မရဘူးဆိုရင်တောင် ဖြတ်ပြတ်သားသား အနူးခဲမယ်၊ ဒါပဲ . . .
ရှို့ မင်း . . . ဘေးဖယ်စမ်းပါ။

ရှို့ကို အတင်းတွန်းလွှတ်ပြီး ခြံထဲမှာ ရပ်ထားသော သူမရဲ့
ကားဆီပြေးထွက်လာတော့ ရှို့က သူမနောက်မှ လိုက်လာနေသေး
သည်။

“ရှို့ . . . ကျွန်မကို မတားနဲ့တော့”

“မတားဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မပါ လိုက်မယ်”

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ စေတနာနဲ့ သံယောဇဉ်ကို သူမ
မြင်ရ၍ ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခနဲခါသည်။

တိုက်ခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ဖွင့်လိုက်ချင်း တွေ့လိုက်ရတဲ့ အဲဒီ
မိန်းမပုစိကြောင့် သူမ့မျက်မှောင်တွေ ကျုံ့သွားမိသည်။

ဥဒြဆိုတဲ့ အဲဒီမိန်းမဟာ အိမ်နေရင်း အဲဒီလိုရေချိုးခါနီး
ဝတ်တဲ့ ပွေးပွတ်ရုံရည် (Bath Robe) ကြီးနဲ့လည်း လှပနေဆဲ
ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သူ အသိအမှတ် မပြုချင်ဘဲ ပြုလိုက်ရသည်။

ဂိုဗေမယ့် တံခါးကို ခပ်ဟဟထားပြီး မခိုတရုံပြုံးနေတဲ့
သူမရဲ့အပြုံးကို သူ စက်ဆုပ်ရွံရှာသည်။

“နောင်ဘဲ စကားတစ်ခွန်း လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားရသည်”

“မင်း . . . ကိုယ်လာမယ်ဆိုတာ သိလျက်နဲ့ . . . အဲဒီလို

အဝတ်အစားကို လဲထားဖို့ သင့်တယ် ဥဒြ”

သူမက သူဝင်သာအောင် တိုက်ခန်းတံခါးကို ခပ်ကျယ်
ကျယ် ဆွဲဖွင့်လိုက်ရင်း သူ့အပြစ်တင်သံကို ပခုံးနှစ်ဖက် ဟန်မပါ
တွန့်ပြီးပြေ၏။

“အို . . . မီးတွေပျက်သွားတော့ အဲယားကွန်း ရပ်နေတယ်
လေ . . . ဒါလင်ရဲ့ အိုက်လွန်းလို့ ရေချိုးဖို့ပြင်နေတာ၊ နောက်မှ . . .
ရေချိုးခန်းထဲ ရောက်နေရင် ဒါလင်လာတော့ ခေါ်တာမကြားဘဲနေ
မှာစိုးပြီး ဒါလင်ရောက်တဲ့အထိ . . . ဒီအတိုင်း ထိုင်စောင့်နေတာ
ထဲ . . . ဝင်လေ . . . ဒါလင်ရဲ့ . . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ဒီတိုက်ခန်းမှာ . . . အခု . . . အဲဒီမိန်းမက တစ်ယောက်
တည်းနေနေတာ၊ အရင်က ဒီနေရာဟာ သူပိုင်ဆိုင်ခဲ့တာဆိုမေမယ်
အခုလိုမျိုး ဒီမိန်းမပုံစံနဲ့ သူ . . . စွတ်ဝင်သွားဖို့ မသင့်။

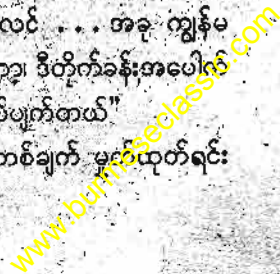
“မင်း . . . အင်္ကျီပြန်လဲစမ်း . . . ဥဒြ”

“ကျွတ် . . . ဒါလင်ကလည်း . . .”

သူမ့မျက်နှာက စိတ်တိုသွားဟန်ပေါ်လာသည်။

“ဒါလင်က . . . ကျွန်မနဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ ယောက်ျားပါ
ဒါလင်ရဲ့ ကျွန်မက ဘယ်သူ့ကို ရှက်ရမှာလဲ၊ ကျွန်မဝတ်စုံက တစ်ခုခု
များ မလုံခြုံဖြစ်နေလို့လား၊ ဒါလင် . . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီမှာ မီး
ပျက်သွားလို့ ကျွန်မ စိတ်တိုနေတာနော်၊ ဒါလင် . . . အခု ကျွန်မ
အခန်းကို မီးပြင်ဖို့ လာတာဆို စင်မှာဖြင့်စင်တော့၊ ဒီတိုက်ခန်းအပေါက်
နော် ဒါလင် . . . အဲဒီလိုရပ်နေတာ ပိုသရုပ်ပျက်တယ်”

သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက် သက်ပြင်းတစ်ချက် မှတ်ထုတ်ရင်း
အခန်းထဲ လှမ်းစင်လိုက်ရသည်။

အခန်းထဲမှာလာသည်။ သူမ၊ ပြောသလိုပင် တကယ်လျှောက်ပိတ်အိုက်စပ်နေသည်။ ပိုဆိုးတာက အရင်ကလေးအေးစက်အခန်းဆိုတော့ တံခါးတွေ အကုန်စေ့ပိတ်ထားရာမှ မီးက ပြတ်သွားရော . . . ပို၍ မွန်းကျပ်မှောင်မိုက်နေခဲ့သည်။

“အခန်းကလည်း . . . မှောင်လိုက်တာ”

“မီးပျက်နေပါတယ်ဆိုမှ . . . မှောင်မှာပေါ့၊ ဒါလင်ကလည်း . . .”

အချိန်က ညခုနစ်နာရီကျော်။ ရှစ်နာရီ ထိုးခါနီးနေပြီ။ အပြင်က အလင်းရောင် လုံးဝမရှိတော့။

ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ မီးပျက်နေတဲ့ တိုက်ခန်းတစ်ခုတည်း သူမနဲ့ သူ နှစ်ယောက်တည်း ရောက်နေရခြင်းဟာ တစ်ခုခုမှားယွင်းနေသလိုလိုပဲဟု သူ့စိတ်ထဲ သံသယ ဖြစ်မိသည်။

အမှန်တော့ ဒီနေရာကို သူ . . . စိတ်မြန်လက်မြန် ထလာလိုက်ဖို့ မသင့်သေးဘူး။ သူ့ယေချင်းတစ်ယောက်ယောက်တို့ အဖော်ခေါ်ခဲ့မိရင် အကောင်းသား။

ခုမှတော့ နောက်ကျသွားပြီ။

“အင်မာဂျန်စီလန့်စ် (အရေးပေါ်မီးအိမ်) လေး . . . ဘာလေး . . . တစ်ခုခုတော့ မင်း . . . ထွန်းထားဖို့ သင့်တယ်”

ဥဒြက အခုမှ အဲဒီစားပွဲပေါ်တစ်ထားတဲ့ အနီရောင် မီးအိမ်ခလုတ်ကို သွားဖွင့်သည်။

“ဒီမီးအိမ်လည်း ဘယ်နားထားထားမှန်းမသိလို့ ရှာလိုက်တာ ခုမှတွေ့တယ် . . . ဒါလင်ရဲ့”

မီးချောင်းတိုတိုလေးနှစ်ချောင်းပါသော အရေးပေါ်မီးအိမ်

အလင်းက တိုက်ခန်းတစ်ခုလုံးကို အလင်းရောင်ပြည့်ပြည့်ဝဝ မပေးနိုင်သေး။

အမှောင်ရိပ်တွေ အများကြီး ကြီးစိုးနေသေးသည်။

ဥဒြက တိုက်ခန်းရဲ့လူဝင်ပေါက်တံခါးကို သွားရောက်စေ့စိတ်ကာ ဂျက်ထိုးမည်လုပ်သည်။

သူ . . . ရုတ်တရက် အော်ဟစ်တားမြစ်လိုက်သည်။

“မပိတ်နဲ့ . . . အဲဒီတံခါးကို စေ့ရုံပဲစေ့ထားလိုက်”

“အို . . .”

သူမရဲ့မျက်ဝန်းတွေက တကယ်မအံ့ဩဘဲ ခပ်လှောင်လှောင် ဖြူနဲ့ အံ့ဩသွားသယောင် သူ့ကိုကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . ဒါလင်ရဲ့”

“မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် သော့ပိတ်တဲ့ အခန်းတစ်ခုထဲမှာ အတူရှိနေတာ မသင့်တော်ဘူး . . . ထင်

“ဒါလင် . . .”

“မင်း . . . ဘာမှဆက်မပြောစမ်းပါနဲ့၊ ဥဒြ . . . မင်းနဲ့ကိုယ် . . .”

သူ့မျက်နှာကို တမင်စပ်တင်းတင်းစေ့ထားလိုက်သည်။

“မင်းနဲ့ကိုယ် လက်မထပ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာလည်း မင်းကို မပြောပြီးပြီလို့ . . . ထင်တယ်”

သူ့စကားကို သူမက လုံးဝဂရုစိုက်ပုံမပြဘဲ လှောင်ရယ် ရယ်ဆိုက်သည်။ ရယ်သံတွေက လေးနက်မှု ကင်းမဲ့ကာ ပေါ့ပျက်ပွန်း

သည်။

မိုးနီလှိုင်

သူ့ရှေ့က အဲဒီလို မထိတခါ လယ်မောနေသော ဥဩကိုကြည့်၍ သူ ဆွဲဆောင်ကိုယ်လှုပ်ချင်လာသည်။

“ဒါလင်က . . . အဲဒါ အတည်ပြောခဲ့တာလား . . . . အိုင်ကဖြင့် မေ့တောင် မေ့နေပြီ၊ ဒါလင် . . . ကာလို့ အိုင်နဲ့လက်ထပ်ရမှာ အဲဒီလောက် ကြောက်နေတာလဲ . . . ဒါလင်ရယ်၊ အဲဒီလို ကြောက်နေရင်လည်း အခု အိုင်ဖုန်းဆက်ပြီး မီးပျက်သွားလို့ လာကြည့်ဖေပါဦး ပြောတော့ ဒါလင် ငြင်းလိုက်ပါလား၊ ဒီကို မလာချင်ရင် မလာနဲ့ပေါ့ ဒါလင်ရဲ့”

စိတ်ထဲက ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားပေမယ့် သူ . . . စိတ်ကို ထိန်းထားလိုက်ရသည်။ ဒေါသမထွက်နဲ့ . . . . ဒီမိန်းမက ငါ့ဒေါသကို ဆွဲနေတာ။ သူ့နဲ့ပတ်သက်ရင် ငါ . . . သွေးအေးပြီး ပြတ်သားမှ ဖြစ်မယ်။

ဥဩကို သူ ခပ်မာမာပြန်ဖြေဖြစ်လိုက်သည်။

“ကိုယ်အခုလာတာ ကိုယ့်မှာ တာဝန်ရှိတယ် ထင်လို့လာတာ ကိုယ့်တိုက်ခန်းမှာ မင်းနေနေတုန်း ရုတ်တရက်မီးပျက်သွား ဆိုတော့ လာကြည့်ပေးဖို့ တာဝန်ရှိတယ်ထင်လို့ ကိုယ်လာခဲ့တာ၊ မင်းဆီ သိပ်လာချင်တယ် . . . ထင်မနေနဲ့၊ နောက်နှစ်ပတ်ကြာရင် ကိုယ် ဖိုင်နယ် ဖြေရတော့မှာ၊ အချိန်လုံးဝမပိုဘူးဆိုတာ . . . မင်း သိထား” သူမ၊ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ပြန်သည်။

“ဒါဆို . . . ဒါလင်ကို အိုင်ကျေးဇူးတင်ရမှာပေါ့နော်၊ သာဓိယူ . . . ဒါလင်၊ ဒါလင်ရဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့အချိန်တွေ . . . အိုင်ကို ခွဲဝေပေးတဲ့အတွက်”

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ . . . ဥဩ၊ မင်းလည်း . . . ကိုယ်ပိုင်

တစ်ခန်းတစ်ခု ရှာဝယ်သင့်ပြီ၊ မင်းကို . . . ဒီမှာ . . . တစ်သက်လုံး လေ့ ကိုယ် ခွင့်မပြုထားဘူး”

“ဟေ့ . . . ဒီလိုမပြောနဲ့လေ၊ ဒီမှာလည်း အိုင်နေချင်လို့ မနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါလင်မာမိက အတင်းနေခိုင်းလို့၊ ဒါလင်မာမိထဲ . . . လက်ထပ်ပြီးရင် ယူနဲ့အိုင် ဒီမှာပဲနေဖို့ အတင်းနားချထားဖို့ အိုင်နေနေတာ၊ မနေစေချင်ရင် ဒါလင် . . . ယူမာမိသာ သွားပြော”

“မင်း . . . ကိုယ့်အမေနဲ့ ကိုင်ပြီး မခြိမ်းခြောက်စမ်းပါနဲ့”

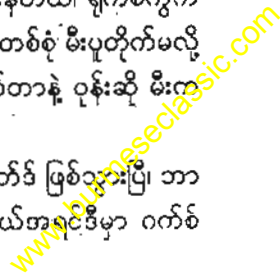
“ဒါလင် . . . တော်ပြီ၊ အိုင်တို့ . . . ဒီလိုပဲ အမှောင်ထဲမှာ ဖြစ်နေကြမှာလား၊ ဒါလင် . . . အိုင်အခန်းကို မီးပြန်လာအောင် ခြိမ်းပေးတော့ဘူးဆိုရင် ဒါလင် ပြန်လို့ရတယ်၊ အိုင် . . . မီးပြင်တာတစ်ယောက် လိုက်ရှာလိုက်မယ်”

သူ စိတ်လျော့လိုက်ရသည်။ ဥဩကို ဘာစကားမှပြန်ပြောဖို့ မင်းစားတော့ဘဲ နံရံက မီးခလုတ်တွေသာ လျှောက်စမ်းဖွင့်ကြည့်နေကြသည်။

“ဖြူစံ ပြတ်သွားတာနေမှာပေါ့”

“အိုင် . . . ဘယ်သိမလဲ၊ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့၊ အိုင် . . . ဟော့တံပလိတ်နဲ့ စွတ်ပြုတ်တစ်ခွက် လုပ်နေတယ်၊ ရိုက်စံကွက်လည်း ဖွင့်ထားတယ်၊ မနက်ဖြန်ဝတ်ဖို့ အင်္ကျီတစ်စုံ မီးပူတိုက်မလို့ အိုင်ခန်းကို ပလပ်ပေါက်တပ်ပြီး ခလုတ်နှိပ်လိုက်တာနဲ့ ဝန်းဆို မီးကွက်သွားတာ”

“သေချာတယ်၊ အဲဒါ ဖြူစံပဲ၊ အိုဗာလုတ်ဒ် ဖြစ်သွားပြီ၊ ဘာလို့ ဟော့ပလိတ်နဲ့ ဟင်းချက်နေတာလဲ၊ ကိုယ်အရင်ဒီမှာ ဝက်စ

မီးဖိုနဲ့ပဲ တည်နေတာ”

“ဒါလင့်ဂက်စ်အိုးက သွားကြည့်ပါဦး။ စီးကရက်တောင် မီးညှိလို့ မရတော့ဘူး။ ကုန်နေပြီ”

သူ . . . မယုံသင်္ကာစိတ်နဲ့ နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်ဖက် ခြေလှမ်းကျကြီးများနဲ့ လျှောက်သွားလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ဂက်စ်မီးဖိုကို ခလုတ်ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထောက်ခနဲပဲ မြည်လာပြီး မီးတောက်က လုံးဝ ထက်မလာပါ။

မီးဖိုတံခါးဝမှာ သူမက ခပ်နွဲ့နွဲ့လေး လာမှီရပ်ရင် ရိသဲ့သဲ့ စကားကို ပြောပြန်သည်။

“ဒါလင် . . . အိုင်ပြောတာ မယုံဘူးနဲ့တူတယ်။ အိုင်က . . . မီးပျက်အောင် တမင်များ လုပ်လိုက်သလား . . . လို့ ဒါလင်ထင်နေတယ်ပေါ့။ ဒါလင်ရယ် . . . ဒါလင့်ကို အိုင်ဆီလာစေချင်ရင် ဒီလိုနည်းနဲ့ မဆွဲဆောင်ဘူး . . . သိလား။ ဒီထက် ပိုပြီး ရင်ခွန်စရာကောင်းတဲ့နည်းနဲ့ . . . ”

“မင်း . . . ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း . . . ဥဩ”

သူ့ရဲ့အသံက ဒေါသနဲ့ စူးရှစွာထွက်သွားတော့ သူမခပ်မျှင်းမျှင်း ကျိတ်ရယ်ရင်း အသံတိတ်သွားသည်။

သို့သော်လည်း ဖြူးစံပြတ်သွားတာကို ပြန်ဆက်ဖို့ အလုပ်ခွင်နေသော သူ့အား စူးစိုက်ငေးကြည့်နေသော သူမမျက်လုံးတွေက ပိုကြောက်စရာ ကောင်းနေပြန်သည်။

အဲဒီမိန်းမရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ဒီနေ့ည အရောင်တစ်မျိုး ပြောင်းလဲနေတယ်။ အို . . . အဲဒါ ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး။ မသိချင်စမ်းနဲ့။

ဒီတိုက်ခန်းက သူ့အရင်နေထိုင်ခဲ့တဲ့ အခန်းမို့ လျှပ်စစ်ပစ္စည်း

အဟောင်းတွေ ထားတဲ့နေရာ သူပဲသိသည်။ အဲဒီနေရာက ဝက်အူလှည့်၊ ဝါယာကြိုး စတဲ့ လိုအပ်တာတွေ သူ ရှာယူလိုက်သည်။ ဝါယာကြိုးထဲက ကြေးနန်းကြိုးမျှင်မျှင်လေးတွေကို ဖြူးစံအဖြစ် ပြန်ဆက်ရန် သူ့ဆွဲထုတ်လိမ်ကျစ်နေစဉ် အဲဒီမိန်းမရဲ့မျက်လုံးတွေ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အား ထိုးဖောက်သွားတော့မတတ် စိုက်ကြည့်နေဆဲ။

သူ . . . တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းထဲမှာ သရိုးသရီ ဖြစ်လာသည်။ တမင်စကားစ၊ ရှာရှ် တိတ်ဆိတ်အေးစက်မှုကို ဖြူခွင်းလိုက်သည်။

“ဖြူးစံဘောက်စ်က ထပ်ခိုးပေါ်ရောက်နေပြီ၊ စိတ်ညစ်လိုက်တာ၊ အဲဒီထပ်ခိုးပေါ် တက်ရဦးမယ်၊ နောက်မှ မီးသမားခေါ်ပြီး ဖြူးစံဘောက်စ်အောက်ပြန်ရွှေ့ခိုင်းရမယ်”

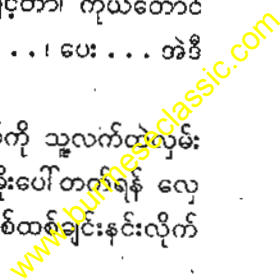
သူက လိုအပ်သော ပစ္စည်းတွေယူပြီး ထပ်ခိုးပေါ်တက်ရန် လှေကားခြေရင်းဆီလျှောက်သွားတော့ သူမနောက်က မီးအိမ်ဆွဲ၍ အပ်လိုက်လာသည်။

“မင်း . . . ဘာလိုက်ရှုပ်မလို့လဲ၊ နေခဲ့ . . . အောက်မှာ . . . ”

“ဩတ် . . . အပေါ်မှာ ဒါလင် ကြိုးပြန်ဆက်နေတုန်း အိုင် . . . မီးလိုက်ပြပေးမလို့လေ”

“မလိုဘူး၊ အဲဒီထပ်ခိုးက လေးပေပဲမြင့်တာ၊ ကိုယ်တောင် လေးဘက်ထောင့်သွားရမှာ၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် . . . ပေး . . . အဲဒီနီးအိမ်”

သူမက တခပ်ခပ်ရယ်မောရင်း မီးအိမ်ကို သူ့လက်ထဲလှမ်းဆွဲသည်။ သူ . . . ချာခနဲလှည့်ကာ အဲဒီထပ်ခိုးပေါ်တက်ရန် လှေကားကျဉ်းကျဉ်းလေးရဲ့ လက်ကိုင်ကိုဆွဲပြီး တစ်ထစ်ချင်းနှင်းလိုက်

သည်။

အဲဒီမှာ သူမရဲ့အသံထွက်လာသည်။

“ဒါလင် . . . ဒါလင် အင်အားပြား ပြားအား ပေးခဲ့ပါလား
“ဘာ . . .”

လှေကားပေါ်ကနေ စူးဝါးစွာ သူ့ပြန်မေးလိုက်မိသည်။ သူမ
ရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေက သူ့ကို ရယ်စရာ သတ္တဝါလေးတစ်ကောင်လို့ ပြော
နေတဲ့ဟန်နဲ့ ခပ်လှောင်လှောင် ကွေးတွန့်ပြနေသည်။

“ဒါလင်ကလည်း . . . ဒါလင်အင်အား ပြားအား ပေးပေး
စား စပို့ရပ်ကြီး၊ အဲဒီထပ်ခိုးပေါ်မှာက ဒါလင်တို့ အနှစ်နှစ် အလှူ
ပစ်ထားတဲ့ ဖုန်ပေါင်းတစ်သောင်းလောက်နဲ့ ပင့်ကူအိမ်တွေနဲ့ အင်အား
ပေးကုန်လိမ့်မယ်၊ ကဲ . . . ပေးပါ။ ချွတ်ထားခဲ့ပါ”

ရှုတ်တရက် သူ တွေဝေသွားသည်။

ဟင့်အင်း . . . ။ အဲဒီမိန်းမနဲ့ သူ တကယ်တော့
လောက် မရင်းနှီးသေးပါ။ ပြီးတော့ အဲဒီလိုမျိုး အရောင်တလက်
တောက်ပနေတဲ့ သူမ၊ မျက်လုံးတွေရှေ့မှာ သူ အင်အားမချွတ်ချင်
သူ ဝတ်လာတာ အဲဒီစပို့ရပ် တစ်ထပ်တည်းလေ။

သူ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းခါပြီး ထပ်ခိုးလှေကားကို ဆောင်
တက်လာလိုက်သည်။ နှုတ်ကတော့ သူမကို တစ်ခွန်းပြန်ပေး
လိုက်သည်။

“မချွတ်ဘူး၊ ပေးချင် ပေပေစေ”

လှေကားခြေရင်းမှာ သူမရဲ့ ကနွဲ့ကလျ ရယ်မောသံတို့
ပြင်းကပ်ချင်စရာ သူ့ကြားလိုက်ရသည်။

ထပ်ခိုးပေါ်မှာက သူမပြောသည့်အတိုင်း တကယ် ဖုန်

အမိုက်တွေ ဟုထပ်နေပါသည်။ တိုက်ခန်းကို ဝယ်စဉ်က ထပ်ခိုးမလုပ်
ရသေးဘဲ၊ အဲဒီ မိန်းဆွစ်ချ် (Main Switch)၊ ဖြူးစ်ဘောက်ခိစ်
(Fuse box) ခလုတ်ခုံတွေက အမိုးနဲ့ကပ်ပြီး ရိုက်ထားတော့၊ နောက်
ပိုင်း ထပ်ခိုးလည်း ဆောက်ပြီးရော၊ ထပ်ခိုးပေါ် အဲဒီခလုတ်တွေ
ရောက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထပ်ခိုးကလည်း ပစ္စည်းထားရုံပဲ ဆောက်ထားတာမို့လို့ လေး
ပေပဲမြင့်ကာ လူတစ်ရပ် မလွတ်။ ထုတ်တန်းများရှိသည့်နေရာဆိုလျှင်
သူ လေးဖက်ထောက် တွားသွားရသည်။

ဖုန်မူန့်တွေက . . . သူ့အင်အား၊ ဘောင်းဘီတွေမှာ အကုန်ပေ
ကျကုန်ပါပြီ။ လေဝင်လေထွက်ကလည်း မကောင်းတာမို့ ပြတ်သွားတဲ့
ဖြူးစ်ကြိုးကို ခက်ခက်ခဲခဲပြန်ဆက်နေစဉ် သူ ချွေးပြန်လာသည်။

အဲဒါကို အောက်ထပ်မှ သူမက သူ့ကြားအောင် ခပ်ဖြူးဖြူး
လေး အော်ဟစ်ပြောနေပြန်သေးသည်။

“ဟေး . . . ဒါလင်၊ ယူ . . . အဲဒီမှာ လေးဖက်ထောက်
သွားရင် . . . ကြမ်းပေါ်ကဖုန်တွေကလည်း ဒါလင်ဘောင်းဘီကို
ပေးကုန်မှာ၊ ဒါလင်ဘောင်းဘီကလည်း ဖိုက်အိုဝမ်းကြီးနော်၊ နှမြော
စရာကြီး”

စိတ်တိုတိုနဲ့ သူပြန်အော်လိုက်သည်။

“လဲသေလိုက် . . .”

မိုးနီလှိုင်

“ဘုရား . . . ဘုရား . . .”

ကားစက်ကို သူမက သေ့ပိတ်ရပ်လိုက်စဉ်မှာ ဘေးနားထိုင်နေသော ရှီလာက ရင်ဘတ်ကလေးကိုဖိရင်း ဘုရားတစ်ခုသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . . မယ်မင်းကြီးမ၊ ဆယ်ရှစ်လက်ကို ကျွန်မ . . . ဘေးမသိရန်မခဘဲ ရောက်လာခဲ့လို့”

သူမ ဘာစကားမှ ပြန်မပြောဖြစ်။ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားနေသော စိတ်နဲ့ အဲဒီလမ်းပေါ်က ရပ်ထားတဲ့ကားတွေထဲမှာ မောင့်ရဲ့ ဘော်ရောင်းရောင်ကမ်မရီ (CAMRY) ကားကြီးကို အသည်းအသန် လိုက်လာလိုက်မိသည်။

ဟော . . . တွေ့ပြီ။ မောင်ရောက်နေပြီပေါ့ . . . ဒါဆို သို့ပေမယ့် . . . သိသော မောင့်ရဲ့ တိုက်ခန်းကလေးနဲ့ အဲဒီခြောက်ထပ်တိုက်ကြည့်ရဲ့ သုံးလွှာမြောက်အခန်းဆီသို့ မော့ကြည့်တော့ အခန်းတစ်ခန်းလုံးက မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

တခြားအခန်းတွေဆီမှာက လင်းထိန်ဆူညံလို့။

အဲဒီတိုက်ခန်းထဲမှာ မောင် . . . ရှိနေသလား။ ဟိုမိန်းမက . . . မောင်နဲ့ အတူရှိနေသလား။ ဘာလို့ မီးတွေပိတ်ထားသလဲ။

သူတို့ အပြင်ထွက်သွားကြပြီလား။ သူမရင်ထဲမှာ မီးလျှံပျံ့ချထားရသလို ပူလောင်ဆူပွက်လာသည်။

ဘေးနားက ရှီလာလည်း မောင့်ရဲ့ကားကိုမြင်ပြီး နားမလည်ဟန် မေးလာသည်။

“ဟဲ့ . . . မယ်နှောင်း ဟိုဟာ . . . ရဝေ့ကား မဟုတ်လား”
“သေချာတာပေါ့”

ကိုယ့်နာလှည့်သားကို မုန်းသွားများ

“ဒါပေမဲ့ . . . သူ့အခန်းက မီးမှောင်နေတယ်၊ သူတို့ မရှိကြဘူးနဲ့တူတယ်”

“ဒါပေမဲ့ . . . ကျွန်မ စောင့်ကြည့်ရမယ်”

“ရှင် . . . ဘယ်အချိန်ထိ စောင့်မှာလဲ . . . နှောင်းရယ်”

“သူတို့ ဘယ်ကိုပဲသွားသွား . . . မောင်ကတော့ သူ့ကားဆီကို တစ်ချိန်ချိန် ပြန်လာမှာပဲ။ အဲဒီအထိ ကျွန်မစောင့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီအခန်းထဲမှာပဲ . . . မောင် . . . ရှိချင်ရှိနေလိမ့်မယ်”

“အို . . . အဲဒီ မီးပိတ်ထားတဲ့ အခန်းထဲမှာ . . . ရဝေ့ကား . . . ဟိုမိန်းမနဲ့ အတူရှိနေမယ်၊ မဖြစ်နိုင်လိုက်တာ”

“သိပ် . . . ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ အဲဒီမိန်းမပြောခဲ့တာ . . . မှန်နေပြီပေါ့”

“မကြာခင် . . . ကျွန်မတို့ အဖြေရှာတွေ့တော့မယ် . . . ရှီ”

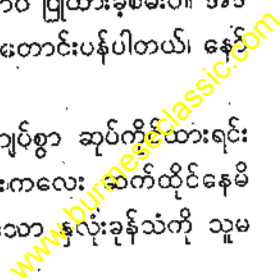
“နှောင်း . . . သူတို့ကို စောင့်ကြည့်မနေပါနဲ့တော့ကွယ်၊ ပြန်ကြရအောင်နော်၊ တို့တွေ ပြန်ကြရအောင်ပါ”

“ဟင့်အင်း . . .”

သူမ နာနာကျင်ကျင် ငြင်းဆန်ပစ်လိုက်သည်။

“နှောင်း . . . ရှင် . . . အဲဒီအဖြေကို သိရရင် ရှင့်အသည်းတွေ ကွဲချင်ကွဲသွားနိုင်တယ်၊ သူ့ကို ဥပေက္ခာပဲ ပြုထားခဲ့စမ်းပါ။ အဲဒီအဖြေကို ရှင် . . . မရှာပါနဲ့တော့၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်၊ နေ့ဉ် . . . ပြန်ကြရအောင်”

ကားစက်ယာရင်ကို သူမ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ကားထဲမှာ သူမ တောင့်တောင့်တင်းတင်းကလေး ဆက်ထိုင်နေမိသည်။ အဆမတန် လှုပ်ရှားခုန်ပေါက်နေသော နှလုံးခုန်သံကို သူမ

ကိုယ်တိုင် ပြန်ကြားနေရသည်။

အောက်နှုတ်ခမ်းတွေကို သွားနဲ့ဖိကိုက်ထားရင်း အက်ကွဲ
သူမ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“အဲဒီအဖြေကို . . . ကျွန်မ ရှာမှဖြစ်မယ် . . . ရှိ၊ ကျွန်-
အတွက် . . . ရှင် ဘာမှ စိတ်မပူစမ်းပါနဲ့၊ ကျွန်မ . . . ဘယ်လောက်
မာကျောပြီး ပြတ်သားနိုင်တယ်ဆိုတာ ရှင် သိပါတယ်၊ ကျွန်မ . . .
တော်ရုံတန်ခိုးရဲ့တော့ အသည်းမကွဲပါဘူး၊ အထူးသဖြင့် . . . ကျွန်-
အပေါ်သစ္စာမဲ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် အသည်းကွဲ
မဟုတ်ဘူး”

ရှိလာက သူမ၊ မျက်နှာကို စေ့စေ့စိုက်ကြည့်ရင်း ဖြည်းဖြည်း
စွာ ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တုန်လှုပ်မောပန်းသော
လေသံနဲ့ ညည်းတွားနေပါသည်။

“တစ်ခုခုတော့ . . . မှားနေပြီ . . . နှောင်း၊ ဒီကိစ္စမှာ တစ်
ခုခုတော့ သေချာစွာ မှားယွင်းနေပြီ”

သူမ ခြောက်ကပ်အက်ကွဲစွာ ရယ်မောပစ်လိုက်သည်။

“သေချာတာပေါ့ . . . ရှိရယ်၊ ဒီကိစ္စမှာ တစ်ခုခု မှားယွင်း
နေတယ်ဆိုတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှားသလဲဆိုတာတော့ . . . ခဏ
ရင် သိရတော့မယ်လေ”

“ပြီး . . .”

“အား . . .”

အသံနှစ်ခုက တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို ထွက်သွားသည်။ သူ့စိတ်
ထဲကလည်း “သွားပြီ . . .” ဟု စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကျိတ်၍ ညည်း
တွားလိုက်မိသည်။

ပြတ်သွားတဲ့ ဖြူစင်ဝါယာကြိုးက တပ်လို့ မပြီးသေး။ အဲဒီ
ကျဉ်းကျပ်နေတဲ့ ထပ်ခိုးနိမ့်နိမ့်လေးပေါ် သူ ကုန်းကုန်းကွကွ ရွေ့လျား
နေစဉ် ကျောဘက်မှ အင်္ကျီစသည် မျက်နှာကြက်မှ အစွန်းထွက်နေ
သော သံချောင်းတစ်ချောင်းနှင့် ခြစ်မိသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

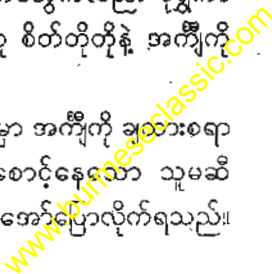
သံချောင်းက အရင်မျက်နှာကြက်မှာကပ်၍ မီးချောင်းချိတ်
ရန် စွဲရိုက်ထားခြင်း ဖြစ်ပုံရပြီး ယခု မီးချောင်းဖြုတ်ထား၍ သံချောင်း
ချည်းပဲ ကျန်နေခဲ့တာ ဖြစ်၏။

သံချောင်းရဲ့ ထိပ်ဖျားက အင်္ကျီစကို တော်တော်ရှည်လျားတဲ့
အထိ ငြိစုတ်သွားစေပြီး သူ့ပခုံးစွန်းမှာပါ ဒဏ်ရာရသွားစေသည်။

လေးထက်ထောက်၍ တွားသွားနေတာမို့ ဒဏ်ရာက ကျော
ဘက်မှာဖြစ်တာ မမြင်ရ။ နာကျင်စူးရှလာခြင်းကိုထောက်၍ အသား
ထဲထိ အနည်းငယ် စူးဝင်ခြစ်မိသွားပုံရသည်။

အခုမှ ခုနက ဥဩပြောသလို အင်္ကျီကို ချွတ်ထားခဲ့ရ
အကောင်းသားဟု နှောင်တရသည်။ ချွေးစက်တွေကလည်း စိရွံ့ကာ
အင်္ကျီပေါ်တွင် ဖုန်နှင့်ချွေး၊ ရွှံ့အိနေတော့ သူ စိတ်တိုတိုနဲ့ အင်္ကျီကို
ချွတ်ပစ်မိလိုက်သည်။

ဖုန်တွေနဲ့ ရှုပ်ပွနေသော ထပ်ခိုးပေါ်မှာ အင်္ကျီကို ခုထားစရာ
ဤမတွေ့တာနှင့် ထပ်ခိုးလှေကားရင်းမှာ စောင့်နေသော သူမဆီ
အင်္ကျီကို လှမ်းပစ်ချလိုက်ရင်း ပါးစပ်ကလည်း အော်ပြောလိုက်ရသည်။

“ဟေး . . . အဲဒီမှာ ကိုယ့်အင်္ကျီ ခဏသိမ်းထားလိုက်တော့ မျက်နှာကျက်က သန့်ပြီလို့ တော်တော်တော့ စုတ်သွားပြီ”
သူမဆီက သဘောကျစွာ ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်သံတွေ ထွက်လာ၏။

“အိုင်ပြောတာ . . . ယူမှ နားမထောင်ဘဲ၊ ခုတော့ . . . ထိပြီ၊ ဟယ် . . . ဟုတ်ပဲ၊ စုတ်သွားတာ များတယ်တော့၊ နှုတ်စရာကြီး၊ ဟင် . . . ပြီးတော့လည်း ကြည့်ပါဦး၊ ဖုန်တွေနဲ့ မည်းလာနေလိုက်တာ၊ ရစရာကို မရှိတော့ဘူး၊ ဒါလင် . . . ယူ တော်တော် ဆိုးတယ်”

သူမ၊ ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်ပြောရင်း လှေကားရင်းက ပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။

သူကတော့ အပေါ်ထပ်ခိုးထဲမှာ ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ ဖြတ်သွားတဲ့ ဖြူးစ်ကို ပြန်ဆက်ပေးနေရသည်။

မလွယ်ဘူး။ နောက်ဆိုင်ရင် အလိုအလျောက် ဖြူးစ်ကို ဖြတ်ပြီး အလွယ်တကူ ပြန်တင်လိုက်လို့ရတဲ့ (Auto Circuit Breaker) တွေ ဒီတိုက်ခန်းမှာ ပြောင်းတပ်မှ ဖြစ်မယ်။

စိတ်ထဲက စဉ်းစားရင်း ဖြူးစ်ကိုတပ်ပြီးသွားမှ မိန်းဆွစ်ခွဲခလုတ်ကို ပြန်တင်လိုက်တော့ တစ်အိမ်လုံး မီးတွေ ပြန်ထိန်လင်းသွားရသည်။

အောက်ထပ်မှာ သူမက ဝမ်းသာအားရ “ဟေး . . . မီးပြန်လာပြီ” ဟု အော်နေသည်။ သူ့ ထပ်ခိုးပေါ်ကနေ ကျောကုန်းထိ သန့် မခြစ်မိအောင် သတိထားပြီး ပြန်တွားသွား၍ ဆင်းလာရသည်။ လေအေးစက်လည်း ပြန်ပွင့်နေပြီမို့ အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းထဲ

ပြန်အေးစိမ့်စပြုနေပါပြီ။

ယခုမှ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အင်္ကျီမရှိတာကို သတိရသွားပြီး သူမကို လှမ်းအော်မေးရသည်။

“ဥဩ . . . ခုနက ကိုယ်ပစ်ပေးလိုက်တဲ့ အင်္ကျီရော၊ ဘယ်မှာ သွားထားလဲ”

မီးဖိုထဲကနေ သူမက ပြန်ဖြေသည်။

“အဝတ်လျှော်စက်ထဲမှာ . . . ဒါလင်”

“ဘာ . . . ”

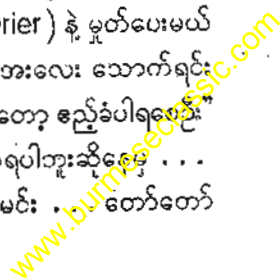
သူ အံ့အားသင့်စွာ ကြောင်အသွားစဉ် သူမက မီးဖိုခန်းထဲမှ ခန္ဓာမက်ဧည့်ခန်းဆီသို့ ပြန်ထွက်လာသည်။

သူမလက်ထဲမှာ စပိုင်ခိုင်နီ ပုလင်းလေးနှစ်လုံးနဲ့ ဖန်ခွက် နှစ်ခု၊ သူ . . . စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာနဲ့ သူမကို အော်ငေါက်ပစ်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်အင်္ကျီကို ဘာလို့ အဝတ်လျှော်စက်ထဲ သွားထည့်တာလဲ၊ အဲဒီအင်္ကျီကို သွားလျှော်လိုက်တော့ ကိုယ်က ဘယ်အချိန်ထိ အသင့်ရမှာလဲ၊ မင်း . . . ဘာလုပ်တာလဲ . . . ဥဩ”

“ဩဩ . . . ဒါလင်ကလည်း . . . ခဏလေး၊ ဘာမှမကြာဘူး၊ သွတ်ပြီးလို့ စပင် (Spin) ထဲ ထည့်မို့လို့ရင် ငါးမိနစ်အတွင်း ခြောက်သွေ့သွားစေရမယ် . . . စိတ်ချ၊ အဲဒါမှ မခြောက်သေးဘူးဆိုရင် ဒါလင်အင်္ကျီကို အိုင် ဟဲဒရိုင်ယာ (Hair Drier) နဲ့ မှုတ်ပေးမယ်လို့ က . . . စိတ်တိုမနေနဲ့၊ ဒီမှာ ဝိုင်အေးအေးလေး သောက်ရင်း အသင့် မီးပြင်သမားကြီးကို အိုင် . . . ဒီလောက်တော့ ဧည့်ခံပါရစေဦး”

“မသောက်နိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်မှာ အချိန်မရပါဘူးဆိုနေမှ . . . ဝိုင်မှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စာကျက်နေတာကွ၊ မင်း . . . တော်တော်

အလှုပ်ရှုပ်တာပဲ ဥဩ . . . ၊ ဒုက္ခပါပဲကွာ”

“ဒါလင်ရယ် . . . ဒါလင်အင်္ကျီက မည်းတူးပေးရေသွားတဲ့ ဥဩ၊ ဒီအတိုင်းကြီး ဝတ်ပြန်သွားတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ၊ လျှော်လိုက်ရင် ခဏလေးဟာကို၊ နာရီဝက် မကြာပါဘူး၊ ကဲ . . . သောက်ပါ၊ ရှင် . . . စပိုင်တစ်ပုလင်းမကုန်ခင် . . . အင်္ကျီခြောက်သွားစေရမယ်”

သူမက အတင်းချောမော့ပြောကာ အဲဒီပိုင်နီညှိညှိတွေကို ဖန်ခွက်ထဲထည့်၍ သူ့ဆီ အတင်းကမ်းပေးနေပြန်သည်။

ထပ်ခိုးပေါ်မှာ ပူလောင်လာတာအပြင် အဲဒီပိုင်ချိုဖန်ခွက်ကလေးကလည်း အေးစက်ခဲသီးနေကာ သောက်ချင်စရာဖြစ်နေတာမို့ စိတ်တိုတိုနှင့်ပဲ ဖန်ခွက်ကို ယူမော့ပစ်လိုက်သည်။

အဲဒီတော့ သူမက သူ့ကို မချိုမချင်စိုက်ငေးကြည့်ရင် ရယ်မောနေပြန်သည်။ သူမနဲ့အတူ နှစ်ယောက်သား အဲဒီထိုင်ခုံဆွဲဖာဆက်တီကြီးပေါ်မှာ တွဲထိုင်ရင်း စိတ်မလုံသလို ဖြစ်လာမိတာမို့ ဆတ်ခနဲထ၊ ရပ်ပြီး ပြောလိုက်ရသည်။

“ကိုယ် . . . ခြေတွေလက်တွေ သွားဆေးဦးမယ်၊ အရမ်းညစ်ပတ်လာတယ်”

နောက်ဖေးလှမ်းဝင်သွားသော သူ့ကို သူမက ရယ်ရင်းနဲ့ လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

“ရေချိုးသွားချင်လည်း ရတယ်နော် . . . ၊ ဘီလင် . . . ” သူမက ကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်ရုံရှည်ကိုပဲ ဝတ်ထားတဲ့ သူ့မပုံစံကို ချက်ချင်းသတိရသွားမိတာမို့ ကမန်းကတန်း ကောက်ငြင်လိုက်ရသည်။

“မချိုးပါဘူး၊ ဘာလို့ ချိုးရမှာလဲ”

နှုတ်က ငြင်းဆိုလိုက်ပေမယ့် စိတ်ထဲကတော့ အိုက်စပ်ညစ်နေတဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးကို ရေခဲနဲ့ နာနာလောင်းချပစ်ချင်နေတာ။

အဲဒါကြောင့် ခြေတွေလက်တွေဆေးကြောသန့်စင်နေတာနဲ့ အေးမရတဲ့ ကိုယ်အထက်ပိုင်းက ဖုန်တွေပါ သန့်အောင် အနည်းငယ် ဆတ်သပ်ဆေးချပစ်လိုက်သည်။ ခေါင်းပေါ်က ဖုန်တွေပါကင်းအောင် ဆံပင်ကို ရေခဲသပ်ပြီး အနည်းငယ်ယမ်းခါပွတ်တိုက်ပစ်လိုက်မိသည်။

ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာတော့ သူမက သူ့ကို တဘက်တစ်ထည့် အသင့်ကမ်းပေးသည်။

သူက ကိုယ်ပေါ်က ရေစက်တွေ ပြောင်အောင်တဘက်နဲ့ ဆတ်တိုက်နေစဉ် သူမက သူ့ဆံပင်တွေ အခြောက်ခံဖို့ပါ ဆံပင်လေ့ဆော် (Hair Drier) ကလေး လာပေးသည်။

“ဒါလင် . . . အအေးမိမယ်၊ ဆံပင်ကို ဒါနဲ့ မှုတ်လိုက်၊ အိုင် . . . ကိုယ်တိုင်မှုတ်ပေးရဦးမလား . . . ”

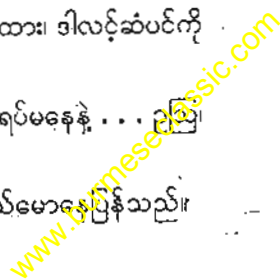
သူ . . . ဖျတ်ခနဲ သူမကို ခပ်ထူထူ နှိပ်ကြည့်ပစ်လိုက်တဲ့ အဲဒီ ဒရိုင်ယာအနက်ရောင်လေးကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ဆွဲယူမိသည်။

“မလိုပါဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မှုတ်မယ်၊ မင်း . . . ကိုယ့်အင်္ကျီလျှော်ပြီး ယူလာခဲ”

“ဒါလင်ကလည်း အင်္ကျီက အိုင်တာဝန်ထား၊ ဒါလင်ဆံပင်ကို ခြောက်အောင်လုပ်စမ်းပါ”

“ဒါဆိုလည်း မင်း ကိုယ့်အနားမှာ လာရပ်မနေနဲ့ . . . ဥဩ၊ မင်းမယ်ဆို . . . မင်း သွားချိုးတော့လေ”

သူမက တခစ်ခစ်နဲ့ အကြောင်းမဲ့ ရယ်မောနေပြန်သည်။

မိုးလျှင်

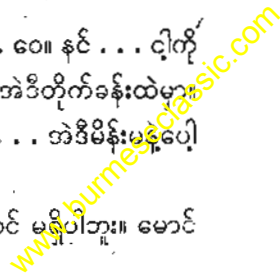
“ဒါလင့်ကို အိုင် . . . သုံးပေအကွာလောက်ကတောင် ငေးကြည့်လို့ မရဘူးလားကွယ်၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”
 သူ စိတ်တိုတိုနဲ့ အော်ဟစ်မောင်းထုတ်မိတော့မလို့။
 သို့ပေမယ့် မောင်းထုတ်လိုက်ကာမှ သူမဘက်က ပို၍ကဲသိလာမှာကို သူက ပြန်စိုးရိမ်နေရသည်။
 ဒုက္ခပါပဲ . . . ။ ဒီမိန်းမနဲ့ . . . ငါနဲ့တော့။
 သူ စိတ်ရှုပ်စွာဖြင့် သူမကို ကျောခိုင်းကာ ကိုယ့်ဆံပင်ကိုယ် မြန်မြန်ခြောက်သွေ့အောင်ပဲ လေမှုတ်စက်နှင့် အပူပေးကာ ကုတ်စွဲနေလိုက်သည်။

ကားတံခါးကို ဝှန်းခနဲ သူမ တွန်းဖွင့်ပြီး အပြင်ဘက်ထွက်လိုက်တော့ ရှိလာက ကမန်းကတန်း လှမ်းတားသည်။
 “နှောင်း . . . နှောင်း . . . နေပါဦး၊ မင်း ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ”
 “ကျွန်မ မနေနိုင်ဘူး . . . ရှိ၊ ဒီအတိုင်း . . . သူတို့ဆင်းလာမှာကို ကျွန်မ ထိုင်စောင့်မနေနိုင်တော့ဘူး၊ ရှင် . . . ရှင်လည်း တွေ့လိုက်သားပဲ၊ အဲဒီအခန်းထဲမှာ အခုမှ မီးလင်းလာတာ၊ ခုနက . . . ကတည်းက သူတို့ ရှိနေတယ်၊ ဒင်း . . . နဲ့ . . . ဟိုဟာမ . . . အတူတူရှိနေတာကွ”
 “နှောင်း . . . မင်းလိုက်သွားရင် အကုန်လုံး ရှုပ်ကုန်မယ် နှောင်းရဲ့၊ အဲဒီလို စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်စမ်းပါနဲ့”

ကိုယ့်နာလုံးသားကို ခုန်သုများ

သူမ . . . ခေါင်းကို ပြတ်သားစွာ ခါယမ်းပစ်လိုက်သည်။
 “ကျွန်မ . . . ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ ဒင်းတို့ကို ကျွန်မ လက်ပူးထုတ်ကြပ် ဖမ်းမိသွားတယ်ဆိုတာ သိရုံလောက်လေ . . . ကျွန်မ နှိပ်စိတ်ထင်သွားပြီမှာ၊ ဒါပဲ . . . ရှိ၊ စိတ်မပူနဲ့”
 “အို . . . ပူတယ်၊ နှောင်း . . . ကျွန်မပါ လိုက်ခဲ့မယ်”
 သူမ လက်ကာပြလိုက်သည်။
 “ဟင့်အင်း . . . ရှိ . . . မင်း နေခဲ့စမ်းပါ၊ ကျွန်မ . . . ဘာမှလုပ်ဘူး၊ အာမခံတယ်၊ အခုအချိန်မှာ ကျွန်မအလုပ်ချင်ဆုံး အလုပ်အကိုင်က ရဝေဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ လှည့်စားမှုကို အဆုံးသတ်ပြီး . . . နှောင်း တာ့တာ့ လုပ်ဖို့ပဲ၊ ဒီကိစ္စ ကျွန်မဘာသာ လုပ်ပါရစေ”
 သူမ လှစ်ခနဲ အဲဒီတိုက်ခန်းလှေကားပေါက်ဆီ ပြေးထွက်လာတော့ ရှိလာခမျာ သူမကို ငေးကြောင်ကြည့်လျက် ကားထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။
 သူမ အဲဒီလှေကားအချိုးအကွေ့တွေကို ဒေါသတကြီး နှင်နှင်းတက်လာမိသည်။ ပူလောင်ဆူဝေသော နှလုံးသားတစ်ခုကို ထိက်ကွဲအော်ဟစ်ချင်နေတာ ထိန်းမရတော့။
 အသား တဆတ်ဆတ် တုန်ရီလှိုက်ခါစွာနဲ့ အဲဒီသုံးလွှာထဲက အခန်းတံခါးရှေ့ ရောက်လာသည်။
 နင် . . . နင် . . . ငါ့ကို လိမ်တယ် . . . ဝေ။ နင် . . . ငါ့ကို လိမ်တယ်လို့ လိမ်ရက်တယ်။ အခု နင်က . . . အဲဒီတိုက်ခန်းထဲမှာ နှင်နှင်ချထားတဲ့ အဲဒီတိုက်ခန်းထဲမှာ နင်က . . . အဲဒီမိန်းမနဲ့ပေါ့ ဟုတ်လား။
 ဘုရား . . . ဘုရား။ အခန်းထဲမှာ မောင် မရှိပါဘူး။ မောင်

ရှိမနေဘူး မဟုတ်လားဟင် . . . ။ သူမထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်
တာနေမှာပါ။ မောင်က သစ္စာရှိပါတယ်။ ကျွန်မကို ချစ်ပါတယ်။
မောင် . . . ဒီအခန်းထဲမှာ မရှိဘဲ . . . ဘုရားသိကြားမင်း
အခြားတစ်နေရာရာ . . . ရောက်နေပါစေ။ နော် . . . ။ မောင်
ကျွန်မ . . . မမြင်ချင်ဘူး။ ဒီနေရာမှာ မမြင်ချင်ဘူး။

“ဟယ် . . . ကြည့်စမ်း၊ ဒါလင့်ပခုံးမှာ အစင်းရာကြီး၊ အဲဒါ
ခုနက သံနဲ့ခြစ်မိသွားတာ မဟုတ်လား၊ ဒီအတိုင်းထားလို့ ဘယ်ရမယ်
ဒါလင် ဆေးထည့်ရမယ်”

သူ့ရဲ့နောက်ကျောဘက်မှာ ထိုင်ရင်း သူမက သူ့ပခုံးကို
ကြည့်ကာ ဒဏ်ရာကိုမြင်တွေ့သွားသည်။

ဆတ်ခနဲ ထိုင်ရာမှထကာ နောက်ဘက်သို့ဝင်ပြီး ဆေးထည့်
ဖို့ သွားယူရန်ပြင်သည်။

“ထားလိုက်စမ်းပါ . . . ဥဩ၊ ဒါလောက်လေးနဲ့ ဘာမှမဖြစ်
ဘူး”

“အို . . . ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဒါလင် . . . ဆေးကျောင့်
သွားလုပ်ပြီး ဒီလောက်ပေါ့ရသလား၊ ဟိုမှာ သွေးတောင်စို့နေတာ”

သူမက ချာခနဲလှည့်ကာ ဆေးပုလင်းတွေ သွားယူသည်။
မီးဖိုခနောက်ဘက်က ပြန်ထွက်လာတော့ သူမလက်ထဲမှာ ဘန်နီခဲ
ဆေးပုလင်းလေးနဲ့အတူ ပလာစတာတွေ၊ ဝှမ်းတွေပါ ပါလာသည်။

သူ ခေါင်းကုတ်လိုက်မိသည်။
“အလုပ်ကို ရှုပ်တယ်ကွာ . . . ဒီဒဏ်ရာသေးသေးလေးကို”
သူမက ရယ်သည်။

“ဒါလင် . . . ဒါလင့်ကျောဘက်က ဒဏ်ရာကို မြင်လည်း
မမြင်ရဘဲနဲ့၊ ဒီမှာ ဒဏ်ရာက သုံးလက်မလောက် ရှည်တယ်၊ ဟန်ဒီ
ပလပ်စတာခွဲတောင် လောက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ၊ အိုင်
လုပ်ပေးတာခဲ၊ ဒဏ်ရာက သွေးထွက်နေရင် ဒါလင့်အင်္ကျီပြန်ဝတ်တော့
အင်္ကျီမှာပါ သွေးတွေ စွန်းကုန်လိမ့်မယ် . . . သိလား”

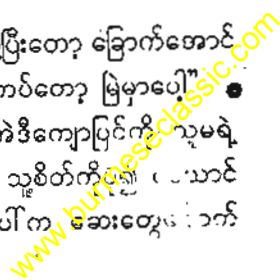
သူ မငြင်းနိုင်တော့။
သူမကလည်း စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပေး
တော့ရာ သူမကို ကျောခိုင်းပြီး သူ ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။

စိတ်ထဲကတော့ သိပ်မကျေနပ်။ မျက်နှာကို ခပ်တင်းတင်း
ထားကာ စူပုပ်နေလိုက်မိသည်။

သူ့နောက်ကျောပြင်မှာ ဆေးထည့်ပေးနေသော သူမရဲ့ခန္ဓာ
တိုယ်က သူ့နဲ့သိပ်နီးကပ်လွန်းနေသည်။ သူ့ပခုံးအောက်ဖက်နားသို့
သူမရဲ့ လက်ချောင်းတွေ ထိတွေ့နေပုံကလည်း အင်မတန်ရှည်ကြာ
သွန်းနေ၏။

“မပြီးသေးဘူးလား”
“ခဏနေပါဦး ဒါလင်ရယ်၊ ဆေးတိုပြီးတော့ ခြောက်အောင်
လေနဲ့ မှုတ်နေရတယ်၊ အဲဒါမှ ပလာစတာကပ်တော့ မြမှာပေါ့”

သူ့ရဲ့အပတ်အစားကင်းမဲ့သော အဲဒီကျောပြင်ကို သူမရဲ့
လေးနွေးနွေးတွေ လာရောသထိခတ်နေမှုက သူ့စိတ်ကို ပိုမို
ချောက်ချား ဖြစ်သွားစေသည်။ ဒဏ်ရာပေါ်က ဆေးထည့်တာက

အောင် လေနဲ့မှတ်ပေးဖို့ဆိုတာ သူမနှုတ်ခမ်းတွေက သူ့နောက်ကျောနဲ့ မတရားနီးကပ်နေမှာပေါ့။

အို . . . အဲဒါဘာဖြစ်လဲ။ ဒီမိန်းမဟာ . . . ။

သူ့ဒဏ်ရာပေါ်မှာ သူမက ဝှမ်းစဖြင့်အုပ်၍ ပလာစတိတ်တွေ ကပ်နေသည်။ သူမရဲ့ လက်သည်းရှည်လေးတွေက သူ့ကျောပြင်အနံ့ လှုပ်ရှားထိခတ်သွားတာက လိုတာထက် ပိုနေသလိုပင်။

ပလာစတိတ်နဲ့ သုံးလက်မလောက်ရှည်တဲ့ ဒဏ်ရာတစ်ခုကို ဖုံးအုပ်တဲ့ကိစ္စဟာ ဒီလောက်တောင်ပဲ ကြာမြင့်ရသလား။

“ဟေ့ . . . ပလာစတိတ်ကို ဘာလို့ ပြန်ခွာလိုက်၊ ကပ်လိုက် လုပ်နေတာလဲ”

“ဒါလင် . . . ခဏလေး၊ ပလာစတိတ်က တွန့်ပြီးစောင်းနေ လို့ အသစ်ပြန်ကပ်နေတာ”

“စောင်းစောင်း . . . ကွာ”

စိတ်တိုတိုနဲ့ သူ့အော်တော့ သူမက တခစ်ခစ်နဲ့ ရယ်နေသေး သည်။ သူ့ကျောပြင်ကိုလည်း သူမရဲ့ လက်သီးဆုပ်ကလေးက ဒုတ်ခနဲ ခပ်ဖွဖွ လာထူသည်။

“ဒါလင် . . . ဒါလင်စိတ်တိုနေတဲ့အခါ ဝက်စံကလေးတစ် ကောင်နဲ့ တူတယ်လို့ ကျွန်မ ပြောတာ မှတ်မိလား”

“မင်း . . . ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း၊ ဥဩ . . .”

သူမရဲ့ တိုးတိုးညှင်းညှင်းရယ်သံတွေက ပိုကျယ်လောင်သော ရယ်သံတွေ ဖြစ်သွားသည်။

အခန်းထဲက ရယ်သံတစ်ခုနှင့်အတူ စကားပြောသံ မသံမကွဲ တို့ပါ သူမ ကြားလိုက်ရသည်။

စိတ်က ထောင်းခနဲ မျှောက်ကွဲသွားသည်။

တိုက်ခန်းတံခါးပေါက်က လက်ကိုင်ဘုလုံးကို ကျစ်ကျစ်ပါ အောင် သူမ သွားရောက်ဆုပ်ကိုင်မိတော့ တံခါးကို သေ့မပိတ်ထား မှန်း ရိပ်မိလိုက်သည်။

လက်ကိုင်ဘုလုံးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းလှည့်ဖွင့်လိုက်ရာ တံခါးက . . . ကလစ်ခနဲ အသံတိုးတိုးသာမြည်ပြီး ပွင့်သွားသည်။

အဲဒီမှာ အထဲက ယောက်ျားနဲ့မိန်းမတို့ရဲ့ စကားသံတချို့ကို သူမ ပီသစွာ ကြားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဒါလင် . . . ဒါလင် . . . ကျောကုန်းပေါ်က ဒဏ်ရာကို ဒါလင်သူငယ်ချင်းတွေ မတွေ့စေနဲ့နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်သံနဲ့အတူ ဥဩက ဖြေသည်။

“အဲဒါကို သံနဲ့ခြစ်မိတဲ့ ဒဏ်ရာလို့ ဒါလင်ပြောရင် အယ်သုမှ ညီမှာ မဟုတ်လို့ပေါ့၊ အိုင့်ရဲ့ လက်သည်းဒဏ်လို့ပဲ သူ့တို့ စွပ်စွဲမှာ အသေအချာကြီး . . .”

“ဘာကွ . . .”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ တိုက်ခန်းတံခါးပေါက်က ဝုန်းခနဲ ပွင့်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဘယ်သူမှ မထင်မှတ်ထားသော အဖြစ်မို့ သူ့ရော့ ဥဩပါ ထ. ခုန်မိမတတ် ထိတ်လန့်သွားကြသည်။

တံခါးဝမှ စူးရှနီမြန်းသော မျက်နှာတစ်ခုနဲ့ တုန်လှုပ်ပေါက်ကွဲစွာ ပေါ်လာသူက . . . နှောင်း။ ရှင်နှောင်း . . . ။

သွားပြီ။ အဖြစ်အပျက်က အရမ်းကိုဆိုးဝါးသည်။ မထင်မှတ်သောအချိန်၊ မထင်မှတ်သောနေရာမို့ သူ့ဘယ်လိုမှ ရှင်းပြလို့ မရတော့ မှန်း နှောင်းရဲ့မျက်လုံးတွေက သက်သေခံနေသည်။

နှောင်းရဲ့ မျက်လုံးတွေ . . . ။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို စူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်နေတဲ့အကြည့် မှန်းတီးမှု . . . ။

နာကြည်းမှု . . . ။

ရွံရှာမှု . . . ။ ပြီးတော့ ကြေကွဲစရာကောင်းလွန်းစွာ တုန်ခါလှုပ်ခါနေသည့် မျက်တောင်ဖျားတွင် ခိုတွဲလာသည့် မျက်ရည်စ၊ တွေ့

“နှောင်း . . .”

အက်ကွဲလှုပ်ခါစွာ ခေါ်လိုက်သည့် သူ့အသံသည် တိထိဆိတ်အေးစက်နေသော တိုက်ခန်းထဲတွင် ချောက်ချားဖွယ်ရာ ပေါ်လာ သည်။

နှောင်းက အခုမှ သတိပြန်လည်လာသူကို ဆက်ခနဲ နောက်သို့ ယိုင်သွား၏။

မီးမှောင်ချထားတဲ့ အခန်းတစ်ခု . . . ။

မကြာခင်ကလေးကမှ မီးရောင်တွေ လင်းလက်ပြီး အသက်ပြန်ဝင်လာတဲ့ . . . အခန်း။

သုံးယောက်ထိုင် (Couch) ဆိုဖာခုံရှည်ကြီးပေါ်မှာ နီးကပ်စွာ အတူရှိနေကြတဲ့ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမ။

ရေချိုးပြီးကာစပုံစံလို ဆံပင်တွေ စိုရွဲဖွာရရာကျနေပြီး ကိုယ်အထက်ပိုင်းမှာ ရေစက်တွေ သီးနေဆဲ . . . မောင်။

ရေချိုးခန်းဝတ် ဖွေးပွတ်စုံရှည်နဲ့ မောင်တစ်ကိုယ်လုံး ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းထားမတတ် နီးကပ်စွာထိုင်နေတဲ့ ဥဩ။

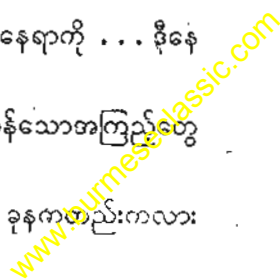
မောင့်ဘေးမှာ . . . ဆံပင်အခြောက်ခံစက် (Hair Drier) လေး ခလုတ်တပ်လျက်သား။ ဥဩရဲ့ဘေးမှာ သောက်လက်စ၊ ဝိုင်လင်းအလွတ်နဲ့ ဖန်ခွက်တွေ ပြိုလဲလို့။

အဲဒီလောက် ရှင်းလင်းသေချာနေတဲ့ မြင်ကွင်းမျိုးကို ဘယ်သူက ဘယ်လောက် ဖြေရှင်းချက်ပေးပေး . . . သူမ၊ ယုံမှာ မဟုတ်တော့။ ဘယ်သူကရော . . . အဲဒါ . . . ဂုဏ်သိက္ခာရှိစွာ ရိုးသားနေပါ ဘယ်လို ငြင်းရဲဦးမှာလဲ။

“နှောင်း . . . နှောင်း . . . ဘာလို့ ဒီနေရာကို . . . ဒီနေရာ . . . မှာ”

မောင့်စကားလုံးတွေကို သူမရဲ့ ခက်ထန်သောအကြည့်တွေနဲ့ ဖြတ်ချပစ်လိုက်သည်။

သူမတံခါးကို ဆောင့်ဖွင့်လိုက်မှလား၊ ခုနကထည်းကလား

မသိ . . . တင်းကျပ်စွာ မောင့်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို နောက်ဖက်မှ သိုင်းထွေးထားသော ဥဩရဲ့ လက်တွေ့က အခုထိ မောင်ခမ်းအထက်မှာ ရှိနေတုန်း။

မောင်သည် ထိတ်လန့်တကြား မတ်တပ်ထရပ်ရင်း ဥဩရဲ့ လက်ချောင်းတွေကို ကြမ်းတမ်းစွာ ဆွဲခါဖယ်ထုတ်ပစ်လေသည်။

လုပ်မနေပါနဲ့ . . . မောင်။ သိပ်နောက်ကျသွားပါပြီ။ အဲဒီစကားကို သူမ၊ အဲတင်းတင်းကျိတ်ရင်း စိတ်ထဲက ပြောလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

ကျလုဆဲဆဲ မျက်ရည်တွေကိုလည်း မောင်မမြင်အောင် သူမ မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်၍ သိမ်းဆည်းပစ်လိုက်သည်။

ငါ . . . ဒင်းတို့ရှေ့မှာ လုံးဝ မဝင်ဘူး။ ရေခဲပြင်တစ်ခုလို မာကျောအေးစက်စွာ ဖြူဆုတ်သွားသည့် သူမမျက်နှာအမူအရာကို မောင် သဘောပေါက်ခဲ့ရပါသည်။

ခြေလှမ်းအနည်းငယ်ရွေ့ရင်း သူမ၊ အနား ကပ်လာသည်။ “နောင်း . . . မောင် . . . မောင် ရှင်းပြမယ်”

“ဒါလင် . . .”

ခွဲခွဲနဲ့နဲ့ ခေါ်လိုက်တဲ့ ဥဩကို မောင်က ရိုင်းစိုင်းစွာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းတွန်းထုတ်ပစ်လိုက်ရာ ဥဩက ခုနကထိုင်နေသော ဆက်တီခဲပေါ် ပစ်လဲကျသွားသည်။ သို့ပေမယ့် အဲဒီမိန်းမက ကျေနပ်စွာ မခိုးမခန့် ရယ်မောနေနေတုန်း။

သူမ မောင်ကို စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ရယ်နေသော ဥဩဆီ စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ပြီးတော့ တည်ငြိမ်စွာ . . . သူမ၊ ထုတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဥဩ . . . ဖိခွဲမှာ . . . မင်း နိုင်သွားပြီ . . . သိလား၊ တွန့်မ . . . အရှုံးပေးခဲ့တယ်၊ ဒါပါပဲ”

အဲဒီနောက်တော့ . . . သူမ၊ ချာခနဲလှည့်ကာ အဲဒီအပြာချောင်တိုက်ခန်းကလေးကို အဝေးဆုံး ပြေးထွက်လာခဲ့မိလေသည်။

“နောင်း . . .”
နာကျင်စူးရှတဲ့ သူ့ အော်ဟစ်တားမြစ်လိုက်သော်လည်း သူမက ရဂူမစိုက်ဘဲ ထို ခန်းလှေကားတွေကို ပြေးဆင်းချသွားသည်။

သူ ပြေးလိုက်ရန်ပြင်တော့ နောက်ဘက်မှာ ဥဩက . . .

“ဒါလင် . . .” ဟု ခုမ်းခေါ်သည်။
သူ ဒေါသထကြီးနဲ့ အသားတဆတ်ဆတ်တုန်ယင်ကာ ဥဩ

ကို အော်ဟစ်လိုက်မိသည်။
“မင်း . . . မင်း . . . ဒါ . . . တမင်လုပ်တာ မဟုတ်လား၊

ငါ သိတယ်၊ အဲဒါ . . . မင်း . . . တမင်ကြိုတင်ကြံစည်ထားတာ၊ အကြံပက်စက်လှည့်လည်လားကွ . . . ဥဩ၊ မင်း . . . ဟင်”

သူမက ခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲတွန့်ပြပြီး နှုတ်ခမ်းကို ခပ်အေးအေးကွေးကွေးတွန့်၍ လှောင်ပြုံးပြုံးပါသည်။

“အို . . . အဲဒါ . . . မတော်တဆ . . . တကယ်မတော်တဆ အဖြစ်အပျက်ဟစ်ခဲ့ပါ . . . ဒါလင်ရဲ့”

ပြောရင်းနဲ့ သဘောကျစွာ သူမ၊ ရယ်သေးသည်။

“တမင် ကြိုတင်ကြံစည်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် ဇာတ်သိမ်းလေးက အဲဒီလောက်လှမှာ မဟုတ်ဘူး . . . သိလား ဒါလင်”

သူ . . . တောက်တစ်ချက် ကျယ်လောင်စွာ ခေါက်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ “အလျင်မြန်ဆုံးအရှိန်နဲ့ တိုက်ခန်းတံခါးပေါက်က ဖြောထွက်လိုက်တာ နှောင်းဆီသို့ မိဖောင် ဝရုန်းသုန်းကား ပြေးဆင်းလိုက်သွားမိသည်။

လှေကားထစ် ငါးထစ် ခြောက်ထစ်လောက်ကို သူ လွှားခနဲ ကျော်၍ မုန်ဆင်းလိုက်မိသည်။

နှုတ်ကလည်း အော်ဟစ်၍ အသည်းအသန် တားမြစ်နေမိသည်။

“နှောင့် . . . နှောင်း . . . နေပါဦး . . . မောင် . . . တောင်း ခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီလိုကြီး . . . မောင့်ကို မထားခဲ့ပါနဲ့၊ မောင်ရှင်းပြန်တာနားထောင်ပါဦး . . . နှောင်း . . . မောင် . . . ရှင်းပြန်တာ”

သူ အော်ဟစ်တောင်းပန်ရင်း တိုက်ခန်းလှေကားကျဉ်းကွင်းကလေးကွေ့ကို ဖိနပ်မပါဘဲ ခုန်ဆင်းချလာလိုက်တာ သူမကို ပထမထပ်ကားထောင့်ချိုးမှာ မိသွားသည်။

ပထမထပ်ကနေ မြေညီထပ်ကို ဆင်းသွားသည့် လှေကားပေါ်သို့ သူမကို သူ့နောက်ဘက်မှ လှမ်း၍ ဖမ်းဆွဲလိုက်ရသည်။

“နှောင့် . . .”

မထင်မှတ်စွာ . . . အဆမတန် ခွန်အားပြင်းထန်နေသော သူ့ . . . နှစ်ဖက်က သူ့ကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်၍ သူ ရုတ်တရက် ခုန်ထက်သို့ ယိုင်ဆင်းသွားရသည်။

လှေကားထောင့်ချိုး နံရံတစ်ဖက်ကိုပင် ခန္ဓာကိုယ်က သွား

နှစ်မိသည်။

“နင် . . . ငါ့ကို မထိနဲ့”

သူမ . . . ကျားရဲမလေးတစ်ကောင်လို စူးဝါးစွာ အာခေါင်ခြစ်၍ ခံအာလိုက်မိသည်။

နံရံတစ်ဖက်ဆီ ယိုင်ယုံပြိုဆင်းသွားသော သူပုံစံကို သူမ၊ ဆရာကြည်းကြည်း စိုက်ကြည့်မိလိုက်ပါသည်။

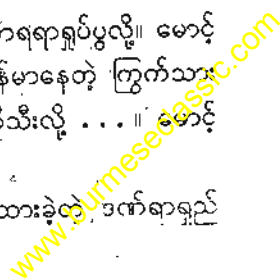
ကြည့်စမ်း . . . မျက်ရည်တွေဝိုင်းပြီး သူမကို အံ့အားသင့်စေပြီး တောင်းပန်တိုးလျှိုးလိုစွာ ပြန်စိုက်ကြည့်နေတဲ့ သူ့အကြည့်တွေက . . . ။ ဟင့်နှောင်း . . . ငါ . . . ဒင်းကို မသနားရဘူး။

သူမ အောက်နှုတ်ခမ်းတွေကို ဖိကိုက်ပစ်လိုက်သည်။

ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် အဲဒီဂျင်းဘောင်းဘီလေးတစ်ထည်သာ ရှိနေပြီး ဖိနပ်တောင်မပါဘဲ ဗလာကျင်းနေတဲ့ သူ့ခြေထောက်တွေနဲ့ ဝရုန်းသုန်းကား ပြေးဆင်းလာတဲ့ပုံစံက အခုထက်ထိတောင် သူမရင်တွေကို ခြိမ်းလှုပ်နိုင်စွမ်း ရှိပါသည်။

မောင့်ဆံပင်တွေက ရေစိုလေးလေးနဲ့ ဖွာရရာရှုပ်ပွဲလို့ မောင့်ဦးပေါ်က ယောက်ျားပီသစွာ ကျမ်းဂန်သန်မာနေတဲ့ ကြွက်သားတွေပေါ်မှာ ရေစက်လေးတွေနဲ့ ပြောလိုက်ခိုသီးလို့ . . . ။ မောင့်အထက်နားဆီမှာတော့ . . . ။

ပလာစတာတွေနဲ့ ကပ်ပြီး ဖုံးကွယ်ထားခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာရှည်

မော့မော့ တစ်ချက် . . . ။
 သူမ အံ့ကြိတ်လိုက်မိသည်။
 “နင် . . . ငါ့အနားကို မကပ်နဲ့ . . . ဝေ . . .”
 မကပ်နဲ့ဆိုမှ သူက အနားသို့ ပိုတိုးကပ်လာသည်။
 သူမက လှေကားကို နောက်ပြန်တစ်ချက်ဆင်းကာ . . .
 ကို တုန်တုန်ရီရီ စိုက်ကြည့်မိလိုက်သည်။ မောင် . . . ။ မောင် . . .
 အဲဒီလိုပုံစံနဲ့ ကျွန်မအနားကို မကပ်ပါနဲ့ကွယ်။
 ကျွန်မ . . . ဒီတစ်ခါ အရှုံးပေးလို့ မဖြစ်ဘူး။
 “နှောင်း . . . မောင် . . . ရှင်းပြတာ နားထောင်ပေးပါ”
 သူ့အသံက ငိုသံပါနေပါကလား။ ဘုရားရေ . . . ။
 သူမ၊ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ပါပစ်လိုက်သည်။
 “ဘာမှ မပြောနဲ့၊ ငါ . . . နားမထောင်ဘူး”
 သို့မေမယ့် မောင်က သူမအနား တရွေ့ရွေ့ တိုးကပ်လာ
 တုန်း။
 “နင် . . . ငါ့နောက်ကို လိုက်မလာနဲ့လို့ ပြောနေတယ်၊ ငါ
 . . . နင်ကို သတ်မပစ်ဘူးလို့ . . . အာမ၊ မခံနိုင်ဘူး”
 သူမရဲ့ အပြင်းထန်ဆုံး ခြိမ်းခြောက်မှုအောက်မှာ မောင်ရဲ့
 မျက်လုံးတွေက ပိုလို့တောင် ရဲတင်းစူးစူးသွားသေးသည်။
 မောင်က ဖျတ်ခနဲ ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်လာသည်။
 “သတ်လေ . . . ။ နှောင်း . . . မောင်ကို သတ်ပါ၊ နှောင်း
 ဆုံးရှုံးရမှာထက်စာရင် . . . မောင် . . . ။ သေသွားတာက ပိုကောင်း
 တယ်၊ သတ်ပစ်လိုက်”
 မောင်ရဲ့ စကားလုံးတွေအောက်မှာ သူမတွေဝေစွာ

ကြောင်သွားတဲ့ စက္ကန့်ပိုင်းလောက်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး . . . သူမ၊
 နှစ်ဖက်ကို မောင်က အတင်းလာရောက် ဆုတ်ကိုင်လိုက်သည်။
 သူမ . . . ရုတ်တရက် အသိတရားတွေ ကင်းလွတ်သွားပါ
 သည်။
 လူချင်းပူးကပ်ပြီး ရုန်းထွက်မရအောင် ဖြစ်သွားလို့ ဣန္ဒစိတ်
 ရော၊ ဒေါသနဲ့ပါ ပေါင်းကာ သူမ ပေါက်ကွဲသွားသည်။
 လက်ဆယ်ချောင်းစလုံးနဲ့ မောင်မျက်နှာကိုရော၊ မောင်ရဲ့
 အုပ်ကြွက်သားပေါ်အထိပါ သူမ တအားဆွဲကုတ်ခြစ်ချပစ်လိုက်
 သည်။
 “အား . . .”
 မောင်ရဲ့ နာကျင်ထိတ်လန့်စွာ စူးခနဲ အော်သံက အရင်ထက်
 လာသည်။ သူမ၊ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုတ်ကိုင်ထားသော မောင်လက်
 ကို ရှေ့လှည့်သွားခဲ့သည်။
 “ဟဟဟ သူ့မျက်နှာသူ လက်ဖဝါးနဲ့တုပ်၍ နောက်သို့ပိုင်ယဲ့
 ခွာထွက်သွား၏။
 သူမ . . . မောင်ကို ထပ်မံဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်ရသည်။
 တုန်ယင်လိုက်ခါနေသော သူမလက်ချောင်းတွေကိုလည်း
 မယုံကြည်စွာ ငုံ့ကြည့်ရင်း လိမ်ချိုးဆုပ်ကျွပ်နေမိသည်။
 မောင် . . . ။ မောင်မျက်နှာ ညာဘက်ခြမ်းမှာ မြင်မကောင်း
 ကောင် လက်သည်းရာ အစင်းကြောင်းသုံးချက် . . . ။
 မောင်ရင်ဘတ်နှစ်ခုစလုံးမှာလည်း သွေးချင်းချင်းနီသွားဟဲ့
 ကောင်းကြောင်းတွေ များပြားစွာ။ သူမမျက်လုံးတွေ ဝေဝါးသွားသည်။
 ဒို့မိတော့မည်။

ဟင့်အင်း . . . ။ ရှင်နှောင်း . . . မငိုနဲ့။ နင် . . . သူ့ထံ
သတ်တောင် သတ်ပစ်ရဦးမှာ။

သူမ ဆို့နှင့်ကြေကွဲစွာ မောင့်ဆီမှ အကြည့်ကိုလွှဲရင်း အော်
ဟစ်လိုက်မိသည်။

“နင့်ကို ငါပြောတယ်၊ နင် . . . ငါ့အသားကို မထိနဲ့
. . . လို့”

“နှောင်း . . . ကျေနပ်ပြီလား . . . ။ မောင့်ကို နာထောင်
အောင် နှောင်း ဘာထပ်ပြီး လုပ်ချင်သေးလို့”

သူမ နှုတ်ခမ်းတွေကို တင်းတင်းစေ့စေ့ မောင့်ကို မော့ကြည့်
လိုက်ပါသည်။

ပြီးတော့ အရက်စက်ဆုံး သူမပြုံးရယ်ပစ်လိုက်သည်။

“နင် . . . အနာကျင်ဆုံးဖြစ်အောင် ငါ စကားတစ်ခွန်း
ထပ်ပြောခဲ့မယ် . . . ဝေ၊ နင့်ကို ချစ်တဲ့အချစ်တွေ . . . အဲဒီသုံးထပ်
က တိုက်ခန်းတံခါးဝမှာ ငါ ချထားခဲ့ပြီ၊ နင်လိုချင်ရင် . . . သွားပြန်နဲ့
ပြီး ကောက်ယူချေ”

“နှောင်း . . . မောင့်ကို . . . မယုံဘူးလား၊ သူနဲ့မောင် ဘာ
မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒီအခန်းကို မောင်လာတာ . . . သူက . . . မောင့်ကို

“အခုကိစ္စက . . . ယုံကြည်မှုရဲ့ အပြင်ဘက်ကို ရောက်သွား
ပြီ . . . ဝေ”

သူမက ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်သော စကားကြောင့် မောင်
ရုတ်တရက် ဆွဲအငေးရီသွားပါသည်။ သူမတို့နှစ်ယောက်
ယောက်ကိုတစ်ယောက် အခုမှ မြင်တွေ့ဖူးကြသော သူစိမ်းတွေ
စိုက်ငေးကြည့်နေမိကြသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်မနဲ့မောင်အကြားမှာ နံရံထူထူကြီးတစ်
ခုရံ ခြားသွားပါပြီ . . . မောင်ရယ်။

“နှောင်း . . . ဘာကိုပြောနေတာလဲ”

သူမ . . . ဟက်ခနဲ ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်လိုက်သည်။

“နင့်ကို . . . ငါ မချစ်တော့ဘူးလို့ . . . ပြောနေတာ”

“မဟုတ်ဘူး”

တစ်စုံတစ်ရာနဲ့ ဖြတ်ရိုက်လိုက်သလို မောင် . . . နောက်သို့
ယိုင်နဲ့ ကျသွားပါသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေကလည်း အရူးတစ်ယောက်လို
အော်ဟစ်နေပြန်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နှောင်း မညာနဲ့၊ မောင့်ကို ညာမပြောနဲ့”

“အဲဒါ . . . အမှန်တရားပဲ ဝေရဲ့၊ နင်ယုံကြည်တာ မယုံ
ကြည်တာနဲ့ ဘာမှမသက်ဆိုင်ဘူးလေ”

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရီလှုပ်ခါသွားတာ သူမ တွေ့ရသည်။

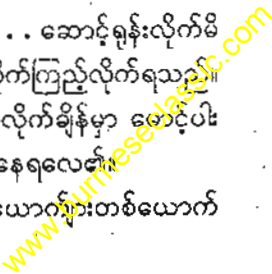
သူ . . . ရုတ်ချည်းရှေ့သို့ တိုးထွက်လာကာ သူမလက်တစ်ဖက်ကို
ဖတ်ခနဲ ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“နှောင်း . . . နှောင်းနဲ့ ကျွန်တော် . . . အခု လက်ထပ်မယ်၊
အခုချက်ချင်း လက်ထပ်မယ်၊ အဲဒါဆို . . . နှောင်း ကျွန်တော့်ကို
ယုံကြည်ပေးပါ”

သူ့လက်ထဲက ပွတ်ငေးကောင် သူမ . . . ဆောင့်ရုန်းလိုက်မိ
သည်။ သူ့မျက်နှာကို သူမ နောက်ဆုံးအကြိမ် စိုက်ကြည့်လိုက်ရသည်။

သူမက ခါးသက်စွာ စတင်ရယ်မောလိုက်ချိန်မှာ မောင့်ပါး
ငြင်ပေါ်က မျက်ရည်စက်တွေကို သူမ မြင်နေရလေ၏။

ဪ . . . အတ္တကြီးသော . . . ယောက်ျားတစ်ယောက်

မိုးနီလှိုင်

ကို သူမ ချစ်ခဲ့မိပြီကိုး။ ဒါပေမဲ့ . . . ခွင့်လွှတ်ပါမောင်။ အချစ်ဆိုတာ ကျွန်မကို ချည်နှောင်မယ့် ကြိုးတစ်ချောင်း ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေ ရဘူး။

“အခုချိန်မှာ နင်အလုပ်သင့်ဆုံး အလုပ်တစ်ခု . . . ငါပြော လိုက်မယ်၊ နင် . . . သူ့ကိုပဲ လက်ထပ်လိုက်ပါ။ ဝေ . . . ဥဩကိုပဲ နင် လက်ထပ်လိုက်ပါ”

မောင်ရဲ့ မျက်နှာသည် ချက်ချင်းတင်းမာအေးစက်သွားပါ သည်။ သူမ ထပ်ပြောလိုက်၏။

“နင် . . . ငါ့ကို အခုအချိန်မှာ ချစ်နေသေးတယ်ဆိုရင် လည်း နင် သူ့ကိုပဲ လက်ထပ်ရလိမ့်မယ် . . . သိလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ငါက နင်တို့နှစ်ယောက်လုံးကို နိုင်ချင်တယ်လေ၊ နင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ပက်ပက်စက်စက် ရွှံ့သွားတာကို ငါ မြင်ချင်တယ်။ ဒီလောကကြီးမှာ အချစ်မပါဘဲ လက်ထပ်ကြရမယ့် မင်္ဂလာပွဲတစ်ခု လောက် . . . ရွှံ့နိမ့်တာ ဘာမှမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် . . . နင် . . . သူ့ကို ပဲ လက်ထပ်ဖြစ် အောင် လက်ထပ်ရမယ်”

“နောင် . . . တကယ်ပြောနေတာလား”

တကယ်တော့ သူမနှလုံးသားတွေ အေးစက်ထုံကျင်နေပါပြီ။

သူမ မောင်ကို စေ့စေ့စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဒဏ်ရာများသည် နောင်တများကို သေသည်အထိ သိမ်း ဆည်းထားနိုင် အောင် ဖုံးကွယ်ပေးလေသည်။

မောင်နဲ့ကျွန်မ . . . တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခွင့်မလွှတ် နိုင်အောင် စိမ်းကားသွားစေသည်အထိ ကျွန်မ ထိုစကားကို ပြောချ လိုက်မိသည်။

“ငါ ပိုနေတာကို . . . နင် . . . အခုတွေ့လို့လားဟင်၊ နင်နဲ့ သူ . . . လက်ထပ်ဖြစ်တဲ့အခါကျ . . . ဖိတ်စာ ငါ့ဆီ ပို့လိုက်စမ်းပါ။ ငါ သွားတာမယ် . . . ဝေ၊ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်”

အမျိုး၏ နိဂုံး

တစ်

ညဆယ့်နှစ်နာရီ စီပန် (C.Pen) ဆေးထိုးရန် လူနာခုတင်
များ . . . .။

ခုတင်အမှတ် ဆယ့်နှစ်။

ခုတင်အမှတ် ဆယ့်ငါး။

ခုတင်အမှတ် နှစ်ဆယ့်လေး . . . .။ နှစ်ဆယ့်လေး . . . .။

နှစ်ဆယ့်လေးဆိုသောဂဏန်းကို အလုပ်သင်ဆရာဝန်
အခန်းထဲက သင်ပုန်းဖြူပေါ်တွင် ရေးမှတ်နေရင်းက သူမလက်တွေ
တုံ့ဆိုင်းသွားပါပြီ။

ဪ . . . မောင့်ကို နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် တွေ့ခဲ့တာ
နှစ်ဆယ့်လေးရက် ရှိသွားပြီလေ။

သူမ တာဝန်ကျရာ ဆေးရုံကြီးရဲ့ ကားရပ်ကွက်လပ်ထဲမှာ
မောင်က သူမဆီကို ဖိတ်စာလှလှလေးတစ်စောင် လာရောက်ပေးအပ်
ခဲ့တာ ဒီနေ့ဆို နှစ်ဆယ့်လေးရက် . . . .။

နှစ်ဆယ့်လေးရက်တိတိ . . . ရှိသွားပြီ။

မနက်ဖြန်ဆို . . . .။

အို . . . ဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေကို ငါ တွေးနေရတာလဲ . . . .။

သူနဲ့ငါ . . . ဘာဆိုင်တော့လို့လဲ . . . .။

“အချစ်ဆိုတာ ... မာရ်နတ်ရဲ့အပြုံးပေါ့၊

မပြင်ရတဲ့ အမုန်းတွေကို ... သူ မှုံးထားတယ်”

မနက်ဖြန်ဆိုရင် . . . သူက . . . ငါမဟုတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်တော့မှာလေ . . .။

လူတွေမြောက်များစွာရဲ့ အလယ်မှာ ခမ်းနားကြီးကျယ်တဲ့ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုနဲ့ သူက ပျော်ရွှင်စွာ ကျင်းပနေတော့မှာ . . .။

ပျော်ရွှင်စွာ . . .။

ပျော်ရွှင်စွာ . . . ဆိုတဲ့ စကားလုံးတစ်ခုကို သူမရင်ထဲထဲနင့်ခနဲ စူးနစ်နာကျင်စွာ ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

သူ . . . သူ . . . ပျော်ရွှင်နိုင်ပါ့မလား။

တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ကာ လူသူလုံးဝမရှိဘဲ

ရှင်းလင်းနေသော အလုပ်သင်ဆရာဝန်များ အခန်းထဲတွင် သူမတုန်လှုပ်ယိုင်ခဲ့စွာ ကုလား ထိုင်တစ်လုံးပေါ် ထိုင်ချလိုက်ရသည်။

မျက်ဝန်းတွေ ပူနွေးစိုစွတ်လာတာက အံ့ဩစရာကောင်းနေပြန်သည်။

အို . . . ငါ အခုငိုနေလို့လည်း ဘယ်သူက ချောမှာလဲ။

သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးက ဒီနေ့ညလိုညမျိုးမှာ နိုက်ဂျင်ဆင်းရမည်ဆိုသော သူမကို ဝိုင်းဝန်းသနားစာနာနေကြကာ . .

“အို . . . နှောင်း . . . အဲဒီည နိုက်မဆင်းပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့ဆင်းပေးမယ်” ဟု တစ်မျိုး။

“နှောင်းရေ . . . ဂျူတီချိန်းလိုက်ပါ၊ အဲဒီည . . . ရှင် . . . အိမ်မှာပဲ နေလိုက်ပါ” . . . ဟု တစ်ဖုံ ဝိုင်း၍ တားမြစ်ကြ၊ ကူညီ

ဖေးမကြသော်လည်း သူမ ပြတ်သားမာကျောစွာ ငြင်းဆန်ပစ်ခဲ့သည်။

“ဘာဆိုလို့လဲ၊ ကျွန်မ . . . အဲဒီည . . . နိုက်ဂျူတီဆင်းရှင်တို့ ဘာကိစ္စပူပင်နေရတာလဲ၊ ကျွန်မ . . . ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်မ

. . . ဘဝထဲမှာ သူ . . . မရှိတော့ဘူး . . . သိလား။”

အဲဒီလို ဟန်ဆောင်ငြင်းဆန်ကာ မာကျောပြခဲ့ရပေမယ့် တကယ့်တကယ်မှာတော့ သူမ နာကျင်ရှုံးနိမ့်စွာ သတိရနေမိပြီလေ။

ဒီနေ့ညကျမှ သူမတာဝန်ကျရာ လူနာဆောင်ပေါ်ဝယ်စောင့်ကြည့်ရမည့် လူနာတွေက နည်းပါးနေသည်။ လူနာအသစ်တင်သည့် ရက်လည်း မဟုတ်၍ အသည်းအသန်လူနာများမရှိဘဲ ပုံမှန်ဆေးထိုးချိန်၊ သွေးပေါင်တိုင်းချိန်များကလွဲပြီး လုပ်စရာအလုပ် ရှားပါးနေခဲ့သည်။

ညဆယ်နာရီကျော်လျှင် လူနာဆောင်တစ်ခုလုံးက အပ်ကျသံ ကြားမီလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ပြီး သူနာပြုဆရာမများ အခန်းက တိဗ္ဗိဖွင့်သံတိုးတိုး၊ တစ်ဖက်ခန်းမှ အိပ်မည့် လက်ထောက်ဆရာဝန်လေးရဲ့ မအိပ်ခင်စာဖတ်နေသော စာရွက်လှန်သံများသာ ညင်သာစွာ သူမ ကြားနေရသည်။

ဒီလို . . . အထီးကျန်တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ အခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေရမယ့် အဖြစ်မျိုးကို သူမ၊ တိကျပြတ်သားစွာ ရွေးချယ်မိခဲ့တာ မှားပြီထင်ပါရဲ့ မောင်ရယ် . . .။

အို . . . ငါ သူ့ကို မောင်လို့ ခေါ်သင့်သေးရဲ့လား။

နောက်ထပ် နာရီပေါင်းနှစ်ဆယ်တောင် မပြည့်တော့တဲ့ အချိန်အတွင်းမှာ လက်ထပ်တော့မယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုလေ . . .။

ဘုရား . . . ဘုရား။ ကျွန်မ တကယ်ရှုံးသွားပြီပဲ။

အဲဒါ အိပ်မက်ဆိုးများလား။

သူမ၊ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထဲကအတွေးတွေ လွင့်စင်သွားလို့ငြား

ခေါင်းကို ခါပစ်လိုက်မိသည်။

လုပ်စရာအလုပ်မရှိဘဲ ညဆယ်နှစ်နာရီကျမှ ဆေးတွေလို့ ထိုးဖို့ အလုပ်ကို ထိုင်စောင့်ရင်း သူ့ကို ကျွန်မ လွမ်းနေရတော့မလား မဟုတ်သေးပါဘူး။ အကြောင်းမဲ့ သူမ၊ မတ်တပ်ထ၊ ရပ်ထား အလုပ်သင်ဆရာဝန်အခန်းထဲက ဆေးဝါးကို ရှင်းလင်းနေမိသည်။ ပြီးတော့ ကြွေကန်မှာ လက်သွားဆေးမိပြန်သည်။

ဒီနေ့ည လက်ဆေးမိတာ ဘယ်နှစ်ခါရှိပြီလဲ။ သူမ အိပ်စက်ရမည့် ခုတင်စောင်းပေါ် တုန်လှုပ်စွာ ထိုင်မိပြန်သည်။ ပြီးတော့ ယူလာသည့် ခြင်းတောင်းထဲက သူမ၏ကျောင်းစာအုပ်တွေ ထုတ်မိသည်။

အောက်စဖို့ဒ် မက်ဒီဆင် . . . .

နေပါဦး . . . အခုနေ စာဖတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတော့ ခေါင်းထဲကို ဘယ်လိုလုပ် စာတွေဝင်လာ နိုင်မှာလဲ . . . .

မဖြစ်သေးဘူး။ ခြင်းတောင်းထဲက ဆရာတော် အရှင် ဆန္ဒာဓိက၏ မြင့်မြတ်သူတို့၏စံအိမ်ဆိုသော စာအုပ်ထုတ်၍ ဖွင့်ဖတ်ခဲ့သူမ၊ ကြိုးစားလိုက်သည်။

ကျွန်မ ပြောင်းလဲသွားပြီ မောင်ရဲ့ . . . . သိလား . . . .

သိပ်ကို ပြောင်းလဲသွားပြီ။ ကောင်းသောပြောင်းလဲခြင်းမောင် . . . သာဓုခေါ်စမ်းပါ။

“သက်မဲ့အာရုံတစ်ခုခုကို . . . နှစ်သက်ရင် အဲဒီသက်မဲ့အာရုံဟာ ကိုယ့်ရဲ့ကြွေးရှင်ပဲ . . . .”

သက်ရှိအာရုံတစ်ဦးဦးကို . . . တပ်မက်ရင် အဲဒီသက်ရှိအာရုံဟာ ကိုယ့်ရဲ့ကြွေးရှင်ပဲ ကြွေးယူထားပြီဆိုရင်တော့ ကြွေးရှင်ကို . . . အောက်ကျို့၊ ခ၊ ယ၊ ရတော့မှာပါပဲ”

ဖျတ်ခနဲ စာအုပ်ကို သူမ ဖိပိတ်လိုက်မိပြန်သည်။

ဘုရား . . . . ဘုရား။

ကျွန်မ . . . မောင့်ကို ဘယ်အချိန်ထိ ကြွေးတွေ ပြန်ဆပ်နေမိဦးမှာလဲ . . . . အဲဒီဝဋ်ကြွေးတွေဟာ ဒီဘဝနဲ့တောင် ပြန်ဆပ်လို့ တုန်နိုင်ပါ့မလား။

သူမ . . . မျက်ရည်တွေ စတင်ဝေဝဲလာပါပြီ။

အဲဒီအချိန်မှာ ကံကောင်းထောက်မလွန်းစွာ သူမအပေါ် ကံကြမ္မာက မျက်နှာသာပေးခဲ့သည်။

“ဟေ့ . . . မိနှောင်း၊ အဲဒီမှာ . . . ဘာငုံးစိစိကြီး ထိုင်ပေါင်နေတာလဲ၊ လာ . . . ထ . . . ဒီမှာ . . . ကျုပ်တို့လာပြီ”

အလုပ်သင်ဆရာဝန်အခန်းရဲ့ တံခါးပေါက်ဝမှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာကြတဲ့ သူမရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ . . . . သိပ်ကိုချစ်စရာကောင်းတဲ့ သူမရဲ့ သူငယ်ချင်းအစစ်တွေပဲပေါ့။

ရှိလာ . . . ယမုံနဲ့ . . . လတ်လတ် . . . .

သူမ . . . ဝမ်းသာအားရ ထ၊ ခုန်လိုက်မိသည်။

“ဟယ် . . . ညကြီးမိုးချုပ်မှ . . . ရှင်တို့ ဆေးရုံမှာ ဘာလာ ပုပ်တာတုန်း၊ လူလည်း စုံလို့ပါလား”

ရှိလာက တဟဲဟဲ ရယ်သည်။

“ရှင်တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေမှာစိုးလို့ ဆေးရုံကို ပျော်စွဲစား လာထွက်တာ၊ ဘယ်လိုလဲ . . . စားမှာလား၊ ဒီမှာ ကျုပ်က လက်ဖက်သုတ်ယူလာတယ်”

သူမရဲ့ ခုတင်ဘေးက စားပွဲတစ်လုံးမှာ သူငယ်ချင်းတွေက ဆူဆူညူညူ လာဝင်ထိုင်ကြသည်။ ယမုံကလည်း ဆွဲလာသည့် စတီးချိုင့်ကို စားပွဲပေါ် သေသေချာချာတင်ရင်း . . .

“ဟေ့ . . . ကျုပ်ကတော့ ကြင်္ဂဟင်းခါးနဲ့ ရှောက်သီးသုတ် . . . ဆရာ၊ စပါယ်ရှယ် ချက်လာတာ၊ ရှင်တို့တော့ လျှာလည်သွားမှာ မြင်ယောင်သေး”

လတ်လတ်ကလည်း အားကျမခံ။

“ကျုပ်ကလည်း အချို့ပွဲ အစုံဟေ့၊ သစ်တော်သီး နွယ်ချိန်နယ် ရယ်၊ စိန်တံဆိပ်နေကြာစေ့ အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ရယ်၊ တော့ဘ်လန်နီ ချောကလက်ကတော့ တစ်တောင့်ပဲ ပါတယ်ကွယ်၊ ဝေစားကြမယ် နော်၊ မလုနဲ့”

သူငယ်ချင်းတွေက “ဟေး . . .” ခနဲ ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်နေကြတော့ သူမပါ . . . တကယ်ကို ပျော်ရွှင်ကျေနပ်စွာ ပြုံးရယ်ပါသည်။

စောစောက နာကျင်လွမ်းဆွတ်မှုများ၊ ဆို့နှင့်ကြော့ကွဲမှုတွေက အဝေးသို့ ခေတ္တခဏတော့ လွင့်စင်ကုန်ပြီလေ။

တကယ့်ကို လိုအပ်သည့်အချိန်မှာ ရောက်လာဖော်ပြေသည် . . . သူငယ်ချင်းတွေ။

ဒီလိုညှစ်မှုများ . . . သူမတစ်ယောက်တည်း ချောက်ချား

ရာ ကောင်းလောက်အောင် အတင်းအိပ်စက်ဖို့ကြိုးစားရင်း မိုးလင်းတဲ့ အထိရောက်အောင် မနည်းဖြတ်သန်းနေရတာထက် . . . သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရယ်ပွဲပွဲ စားသောက်နေရတာက အဓိပ္ပာယ်ပိုရှိတယ် . . . မဟုတ်လား။

သူမ၊ ကျေနပ်ရပါပြီ။

“ဟယ် . . . ရှင်တို့ အရမ်းတော်တာပဲ၊ ရှင်တို့ နိုက်ဂျူတီဆင်းတဲ့အလှည့်ကျရင် ကျွန်မ . . . အဲဒီလောက်စုံအောင် ပြန်လုပ်ကျွေးနိုင်ပါ့မလား . . . မသိဘူး”

“အံ့မယ် . . . ဒီလို ဘယ်ရမလဲ၊ လုပ်မကျွေးတတ်ရင် ဝယ်ကျွေးပေါ့၊ ကျုပ်တို့ နိုက်ဂျူတီမှာ ရှင်က . . . ဆီဒိုးနားက ဘူဖေးလောက်တော့ ပြန်ဝယ်ကျွေးပေါ့”

ဝါးခနဲ ရယ်သံတွေထွက်လာ၍ သူမက အိပ်စက်နေကြပြီဖြစ်သော လူနာဆောင်က လူနာတွေ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးကာ . . .

“ဟဲ့ . . . တိုးတိုး” ဟု မာန်လိုက်ရသေးသည်။

အားလုံးက စားဖို့သောက်ဖို့ ပြင်နေကြစဉ် သူမက တကယ်ပဲ စိတ်ထဲက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့နှင့် ပြောပြမိလိုက်သည်။

“ရှင်တို့ကို . . . ကျွန်မ . . . ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ်၊ တကယ် ပြောတာပါ၊ ရှင့်တို့သာ နောက်ထပ် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် နောက်ကျပြီးမှ ဒီကို ရောက်လာရင် . . . ဟောဒီအခန်းထဲမှာ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ခိုနေတာကို ရှင်တို့မြင်ကြရတော့မှာ . . .

သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးရဲ့ အမူအရာတွေက ရုတ်ချည်းပျက်သွင်းကာ တည်ငြိမ်အေးစက်သွားကြပါသည်။ ယမုံနဲ့လတ်လတ်က သာမှမပြော။ ရှိလာကတော့ သူမရဲ့ လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ကို လာ

ရောက်ဆုပ်ကိုင်ကာ . . .

“ဪ . . . နှောင်းရယ် . . . မဲဟုတ်တာကွာ . . .”
လျော့ တီလျော့ရဲလေသံလေးနဲ့ အားပေးရှာသေးသည်။

သူမ၊ ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးပြနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရသည်။

“ဒါပေမဲ့ . . . ကျွန်မ နားလည်ပြီးသားပါ နို့ ဒါဟာ . . .
ရှောင်လွှဲလို့ မရတော့တဲ့ အဖြစ်တစ်ခုပဲလေ၊ ကျွန်မ . . . ကျွန်မ . . .
ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းနိုင်ဖို့ အားမွေးထားပါတယ်၊ အထူးသဖြင့် မနက်ဖြန်
မနက်၊ ဆယ်နာရီ . . . ဆိုတဲ့ သူ . . . သူ . . . လက်ထပ်မယ့်အချိန်
မှာ . . . ကျွန်မ . . . မငိုကြွေးမိဖို့ အားတင်းထားပါတယ်”

လတ်လတ်သည် စာနာနားလည် ပေးနေသော
အကြည့်စူးစူး တွေနဲ့ သူမကို ငေးကြည့်နေလေသည်။

ယမုံကတော့ ခုတ်မရှည်သလို ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ခါသည်

“ဟာကွာ . . . နှောင်း . . . အဲဒါတွေ . . . မစဉ်းစားနဲ့
မေ့လိုက်ပါတော့နော်၊ ကျုပ်တို့လည်း အကုန်မေ့ထားမယ်၊ လာ
. . . ဒီမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ဝိုင်းစားသောက်ကြရအောင်၊ မပြောနဲ့
. . . အဲဒါတွေ”

စားပွဲပေါ်က သူငယ်ချင်းတွေ တည်ခင်းဧည့်ခံထားသော
လက်ဖက်သုတ်ပန်းကန်၊ ကြာဇံချက်ပန်းကန်တွေကို သူမ၊ အသက်
တော့သလို ငေးတွေကြည့်နေမိသေးသည်။

ပြီးတော့ ခပ်တိုးတိုးထုတ်မေးမိလိုက်သည်။

“မနက်ဖြန် . . . အဲဒီပွဲကို . . . ရှင်တို့သွားကြမယ် မဟုတ်
လားဟင်၊ ရှင်တို့အားလုံးကိုလည်း . . . သူ ဖိတ်မှာပါ”

သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ဆီက တစ်ပြိုင်တည်း မတိုင်ပင်

တူညီစွာ အော်ဟစ်သံထွက်လာသည်။

“အို . . . ဘာလို့ သွားရမှာလဲ”

ပြီးတော့ အားလုံး ဝိုင်းရယ်မိကြပါသည်။

ရယ်သံတွေကြားမှာ ရှိလာက သူမရဲ့ ပခုံးတွေကို နွေးထွေး

ရင်းနှီးစွာ လာရောက်ပွေ့ဖက်၏။

“ကျုပ်တို့အားလုံးက ရှင် . . . သူငယ်ချင်းအစစ်တွေပါ . . .

နှောင်းရယ်၊ ဘယ်သူမှ . . . အဲဒီဧည့်ခံပွဲကို မသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြ
ပါတယ်”

လတ်လတ်ကလည်း ရယ်ကျဲကျဲနှင့် သူမ၊ ကျေနပ်အောင်

ပြောပြသည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ကျုပ်တို့အားလုံး ရဝေ့ကို သပိတ်မှောက်

ထားတယ်၊ လက်ဖွဲ့တောင် မပို့ဘူး၊ ဟဲ . . . ဟဲ . . . အကုန်အကျ

ထည်း သက်သာသွားတာပေါ့”

လတ်လတ်ကို ယမုံက တံတောင်နဲ့ထွက်၏။ ပြီးတော့ ယမုံ

ခုတ်နှာက ခပ်မဲ့မဲ့လေး တမင်ဖြစ်သွားပြီး လေးလေးနက်နက်

ဆပ်ပြော ပါသည်။

“မနက်ဖြန်တင် မဟုတ်ပါဘူး၊ နောင်ကိုလည်း . . . ရဝေ့ဆို

တဲ့ နာမည်ဟာ ကျုပ်တို့ အပေါင်းအသင်းတွေရဲ့စာရင်းမှာ ပျောက်

ကွယ်သွားတော့မှာ၊ သူငယ်ချင်းဗာရင်းကနေ ကျုပ်တို့ ပယ်ဖျက်ပစ်

တာမှာ”

သူမရဲ့နှလုံးသားတွေ စူးရှနှင့်သည်းစွာ နာကျင်သွားတာကို

သူငယ်ချင်းတွေ မသိနိုင်တော့။

သူမ၊ ခေါင်းကို ငုံ့ထားမိသည်။

လေသံတိုးဖွဖွနဲ့ သူမ၊ ဘယ်သူ့ကို တိုင်တည်မိမှန်းမသိဘဲ
တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“အဲဒီလို . . . ဝိုင်းပယ်လိုက်ကြရင် . . . သူ . . . သူ . . .
သိပ်အားငယ်သွားလိမ့်မယ် . . . ထင်တယ်”

“နောင် . . .”

ရီလာဆီက ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံက ကျယ်လောင်
စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ယမုံကလည်း “ကျစ် . . .” ခနဲ စုတ်သပ်ပြီး သူမကို စိတ်ထဲ
သွားဟန်ကြည့်သည်။

လတ်လတ်က သူမ၊ လက်တစ်ဖက်ကို လာရောက်ဆုပ်ထိ
ပြန်၏။ ပြီးတော့ ပြောသည်။

“နောင် . . . ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် . . . သူ့အတွက်
စဉ်းစားနေရသေးတာလဲ၊ နောင် . . . အဲဒါ ဘာမှအကျိုးမရှိဘူးနော်
နောင် . . . သူ့ကို မုန်းသင့်နေပြီ၊ အခုအချိန်မှာ . . . နောင် သူ့
နာကြည်းသင့်နေပြီ”

ရီလာကလည်း “ဟုတ်တယ် . . .” ဟု ထောက်ခံသည်။
ယမုံကလည်း တအံ့တဩ သူမ၊ မျက်နှာကို လာရောက်
ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ခပ်တည်တည်မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ သိသလောက် . . . ရှင် အရင်က အဲဒီလောက်
ပျော့ညံ့တဲ့မိန်းမ မဟုတ်ဘူး . . . နောင်၊ အခု . . . ဘာဖြစ်သွား
လဲ၊ ရှင် . . . ပြတ်သားလိုက်တော့လေ၊ ရှင် . . . သူ့ကို သံလော
ဖြတ်လိုက်တော့ . . . နောင်ရဲ့ . . . နော် . . .”

သူငယ်ချင်းတွေ ကျေနပ်အောင် သူမ၊ ဖြည်းဖြည်း

ခေါင်းတော့ ညိတ်ပြလိုက်မိသေးသည်။

ရီလာကတော့ သူမဘေးမှာ ကပ်လျက်ထိုင်နေရင်း ခပ်တွေ
တွေလေး ပြောပြနေပါသည်။

“ကျွန်မလည်း ယုဒါကို ရဝေနဲ့ အပေါင်းအသင်းမလုပ်ပါနဲ့လို့
တောင် ပြောထားတာ . . . နောင်၊ ဒီနေ့ည . . . ရဝေက ဘက်ချလာ
နိုက်လုပ်တယ်၊ မြရိပ်ညိုမှာ . . . တဲ့၊ အဲဒါ ယုဒါက မသွားဘူးဆိုပြီးနေ
တာ၊ ခုနကပဲ ယုဒါတို့အိမ်ကို ကျွပ် ဖုန်းလှမ်းဆက်တော့ ယုဒါအဖေက
ပြောတယ်၊ ရဝေကိုယ်တိုင် ယုဒါကို ကားနဲ့ အတင်းခေါ်သွားတယ်
. . . တဲ့၊ ယုဒါက ငြင်းတာလည်း မရဘူးဆိုပဲ၊ သူ့ရဲ့လူပျိုည . . .
နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ပွဲမှာ ယုဒါမပါလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုပြီး အတင်းဆွဲခေါ်
သွားတာပဲ . . . တဲ့၊ ကိုယုလည်း အားနာလို့ ထင်ပါတယ်၊ လိုက်သွား
တာပဲ၊ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတော်တော်များများကလည်း
. . . ရှင်ဘက်ကနာပြီး အဲဒီ ဧည့်ခံပွဲတွေကို မသွားကြဘူး . . . တဲ့
နောင်ရဲ့”

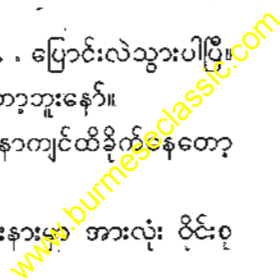
သူမ၊ ဝမ်းသာရမှာလား။ ပျော်ရွှင်စွာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်
မယ်မောလိုက်ရမလား။

သေချာတာကတော့ သူမရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်မွန်းကြပ်မှုတွေ
ပြည့်လျှမ်းလာပြီဆိုတာပင်။

အို . . . ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မ . . . ပြောင်းလဲသွားပါပြီ။
ကျွန်မ . . . အရင်က ရှင်နောင် မဟုတ်တော့ဘူးနော်။

ဘယ်လိုစကားလုံးမျိုးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် နာကျင်ထိခိုက်နေတော့
ဘာ . . . ။

သူငယ်ချင်းတွေကတော့ သူမဘေးနားမှာ အားလုံး ဝိုင်းဝ

ထိုင်ရင်း ကြေကွဲစရာတွေ မေ့ပျောက်နိုင်ဖို့ အပြောင်အပျက်တွေ စပြောကြတော့သည်။

ယမုံက ဦးစွာ . . . ရှီလာကို တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

“အံ့မယ့်လေး . . . ရှီရယ်၊ ရှင့်လူဘက်က ရှင်လိုက်ပြောမနေပါနဲ့၊ ဒီနေ့ည ရဝေရဲ့ ဘယ်ချလာနီကကို ယုဒါက မသွားချင်ဘဲ အတင်းလာဆွဲခေါ်လို့ သွားရတယ်ဆိုတာ . . . ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူ့အဖေရှေ့မှာမို့ ယုဒါက ဟန်လုပ်ပြီး မူနေတာနေမှာ . . . အဲဒီလောက် ရေကုန်ရေခန်းတရားဝင် အရက်သောက်ခွင့်ရမယ့်ပွဲတို့ ယုဒါလား . . . လက်လွတ်ခံမှာ၊ ရှင့်လူကြီးအကြောင်း . . . မသိတာ လိုက်လို့”

ရှီလာက “ဟဲ့ . . . ကောင်မစုတ် . . .” ဟု ရှက်ရှက်နဲ့ ယမုံကျောကို လိုက်ထူသည်။ ပြီးတော့ . . .

“ကိုယုက . . . အဲဒီလောက်ကြီးတော့လည်း အရက်မကြိုက်သေးပါဘူးနော်၊ ကျုပ်ချစ်ချစ်ကို ပြောလိုက်တာ အရက်သမားကြီး ကျနေတာပဲ” ဟု စူပူပူနဲ့ ဖြေရှင်း နေလေသည်။

လတ်လတ်က ရှီလာရဲ့ စကားကြောင့် တခစ်ခစ်နဲ့ ထုတ်ရယ်သည်။ ရှီလာက “ဘာရယ်တာလဲ . . . ဟိုတစ်ယောက်” ဟု ဆောင့်အောင့်မေးရင်း မျက်စောင်းထိုးသည်။

လတ်လတ်က ရယ်သံတွေကြားမှပင် . . .

“ဪ . . . ယုဒါက အရက်မကြိုက်ဘူးဆိုလို့ ရယ်တာပေါ့ ဟဲ့ မိန်းမ၊ ပေါင်းလာတာပဲ နှစ်ချို့နေပြီ၊ ရှင့်ချစ်ချစ်ကလေး . . . ခရစ္စမတ်လည်း သောက်၊ နယူးရီးယားဆိုလည်း သောက်၊ သင်္ကြန်ကျတော့လည်း . . . သောက်၊ လွတ်လပ်ရေးနေ့ဆိုလည်း သောက်

အယ်လင်တိုင်းဒေးဆိုလည်း သောက်၊ နောက်ဆီရင် ဖားသားစံဒေး (Fathers' Day)၊ မားသားစံဒေး (Mothers' Day) တွေမှာပါ အမှတ်တရ သောက်ဦးမလား မသိဘူး”

လတ်လတ်စကားကျမှပင် အားလုံးက မပြုံးဘဲ ဝါးလုံးကွဲရယ် ဖြစ်ကြလေသည်။

ယမုံကလည်း ထပ်ပြောသည်။

“အေးလေ . . . ရှီ . . . ရှင့်လူ ရှင် ကြည့်ထိန်းဦးနော်၊ ခုလောက်ရှိ ရဝေတို့ပွဲက တိုက်တဲ့အရက်တွေ အလကားရတာနဲ့ အဲဖတ်ဆို့အောင် သောက်ပြီး ဘယ်နား ပက်လက်လန်နေမလဲ၊ ယုဒါရဲ့ သောက်ကျင့်ကို ငါ သိတယ် . . . ငါ သိတယ်”

အားလုံးက ရယ်သံတွေ အတောမသတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြမည် ရုတ်တရက် သူမတို့ နောက်ကျောက် အသံနက်ကြီး ဘွားခနဲ သွက်လာသည်။

“ဘယ်နားမှာမှ ပက်လက်မလန်ဘူး၊ အခု . . . ငါ လာနေတာ မတ်တပ်ကြီး”

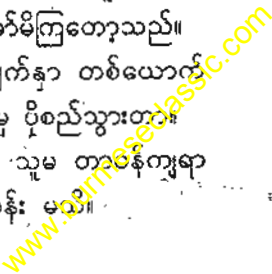
မထင်မှတ်စွာ သူမတို့ရဲ့ အခန်းလေးထဲမှာ ရုတ်တရက်ပေါ်လာသော ယုဒါကိုမြင်လိုက်ရ၍ မိန်းကလေးလေးယောက်စလုံး . . .

“အမလေး . . . ဘလေး . . .” တကား “အူး . . .”

“အား . . .” ခနဲ ထိတ်လန့်တကြား အော်မိကြတော့သည်။

ပြီးတော့ ရှက်ရှက်နဲ့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ ရယ်မောဖြစ်ကြပြန်သည်။ ပွဲကီ အခုမှ ပိုစည်သွားတာပဲ။

ယုဒါကလည်း ဘယ်ကနေ ဘယ်လို သူမ တာမန်ကျရာ အရံကြီးလူနာဆောင်ထဲအထိ ပေါက်ချလာမှန်း မသိ။

ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကို သူ့အကြောင်းပြောနေချိန်ကတော့ ရောက်လာတာဆိုတော့ သူ့အတင်းပြောနေတာ လူမိသွားပြီး မိန်းကလေးတွေရဲ့ မျက်နှာတွေမှာ အိုးတိုးအမ်းတမ်းတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတော့သည်။

ယမုံကလည်း ရှက်ရယ်ရယ်ရင်း မချီသွားဖြဲ ယုဒါကို ဟန်လှုပ်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ . . . ယုဒါ . . . ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီကိုရောက်လာတာလဲ နင်တော့ အသက်ရှည်ဦးမှာပဲ . . . သိလား၊ နင့်အကြောင်းပြောနေလို့ လေ၊ အမှန်ကတော့ နင် . . . အသက်တိုမယ့်အကြောင်းကို ငါတို့ပြောနေတာဟာ နင် . . . အဲဒီလောက် အရက်သောက်ရင် အသက်တိုလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပေါ့”

ယုဒါက မျက်လုံးများပြူးထွက်ပြဲပြီး . . . ။

“အောင်မာ . . . ငါ . . . အဲဒီလောက် မသောက်ပါဘူး . . . အရက်ကို”

လတ်လတ်က ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံး၍ ဝင်ပြောလေသည်။

“မသောက်လို့ဘဲ တော်တော့တယ်၊ အခု နင်ရောက်လာတာ ဆယ်ပေအကွာကနေ . . . အနံ့ရနေပြီ၊ ဟယ် . . . သွား . . . သွားဆေးရုံပေါ်ကို အရက်သမား မတက်ရဘူး”

“နင့်ကြီးဒေါ်ကြီး . . . အရက်သမား ဖြစ်ရမှာလား”

“ငါ့ကြီးဒေါ်ကြီးက အရက်မပြောနဲ့၊ ရာရှုန်ဒီတောင် မသောက်ဘူး”

လတ်လတ်နဲ့ ယုဒါရဲ့ ရန်စကားတွေကို ဘေးကသူငယ်ချင်းတွေအားလုံး တဟားဟားနဲ့ ပွဲကျရယ်မောနေရပါတော့သည်။

အဲဒီအချိန်မှာ ယုဒါရဲ့မျက်လုံးတွေက ရုတ်တရက် တည်ငြိမ်လေးနက်တဲ့ ဟန်အပြည့်နဲ့ သူမတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ စူးစိုက်ကြည့်လေသည်။

ယုဒါ တစ်စုံတစ်ခုကို သူမအတွက် ပြောဖို့ သယ်ဆောင်လာပြီးဆိုတာ အားလုံးက သိလိုက်ကြပြီး ငြိမ်သက်သွားကြတော့သည်။

ယုဒါက လေသံခပ်အေးအေးနဲ့ ရှင်းပြသည်။

“ဟုတ်တယ်ဟ . . . ငါ့ကိုယ်က အရက်နဲ့ထွက်နေတာ ငါသောက်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုကောင်ကွာ . . . ၊ ငါတို့တွဲထားတုန်း အန်ဒူတာ . . . နှစ်ခါတောင် ၊ ဒါကြောင့် ငါ့အကျိုးက အရက်နဲ့ စွဲနေတာ”

“ဟဲ့ . . . ဘယ်သူလဲ”

ရီလာရဲ့ မေးခွန်းအဆုံးမှာ ယုဒါက ဖျတ်ခနဲ သူမကို နှိုးကြည့်သည်။

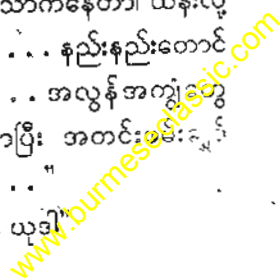
“ရဝေ . . . လေ”

“အို . . . ”

အားလုံးရဲ့ တိတ်ဆိတ်အေးစက်သွားတဲ့ အခြေအနေထဲမှာ ယုဒါက မျက်နှာခပ်ပျက်ပျက်နဲ့ ဆက်ပြောနေပြန်သည်။

“ရဝေကွာ . . . သူက ငါတို့ကို ဧည့်ခံဖို့လုပ်တဲ့ ဘက်ချလာမိက်လည်း ဆိုသေးတယ်၊ သူ . . . ချည်းပဲ သောက်နေတာ၊ ထိန်းလို့ တောင် မရဘူး၊ ငါ့ကို လာခေါ်ကတည်းက သူ . . . နည်းနည်းတောင် သောက်ထားပြီးပြီဟ . . . ၊ အဲဒါကွာ . . . အလွန်အကျွံအတွဲဖြစ်ကုန် မှာစိုးလို့၊ တော်ပါတော့လို့ ပြောပြီး အတင်းမင်း . . . ၊ အိမ်ပြန်ဖို့ဖို့ လုပ်တော့ . . . လမ်းမှာ . . . ”

“လမ်းမှာ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . ယုဒါ”

မိုးနီလှိုင်

သူမ၊ စိုးရိမ်ပူပန်စွာ ယုဒါစကားကို ဖြတ်၍ ကမန်းကတန်း မေးလိုက်မိသည်။

ယုဒါကလည်း အဲဒီစကားကိုထုတ်ပြောဖို့ တကယ့်ကို စိတ် ကျဉ်းကြပ်ခက်ခဲနေဟန်နှင့် . . .

“လမ်းမှာ . . . ရဝေက . . . နင်နဲ့တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောတာ ပဲ . . . ရှင်နှောင်း၊ နင်နဲ့နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ်တော့ တွေ့ချင်တယ်တဲ့ ဖြစ်ခဲ့သမျှအတွက် သူက နင့်ကို တောင်းပန်စကား တစ်ခွန်းလောက် တော့ ပြောချင်တယ် . . . တဲ့၊ ငါ . . . ဘယ်လိုတားတား မရပါဟာ၊ ဒီနေ့ည . . . နင် . . . ဆေးရုံကြီးမှာ နိုက်ဂျူတီကျနေတယ် သွားတွေ့လို့ မဖြစ်ဘူး ဆိုတာကို . . . ဒီကောင် ထိန်းလို့ကို မရဘူး ရှင်နှောင်း၊ လမ်းမှာ အသားတုန်အော်ဟစ်ဆဲဆိုပြီး ရမ်းကားနေတာ”

“အခု . . . သူဘယ်မှာလဲ . . .”

“သူ . . . အခု ဆေးရုံအောက်က ကားရပ်ကွက်လပ်ထဲမှာ”

“အို . . .”

ဒီတစ်ခါတော့ သူမရင်တွေ အတိုင်းအဆမရှိ လှုပ်ရှား ပါပြီ။ သူမ၊ နှုတ်ခမ်းတွေ ခြောက်သွေ့ဆွဲအကာ ဘာစကားပြန်ပြောရ မှန်းလည်း မသိတော့။

သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးရှေ့မှာ ဣန္ဒြေပျက်၊ တုန်ရီသွား သော မျက်ဝန်းတွေကို မပြချင်စွာ ခေါင်းကို ငုံ့ထားလိုက်ရသည်။

“ရှင်နှောင်း . . . သူ့ကို . . . ဒီအထိ ငါခေါ်လာခဲ့မိတဲ့အ တွက် ငါ နင့်ကို အရင်ဆုံး တောင်းပန်ချင်ပါတယ်၊ ငါ . . . ဘယ်လို တားတားမရတော့လို့ပါ၊ ပြီးတော့ နောက်ထပ်တောင်းပန်ချင်တာအ သူ့ကို . . . နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ်ပဲဖြစ်ဖြစ် နင် . . . ဆင်းတွေ့ပေးပါ

. . . ရှင်နှောင်းရယ် . . . နော်၊ နင် . . . သူ့ကို ဘာစကားပဲဖြစ်ဖြစ် သွားပြောပေးစမ်းပါ၊ နို့မို့ဆို ဒီကောင် မလွယ်ဘူး . . . နှောင်း၊ အရမ်း သောင်းကျန်နေတာ၊ အရက်ကလည်း အရမ်းမူးနေတာ၊ အခုပဲ ည ဆယ့်တစ်နာရီထိုးနေပြီ၊ မနက်ဖြန်လည်း သူ . . . မင်္ဂလာပွဲကို တက်ရ ဦးမှာ၊ နင် . . . တစ်ခုခု သူ့ကို သွားပြောလိုက်ပါ နှောင်းရာ . . . နော်”

သူမ၊ ခေါင်းငုံ့၍ ငြိမ်သက်နေစဉ် သူမရဲ့သူငယ်ချင်းမ၊ အား လုံးက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စိုင်း၍ ယုဒါကို ရန်တွေ့ငြင်းဆန်ကြ တော့သည်။

“အို . . . ဘာလို့ဆင်းတွေ့ရမှာလဲ . . . အဲဒီမှာလဲမရှိတာ . . . ဒီကောင်က”

“အေးလေ . . . နင်ကလည်း ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် သူ့ကို ဒီအထိများ ခေါ်လာရလား၊ ရှင်နှောင်း သူ့ကို ဘယ်လောက်နာကြည်း နှော့တယ်ဆိုတာ နင် . . . သိရဲ့သားနဲ့ . . . ယုဒါရယ်”

“ဘာမှဆင်းပြီးတွေ့စရာ မလိုဘူးဟေ့၊ သစ္စာဖောက်သွား တာက ဒီကောင်၊ သူ့ထိုက်နဲ့သူ့ကံ . . . ဘာဖြစ်ဖြစ် . . . ဆင်းမတွေ့ နဲ့ နှောင်း”

အားလုံးရဲ့စကားတွေကြားမှာ သူမ၊ မျက်ရည်တွေ စတင်ဝေ ဝဲလာသည်။ ဒီအချိန်မှာ သူမ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှန်းလည်း . . . မသိ။ မောင်ရယ် . . . မောင် . . . ကျွန်မကို . . . ကျွန်မကို . . . နှိပ်စက်လွန်းတယ်။

တည်ငြိမ်နေဖို့ မနည်းကြိုးစားနေရတဲ့ ဒီရေပြင်ကိုမင်းမောင် လာလာပြီး ဂယက်ထ၊ ဆွပွက်အောင် လုပ်တတ်လွန်းတယ်။ သူမ . . . မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး မောင့်ကို ဆင်းမတွေ့ပါဘူး . . .

ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်စဉ်မှာ ယုဒါရဲ့ သွေးပျက်တုန်လှုပ်နေသော တောင်ပန်သံကို သူမ၊ ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ရှင်နှောင်း . . . ငါပြောတာ နားထောင်စမ်းပါဟာ။ နင် . . . အောက်ကို ရောက်တော့ သူ့အခြေအနေ ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ နင်ကိုယ်တိုင်မြင်လိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ နင်ဆင်းမတွေ့ရင် မပြန်တဲ့အကြောင်းတစ်ခုကို သူက ပြောလိုက်သေးတယ်”

“ဘာအကြောင်းလဲ . . .”

“ဒီနေ့ည . . . နင့်ကို သူ . . . လုံးဝတွေ့ခွင့်မရရင် မနက်ဖြန် မင်္ဂလာပွဲကို သူ . . . လုံးဝ မတက်တော့ဘူး . . . တဲ့ မင်္ဂလာပွဲ ဖျတ် ပစ်မယ် . . . တဲ့”

“ဘာ . . .”

အားလုံးရဲ့ အာမေဇိုတ်သံတွေကြားမှာ သူမ၊ နှလုံးသားတွေ ဝှန်းခနဲ လှုပ်ခါပေါက်ကွဲသွားပါသည်။

အို . . . ဟင့်အင်း။ အဲဒီလို မဖြစ်ရဘူး။ အဲဒီနည်းနဲ့ သူမ တို့ ဇာတ်လမ်းက အဆုံးသတ်လို့ မဖြစ်ပါဘူး။

သူမ၊ ထိုင်နေရာမှ ရုတ်ချည်း ထ၊ ရပ်လိုက်မိသည်။ ရှိလာစ ဝိုးရိမ်တကြီး သူမလက်ကို ဖမ်းဆွဲ၍ တားသည်။

“နှောင်း . . . ရှင် . . . တကယ်သူ့ကို သွားတွေ့မလို့လား မတွေ့ပါနဲ့ . . . နှောင်းရယ်၊ ဇာတ်လမ်းက ပြီးဆုံးနေပြီပဲ၊ ရှင်ကို . . . ကျွန်မ စိတ်ပူတယ်”

အားလုံးက သူမ၊ ရဲ့မျက်နှာကို ဝိုင်း၍ စိုးရိမ်ပူပန်စွာ စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ယုဒါရဲ့ မျက်လုံးတွေကလည်း သူ့သူငယ်နှင့် ဘက်ကနေ အဆုတ်မတန် နှိမ့်ချတောင်းပန်လိုတန်နဲ့ . . . ။

“နှောင်း . . . နင်တစ်ခဲ ဘက်ပဲ . . . ဒီနေ့ညမှာ သူ့ကို ထိန်း နိုင်မယ့်လူရှိလို့ ငါတောင်းပန်နေတာပါ။ အမှန်အတိုင်း ငါ ပြောရရင် ရဝေဟာ . . . နင့်ကို . . . နင့်ကို တကယ်ချစ်ခဲ့ပါတယ် . . . နှောင်း။ အဲဒါ ငါ အသိဆုံးပါ။ နင် ယုံမှားသံသယ မရှိပါနဲ့နော်”

သူမ၊ ကြေကွဲရှုံးနိမ့်စွာ အားလုံးကို ပြုံးပြလိုက်မိသည်။

“ကဲ . . . အားလုံးပဲ ကျွန်မကို စိတ်မပူကြပါနဲ့၊ ကျွန်မကိုယ် တိုင်လည်း သူ့ကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ပြောချင်တဲ့စကားတွေ ရှိနေပါ သေးတယ်၊ ကျွန်မ သွားတွေ့မယ်”

သူမက ဖျတ်ခနဲ အခန်းပေါက်ဝဆီ အပြေးမှာ ရှိလာသည် စိုးရိမ်တကြီး သူမနဲ့အတူ ကပ်လိုက်လာပါသည်။

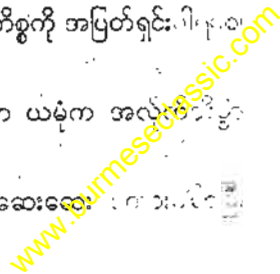
“ဖြစ်ပါမလား . . . နှောင်း၊ ကျုပ် လိုက်ခဲ့မယ်၊ နှစ်ယောက် ဆင်းတွေ့မယ်လေ”

သူမ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“မလိုဘူး . . . ရှိ၊ ကျွန်မ . . . ရှင်တို့အားလုံးကို အရမ်း အားနာနေပါပြီ၊ တောင်းလည်း တောင်းပန်ချင်ပါတယ်၊ ကျွန်မ အတွက်နဲ့ ရှင်တို့ရော . . . ယုဒါရောပါ . . . အလုပ်ရှုပ်ခဲ၊ စိတ်ညစ်ခဲ ပေးနေကြတာ၊ တကယ်တော့ ဒီကိစ္စတွေအားလုံးရဲ့ ဇာနည်ဟာ ကျွန်မတစ်ယောက်ပါ . . . ရှိ၊ ဒီကိစ္စကို အခု . . . ကျွန်မပဲ အဆုံး သတ်ပါရစေ တော့၊ ကျွန်မတစ်ယောက်ပဲ ဒီကိစ္စကို အပြတ်ရှင်း ပါ . . . ကျွန်မကို သွားခွင့်ပြုပါ”

သူ့အခန်းထဲက လှည့်ထွက်ခါနီးမှာ ယမုံက အလုံးစုံ အားပေးနှုတ်ဆက်လေသည်။

“နှောင်း . . . ရဝေနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး . . .”

မိုးနီဂျင်

နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါ။ ဆေးရုံပေါ်က နှောင်းဂျူတီကို ကိုယ်တို့ ခဏလဲယူပြီး အားလုံး ဝိုင်းလုပ်ပေးထားမယ်၊ စိတ်ချလက်ချ သွားနော်”

သူမ၊ ယမုံနဲ့ သူငယ်ချင်းအားလုံးကို ကျေးဇူးတင်စွာ နိုင်ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ကာ ဆေးရုံအောက်ဘက်ဆီသို့ ပြေးဆင်းလာခဲ့မိပါသည်။

၂၆

ညဆယ့်တစ်နာရီအချိန်တွင် ဆေးရုံကြီးရဲ့ရှေ့ ကားရပ်ကွက် လပ်ထဲမှာ လူနာရှင်အချို့ရဲ့ ကားတစ်စီးတလေသာတွေ့ရပြီး အရာအားလုံးငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

ဆေးရုံရဲ့ ပင်မဝင်ပေါက်ထဲကနေ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်တော့ ဆေးရုံရဲ့ ညစောင့်က အိပ်ငိုက်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ တစ်ချက်သာ မော့ကြည့်လေ၏။ သူမကို ဒီဆေးရုံမှ တာဝန်ကျ ဆရာဝန်တစ်ဦးမှန်း မှတ်မိနေပုံရပြီး ဘာမှမပြောခဲ့။

သူမက ဆေးရုံပေါ်က အလင်းတွေ ... ကွက်လပ်ထဲမှ မီးတိုင် အလင်းတွေနဲ့ ခြောက်သွေ့တိတ်ဆိတ်နေသော ကွန်ကရစ်လမ်း ပေါ်ဖိနပ်သံတထောက်ထောက်မြည်အောင် တစ်လှမ်းချင်း လျှောက် လာခဲ့မိသည်။

သူမ မှတ်မိနေသော မောင့်ရဲ့ ငွေရောင်တလက်လက် ကားကြီးက စက်မသတ်ထားဘဲ လေအေးစက်ဖွင့်သံ တဒီးဒီးမြည်ကာ ငြိမ်သက်ရပ်တန့်ထားခဲ့ပါသည်။

သူမ ... အဲဒီကားကြီးအနီးသို့ တရွေ့ရွေ့နီးကပ်လာစဉ် ကိုယ့်ရင်ခုန်သံကိုယ် ပြန်ကြားလာရ၏။

အေးစက်စွာ တဟူးဟူးတိုက်ခတ်နေသော နှိပ်ငှက်အသံလယ်ရဲ့ အအေးဒဏ်ကြောင့်လား ... ဒါမှမဟုတ် အခြားတစ်စုံတစ်ရာ

ကြောင့်ပဲလား... သူမရဲ့ အရေပြားပေါ်ရှိ ကြက်သီးမွှေးညင်းလေးတွေ ထလာတဲ့အထိ သူမ... တုန်ရီအေးစက်နေပါပြီ။

ကျွန်မ... ဘာကြောင့် မောင့်ဆီ လာနေမိတာလဲ။ အဲဒါ... အမှားယွင်းဆုံး အလုပ်တစ်ခုများလား...။ ကျွန်မစိတ်တွေ အရမ်းလေးလံနေခဲ့တာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ။

နောက်ဆုံးတော့ အဲဒီကားရဲ့ဘေးနားမှာ သူမ ခြေစုံရပ်တန့်နေခဲ့မိပါပြီ။

အထဲမှာ မောင်က... ကားမောင်းသူနေရာ ကားကုန်ထိုင်ခုံနှောက်မှိုကို အဆုံးထိလှဲချ၍ အိပ်စက်နေသလို မျက်လုံးတွေ အကုန်စေ့ပိတ်ထားပါသည်။ သူမရောက်ရှိလာပြီဆိုတာ မောင် မသိသေး။

ကားထဲက မောင့်ရုပ်သွင်ကို သူမ... ကားမှန်များကို ဖောက်ထွင်းပြီး အကဲခတ်လိုက်ရတဲ့ ခဏ...။

သူမ... ကြေကွဲစွာ တုန်လှုပ်မိလေသည်။

အဲဒါတစ်ချိန်က သူမ မြတ်နိုးယုယစွာ ချစ်ခဲ့ဖူးသော ရဝေဆီ တဲ့ ကောင်ကလေး... တဲ့။

အို... သူ့ရဲ့မျက်နှာက ပြောင်းလဲသွားလိုက်တာ။

သူမနဲ့မတွေ့တော့တဲ့ နှစ်ဆယ့်လေးရက်အတွင်း သူ ဘယ်နှစ်ညတောင် အိပ်ရေးတွေ ပျက်ခဲ့ရသလဲ။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ချောင်ကျ ညစ်ထေးလျက် ဆံ့မျှင်ရှည်တွေက ရှုပ်ပွလို့...။

သူမ စွဲလမ်းခဲ့ဖူးသော နှုတ်ခမ်းထူထူလေးတစ်စုံပေါ်က စိမ်းမြဲရှင်းသန်နေသည့် နေရာကလေးသည် ယခုအခါ ကျိုးတိုးကျဲ့တဲ့ နှုတ်ခမ်းမွှေး၊ မုတ်ဆိတ်မွှေးတွေနဲ့။

အင်္ကျီတွေကလည်း တွန့်ကျေညစ်ပတ်လို့။ ဘုရား... ဘုရား။ အဲဒါ... နောက်ထပ် နာရီပိုင်းအတွင်းမှာ လက်ထပ်ရတော့မယ့်... သတို့သားလောင်းတစ်ယောက်ဆိုရင် ဘယ်သူက ယုံနိုင်ကြမှာလဲ။

မောင့်ရဲ့ပုံရိပ်ကို သူမ... အဲဒီကားအပြင်ဘက်က တိတ်ဆိတ်ဆွဲအစွာ ငေးတွေ့စိုက်ကြည့်နေရင်း မျက်ဝန်းတွေ ပူနွေးစိုစွတ်လာခဲ့လေသည်။ ကျွန်မ... သူ့ကို... အဲဒီလိုပုံစံမျိုးဖြစ်သွားအောင် လုပ်ခဲ့မိပြီလား...။ ဟုတ်လား...။ ကျွန်မဟာ... အင်မတန် ရက်စက်ခဲ့သူပေပဲ။

ကျွန်မနဲ့မောင်ဟာ စိတ်ချင်းဆက်သွယ်နေသူတွေဆိုတာ သိပ်ကိုမှန်ကန်လွန်းပါသည်။

ကျွန်မ... သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမှန်း မောင် သိသွားပါပြီ။ မောင့်မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲပွင့်ကာ သူမကို အံ့ဩတကြီး ပြန်စိုက်ကြည့်ခဲ့သည်။

“နောင်း...”

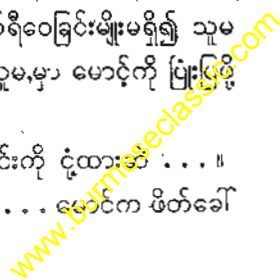
မောင့်နှုတ်ခမ်းတွေ ပွင့်ဟကာ ဝမ်းသာအားရ တီးတိုးရေခွတ်သည်။

“နောင်း... မောင့်ကို လာတွေ့တယ်... နော်”

သူ့အသံက ထင်သလောက် မူးယစ်ရိဝေခြင်းမျိုးမရှိ၍ သူမ ကျေနပ်စွာ ဝမ်းသာမိပါသည်။ သို့ပေမယ့် သူမမှာ မောင့်ကို ပြုံးပြုစွဲခွန်အားမရှိတော့ပါ။

သူမ တိတ်ဆိတ်အေးစက်စွာ ခေါင်းကို ငုံ့ထားဆီ...။

“နောင်း... ကားပေါ်တက်လေ”... မောင်က မိတ်ခေါ်

သည်။

သူမ . . . ခေါင်းခါပြနေမိပါသည်။

“ကျွန်မတို့မှာ ပြောစရာစကားရှိသေးလို့လား . . . ဝေ”

သူ . . . ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ ဆေးရုံဝင်းအပြင်ဘက်က မောင်းမည်းရှင်းလင်းနေတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းမကို ငေးကြည့်နေသေးသည်။

သူနှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ရီနေတာ သူမ မမြင်ခင်ဘဲ မြင်လိုက်ရပါသည်။

“ကျွန်တော့်ကိုတော့ နောက်ဆုံးစကားတစ်ခွန်းလောက်ပဲ ပြောခွင့်ပြုပါ . . . နှောင်း”

ထို့နောက် သူမရပ်နေသောအခြမ်းက ကားတံခါးကို သူမ ငုံ့ကိုင်၍ တွန်းဖွင့်ပေးလိုက်၏။ သူမ နှုတ်ခမ်းတွေကို ဖိကိုတ်ထားရင်း တွေ့နေဝနေမိဆဲ . . . ။ သူမက ထပ်ပြောသည်။

“နှောင်းရဲ့ အလုပ်ချိန်ကို မထိခိုက်စေရပါဘူး။ ကျွန်တော့်ထိ စကားနည်းနည်းပဲပြောခွင့်ပြုပါ။ ကားပေါ် တက်ထိုင်လိုက်ပါ . . . နှောင်း။ အပြင်မှာရပ်ပြီး စကားပြောနေရင် နှောင်းရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ပိုထိခိုက်ပါတယ်။ နှောင်းကို ဒီဆေးရုံရဲ့ ဆရာဝန်လို့ သိတဲ့သူတွေ မြင်ရင် မကောင်းဘူးလေ . . .”

သူမ ကားထဲကို ဖြည်းညှင်းစွာ ထိုင်ချမိလိုက်သည်။

ဒီလောက်အေးစိမ့်တဲ့ ဆောင်းရာသီအလယ်မှာ သူ . . . ကားထဲက လေအေးစက်ကို ဖွင့်ထားတယ်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်များ ပူလောင်နေပြီလဲ . . . ။ အို . . . အဲဒါ . . . ငါနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။

ကားတံခါးကို အမှတ်မထင် သူမဆွဲပိတ်လိုက်တော့ မောင်က သူမကို အက်ကွဲကြေမွသော အကြည့်တွေနဲ့ စိုက်ကြည့်နေမိ

သည်။ ဘာစကားမှ မစ . . . ။

“ကဲ . . . ဘာပြောမှာလဲ . . . ဝေ”

သူမ စိတ်မရှည်စွာ မေးလိုက်သည်အထိ သူထံက ဘာစကားသံမှ ပြန်မရတော့ပါ။

ရုတ်တရက် သူကားသော့ကို ဆတ်ခနဲလှည့်ပြီး စက်နှိုးလိုက်သည်။

“ကားမထွက်နဲ့ . . . ။ ကျွန်မ . . . ဘယ်ကိုမှ မလိုက်နိုင်ဘူး။ ဒီမှာပဲ . . . ပြော”

သူမ အော်ဟစ်လိုက်စဉ်မှာ မောင်ရဲ့မျက်လုံးများသည် ကြောက်စရာကောင်းသော အရောင်တစ်မျိုးအဖြစ် ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားလေသည်။ သူမ . . . မသိစိတ်က ထင်ခနဲ။

တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်စွာ ကားတံခါးကို ပြန်ဖွင့်ဆင်းမည်လုပ်တော့ မောင်က ကားတံခါးလေးပေါက်စလုံးကို အလိုအလျောက်သော့ (Auto Lock) ချလိုက်သည်။

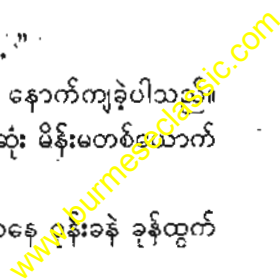
“ဟင် . . .”

သူမရဲ့ အံ့အားသင့်တံ့ကြီး ဖာမေဒိုတ်သံအဆုံး မောင်ရဲ့ ပါးလှုပ်ကောက်ကျစ်သော အပြုံးသေးသေးလေးတစ်ခုကို သူမ လှစ်ခနဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရလေသည်။

“မောင် . . . ဒါဘာလုပ်တာလဲ . . .”

အဲဒီမေးခွန်းကိုမေးဖို့ သူမသိပ်ကို နောက်ကျခဲ့ပါသည်။ ဘာကယ်တော့ သူမသည် လောက၌ အမိုက်မဆုံး မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

ဝီယာကို ဆောင်ထိုးပြီး အဲဒီနေရာကနေ ပုန်းခနဲ ခုန်ထွက်

မိုးနီလွင်

လိုက်သလို မောင်က ကားကို မောင်းချသွားပါသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသော ညအလယ်မှာ ကားစက်အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ အိပ်ဇောကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပုံက ဝေါခနဲ ဆူညံပွက်လောရိုက်သွားသည်။

ဆေးရုံဝင်းထဲက ထွက်ပေါက်ဆီသို့ရောက်အောင် မောင်က ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲကွေ့လိုက်သေးရာ . . . တာယာနဲ့ ကတ္တရာလမ်းတို့ ကျိတ်ချေပွတ်တိုက်သံများ ကျယ်လောင်စူးရှစွာ ပေါ်ထွက်လာ လေသည်။

“မောင် . . . မောင် . . . ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျွန်မ . . . မလိုက်ဘူး၊ မောင်နောက်ကို ကျွန်မ မလိုက်ဘူး”

စူးစူးဝါးဝါး အသံတုန်ခြစ်၍ အော်လိုက်သံသည် မောင်ရဲ့ အဆူညံဆုံး ကားစက်သံများအောက်မှာ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။

သူမ ရင်ခွန်သံတွေရပ်တန့်ကာ မျက်လုံးများ ပိုင်းစက်လာသည်။ ကားစက်တီးယားရင်ကို အရှိန်ပြင်းပြင်းဆွဲကွေ့မောင်းနှင်နေတဲ့ မောင်ရဲ့လက်တွေကို သူမ အတင်းဆောင့်ဆွဲသည်။

မောင်က ပြန်ရုန်းသည်။ သူမ . . . မောင်လက်တွေကို ထုရိုက်သည်။ မောင်ကျောကုန်းကို ထုသည်။

အခုထိ ဘာစကားကိုမှ မောင် ပြန်မပြောတော့ပါ။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့၍ ကားရဲ့လီဇာကိုသာ ဖိနှင်းအရှိန်မြှင့်နေသော မောင်ရဲ့မျက်နှာက တစ္ဆေသရဲတစ်ကောင် ဝင်ပူးသလို ဖြစ်နေသည်။

သူမ သွေးပျက်တုန်လှုပ်စွာ မျက်ရည်တွေ စတင်ဝေဝဲလာသည်။ မောင်ကို အော်ဟစ်နေသော အသံမှာ ငိုရွှိုက်သံတွေ ပါလာ

“မောင် . . . ကျွန်မကို ပြန်ပို့ပေး၊ မောင် . . . အဲဒီလို မလုပ်နဲ့ ကျွန်မ ကြောက်တယ်၊ မောင် . . . အဲဒီလောက် မြန်မြန် မမောင်းနဲ့ မောင် . . . ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ အဲဒါ . . . ဘာလုပ်တာလဲ”

သူမ၏ မေးခွန်းတွေကို မောင် လုံးဝ ဂရုမစိုက်ပါချေ။ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းပေါ်ကနေ ဘုရားလမ်းဘက်ကို ဆွဲကွေ့ချလိုက်ခဲ့တလည်း အသည်းအေးစရာ . . . ။ ကျီခနဲ မြည်သံရှည်များ ထွက်လာကာ ကားတစ်စီးမှမရှိသော မီးပွိုင့်ရဲ့မီးနီကို မောင် . . . အတင်းဖြုတ်ချလာခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ကားက ဦးဝိစာရလမ်းပေါ်မှာ မြားတစ်စင်းလို ပြေးနေသည်။ မောင်မည်းတိတ်ဆိတ်နေသော ညအလယ်မှာ တစ်ရိပ်ရိပ် တုန်ရစ်ခဲ့သော လမ်းဘေးဝဲယာ သစ်ပင်တွေကို ကြည့်ရှင်း သူမ ငိုချိုက်မိသည်။ သူမမျက်ရည်တွေ အလိုလို စီးကျလာပါပြီ။

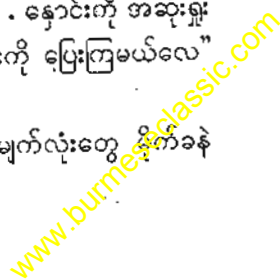
“မောင် . . . အဲဒါ . . . ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျွန်မ . . . မေးနေတယ်လေ၊ မောင်က စကားပြောမယ်ဆိုလို့ ကျွန်မ ဆင်းလာတာ၊ မောင် . . . အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မကို ပြန်ပို့ပေးပါ၊ ကျွန်မ . . . ကြောက်တယ်၊ မောင် . . . ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ”

မောင်ရဲ့မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ သူမကို လှည့်ကြည့်လေသည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါ နှောင်း . . . ။ မောင် . . . နှောင်းကို အဆုံးရှုံးခံနိုင်လို့ပါ၊ မောင်တို့ ပြေးကြမယ်၊ အဝေးဆုံးကို ပြေးကြမယ်လေ”

“ဘာ . . . ”

မျက်ရည်များဖုံးလွှမ်းနေသော သူမမျက်လုံးတွေ မှိုက်ခနဲ ငြာဝေသွား၏။

သူမ . . . အံ့အားသင့်လွန်းစွာ ကြက်သေသေနေခဲ့သည်။

မောင် . . . ငိုနေပါသည်။ မောင်မျက်လုံးထဲက တလက်လက်တောက်ပစွာ စီးကျလာသော မျက်ရည်တွေကိုလည်း သူမ နာကျင်ကြွေမွှော လှမ်းမြင်လိုက်ရလေသည်။

မောင်လေသံတွေ အဖျားခတ်၍ တုန်ရိုကာ ပျော်ထွက်လာခဲ့သည်။

“နှောင်းကို . . . နှောင်းကို . . . အခု . . . မောင်ကားတင်ပြေးလာခဲ့တာနှောင်း၊ မောင် . . . ယုဒါကို အရက်မူးချင်ဟန်ဆောင်ပြီး အယုံသွင်းခဲ့တာပါ။ တကယ်က . . . နှောင်း ဒီကားပေါ်ရောက်လာအောင် မောင်တမင် စီစဉ်လိုက်တာ၊ မငြင်းနဲ့တော့ . . . ဒီတစ်ခါ မောင် လုံးဝနောက်မဆုတ်တော့ဘူး . . . နှောင်း၊ ဘာပြောပြော . . . မောင် ကားကို လုံးဝရပ်ပေးမှာမဟုတ်တော့ဘူး။”

“နင် . . . နင် . . . အရူးပဲ . . . ဝေ၊ အရူးပါ၊ နင် . . . ဘာလို့ ငါ့ကို ဒီလောက် နှိပ်စက်ရတာလဲ၊ အခုအချိန်ကျမှ ဘာလို့ နင် . . . မိုက်ရှူးရဲဆန်ချင်ရတာလဲ . . . ဟဲ့ . . . ဝေရဲ့။”

သူမ၊ မောင်မျက်နှာတွေ၊ ပန်းတွေ . . . မိရာကို ထုရိုက်မောင်းပုတ်ရင်း ငိုကြွေးအော်ဟစ်နေမိသည်။

မောင် . . . တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ပါ။ ငြိမ်သက်စွာ တောင့်ခံနေပါသည်။

“အခုချိန်ကျမှ နှောင်းကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူးဆိုတာ မောင် သိလိုက်ရလို့လေ၊ မောင် . . . နှောင်းကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ်နိုင်ဘူး၊ နှောင်းနဲ့ဝေးရင် မောင်ရှူးလိပ်မယ် . . . သိလား။”

ကားက တရိပ်ထိပ်နဲ့ပြေးရင်း ဦးဝိစာရအပိုင်းကို ကျော်လာ

သည်။ အံ့ရိုက်ကလည်း ခုနကထက် ပိုမြင့်လာသည်။

သူမရဲ့ ရင်တွေ ပေါက်ကွဲမတတ် ငိုရိုက်မိရင်း မောင့်ကိုယ်ပေါ်က အကျီစကို ဆွဲလှုပ်ခါယမ်းမိပြန်သည်။

“ကားကိုရပ်ပေးပါ . . . ဝေရဲ့၊ ကျွန်မ . . . တောင်းပန်ပါတယ်၊ အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မကို . . . ကျွန်မကို . . . ဝေ . . . မသနားဘူးလား။”

“မရပ်ပေးဘူး၊ နှောင်း . . . ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလို ထုရိုက်မနေနဲ့၊ ကျွန်တော် ကားမောင်းလို့ မရတော့ဘူး။”

“အခုရပ်ပေး . . . ဝေ၊ ကားကိုအခုရပ်ပေး။”

“မရပ်ဘူး၊ နှောင်း . . . ကျွန်တော့်ကို သတ်မယ်ဆိုရင် တောင် မရပ်ဘူး။”

“ငါ ခုန်ချမယ်၊ ခုန်ချလိုက်တော့မယ်။”

“တံခါးလော့ခံချထားတယ်။”

“ငါ . . . ကားမှန်ကို ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်မှာ၊ ဝေ . . . ကားကို အခုရပ်စမ်း။”

“နှောင်း . . . အခု ကားမှန်ကို ခွဲမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် တစ်ခုခုကို အရင်ဝင်တိုက်ပြီး နှစ်ယောက်လုံး အသေခံပစ်လိုက်မယ်။”

“ဝေ . . .”

သူမ . . . စူးဝါးစွာ အော်ဟစ်လိုက်မိပါသည်။

မောင်ရဲ့ မျက်လုံးတွေသည် မျက်ရည်ဖျားဖုံးလွှမ်းနေတာထောင် အေးစက်မာကျောနေပြီဆိုတာကို သူမ၊ မြင်လိုက်ရပါသည်။

မောင် . . . သူမကို ခြိမ်းခြောက်တာမဟုတ်ဘဲ တကယ်လုပ်တော့မည်ဆိုတာ သူမ နားလည်လိုက်လေသည်။

မိုးနီပွင့်

သူမ . . . မှားခဲ့ပြီ။ အကြီးကျယ်ဆုံး မှားယွင်းခဲ့ပါပြီ။
ယောက်ျားတွေကို ဘဝတစ်သက်တာ သူမအနိုင်ယူစေ
ခိုင်းနိုင်သည်ဟု ထင်ခဲ့သမျှ အခုတော့ အားလုံးမှားယွင်းကုန်ပြီလေ။
ယောက်ျားဆိုတာ အဲဒီလောက် ကြောက်စရာကောင်းအောင် ပြင်းထန်
ရက်စက်တတ်မှန်း အခုမှ သူမ သိလိုက်ရသည်။

သူမ သိလိုက်ရသည့်အချိန်မှာ အများကြီးနောက်ကျသွားခဲ့
ပါပြီ။

သူမ . . . ကားစက်ကို တဝေါဝေါမြည်အောင် မောင်းနေ
သော မောင့်ရဲ့ ဘေးမှာထိုင်ရင်း မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှင့်အုပ်ကာ
ငိုချလိုက်မိပါသည်။ သူမ ငိုသည်။ ရှိုက်ကြီးတင်ကို ငိုတော့ မောင်က
ငေးကြည့်ရုံ ကြည့်နေခဲ့၏။ ဘာမှ မပြောတော့ပါ။

သူမ ငိုရှိုက်ရင်း မောင့်ဆံပင်ကိုလည်း ဆွဲမိသည်။ အကျီကို
လည်း လှုပ်ခါပစ်သည်။ မောင့်လက်မောင်းကို ကုတ်ခြစ်ထုဖဲ့နေမိ
သည်။

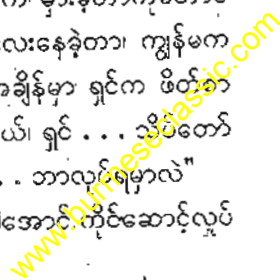
ငိုသံတွေကြားကပဲ ဝမ်းပန်းတနည်း သူမ ပြောပြလိုက်မိ၏။
“နင် . . . အရှုံးပဲ . . . ဝေ၊နင် အရှုံးပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို
မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ဒီနေ့မှ သိရတာလဲ . . . ဟင်၊ နင် . . .
ဘာလို့ အခုမှ ဒါတွေလာပြောနေရတာလဲ၊ ဘာလို့ အခုမှ ငါ့ဆီ ရောက်
လာရသလဲ၊ လွန်ကုန်ပြီဟဲ့ . . . သိရဲ့လား၊ အားလုံးလွန်ကုန်ပါပြီ”

“ဘာမှမလွန်ဘူး၊မောင် ဘယ်သူနဲ့မှ လက်မထပ်ရသေးဘူး”
“အဲဒါ . . . ဘာအရေးလဲ၊ ဝေ . . . နင်ဟာ သိပ်တစ်ကိုယ်
ကောင်းဆန်တယ်၊ နင့်အတွက်ပဲ နင်ကြည့်တယ်၊ နင် . . . အဲဒီလို
. . . ငါ့ကို အစောကြီးကတည်းက လာတောင်းပန်သင့်တယ်၊ နင့်ကို

ငါက စောင့်နေခဲ့တာပါဟဲ့ . . . သိရဲ့လား၊ ရှင်ကို ကျွန်မက စောင့်နေ
ခဲ့တာ”

“ဘာ . . . ဘာပြောတယ် . . . နှောင်း”
“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မက . . . မောင်ကို အဲဒီတိုက်ခန်းလေးရဲ့
အောက်မှာ . . . ရန်ဖြစ်ကုတ်ခြစ်ပြီး ထွက်လာတဲ့နေ့ကတည်းက
စောင့်နေခဲ့ရတာ၊ ဘာလို့ ကျွန်မဆီ မောင် မရောက်လာသလဲ၊ ရှင်
. . . ဘာလို့ လာမတောင်းပန်သလဲ၊ ဟုတ်တယ် . . . ကျွန်မ အဲဒီနေ့
က ဒေါသနဲ့ ပြောမိပြောရာ ပြောခဲ့မိတယ်၊ အနိုင်ယူလိုစိတ်နဲ့ ပြောခဲ့
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်သာ ကျွန်မဆီလာပြီး အခုလို ကိုယ် . . . မင်းနဲ့
ဝေးလို့ မဖြစ်ပါဘူးလို့ ပြောရင် ကျွန်မ အရှုံးပေး အညံ့ခံလိုက်မှာကို
ရှင် မတွေးမိဘူးလား . . . ဟင်၊ ကျွန်မက အဲဒီနေ့ကတည်းက ရှင်ကို
ဆုံးရှုံးလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ သိခဲ့တာ”

“နှောင်း . . . နှောင်းရယ် . . .”
သူ့အသံတွေ ကြေမွနာကျင်စွာ ရေရွတ်လိုက်စဉ်မှာ သူမက
တော့ ငိုကြွေးရှိုက်ငင်ရင်း ဆက်လက်အော်ဟစ်နေမိသည်။
“ရှင် . . . ဘာလို့ ကျွန်မဆီ မလာခဲ့သလဲ၊ အဲဒီကတည်းက
ဘာလို့ လာမတောင်းပန်ရသလဲ . . . ဝေ၊ ရှင် . . . ရှင် . . . သိပ်
ယောက်ျားပီသတယ်၊ ရှင်က မှားခဲ့တဲ့လူ၊ ရှင်က မှားခဲ့တာကိုတောင်
လာပြီး အောက်ကျိုဝန်ခံအရှုံးပေးရမှာ ဝန်လေးနေခဲ့တာ၊ ကျွန်မက
ရှင်ကို ရက်ပေါင်းများစွာ စောင့်ဆိုင်းနေတဲ့အချိန်မှာ ရှင်က ဖိတ်ခံ
လေးတစ်စောင်နဲ့ ကျွန်မရှေ့ ရောက်လာခဲ့တယ်၊ ရှင် . . . သိပ်တော်
တယ် . . . ဝေ၊ သိပ်တော်တယ်၊ ကျွန်မ . . . ဘာလုပ်ရမှာလဲ”
သူမ . . . မောင်ပန်းကို သိမ့်သိမ့်ခါအောင် ကိုင်ဆောင်လှုပ်

ပစ်လိုက်သည်။

“ငါ . . . ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ၊ ပြောပါဦး . . . ဟဲ့၊ နင်က ဖိတ်စာလာပေးတဲ့အချိန်မှာ . . . ငါက နင့်ကို ရှိခိုးဦးချမတတ်၊ ခြေသလုံးဖက် တောင်းပန်ပြီး ဥဩကို လက်မထပ်ပါနဲ့၊ ငါ့ကိုပဲ လက်ထပ်ပါ၊ ငါ့ကို မထားခဲ့ပါနဲ့လို့ ငိုယိုတောင်းပန်ရမှာလား . . . ဟုတ်လား အားလုံးကို နင့်ဟာနင်ဆုံးဖြတ်၊ နင့်အတ္တနဲ့နင် ရှင်သန်၊ နင့်အချစ်နဲ့ နင်ရှူးသွပ်ပြီး . . . အားလုံးပြီးဆုံးသွားတော့မှ ငါ့ကို လိုအပ်နေတယ် ငါ့ကိုသာ တကယ်ချစ်ပါတယ်ဆိုပြီး အခု နင်ရောက်လာတော့ ငါ ဘာပြောရမှာလဲ . . . ဟဲ့”

မောင့်ရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေသည် သူမရဲ့စကားတွေကို အံ့အားသင့်ကြီးစွာ ပွင့်ဟတုန်ရီနေလေသည်။

မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှမ်းလာသော သူမမျက်လုံးတွေက ကားရှေ့ကတ္တရာလမ်းမြင်ကွင်းတွေကိုလည်း မြင်နိုင်ပုံမရပါ။

မောင်က . . . ကားစက်ကို တဖြည်းဖြည်းချင်း အရှိန်လျှော့၍ လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းအနီးမှာ ထိုးရပ်လိုက်လေသည်။ သူမတို့ကား ရပ်တန့်လိုက်သော ဟံသာဝတီအိုင်အလွန်လေးက ပလက်ဖောင်းသည် လူသူရှင်းလင်းခြောက်သွေ့လျက် တိတ်ဆိတ်လွန်းနေသည်။

မလှမ်းမကမ်းက အသံလွှင့်ဌာနအဆောက်အအုံကိုပဲ မီးရောင်တွေလင်းထိန်စွာ လှမ်းမြင်နေရသည်။

သူမ . . . စကားတွေပြောနေရင်း ထိန်းချုပ်မရတော့ဘဲ ငိုကြွေးချနေခဲ့တော့ ကားထဲမှာ သူမရှိက်သံတွေသာ လွင့်ပွဲနေပါသည်။ ကားစက်သံ ဆူဆူညံညံကလည်း ငြိမ်သက်ရပ်တန့်သွားပြီဆိုတော့

သူမ ရှိုက်သံတွေက ပိုသိသာထင်ရှားလာသည်။

မောင်သည် သူမပခုံးနှစ်ဖက်ကို ညင်သာစွာ သူ့ဘက် ဆွဲလှည့်ပါသည်။ မောင့်မျက်ရည်တွေကို မမြင်လိုစွာ သူမ ခေါင်းငုံ့ထားပေမယ့် မောင်က သူမ မေးဖျားကို ဆွဲယူကိုင်မော့စေသည်။

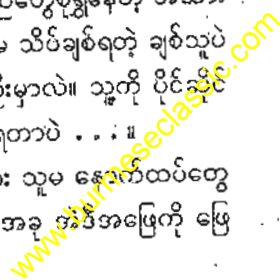
သူမ တစ်ချက်ရှိုက်လိုက်မိစဉ် မောင်သည် နာကျင်စွာပင် မျက်ရည်များကြားထဲက ရယ်မောခဲ့လေသည်။

“နှောင်း . . . အခု မောင် . . . သိသွားပြီလေ၊ နှောင်းရော . . . မောင်ရော တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘယ်လိုမှ မစွန့်လွှတ်နိုင်အောင် ချစ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ၊ အခု . . . မောင်တို့သိသွားပြီ၊ ဒီတော့ . . . ဘယ်သူတွေလာတားတား . . . ဘယ်လိုအခြေအနေတွေကပဲ နှောင့်ယှက်ယှက် . . . မောင်တို့ မခွဲတော့ဘူး၊ မောင့်ကို . . . နှောင်း . . . နှောင်း လက်ထပ်ပါမယ်လို့ ကတိပေးစမ်းပါ၊ အခု ကတိပေးစမ်းပါ . . . နှောင်းရယ် . . . နော်၊ မောင်နောက်ကို အခု လိုက်ခဲ့မယ် မဟုတ်လား . . . ဟင်”

မောင့်ရဲ့ မျှော်လင့်တကြီး တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသော အဲဒီမျက်လုံးနက်မှောင်မှောင်တွေရဲ့အောက်မှာ သူမ ဘာပြန်ပြောရမှာတဲ့လဲ . . . ။

အခု . . . သူမရှေ့က . . . မျက်ရည်တွေစိုရွှဲနေတဲ့ အသားပြွေပြွေ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းကောင်ကလေးဟာ သူမ သိပ်ချစ်ရတဲ့ ချစ်သူပဲ မဟုတ်လား။ ဘာတွေကို သူမ ဂရုစိုက်နေရဦးမှာလဲ။ သူ့ကို ပိုင်ဆိုင်ချင်လွန်းလို့ သူမ ရူးမတတ်တောင် ခံစားခဲ့ရတာပဲ . . . ။

သူ့နောက်ကို လိုက်ဖို့ ဘာဖြစ်လို့များ သူမ နောက်ထပ်တွေ့သတို့ဆိုင်းရဦးမှာလဲ။ ဖြေလိုက်လေ . . . ။ အခု အဲဒီအဖြေကို ဖြေ

မြီးနီလှိုင်

လိုက်တော့။

ဟဲ့ . . . မိရှင်နှောင်း . . . ဒါ . . . နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ်ပဲနှောင်းကြမ္မာက နင့်ကို အခွင့်အရေးပေးနေတာ။ သူ့ကို အခုတစ်ကြိမ်မှာ အဆုံးရှုံးခံလိုက်ရင် . . . ။ ဘုရား . . . ဘုရား . . . ။ သူ့ကို . . . ကျွန်မ ငြင်းဆန်လိုက်ရင် . . . ။

ကျွန်မတို့ တစ်သက်တာ . . . ဝေးကြရမှာတဲ့ . . . ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။

“မောင် . . .”

သူမ . . . ဆိုနှင့်ကြေကွဲစွာ ခပ်တိမ်တိမ် ခေါ်လိုက်သည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ . . . ။

ဝုန်းခနဲ သူမနောက်ဖက်က ကားတံခါးက အရှိန်ပြင်းပြင်းထွင်းထွင်း သွားပါသည်။ သူမရော . . . သူပါ ထိတ်လန့်တကြား ဆတ်ခနဲတောင် ခုန်ထမိလိုက်ကြတော့ . . . ။

“ဟင် . . .”

မောင့်ရဲ့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး စူးရဲခက်ထန်ကာ အာမေဒိုတ်ဆံလွတ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။

သူမကတော့ မျက်ရည်တွေကြားမှပင် တုန်လှုပ်စွာ ခေါ်လိုက်မိပါသည်။

“ကိုမိန့် . . .”

တကယ်ပဲ . . . အဲဒါ ကိုမိန့် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကိုမိန့်ရဲ့ မျက်လုံးများသည် ကားထဲမှ သူမနဲ့မောင့်ကို မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော အကြည့်တွေနဲ့ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်သေးသည်။ ပြီးတော့ ဒေါသတကြီးလေသံနဲ့။

“နှောင်း . . . ကိုယ်နဲ့ လိုက်ခဲ့စမ်း”

ကိုမိန့်ဆီက အဲဒီလောက် မာကျောပြတ်သားပြီး အမိန့်လေးလဲဆန်သော စကားမျိုးကို သူမ တစ်ခါမျှ မကြားဖူးခဲ့၍ အံ့အားသင့်မှင်တက်မိကာ ဆွံ့အ ဝိုင်တွေသွားရသည်။

ကိုမိန့် . . . ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး . . . သူမတို့ဆီ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာရတာလဲ။

ဒီလောက် လူသူရှင်းလင်းပြတ်လတ်ပြီး တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ကတ္တရာလမ်းရဲ့ ဘေး၊ ညလယ်ခေါင်အချိန်မျိုးမှာ . . . သူမတို့ရဲ့ ကားကို . . . ကိုမိန့် ဘယ်လိုတွေ့သွားတာလဲ။

သူမ ကိုမိန့်မျက်နှာကို ငေးရင် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို သေဆုံးနေခဲ့ရာ ကိုမိန့် ပို၍ ဒေါသထွက်သွားပုံရပါသည်။

“လာ . . . လိုက်ခဲ့စမ်း . . . နှောင်း”

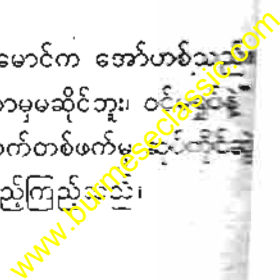
သူမရဲ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းတင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကားထဲမှထွက်လာအောင် ကိုမိန့်က ဆွဲခေါ်သည်။ ကိုမိန့်ရဲ့လက်တွေ သန်မာနေလိုက်တာ။

သူမ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လို ကိုမိန့်ဆွဲခေါ်သည့်အတိုင်း ကားဧကန်ကို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ရောက်ရှိသွားသည်။ ကားထဲမှ မောင်သည် ချက်ချင်းနီမြန်းလာတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ကားတံခါးကိုပါ ဖွင့်ဆင်း၍ သူမတို့နှောက်ကို လိုက်လာသည်။

ကြေကွဲစူးရှနေတဲ့အသံနဲ့လည်း မောင်က အော်ဟစ်သွားသည်။

“ဟေ့ လူကြီး . . . ခင်ဗျားနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ဝင်း . . .”

ကတ္တရာလမ်းပေါ်မှာ သူမကို လက်တစ်ဖက်မှ ဆွဲခေါ်ခေါ်ရင်း ကိုမိန့်က ဆတ်ခနဲ မောင့်ကိုလှည့်ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ . . . မဆိုင်ရမှာလဲ၊ နှောင်းဟာ . . . ငါ့ချစ်သူ ငါ့ဘဝမှာ အချစ်ရဆုံးချစ်သူကွ၊ မင်း သိလား . . .”

“ခင်ဗျားကြီး . . . သူ့ကို လွှတ်ပေးလိုက်စမ်းပါ”

ကိုမွန်သည် မောင့်စကားကြောင့် စူးရှတောက်ပနေသော အကြည့်တွေနဲ့ မောင့်ကို ဒေါသတကြီးစိုက်ကြည့်သည်။ ကိုမွန် ဒီတစ်ခါလောက် ဒေါသထွက်ကြမ်းတမ်းနေတာကို သူမတစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးပါ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နာကြည်းခက်ထန်စွာ စိုက်ကြည့်နေကြသော အဲဒီယောက်ျားနှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ မျက်လုံးတွေမှာ ဘယ်သူက မှန်းတီးမှုတွေနဲ့ ပိုတောက်လောင်နေသလဲ . . . ။ ကျွန်မ မသိပါ။

ကိုမွန်သည် မောင့်ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍ အသံကုန်ဟစ်အော်လိုက်သည်။

“မင်း . . . ငါတို့နောက်ကို လိုက်မလာနဲ့ . . . ဟေ့ကောင်မင်းကို ငါ . . . ဘယ်အချိန်တည်းက သတ်ချင်နေတယ်ဆိုတာ မင်း သိတယ်”

သူမတို့နှောက်ကို လိုက်လာဖို့ပြင်နေသော မောင့်မြေလှမ်းတွေ တဲ့ခနဲ ရပ်တန့်သွားပါသည်။ ကိုမွန်ရဲ့ လေသံမာကျောကျောထဲက ပြတ်သားရက်စက်တော့မည့် အရိပ်အယောင်ကို သူ လှမ်းတွေ့လိုက်ပုံရသည်။

ဘယ်တုန်းကမှ ဒီလောက် မရိုင်းစိုင်းဖူးသော ကိုမွန်စကားလုံးတွေ ပဲ့တင်ထပ်ကျယ်လောင်နေပြီဆိုမှတော့ သူ သဘောပေါက်သင့်ပါပြီ။

ကိုမွန်ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ သူမ . . . ဖရိုဖရဲ ဒရွတ်တိုက်ပါ

လာရင်း အဲဒီကတ္တရာလမ်းနက်နက်ပေါ်မှာ ခြေသံတဖတ်ဖတ်တွေ ဆူညံသွားရ၏။ ကိုမွန်က သူမ၏လက်ကို လုံးဝလွှတ်မပေးဘဲ မောင်ရဲ့ ကားနဲ့ ဝေးရာ . . . ဟိုးနောက်ဘက်နားကျကျမှာ ချပ်ထားသည့် ကိုမွန် ကားဖြစ်ဟန်တူသော ငင်အဖြူရောင်လေးတစ်စီးနားအထိ သူမကို ဆွဲခေါ်သွားသည်။

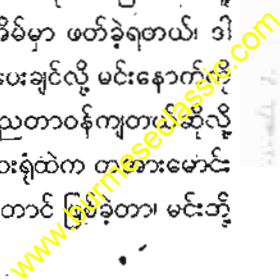
သူမရင်ထဲက တုန်လှုပ်မောပန်းလာစိတ်နဲ့အတူ ကိုမွန်ကို မဝံ့မရဲ ထုတ်မေးလိုက်မိသေးသည်။

“ကိုမွန် . . . ကိုမွန် . . . ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျွန်မတို့ကို . . . တွေ့ . . . တွေ့ . . .”

သူမ၏မေးခွန်းက ကိုမွန်ရဲ့ စူးရဲရဲအကြည့်ဒဏ်အောက်မှာ သစ်ငေါ့ရပ်တန့်သွားရသည်။ ကိုမွန်ရဲ့ အကြည့်တွေက . . . သူမ၊ နားလည်ဖို့ လွယ်ကူလောက်အောင် ကြေမ့နာကျင်နေပြန်သည်။

ကိုမွန် . . . မျက်ရည်တွေ ဝေ့ဝေ့လို့ပါလား။ သူမရင်ထဲမှာ စူးခနဲ အောင့်တက်သွားသည်။

“ကိုယ် . . . မင်းတို့ကားနောက်ကို အဲဒီဆေးရုံကြီးထွက်ပေါက်မှာတည်းက နောက်ယောင်ခံလိုက်လာတာ . . . နှောင်း၊ ကိုယ် . . . သိတယ်၊ မနက်ဖြန်မှာ . . . အဲဒီကောင်ဟာ ဥဩဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ လက်တင်ဟော့ဖယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိပြီးသား၊ သူ မိတ်စာတစ်စောင်ကို မိတ်ဆွေဟစ်ယောက်အိမ်မှာ ဖတ်ခဲ့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ညမှာ မင်းအနားမှာ ကိုယ်ရှိနေဖူးချင်လို့ မင်းနောက်ကို လိုက်လာတာ၊ မင်းရဲ့အိမ်က ဆေးရုံကြီးမှာ ညတာဝန်ကျတယ်ဆိုလို့ ဆေးရုံကိုပါ ကိုယ်လိုက်လာတယ်၊ အဲဒီမှာ ဆေးရုံထဲက တအားမောင်းလာတဲ့ မင်းတို့ကားနဲ့ ကိုယ်ကားတိုက်မိမလိုတောင် ဖြစ်ခဲ့တာ၊ မင်းဘို့

က မွန်နေတဲ့အချိန်ဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုကားပေါ်မှာ ဘယ်တွေ့မလဲ ကိုယ်ကသာ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို လှမ်းမြင်လိုက်တာ၊ ဒီလောက် ဒလမန်ကြမ်း ခပ်ရိုင်းရိုင်းမောင်းသွားတဲ့ ဒီကောင့်ကားကို ကိုယ်တွေ့ လိုက်ကတည်းက စိတ်အရမ်းပူသွားပြီ၊ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ပြီဆိုတာ ကိုယ် သိလိုက်တယ်၊ မင်းကို . . . အရမ်းစိုးရိမ်သွားတယ် နှောင်း ဒါကြောင့် ကိုယ့်လိုက်လာတာ၊ အခု . . . ဒီနေရာမှာ ကားရပ်ထားတာ တွေ့တော့ မင်းတို့နှစ်ယောက် အပြိုင်အဆိုင် ငိုကြွေးရင်း အလွမ်းသယ် နေတာ တွေ့ရတော့တာပဲ၊ မင်းကို ဒီကောင်က ဘယ်လိုနည်းတွေသုံး ပြီး ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းနေပြီလဲ . . . ဟင်”

ကိုမွန်က သူမ၊ ဓန္ဒာကိုယ်လေးကို ပခုံးမှကိုင်ကာ ဆွဲဆောင် လှုပ်ခါရင်း ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း အော်ဟစ်မေးနေသည်။

“နှောင်း . . . မင်း . . . ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်မိုက်မဲရတာ လဲ . . . ဟင်၊ နှောင်းလေးရယ် . . . မင်း . . . သူ့နောက်ကို အခုအချိန် မှာ မလိုက်သင့်ဘူး၊ လုံးဝ လိုက်မလာသင့်ဘူးဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား အဲဒီကောင်က မနက်ဖြန် လက်ထပ်တော့မှာကွ . . . သိရဲ့လား”

သူမ၊ ကိုမွန်ရဲ့လက်ချောင်းများအောက်မှာ တစ်ကိုယ်လုံးနာ ကျင့်စွာ လှုပ်ခါနေသလို အသည်းနှလုံးများကလည်း ပူလောင်စွာ ပေါက်ကွဲကုန်ပါပြီ။ သူမ၏မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်စတွေ ပိုးပိုးပေါက် ပေါက်စီးကျလာရင်း ကိုမွန်ကို ဆွဲနှင့်ကြော့ကွဲစွာ အော်ခေါ်လိုက်မိ သည်။

“ကိုကို . . .”

အဲဒီနာမ်စားလေးကို ထိုအချိန်မှစ၍ ကိုမွန်အား သူမ အမြတ်တနိုး စတင်ခေါ်ဝေါ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

“ကိုကို . . .”

ရွှက်သံတွေကြားက သူမ၊ ထပ်ခေါ်တော့ ကိုမွန်ကလည်း မျက်ရည်တွေပိုင်းနေသော မျက်ဝန်းအစုံနဲ့ သူမကို ကြင်နာစွာ ငုံ့ကြည့် ခဲ့ပါသည်။

သူမ . . . ဘယ်လိုမှ ဟန်ဆောင် ထိန်းချုပ်မထားနိုင်တော့ပါ။

အသံကျယ်လောင်စွာ ချုံးပွဲချင်ကြွေးလိုက်မိရင်း ကိုမွန်ရဲ့ လုံခြုံရေးထွေးသော ရင်ခွင်ကျယ်ဆီ ပြေးဝင်ပါးအပ်၍ တင်းတင်းကျပ် ကျပ် ဖက်ထားလိုက်မိ၏။

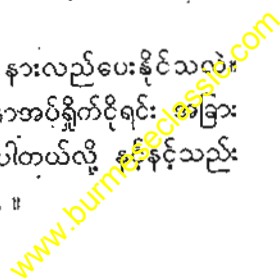
ပြီးတော့ ရွှက်သံတစ်ဝက်နှင့် စကားတွေကို ဗလုံးဗထွေး ပြောချလိုက်မိသည်။

“ကိုကို . . . ကိုကိုရယ် . . . ကျွန်မလေ . . . သူ့ကို မခွဲနိုင် ဘူး၊ သူ့ကို လုံးဝမခွဲနိုင်ပါဘူး၊ သူ့နဲ့ဝေးရရင် . . . ကျွန်မ ဣရလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ကျွန်မ . . . ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ . . . ကိုကို၊ ကျွန်မ ဘာ လုပ်ရမှာလဲ”

သူမ၏မျက်ရည်စက်များစွာက ကိုကိုရင်ဘတ်အင်္ကျီပေါ် စီးဆင်းနှစ်ဝင်ကာ စိုရွှံ့သွားပါသည်။ ကိုကိုက သိမ့်သိမ့်ခါအောင် ငိုရွှက် နေသည့် သူမကို လွတ်ထွက်သွားမှာ စိုသည်အလား တင်းတင်းကျပ် ကျပ် ပြန်ဖက်ပွေ့ထားရင်း “ကလေးရယ် . . .” ဟု နာနာကျင့်ကျင့် ညည်းလေသည်။

ကဲ . . . သူမကို ဘယ်သူများ နားလည်ပေးနိုင်သလဲ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်ရွှက်ငိုရင်း အခြား ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်မြတ်နိုးနေမိပါတယ်လို့ နှိုးနှင့်သည်း သည်း ထုတ်ပြောပြရတဲ့အဖြစ်မျိုးဟာ . . . ။

ဘယ်လောက်များ အံ့ဩဆန်းကျယ်ဖို့ ကောင်းလိုက်သလဲ။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် သူမရဲ့ နှလုံးသားကို သူမကိုယ်တိုင် နားမလည်ခဲ့တာပါ။

ကျွန်မ . . . ရူးသွားပြီ ထင်ပါရဲ့။

ကိုမွန်သည် မျက်ရည်တွေစို့၍နေသော သူမပါးပြင်ကို ပွတ်သပ်၍ မျက်ရည်တွေ ခြောက်သွားအောင် ယုယစွာသုတ်ပေးသည်။ သူမ၏ ဦးရေထိပ်ဖျားက ဆံမျှင်နွယ်တွေကို တယုတယခပ်ဖွဖွ နမ်းရှိုက်သည်။ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လိုက်ခါနေသော သူမလက်ချောင်းလေးများအား သူ့လက်ဖဝါးပြင်ကျယ်ကြီးနဲ့ အုပ်ကိုင်ဆုပ်ဖိလိုက်ရင်း . . . တည်ငြိမ်စွာ ထိုစကားကို . . . စပြောသည်။

“နှောင်း . . . ကိုယ်ပြောတာ သေသေချာချာ နားထောင်စမ်း၊ အခု . . . နှောင်းလေးလုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို . . . ကိုယ်ပြောပြမယ်၊ နှောင်းလေး သူ့ကို သွားနှုတ်ဆက်ရမယ်၊ ထာဝရအတွက် . . . သွားနှုတ်ဆက်ရမယ်”

“ကိုကို . . .”

“ကိုယ်ပြောတာ ဆုံးအောင် နားထောင်ပါ . . . ကလေးမင်းနဲ့ သူ ဒီဘဝမှာ ပေါင်းစည်းဖို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ မင်း . . . အခု သူ့ခေါ်ရာနေောက် လိုက်သွားမယ်ဆိုရင် မင်း . . . ဘာဖြစ်သွားမလဲ . . . မင်းတွေးမိရဲ့လား ကလေးရယ်၊ မင်းဟာ . . . သူတို့မိသားစု၊ မိဘအသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ အရှက်ကိုခွဲတဲ့သူ၊ သူတို့အမုန်းတီးဆုံးရန်သူ ဖြစ်သွားမှာပဲ . . . နှောင်း၊ သူတို့ရဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ မင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့သူအဖြစ် မင်း . . . တစ်သက်လုံး အမည်းစက်ထင်ပြီး ဗီလိန်တင်ယောက် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ကိုယ် . . . မင်းကို . . . ဘယ်

တော့မှ အဲဒီလိုအဖြစ်မခံဘူး၊ မင်းကို ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ် . . . သိလား၊ မင်းကို ချစ်ခဲ့မိလို့ မင်းလုပ်သမျှ အရာရာကို အလိုလိုက်၊ ခွင့်လွှတ်ပေး၊ မင်းလုပ်သမျှကို ဝင်ခံစားနားလည်ပေးခဲ့တာ၊ အခု . . . အဲဒီလို ဘေးက ထိုင်ကြည့်ပေးရမယ့် အချိန်တွေ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြီ၊ အချစ်ဆိုတာ . . . ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို မိုက်မဲတဲ့ အမှောင်ထုထဲ ခုန်ဆင်းမသွားနိုင်ဖို့ ကိုလည်း တားမြစ်တတ်ရမယ်လို့ . . . ကိုယ် အခုသိသွားပြီ ကလေး။ မင်းကို ကိုယ် သူ့ဆီ ဘယ်တော့မှပြန်မထည့်နိုင်တော့ဘူး၊ အဲဒါ မြဲမြဲ မုတ်ထားတော့”

သူမ ငိုချလိုက်ပါသည်။ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ ရှိုက်သံတွေ တိုးတိမ်နစ်စင်ရင်း သူမ ငိုရှိုက်ခဲ့မိသည်။

“ကိုကို . . . သူ့ကို . . . ချစ်တယ်၊ နှောင်း . . . သူ့ကို သိပ်ချစ်တယ်”

“ဒီမှာ နှောင်း . . . နှောင်း . . . သူ့ကို ချစ်ပါ၊ ကျေနပ်တဲ့ အထိ ချစ်စမ်းပါ၊ ကိုယ် မတားပါဘူး၊ ငါပေမဲ့ . . . နှောင်းတို့ရဲ့အချစ်ဟာ နှောင်းတို့ရဲ့ဘဝနှစ်ခုလုံးကို ဖျက်ဆီးခြေမူနေတယ်ဆိုတာ နှောင်းလေး အခု နားလည်ရမယ်၊ နှောင်း . . . အခု သူနဲ့ လက်ထပ်မယ် ဆိုရင် ပျော်မယ်လို့ထင်သလား . . . ဟုတ်လား၊ နှောင်းတို့နှစ်ယောက် မိဘအသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ စွန့်ပစ်ခြင်း ခံရမယ်၊ လူတကာရဲ့ မေးငေါ့ ရှုတ်ချခြင်း ခံရမယ်၊ နှောင်းတို့ရဲ့ မိဘမျိုးရိုးမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ကြီးထွားလာတဲ့ အမုန်းတွေဟာ ဆက်ပြီး ရင့်သန်ပြီး သွားလာဦးမယ်ဆိုတာ နှောင်း တွေးမိရဲ့လား . . . ၊ အနည်းဆုံး အဲဒါတွေကို နှောင်းတို့ ဂရုမစိုက်ဘူး ဆိုရင်တောင် နှောင်းရဲ့ချစ်လှစွာ သာ သူငယ်ချင်းတွေက နှောင်းတို့ကို ရွံရှာစွာနဲ့ ပစ်ဖယ်လာလိမ့်မယ်

နှောင်းလေးတို့ ကိုယ်၌တောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မုန်းတီးရွံ့ရှာတဲ့စွဲ
တွေ တစ်နေ့ ဖြစ်လာကြလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိုက်မဲလိုက်မိတာ
... လို့ တစ်နေ့မှာ နောင်တရ အပြစ်တင်ရင်း မုန်းတီးနေလိမ့်မယ်။

ကိုကိုက သူမ့မျက်နှာကို ပါးနှစ်ဖက်မှ အုပ်ကိုင်၍ ဆွဲယူ
မော့စေသည်။ မျက်ရည်စ၊တွေကို ပြည့်နှက်နေသော မျက်ဝန်းနှစ်ခု
အကြည့်ချင်း ဆုံမိကြသည်။

ကိုကိုလေသံတွေ အတိုင်းအဆမရှိ တုန်ယင်နေပါပြီ။

“ဒီမှာ . . . ကလေး၊ ကိုယ့်မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်
စမ်းပါ။ ကိုယ့်မျက်လုံးထဲက အချစ်တွေကို မင်းမြင်ရတယ် မဟုတ်လား
. . . ကလေးရယ် . . . ဟင်၊ အဲဒီအချစ်တွေဟာ ပိုင်ဆိုင်ခြင်းကင်းတဲ့
အတ္ထမဲ့အချစ်တွေလေ။ လူတစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်လိုစိတ်ကင်းစွာ
သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ကိုယ်ချစ်ပြခဲ့ဖူးပါတယ် ကလေးရယ်။ မင်း . . . သူ့ကို
. . . အဲဒီအချစ်နဲ့ ချစ်လိုက်စမ်းပါနော်။ ကိုယ်ပြောတာ နားထောင်
စမ်းပါ။ ချစ်သူကို မပိုင်ဆိုင်ရပေမယ့် ကိုယ်တို့ ချစ်လို့ရပါသေးတယ်
ကွာ”

သူမ နှလုံးသားတွေ ကိုကိုရဲ့ အဲဒီစကားတစ်ခွန်းအောက်မှာ
အဆုံးအစမဲ့ လေဟာနယ်ထဲသို့ လွင့်မော့စီးဝင်သွားလေသည်။ သူမ
တစ်ကိုယ်လုံး လှိုက်ခနဲ အေးစက်၍ တုန်ရီသွားသည်။

သူမ၊ ခေါင်းကိုင်၍ တစ်ချက်ရှိုက်နေစဉ် . . .

ဆွေးမြည့်နာကျင်နေသော ကိုကိုရဲ့ လေသံတိုးတိုးလေးသည်
အက်ကွဲခြောက်ကပ်စွာ ပေါ်ထွက်လာပါသည်။

“တကယ်တော့ . . . နှောင်း၊ ကိုယ်တို့ဟာ . . . ကိုယ့်ရဲ့ ချစ်
သူတွေကို ကိုယ့်အတ္ထထက်တောင် ပိုပြီး ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ကြတာပါ။ အဲဒါ

. . . မှားတယ်။ သိလား . . . ၊ လူဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ်ထက် တခြားတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ပိုမချစ်ရဘူး။ ကိုယ့်
ဘဝကိုယ် အနစ်မွန်းခံ၊ အပျက်စီးခံပြီး မိုက်မဲစွာ မချစ်ပြရဘူး။ ကိုယ်တို့
အားလုံးဟာ ကိုယ့်အသည်းနှလုံးကိုယ်တောင် မုန်းတီးရွံ့ရှာစက်ဆုပ်
လာတဲ့အထိ ကိုယ့်ရဲ့ ချစ်သူတွေကို ချစ်နေမိကြတယ်။ ကိုယ့်နှလုံး
သားကိုယ် ဖျက်ဆီးခြေမပြုပြီး သူတို့ကို ချစ်ခဲ့ကြတယ်လေ”

သူမ . . . တုန်လှုပ်ရိဝေစွာ ကိုကိုကို မေးလိုက်မိလေသည်။

“ကျွန်မ . . . ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ . . . ကိုကို၊ နှောင်း
ဘာလုပ်ရမလဲ”

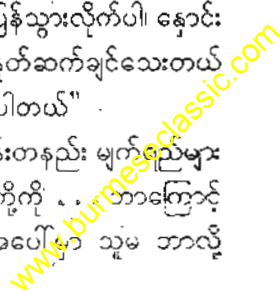
ကိုကိုအပြုံးက အားလုံးပြီးဆုံးသွားသည့်အပြုံး။

“ကိုယ်တို့အားလုံး အခုအချိန်ကစပြီး . . . တစ်စုံတစ်ယောက်
ကို ချစ်မြတ်နိုးဖို့အတွက် ကိုယ့်ရဲ့ ဘဝကို . . . ကိုယ်ပြန်ပြီး စတင်
ချစ်မြတ်နိုးတတ်အောင် လုပ်ရမယ်လေ . . . နှောင်း”

သူမ၊ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။ ကိုကိုကျေနပ်အောင်
ဟော့တပါ။ သူမရင်ထဲမှာ ပြတ်သားခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ
ရောက်ရှိလာတာမို့ပင်။ ကိုကိုမျက်နှာကို တစ်ချက်မော့ကြည့်စဉ် . . .
တို့ကို သူမပခုံးကို ဖွဖွကိုင်ကာ တွန်းလွှတ်သည်။

“သွားလေ . . . နှောင်း၊ သူ့ကားဆီ ပြန်သွားလိုက်ပါ။ နှောင်း
. . . သူ့ကို နောက်ဆုံးစကားတစ်ခွန်းနဲ့တော့ နှုတ်ဆက်ချင်သေးတယ်
ဆိုတာ . . . ကိုယ် သိပါတယ်။ ကိုယ် ခွင့်ပြုပါတယ်”

ရုတ်တရက် သူမ၊ တကယ့်ကို ဝမ်းပန်းတနည်း မျက်ရည်များ
ပတင်အိုင်ထွန်းလာပါသည်။ ကိုကို . . . ကိုကိုကို . . . ဘာကြောင့်
ကျွန်မ . . . ထားခဲ့ရပါသလဲ . . . ။ ကိုကိုအပေါ်မှာ သူမ ဘာလို့

ရက်စက်စွာ ပြုမူခဲ့တာပါလဲ။

သူမ . . . ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိတော့ပါ။

သူမ . . . စိတ်ထဲက ဝေပေးပါးစွာ ကြည်နူးပျက်ရယ်လိုစိတ်နဲ့ ကိုကိုကို ခပ်တိုးတိုးမေးလိုက်မိသည်။

“တကယ်လို့ . . . နှောင်း . . . သူ့ကားပေါ်ရောက်သွားတဲ့ အခါ ရဝေက နှောင်းကိုခေါ်ပြီး မောင်းပြေးသွားရင် . . . ဘယ်လိုလုပ် ကြမလဲ . . . ကိုကို”

ကိုကိုနုတ်ခမ်းပါးလေးတွေ တင်းတင်းစေ့သွားပါသည်။

“အဲဒီအခါကျရင် မင်းတို့ကားနှောက်က မိအောင်လိုက်ပြီး ကိုယ့်ကားနဲ့ မင်းတို့ကားကို ခေါင်းချင်းဆိုင်တိုက်ပစ်လိုက်မယ် . . . မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံး သေအောင် ကိုယ့်ကားနဲ့ တိုက်သတ်ပစ်မယ်လို့ ကတိပေးတယ်”

သူမ ကြေကွဲစွာ ရယ်မောပစ်လိုက်သည်။

“အဲဒီကားကို ကျွန်မ . . . ယုံပါတယ် ကိုကို . . .”

အဲဒီနောက် သူမတစ်ယောက်တည်း ချာခနဲလှည့်ကာ ကိုကို ကို ကျောခိုင်းလိုက်ပါသည်။ ညအမှောင် လမ်းမာတိမီးတိုင်တွေနဲ့ အလင်းရောင်အောက်မှာ ဖရိုဖရဲနဲ့ မသွေးပျက်နေပုံရသော မိန်းမတစ် ယောက် . . . ခြေသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ကတ္တရာလမ်းနက်နက်ပေါ် ဖြတ် လျှောက်လာသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ကားတစ်စီးအနားကနေ အခြား ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ကားတစ်စီးပေါ် အဲဒီမိန်းမ ပြတ်သားစွာ ဖြတ်လျှောက်ဝင်ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် . . . ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးပဲ မဟုတ်လား။

မောင့်ရဲ့ကားထဲမှာ သူမ ဝင်ထိုင်ချလိုက်တော့ ချောက်ချား ဒွယ်ရာကောင်းလောက်အောင် ညသည် တိတ်ဆိတ်မှောင်မိုက်နေပါ သ်။

မောင်က ပထမတော့ . . . သူမ၏မျက်ရည်စ၊တွေမရှိဘဲ ရှင်းလင်းခြောက်သွေ့နေပြီဖြစ်သော မျက်နှာတစ်ခုကို ဝေးမောကြည့် နေလေသည်။ ကားထဲမှာ သူမတို့နှစ်ယောက်၏ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်း တွေ့မှတစ်ပါး . . . အခြား ဘာသံမှမရှိ။

အားလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်။

သူမက တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်သည်။

“မောင့်ကို . . . ကျွန်မ . . . လာနှုတ်ဆက်တာပါ”

မောင်က ခပ်မျှင်းမျှင်းရယ်သံနဲ့ သူမကို စတင်လှောင်ရယ် သည်။

“မင်းကို . . . သူက ဆွဲဆောင်သိမ်းပိုက်ပြန်ပြီပေါ့၊ ဟုတ် လား . . .”

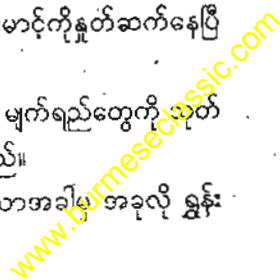
သူမ . . . ကြေကွဲစွာ မောင့်ကို ခေါင်းခါပြုလိုက်သည်။

“အဲဒါကို ဆွဲဆောင်တယ်လို့ စွပ်စွဲရင်လည်း ကျွန်မ မငြင်း ချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ . . . သိမ်းပိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ကောင်းကတော့ လုံးဝ မှားယွင်းပါတယ်မောင်”

“ဒါပေမဲ့ . . . မင်းကတော့ အခု မောင့်ကိုနှုတ်ဆက်နေပြီ မဟုတ်လား”

သူမ တိတ်ဆိတ်စွာ ခေါင်းကိုငုံ့လျက် မျက်ရည်တွေကို သုတ် ပစ်လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ တစ်ချက်ရွက်သည်။

ထို့နောက် . . . သူမသည် ဘယ်သောအခါမှ အခုလို ရွန်း

ရွှန်းစားစား ကြည့်ခွင့်မရတော့မည် မောင့်မျက်နှာအား ငေးကြည့်လိုက်ပါသည်။

ဒါ . . . နောက်ဆုံးပါပဲ . . . မောင်ရယ် . . . ။ မောင့်ရဲ့ ဘေးနားက မောင့်ကိုယ်ငွေ့ကို ခံစားရင်း ထိုင်နားခိုခွင့်ရခဲ့တဲ့ ခဏတာလေး . . . ။

ကျွန်မ နှုတ်ဆက်ရတော့မယ် . . . ။

“ကျွန်မ . . . သွားတော့မယ် . . . ”

သူမ၏လေသံသည် အများခတ်၍ တုန်ရီတိုးတိမ်သွားပါသည်။ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်လျက် သူမ . . . မောင့်မျက်နှာတို့ ငေးကြည့်နေရာမှ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

ပြီးတော့ မောင့်ကားပေါ်က ဆင်းဖို့ ခြေထောက်များအရွေ့။

မောင့်ဆီက နာနာကျင်ကျင် မေးခွန်းတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာခဲ့၏။

“မင်း . . . တကယ်တော့ . . . ကိုယ့်ကို မချစ်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား . . . ဟင်”

သူမပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တစ်ပေါက် လိမ့်ကျဆင်းကျ သွားသည်။

သူမရဲ့မျက်လုံးတွေ ဘာကိုမှ မမြင်ရတော့ပါ။ မောင့်ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်အကြည့်မှာ မောင့်ခနဲတုံ့တဲ့ အပြုံးမျက်နှာကို မျက်ရည်များကြားမှာ ဝေဝါးတွန့်ခေါက်စွာ မြင်ရသည်။

သူမ၊ ဖြေလိုက်သည်။

“အဲဒီလို ယုံလိုက်မယ်ဆိုရင် မောင် စိတ်ချမ်းသာမယ် . . . မဟုတ်လားဟင်၊ အဲဒါဆို ယုံလိုက်ပါ။ ကျွန်မ . . . ကျွန်မ . . . မောင်

တို့ မချစ်ခဲ့ဘူးလို့ပဲ ယုံလိုက်ပါတော့မောင်”

မောင် ရယ်မောလေသည်။ မောင့်ရယ်သံတွေက ခပီတိုးတိုး ပေါ်ထွက်လာရာကနေ ပိုပိုကျယ်လောင်စူးရှလာသည်။

မောင်လည်း မျက်ရည်တွေကြားမှာ ရယ်မောနေခြင်းပါ။

“နှောင်းရယ် . . . ”

မောင့်လေသံသည် သူမကို စိတ်ဆိုး ခေါ်သထွက်နေခြင်းများ မပါ။ နာကြည်း မုန်းတီးလိုက်ခြင်းများ မပါ။ ပကတိ တည်ငြိမ်ခွင်းလင်းလို့ရယ်ပါ။

မောင့်ရဲ့အပြုံးသည် သူမရဲ့အဖြေစကားအပေါ် လုံးဝ ခွင့်လွှတ်နားလည်လိုက်ပါပြီဆိုတဲ့ အပြုံးမျိုး။

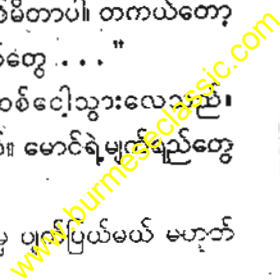
“နှောင်းရယ် . . . မညာပါနဲ့တော့၊ နှောင်းနဲ့မောင်ဟာ တစ်

ယောက်စိတ်ကို တစ်ယောက်က အလိုလိုသိနေခဲ့ကြတဲ့ ချစ်သူတွေ ခလ၊ နှောင်းကို မောင် . . . ဘယ်လောက်ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ နှောင်း သိနေသလို၊ နှောင်း . . . မောင့်ကို ဘယ်လောက်ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း မောင်သိနေပါတယ်၊ နှောင်း ဘယ်လောက်ပဲ . . . ညာညာ . . . နှောင်းမျက်လုံးကို မောင် . . . အမြဲတမ်း ဖတ်ရှုတတ်ပါတယ်၊ နှုတ်က မောင်ပြောလိုက်တာ နှောင်းကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ တမင် . . . စိတ်ထိခိုက်အောင် သက်သက်မေးလိုက်မိတာပါ။ တကယ်တော့ မောင် သိပြီးသားပဲ . . . ၊ မောင်တို့ရဲ့အချစ်တွေ . . . ”

သူ့အသံတွေ တုန်ရီတိုးဖွကာ ထစ်ငေါ့သွားလေသည်။

ဘုရား . . . ဘုရား . . . ။ မငိုပါနဲ့ မောင်ရယ်။ မောင်ရဲ့မျက်ရည်တွေ ကြောင့် ကျွန်မ ဒုက္ခရောက်ရပါလိမ့်မယ်။

“မောင်တို့ အချစ်တွေ ဘယ်တော့မှ ပျက်ပြယ်မယ် မဟုတ်

မိုးနီလှိုင်

ဘူးဆိုတာ မောင်တို့ . . . မောင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး သိပြီးထားပြီပဲ နော် . . . နှောင်း"

သူမ၊ ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ ခြေလှမ်းတွေ ယိုင်နဲ့စွာ ကတ္တရာ လမ်းပေါ် မတ်တပ်ရပ်လိုက်မိသည်။ မောင့်မျက်ရည်တွေကို မကြည့်စွာ . . . သူမ ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

မောင်က ကားစက်ကို နှိုးနေသည်။ မောင် . . . သွားတော့မည်။ မောင် . . . သူမရှေ့က ထွက်ခွာသွားတော့မည်။

သူမ ရင်တွေ ဝုန်းခနဲ လှုပ်ခါသွားပါသည်။

"မောင် . . ."

သူမ၊ ဆို့နှင့်ကြေကွဲစွာ အော်ဟစ်ရင်း ထွက်ခွာလုဆဲ ကားတံခါးကို ဖမ်းတားဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။

"မောင် . . . ခဏနေပါဦး"

မောင်က အံ့သြမှင်တက်စွာ သူမကို မျက်ရည်ဝိုင်းသည့် မျက်ဝန်းအစုံနဲ့ ပြန်ငေးကြည့်နေ၏။ သူမ ပြောလိုက်ရသည်။

"ကျွန်မ ပြောတာကို မောင် သေသေချာချာ နားကောင်သွားပါဦး မောင်ရယ်၊ မောင်နဲ့ကျွန်မ အဲဒီလို စိတ်ချင်းဆက်သွယ်နေဖို့ ယုဒါက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ အရင်ဘဝကတည်းက ချစ်သူဖြစ်ခဲ့မယ် . . . လို့ ပြောခဲ့ဖူးတာ မောင် . . . မောင်မှတ်မိလား . . . ဟင်"

သူ တုန်လှုပ်စွာ ခေါင်းညိတ်နေသည်။

"တကယ်ပဲ . . . ကျွန်မနဲ့မောင် . . . စိတ်ချင်းဆက်သွယ်ကြတာပဲနော်၊ အခုဘဝမှာလည်း သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြလေ၊ ဒီတော့ . . . မောင်နဲ့ကျွန်မဟာ . . . နောက်ဘဝမှာ . . . နောက်ဘဝမှာလည်း . . ."

မောင်ရဲ့ ကားဘေးနားမှာ သူမ၊ ယိုင်နဲ့ရီဝေစွာ ရပ်ရင်း အိမ်ငိုချလိုက်မိလေသည်။ မောင်က . . . အံ့အားသင့်စွာ နှုတ်ခမ်းတွေပွင့်ဟလျက်။

"နှောင်း . . . " . . . ဟု ထိခိုက်ကြေကွဲစွာ အော်ဟစ်သည်။

"ကျွန်မစကားကို ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး မောင်ရယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး . . . မောင် နားထောင်ပါ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် နောက်ဘဝမှာလည်း ချစ်သူတွေဖြစ်ကြဖို့ ဆုတောင်းမယ်၊ နောက်ဘဝကျရင် ကျွန်မတို့ ထပ်ဆုံစည်းကြဲမယ်လေ၊ အဲဒီဘဝ . . . အဲဒီဘဝမှာ အခုလိုမျိုး ရန်ငြိုးဖွဲ့ မုန်းတီးနေကြမယ့် မိဘဆွေမျိုးတွေ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ . . . ပြီးတော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်စွက်ဖက်နိုင်မယ့် အရင်ဦးနှင့်သူတွေလည်း ရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် . . ."

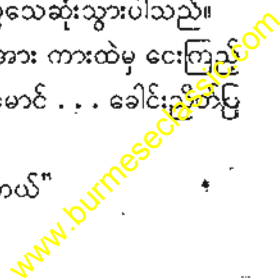
ရွိုက်သံတွေနဲ့ သူမအသံများ ဆို့နှင့်သွားသော်လည်း အားယူ၍ သူမ . . . နောက်ဆုံးပြောချလိုက်သည်။

"ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ နောက်ဘဝတစ်ခုမှာ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ပါရစေလို့ အတူတူဆုတောင်းကြမယ် . . . မောင်၊ ဆုတောင်းပေးစမ်းပါ၊ ဆုတောင်းပေးမယ်လို့ . . . ကျွန်မကို ကတိပေးပါ မောင်ရယ်၊ ကျွန်မကို ကတိပေးခဲ့ပါ"

မောင်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ရှင်သန်ခြင်းဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်လုံးဝမရှိတော့ဘဲ ရီဝေမှိုင်းမှန်လျက် ကြေမွသေဆုံးသွားပါသည်။

မောင်သည် ငိုရွိုက်နေသော သူမအား ကားထဲမှ ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။ အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ မောင် . . . ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

"မောင် . . . ကတိ . . . ပေးပါတယ်"

ပြီးတော့ မောင်ချာခနဲလှည့်ကာ ကားကို မောင်းထွက်သွားပါသည်။ မောင်ရဲ့ကားနောက်တက်က မီးရောင်နီနီအလင်းစက်နှစ်ခုကို သူမ . . . ငေးကြည့်နေစဉ်မှာ နှလုံးသားတွေ လှုပ်ခနဲ အေးစင်ပေါ့ပါးသွားလေသည်။

ယိုင်နဲ့ကွေးညွတ်သွားသော ခြေထောက်တွေကြောင့် သူမတစ်ကိုယ်လုံး ပုံလျက်သားလဲကျမသွားခင်မှာ ကိုကိုက သူမအား ထွေးပွေ့ခဲ့ရ၏။

၂

ဒီကနေ့မှာတော့ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲတွင် သူမ၊ ဖျော့တော့စွာ ခိုလှုံ၍ မွေးအိပ်နေပါသည်။

မြက်ခင်းပြင်ကျယ်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော လပြင်းညင်းကလေးများသည် မြက်ပင်ထိပ်ဖျားကိုသာမက သူမ၏ ဆံနွယ်တွေကိုရော၊ သူမတို့အပေါ်က အုပ်မိုးထားသည့် စိန်ပန်းပင်ကြီးရဲ့ သစ်ရွက်လေးများကိုရော လှုပ်ခတ်ဆော့ကစားသွားပါသည်။

နီရဲရဲစိန်ပန်းပွင့်များသည် တဖြုတ်ဖြုတ်နဲ့ ဝဲခနဲ သူမနဲ့ကိုကို၏ ခြေရင်းဆီနားမှာ ကြွေကျလာကြသည်။ ကောက်မည့်သူ မရှိပါ။ သူမနဲ့ ကိုကို စိန်ပန်းပင်ကြီး၏အောက်ဘက် ကွန်ကရစ်ခုံတန်းလေးတစ်ခုမှာ ထိုင်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒီကနေ့မနက် ဆေးရုံကနေ ညတာဝန်ပြီးဆုံးလို့ သူမထွက်လာတော့ ကိုကိုက ဆေးရုံအောက်မှ လာစောင့်နေပါသည်။ သူမရဲ့ ကားကို ကိုယ်တိုင်မမောင်းစေဘဲ ကိုကိုက အစားဝင်မောင်းပေးကာ သူမကို မောင်းပို့ပေးမည်ဟု ပြောသည်။

သူမရင်ထဲမှာ ငေးနီထီကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားမှန်း မိမိတို့ သိပေချင်ပါ။ အရင်က အဲဒီလို သူမကားကို မောင်းခွင့်ရှိခဲ့တဲ့သူဟာ မောင် . . . တစ်ယောက်တည်းပါ။

ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်မှာတော့ တစ်ညလုံး ပင်ပန်းနွမ်းလျှော့တာ

မို့ ကိုကိုမောင်းပို့ပေးမှာကို ကြည်ဖြူစွာ သူမ လက်ခံလိုက်ပါသည်။
ကိုကိုက လမ်းမှာမေးသည်။

“နောင်းလေး . . . အိမ်ကို ပြန်ပြီး အိပ်ပဲအိပ်ချင်နေမလား၊
ဒါမှမဟုတ် တစ်နေရာရာကို သွားချင်သေးလား၊ ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးဇာ
မယ်”

သူမတွေဝေ ငေးငိုင်စွာ တိတ်ဆိတ်နေမိခဲ့သေးသည်။

အဲဒီနောက်တော့ ဒီနေ့မှာ အိပ်စက်လို့ မပျော်မယ့်အတူတူ
ကိုကိုကို ဒီနေရာပဲ မောင်းပို့ခိုင်းခဲ့မိသည်။

“ကိုကို . . . နောင်းတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက တက်ခဲ့တဲ့ ပြည်
လမ်းက အရင်လိပ်ခုံးဆေးကျောင်းကို သွားချင်တယ်၊ လိုက်ပို့ပေးမ
လား . . . ဟင်”

ကိုကိုက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ကားကို တန်းတန်းမတ်မတ်
မောင်းချလာ၍ ယခု ဒီနေရာမှာ သူမတို့နှစ်ဦး ငြိမ်သက်ငေးရိစွာ ထိုင်
နေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျောင်းစင်းထဲမှာ အတန်းတက်ချိန်၊ စာသင်ချိန်ဖြစ်၍
ကျောင်းသူကျောင်းသားများ လုံးဝနီးပါး ရှင်းလင်းနေသည်။ ဖြတ်သွား
ဖြတ်လာ တစ်ယောက်စ၊ နှစ်ယောက်စကတော့ သူမနှစ်ကိုကို ဒီစိန်ပန်း
ပင်ကြီးအောက်မှာ ထိုင်နေကြခြင်းကို ဂရုမပြုမိကြပါ။

သူမနှစ်ကိုကိုသည် . . . ကွန်ကရစ်ခုံပြာလေးမှာထိုင်ရင်း
အဲဟိုက မြင်နေရသော ခွဲစိတ်ခန်း (Dissecting Room) လို့ ဆိုင်း
ဘုတ်ချိတ်ထားသည့် စာသင်ဆောင်ကို ငေးကြည့်နေကြသည်။

ဒီနေရာကို ဘာဖြစ်လို့ သူမ၊ ဒီကနေ့ ရောက်လာချင်ရသလို
ဆိုတာ ကိုကို တစ်ခွန်းမှ မမေးပါ။ ကိုကို သိပါသည်။

သို့ပေမယ့် သူမ . . . ကိုကိုရဲ့မှာ လိပ်ပြာသန့်စင်လို့စွာ
ဝန်ခံချင်စိတ်တွေ ပေါ်ပေါက်လာမိသည်။

“ဒီနေရာကို . . . ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေ့မှ လာရတာလဲလို့ နောင်း
ကို မေးပါဦးလား . . . ကိုကို”

ကိုကိုသက်ပြင်းချသံကို သူမနားနဲ့ အနီးကပ်ဆုံးနေရာမှာ
ကြားရသည်။

“ကိုကို . . . သိပါတယ် . . . ကလေးရယ်”

ကိုကို ငြိမ်သက်နေသေးသည်။ ပြီးမှ . . .

“ဒီနေရာမှာ . . . မင်းနဲ့သူ စတင်ဆုံတွေ့ခဲ့ကြတယ် . . .
မဟုတ်လား”

ကိုကိုမေးခွန်းကို သူမ၊ ဖြေဖို့ မလိုတော့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုက
နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ထပ်၍ မေးမြန်းခဲ့ပါသည်။

“ဒီကျောင်းထဲက ဘယ်နေရာမှာ မင်းနဲ့သူ . . . စတွေ့ခဲ့ကြ
လဲဆိုတာရော . . . ကိုယ့်ကို ပြောပြချင်သေးရဲ့လား . . . ကလေး”

သူမရဲ့ အသည်းနှလုံးအနက်ရှိုင်းဆုံး တစ်နေရာမှာ စူးရှစွာ
အောင့်တက်လာသည်။ သို့ပေမယ့် သူမ ဖြေလိုက်သည်။

“ဟိုး . . . ကျောင်းရှေ့ . . . ဝင်ပေါက်နားက ရာမသမင်
လိုက်ခန်း ပန်းချီကားကြီးနားမှာပေါ့ ကိုကို၊ ယုဒါက . . . သူ့လက်ကို
ဆွဲပြီး ကျွန်မတို့ မိန်းကလေးအုပ်စုရှေ့ ခေါ်လာတယ်၊ ဟေ့ . . . ဒါ
ဒါဘော်ဒါ၊ ရဝေ . . . လို့ခေါ်တယ်၊ မှတ်ထားကြလို့ . . . စတင်
ဆက်ပေးတော့ ကျွန်မ သူ့ကို စမြင်ဖူးခဲ့တယ်လေ”

သူမရဲ့ လက်ချောင်းလေးတွေကို . . . ကိုကိုက နွေးထွေး
ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ပေးထားရင်း . . . ထပ်မံမေးပြန်သည်။

www.burmeseclassic.com

“သူ့အကြောင်းတွေ . . . ကိုယ့်ကို ပြောပြချင်စိတ်ရှိသေးရဲ့လား . . . ဟင် . . . နှောင်းလေး”

သူမ, ဆတ်ခနဲ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း . . .”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . .”

“ကျွန်မ . . . ကျွန်မ သတိမရချင်တော့ဘူး”

ကိုကို ကြေကွဲစွာ ပြုံးနေမှန်း သူမ, သိပါသည်။ သို့ပေမယ့် ကိုကို မျက်နှာကို သူမ, မော့ကြည့်ဖို့ မလိုအပ်ပါ။ ကိုကိုလည်း ဒီအချိန်မှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ကြေကွဲချင် ကြေကွဲပါစေလေ။

ကိုကိုဆီက ပြတ်သားသော အမိန့်စကားကို သူမကြားရင်း။

“သတိရလိုက်ပါ . . . နှောင်း၊ ဒီကနေ့ . . . သူ့ကို နှောင်း . . . လွတ်လွတ်လပ်လပ် သတိရလိုက်စမ်းပါ၊ လွမ်းလိုက်စမ်းပါ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မနက်ဖြန်ကစပြီး နှောင်းနဲ့ကိုကို . . . သူ့ကို မေ့ဖို့ စတင်ကြိုးစားရမယ်လေ . . .”

ကိုကိုစကားအဆုံးမှာ သူမ, မျက်လုံးတွေ စိုစွတ်ဝေဝါးလာသည်။ တုန်ခါလိုက်ခါသော အသံကို ထိန်းမရဘဲ သူမ, ကိုကိုကို ပြောချလိုက်ပါသည်။

“အဲဒါဆို . . . သူ့အကြောင်းကို . . . ကိုကိုပဲ . . . ကျွန်မကို ပြောပြနေပါ . . . ကိုကိုရယ်၊ အခုအချိန်ဆို . . . သူ . . . သူ . . . ဘာလုပ်နေမယ် . . . ကိုကိုထင်လဲ . . . ဟင်”

ကိုကိုက လက်ပတ်နာရီတစ်ချက်ငုံကြည့်သည်။ ပြီးတော့ . . .

“အဲဒီအဖြေကို နှောင်းလေး ပျော်ရွှင်ကျေနပ်အောင် ကိုယ်ဖြေရမှာလား . . . ဒါမှမဟုတ် စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲအောင် ဖြေပြရမှာ

လား . . .”

သူမ . . . ရှိုက်သံများနဲ့ ရယ်မောလိုက်၏။

“နှစ်မျိုးလုံး ဖြေပြပါလား . . . ဟင်”

“ဘယ်ဟာကို အရင်ပြောရမှာလဲ . . . နှောင်း”

“နှောင်း . . . ပျော်ရွှင်သွားအောင် ဖြေမယ့်အဖြေကို အရင်ပြောပါလား ကိုကို”

“ဒါဆို . . . ခုအချိန် ဆယ်နာရီခွဲလောက်မှာ . . . သူ့ဟာ . . . ဥဩရဲ့လက်ကို ဆွဲပြီး အဲဒီပန်းကြဲထားတဲ့ ကော်ဇောနီတစ်ခုပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်နေပြီပေါ့ . . . နှောင်း၊ မင်္ဂလာအခါတော်ပေးသီချင်း

သံအောက်မှာ သူ့မျက်နှာက နည်းနည်းတော့ တည်နေပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင်မှာ အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေတွေကို ဟန်ဆောင်ဖြူပြု နှုတ်ဆက်ရလွန်းလို့ အသားသေနေတဲ့ အပြုံးတုတ်တစ်ခု သူ့မျက်နှာမှာ ပေါ်လာလိမ့်မယ်။

ဓာတ်ပုံဆရာတွေက ခိုင်းလို့ သူ့ဟာ ရေခဲမုန့်ဘစ်ဇွန်းကို သတို့သမီးစားဖို့ ခွဲကျွေးရလိမ့်ဦးမယ်။ တဖျတ်ဖျတ်လင်းလက်နေတဲ့ ကင်မရာမီးအလင်းတွေ၊ ဆူညံနေတဲ့ နှုတ်ဆက်သံ၊ ဇွန်းသံ

ပန်းကန်သံတွေကြားမှာ . . . မကြာခင် . . . သူ . . . မင်းကို မေ့လျော့သွားတော့မှာပေါ့ . . . နှောင်း၊ အဲဒါဆို . . . မင်းကျေနပ်ရောပေါ့”

မျက်ရည်တွေကို သူမ သုတ်ပစ်လိုက်၏။

“ဒါဆို . . . ကျွန်မ စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲစေမယ့် အဖြေက ရော ဘာလဲဟင် . . .”

“ကိုကိုလက်ချောင်းတွေ၊ လက်ဖျံတွေ တင်းကျပ်စွာ သူမကို ခိုမိထွေးပိုက်လိုက်ပါသည်။

“သူ . . . အခုအချိန်မှာ သတို့သမီးရဲ့လက်ကိုဆွဲပြီး အဲဒီ

မိုးနီလှိုင်

မင်္ဂလာလမ်းပေါ်မှာ စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို လျှောက်နေတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေက ဘယ်သူ့ကိုမှ မမြင်တဲ့အကြည့်နဲ့ ရှေ့တည့်တည့်မှာ၊ သူ့မျက်နှာထားက လိုတာထက် ပိုပြီး တင်းစေ့နေလိမ့်မယ်။ တကယ်ကတော့ ဒီမင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲခန်းမထဲကနေ သူ ထွက်ပြေးချင်နေတာပါ။ ပြီးတော့ သူ့တွဲထားရတဲ့ သတို့သမီးရဲ့ လက်ကလေးဟာ မင်းရဲ့လက်တစ်ဖက်သာ ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင်ဆိုတဲ့ . . . မိုက်မဲတဲ့အတွေးတစ်ခုကို သူတွေးနေလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ စားပွဲဝိုင်းတွေကြားက ဖြတ်လျှောက်တဲ့အခါ . . . မင်းနဲ့မင်းသူငယ်ချင်းတွေ မလာလို့ လွတ်ဟာနေတဲ့ စားပွဲတစ်လုံးမြင်ရရင် . . . သူ . . . မျက်ရည်တွေ စတင်ဝေဝဲလာလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ . . . ”

“တော်ပါပြီ . . . ကိုကို၊ ဆက်မပြောနဲ့တော့ . . . ”

တင်းကျပ်စွာ ဆို့နှင့်လာသော စိတ်တစ်ခုကြောင့် သူမ၊ ကိုကိုကို တားမြစ်မိလိုက်သည်။

ကိုကိုပါးပေါ်က မျက်ရည်တစ်စက်သည်လည်း သူမပခုံးပေါ် ပေါက်ခနဲ ဖိတ်စင်ကျလာသည်။ အဲဒီမျက်ရည်ကို သူမ၊ မမြင်အောင် ကိုကို . . . ဖုံးကွယ်ဖို့ အချိန်မရခဲ့ဘူး ထင်ပါသည်။

သူမ၊ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲတွင် မျက်လုံးများ ပိတ်ချ၍ မှေးအိမ်လိုက်စဉ် ကိုကိုက မေးပါသည်။

“ဒါဆို . . . ကိုယ်တို့ . . . အခု ဘာအကြောင်း ပြောကြမှာလဲ . . . နှောင်း”

“ကိုကိုနဲ့ ကျွန်မရဲ့ အကြောင်းပဲ ပြောကြရအောင်လေ”

“ဒါဆို . . . နှောင်းပြော၊ ကိုယ်နဲ့နှောင်း . . . ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာတွေဖြစ်ကြမှာလဲ၊ ဘာတွေဖြစ်လာနိုင်သလဲဆိုတာပေါ့”

သူမ . . . ငိုရွိုက်သံမပါစေရဘဲ ကိုကိုမေးခွန်းကို ပြေမိတ်တေးလိုက်ပါသည်။

“နောက်တစ်ပတ်ကြာရင် . . . ကိုကိုကို ကျွန်မ လက်ထပ်မယ်”

ကိုကိုက သိမ့်ခနဲ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ပြီးတော့ရော . . . ကလေး . . . ”

“ပြီးတော့ . . . ကျွန်မတို့အားလုံး . . . ကိုယ့်နှလုံးသားကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးဖို့ . . . စတင်ကြိုးစားရတော့မှာပေါ့ . . . ကိုကိုရယ်”
သူမတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူရယ်မောပစ်လိုက်ကြပါသည်။ ။

မိုးနီလှိုင်

မွန်းလွဲ (၁၂) နာရီ (၄၄) မိနစ်၊
ဩဂုတ် (၈) ရက်၊ ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊

စာရေးသူ၏ ထုတ်ဝေပြီး လုံးချင်းဝတ္ထုများ

- ၁။ ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်အနမ်း
- ၂။ သူ့ရဲကောင်းရဲ့ ချစ်သူ
- ၃။ မုန်တိုင်းတွေလည်းငို
- ၄။ သူငယ်ချင်းရဲ့ လက်ထပ်မင်္ဂလာ
- ၅။ နှင်းကျွမ်းသစ်ပင်
- ၆။ ကွက်လပ်ဖြည့်သူ
- ၇။ ဤရင်ခွင်မှတစ်ပါး
- ၈။ တိတ်တိတ်ကလေးကြွေ

ယခု

၉။ ကိုယ့်နှလုံးသားကို မုန်းသူများ

ဆက်လက်၍

၁၀။ ဖြတ်သန်းသွားလာခွင့်မရှိ

မိုးနီလွင်

(၁၀) အုပ်မြောက် အမှတ်တရ လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ဖြတ်သန်းသွားလာခွင့် မရှိ

“ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော်
 အစကတည်းက ပြောထားမယ်၊
 ဒီစာအုပ်ကို လုံးဝ မဖတ်ပါနဲ့။”

အင်ပါယာစာပေမှ ပြန်နိမ့်ပါသည်။